

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

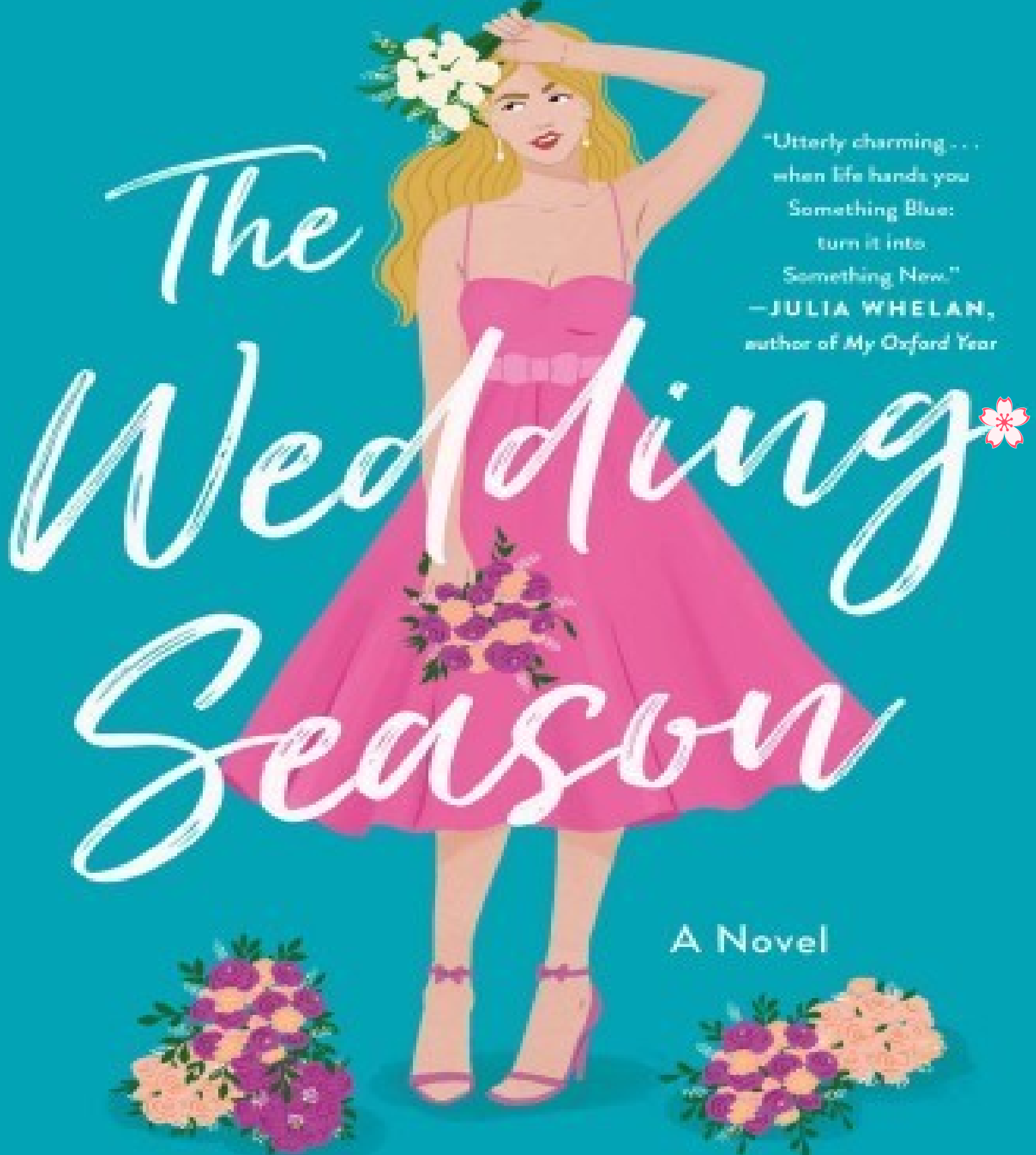
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The Wedding Season

"Utterly charming . . .
when life hands you
Something Blue:
turn it into
Something New."
—JULIA WHELAN,
author of *My Oxford Year*

A Novel

KATY BIRCHALL

Author of *The Secret Bridesmaid*

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

[Okumaya Başla](#)
[İçindekiler Yazar](#)
[Hakkında Telif](#)
[Hakkı Sayfası](#)
-

**Bu St. Martin's Press e-
kitabını satın aldığınız için
teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerikler, yeni çıkan
kitaplar ve diğer harika kitaplar hakkında bilgi
almak için
haber bültenlerimize kaydolun.

Veya us.macmillan.com/newslettersignup adresinden bizi
ziyaret edin. -

Yazarla ilgili e-posta güncellemelerini almak için [burayı](#)
tıklayın.

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı yalnızca kişisel kullanımınız için size sağlamıştır. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali yasaya aykırıdır. Okuduğunuz bu e-kitabın kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıyı us.macmillanusa.com/piracy adresinden bilgilendirin.**

Bu kitap, 2020 pandemisiyle büyük darbe alan düğün sektöründe çalışanlara ithaf edilmiştir.

Başkalarına mükemmel bir gün yaşatmak için yaptığınız her şey için teşekkür ederiz.

ÖNSÖZ

"Tavus kuşlarını gören var mı?"

Peçete çeşitlerini incelerken başımı kaldırıyorum. "Anlamadım?" "Tavus kuşlarını gördün mü?" kardeşim tekrarlıyor.

"Ne tavus kuşu?"

"Benim tuttuğum tavus kuşları. Onları kaybettim." "Adrian, neden bahsediyorsun?"

"Çimlerde dolaşmaları için birkaç tavus kuşu kiraladım. Yarınki düğün için sürpriz olacaktı. Bu benim sana düğün hediyem." Gururla sırtıyor. "Sanırım bunu hediye listene eklememiştin. Ne orijinal bir fikir ama."

Gözlerimi kısarak ona bakarım. "Düğünümde çimlerde dolaşmaları için tavus kuşları mı kiraladın?"

"Harika, değil mi?"

"—sürpriz hediye olarak."

"Rica ederim."

"Ve onlar... kayboldular."

"Tam olarak kaybolduklarını söyleyemem, daha çok beklenenden biraz daha uzağa gittiler."

Dudaklarımı büzüyorum. Yanımda duran en iyi arkadaşım Ruby, boğazını temizliyor ve peçetelerle meşgul görünmeye çalışıyor.

"Ee," diye sorar Adrian, "onları gördün mü?"

"Hayır, çadırda hiç tavus kuşu görmedik," dişlerimi sıkarak fısıldarım. "Adrian, *dalga mı geçiyorsun?*"

Kafası karışmış görünüyor. "Tavus kuşları hakkında mı? Hayır. Onlar gerçekten buralarda bir yerlerde. Ayrıca şunu da öğren. Onların aslında peafowl (tavus kuşu) olarak adlandırıldığını biliyor muydun? Onları kiraladığım adam bana bunu söyledi. Tavus kuşları erkekler, dişiler ise peahens (tavus dişileri) olarak adlandırılıyor. *Peahens!* Kim bilebilirdi ki?!" Yüzü birden aydınlanır. "Hey, sence evde olabilirler mi? İnsanlar bütün gün o kapıyı açık bırakmışlar."

Ruby benim ifademi görür görmez hemen araya girer. "İyi fikir, evin içini kontrol etmek en iyisi. Ve... şey... belki içerideyken, tüm yatak odası kapılarının kapalı olup olmadığını kontrol etmek istersin, böylece tavus kuşları bir şekilde içeri girerse, Freya'nın elbisesine veya benzeri şeylere yaklaşmazlar."

Aptal küçük kardeşime patlamamaya çalışırken gözlerim doğal olmayan bir şekilde şişmiş olmalı, çünkü Ruby bana bir kez daha bakar ve aniden çok acil bir tonla "*Hemen git Adrian*" der.

Adrian çadırdan çıkıp eve doğru yürürken, çıkışın yanındaki hasır sepetten bir hediye çantasını alır. Ruby hemen bana döner, ellerini omuzlarıma koyar ve gözlerimin içine bakar.

"Benimle nefes al," diyor ve derin bir nefes alıp veriyor.

"Düğünümünden bir gün önce, eve *tavus kuşları* mı saldı?" "Teknik olarak onları bahçeye saldı," diye düzeltir Ruby,

"Kimsenin yoluna çıkmazlar. Ve eminim yarından önce onları bulacaktır. Kabul etmelisin ki, bu çok özgün bir hediye."

İnanamadan başımı sallıyorum.

"Bence tavus kuşlarını aklından çıkar ve gerçekten önemli olan şeylere odaklanmalısın," diyor Ruby. "Hangi peçeteyi kullanacağına karar vermek gibi. Beyaz mı, neredeyse beyaz mı, *yoksa* krem rengi mi?"

İç çekip dikkatimi tekrar peçetelere veriyorum. "Neredeyse beyaz peçete olmalı."

"Beyaz olanı seçseydin, arkadaş kalamazdık." Bana gülümser ve çadırın etrafını işaret eder. "Şuna bak, Freya. Her şey mükemmel. Artık bir kadeh şampanya ile rahatlayabiliriz, değil mi?"

Dönüp, düzinelerce insanın son rötuşları yapmakla meşgul olduğu düzenlemeyi hayranlıkla izliyorum. Babamın bahçesinin yarın için sadece birkaç saat içinde nasıl dönüştüğünü düşünmek çılgınca. Buradaki çimlerin çadır için mükemmel bir açık alan olduğunu hep düşünmüşümdür ve sakın Berkshire kırsalının ortasında olduğumuz için, bu kır bahçesi düğünü için ideal bir ortam. Matthew evlenme teklif ettiğinde, başka mekanları düşünmeye bile gerek duymadık. Ve şimdi her şeye bakınca, doğru kararı verdiğimizize eminim. Her şey gerçekten yerine oturmaya başladı. Bu düğüne harcadığım tüm emek ve zaman, tüm o küçük,

küçük, saçma detaylar - bir davetiye kaç farklı tür kağıda basılabilir ki? - hepsi değdi.

Çadır çok güzel, başımızın üzerindeki peri ışıkları büyülü ve çiçekler yarın sabah gelse de, çiçekçi Lucy bir dahi olduğu ve ona tamamen güvendiğim için muhteşem olacaklarını şimdiden biliyorum. Bugün meslektaşlarıyla birlikte burada olup her şeyi planlamak ve vizyonunun planladığı gibi hayata geçeceğinden emin olmak için ısrar etti. (Benim gibi düşünen bir kadın.)

Masa düzenlemeleri harika görünüyor ve peçeteler seçildiğine göre neredeyse tamamlanmış sayılır. Sahne grup için hazır, fotoğraf kabini tam olması gereken köşeye kuruldu, hediyeler çıkışın yanındaki sepete yerleştirildi — Adrian sayesinde bir tanesi eksildi, ama sorun değil çünkü her ihtimale karşı yedek sipariş etmiştim — ve Instagram'da bulduğum yerel bir sanatçı tarafından güzelce resimlenen masa planı, şövaleye düzgünce yerleştirildi. Ayrıca, yarın hava biraz soğuk olursa diye kapının hemen içinde krem rengi örgü battaniyelerin bulunduğu büyük bir rustik sandık var, ayrıca evde, dışarıda fotoğraf çekerken yağmur yağma ihtimaline karşı konuklar için sipariş ettiğim kırk adet dev şemsiye var (ancak on dakika önce hava tahminine baktığımda, hava hala ılık ve güneşli olacağı yazıyordu). Ama tedbirli olmakta fayda var ve ben gerçekten her şeyi düşünmeye çalıştım.

"Merak etmeyin, ben buradayım ve yardım etmeye hazırım," diyor Ruby'nin erkek arkadaşı Leo, ellerini ovuşturarak çadıra girerken.

"Birkaç saat geç kaldın," diye şikayet ediyor Ruby, onun bize doğru yavaşça yürüdüğünü izlerken. "Her şey hazır!"

Leo, Ruby'ye şakacı bir gülümsemeyle bakıyor. "Bana sorarsan, tam zamanında geldim. Üzgünüm, bu sabah tren gecikti ve istasyondan taksi bulmak biraz zor oldu. Haklıydın Rubes, ben de dün işten izin almalı ve Çarşamba gecesi seninle birlikte gelmeliydim. Ama şimdi buradayım!"

"Ne zaman öğreneceksin, ben her zaman haklıyım?" Ruby, adam kolunu beline dolayarak yanağına bir öpücük kondururken iç geçirir. "Kendini işe yarar hale getir ve biz çalışanlara bir içki getir, olur mu? En azından bunu yapabilirsin."

"Benim için henüz değil," diyorum, dikkatimi tekrar masa düzenine verip gergin bir şekilde bir kez daha kontrol ediyorum. "Hala listeden silmem gereken birkaç şey var."

"Şaka yapıyor, değil mi?" Leo, Ruby'ye sorduktan sonra bana döndü. "Freya, bugün düğününün arifesi. Rahatlamaman gerekmiyor mu?"

"Düğününden önceki günü dinlenerek geçiren çok fazla gelin olduğunu sanmıyorum, Leo," diyorum, cebimden telefonumu çıkarıp kontrol listemi gözden geçiriyorum. "Geleneksel olarak, düğünden önceki günün paniklemek için ayrıldığına neredeyse kesin olarak biliyorum."

O burun kıvrır. "Hayatında hiç paniğe kapıldığın olmamış gibi görünüyor, Freya.

"Şu anda ne için endişelenebilirsin ki?"

"Şey, kardeşim tavus kuşlarını kaybetti..."

"Neyi?"

"Matthew'un catering müdürüyle bazı şeyleri konuşması gerekiyor, çünkü zamanlamayı onaylamamız gerekiyor."

"Damattan bahsetmişken, o nerede?" diye sorar Leo.

"Ailesiyle birlikte. Birlikte öğle yemeğine çıktılar."

Leo kaşlarını kaldırır. "Nereye? Lütfen Crown'a gittiklerini söyleme.

Matthew'un ailesinin oradaki yemekleri beğeneceğini sanmıyorum."

Leo haklı. O ve Ruby birkaç kez babamın evinde kalmışlardı ve Crown'un bölgedeki en yakın pub olduğunu çok iyi biliyorlardı — bölgedeki en yakın yerdi — ama oradaki yemeklerin hem sınırlı hem de şüpheli olduğunu da biliyorlardı. Ev sahibinin süpermarketten hazır yemekler satın aldığından, bunları mikrodalgada ısıttığından ve on sterline servis ettiğinden neredeyse eminiz. Matthew'un annesi Gail çok titiz ve düzgün biridir. Crown'da önüne konulan hiçbir şeye dokunması mümkün değildir. Yemeği yemek bir yana, sandalyelere oturmaya bile göze alacağını sanmıyorum.

Matthew babasının evini çok seviyor olsa da, itiraf etse de etmese de, o aslında bir şehir çocuğu. Bir gün kırsal bölgeye kaçmak istediğini söylemekten hoşlanıyor, ama önce Londra'da kapımızın önünde bulunan çok çeşitli restoran ve barların lüksünden vazgeçmesi gerekecek ve —yemek yemek ve sosyalleşmek onun en sevdiği şeyler olduğu için—bunun uzun bir süre gerçekleşeceğini pek sanmıyorum.

"Sanırım öğle yemeği için şehre gittiler, merak etme," diye Leo'yu teselli ediyorum. "Yakında dönerler."

"Ne düşünüyordum biliyor musun? Matthew ve senin Düğün Sezonunu açmanız ve bizim onu kapatmamız ne kadar güzel," diyor Leo.

Ona kaşlarımı çattım. "Düğün sezonu mu?"

"Evet. Bu yıl dokuz düğünümüz var." Leo başını sallayarak içini çekti.
"Çılgınlık bu."

"Otuzlu yaşların ortasına hoş geldin, Leo," Ruby gülümseyerek diyor.

"Otuzlu yaşların ortası mı?! Ben otuz iki yaşımdayım! Bu neredeyse yirmili yaşların sonu sayılır!" diye itiraz eder.

"Tabii, kendine öyle söylemeye devam et," der Ruby, koluna hafifçe vurarak.

"Sanırım bu yıl bizimki dahil sekiz düğünümüz var," diyorum ve onları bara götürüp personelin yarın ihtiyaçları olan her şeyi hazırlayıp hazırlamadığını kontrol ediyorum.

"Aynen, bütün bir düğün sezonu." Leo başını sallar. "Ben de bunu demek istedim. Mart ayında sizin düğününüzle düğün sezonunu başlatıyoruz ve Eylül ayında sezonu kapatıyoruz. Büyük bir yıl olacak."

"Bize bak, hepimiz büyüdü," diyor Ruby, tahtaya yazılmış yarınki kokteyl menüsünü inceleyerek. "Yarın berbat olacağım. Suya dayanıklı maskara hazır olsun."

"Yemin ederken gözyaşı dökceğini düşünüyor musun, Freya?" diye sorar Leo merakla.

Ruby burun kıvrır. "Onunla tanıştın mı? O kadının kalbi taştan."

"Fark ettiğin için çok tatlısın," diyorum kuru bir şekilde. "Umarım bu, nedime konuşmandan bir cümledir."

"Hayır, biraz daha az duygusal ve coşkulu bir şey olsun." Leo'ya dönerek gülümser. "Yarın ağlayacak biri varsa, o da damat olacaktır."

Leo, çadırın girişinde birini görünce yüzü aydınlanır. "Şeytandan bahsetmişken!"

Matthew, catering personelinin taşıdığı eşyalardan kaçarak içeri girer ve çadır şirketinin sahibi ile asılı çiçeklerin sabitlenmesi ve ağırlık yüklemelerini kontrol eden çiçekçiyle neredeyse çarpışır.

"Ö-özür dilerim," der, telaşlı bir şekilde onlardan uzaklaşırken, beceriksizce birkaç süt kabına çarpar. Birbiri üzerine devrilirken çınlarlar.

"İşte buradasın," derim, o çalkalayıcıları hızla sabitlerken gülerek. "Bunlar çadırın girişinin hemen dışındaki çiçek aranjmanları için. Orada iki tane ve kapının yanındaki yolun başında da birkaç tane olacak. Ne dersin?"

"Uh, iyi," der, dikkati dağılmış bir şekilde.

"Unutmadan, babanın yaka çiçeği konusunda endişelendiğini biliyorum, ama ona endişelenmemesini söyle, çiçekçiyle üç kez kontrol ettim ve onun için bir tane hazır olduğunu doğruladı."

"Konuşabilir miyiz?" Matthew kaşlarını çatarak sorar.

"Hey, terliyorsun. İyi misin?" diye soruyorum, aniden endişelenerek. "Oh hayır. Hasta olmuyorsun, değil mi?"

"Parasetamol getirmemi ister misin?" diye sorar Ruby, yaklaşırken duyduğu konuşmayı duyarak.

"Hey, Matthew!" Leo gülümseyerek, onun sırtına coşkuyla bir şaplak attı. "Nasılsın dostum? Burası harika görünüyor, ikiniz harika bir iş çıkarmışsınız."

"Evet, çünkü Matthew'un bu konuda çok katkısı oldu," diye şakacı bir şekilde yorum yapıyorum.

Matthew'un düğüne katılımının, evlilik teklifiyle başlayıp bittiği, aramızda sürekli tekrarlanan bir şaka. Ne zaman bir konuda onun fikrini sorsam, o da bunu önemsemeden, benim istediğim her şeyden memnun olduğunu söylüyor.

"Freya, seninle gerçekten konuşmam lazım," diyor bana ciddi bir tonla söylüyor.

Leo ve Ruby endişeli bir bakış paylaşıırken, "Ne oldu?" diye soruyorum.

"Hala

hala amcanı dokuz numaralı masaya oturttuk onu kırmaktan mı endişeleniyorsun? Çünkü bence o gerçekten..."

"O değil."

"Peki, ne o zaman?"

Gözleri çadırın içinde telaşla dolaşıyor ve endişeyle saçlarını eliyle tarıyor, saçları her tarafa dağılmış durumda. O bunu yaparken, personel barın arkasına götürmek için bardak kasalarını taşımak için bize kenara çekilmemizi söylüyor.

"Bak, özel bir yere geçebilir miyiz?" Matthew, geçen personele sert bakışlar atarak ters bir şekilde sorar. "Burası çok kalabalık."

Ona kaşlarımı çattım. "Tabii, olur. Leo ve Ruby, biraz burada bekleyebilir misiniz, sonra içki içmeye gideriz?"

"Tabii ki. Burada her şeyin yolunda olduğundan emin olacağız, sen hiçbir şey için endişelenme," diye beni rahatlatır Ruby. "Birazdan görüşürüz."

Matthew'un peşinden, çadırdan fırlayıp eve doğru yürürken onu takip ediyorum. Bahçeye açılan arka kapı açık ve içeri giriyoruz.

Mutfakta, sessizce konuşan babam ve Adrian'ın yanından geçiyoruz. Adrian beni görünce dikleşiyor ve yüzüne bir gülümseme takınıyor.

"O sinir bozucu tavus kuşlarını buldun, değil mi?" diye soruyorum, kaşlarımı kaldırarak, Matthew mutfaktan çıkıp koridora doğru ilerlerken.

"Elbette, abla!" Adrian arkamdan seslendi. "Her şey kontrol altında."

"Sana inanmıyorum!" omzumun üzerinden şarkı söyler gibi cevap veriyorum. "Ben de seni seviyorum!" diye cevaplıyor.

Merdivenlerin yanında durduğumuzda, küçük bir gülümsemeyi engelleyemeden başımı salladım.

Kardeşim aptal olabilir, ama sevimli bir aptal.

Matthew korkuluğa yaslanırken, "Tavus kuşu olayı biraz çılgınca, biliyorum," diyorum. "Ama eminim Adrian... Hey, Em teyze!" "İşte güzel gelin adayı!" teyzem merdivenlerin tepesinden sesleniyor

"Ve yakışıklı damat! Yarın için her şey hazır mı?" "Her şey harika görünüyor! Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Sadece okumalarımı gözden geçiriyorum," diyor teyzem, Matthew ise sinirli bir şekilde ayağıyla yere vurarak yere bakıyor. "Amcan oturma odasında papazla çay içiyor. Ne hoş bir kadın! Bize yarınki vaazından bahsediyor. Çok dokunaklı olacak."

"Ah, o harika, değil mi?" Merdivenlere doğru gülümsüyorum.

"Bu evde hiç özel bir yer yok mu?" diye mırıldanıyor Matthew.

Her an kendini kaybedecekmiş gibi görünen adam, bileğimi tutup beni koridorda birkaç adım ileri çekiyor, merdiven altındaki dolabı açıyor ve beni içeri sokuyor. Ardından kendisi de içeri girip kapıyı kapatıyor. Şaşkınlıkla duvardaki anahtarı bulup ışığı açıyorum. Burası çok dar, babamın buraya koyduğu elektrikli süpürge ve süpürgeler gibi ev eşyaları yüzünden birbirimize yapışıyoruz.

"Matthew, ne yapıyorsun?" diye fısıldıyorum, omzuma düşen paspas sapını iterek. "Neden dolapta duruyoruz?"

"Dışarıda kendi düşüncelerimi bile duyamıyordum," diye homurdanır.

"Evet, biraz yalnız kalmak isteseydin, arabayla başka bir yere gidebilirdik," diyorum, köşelerde bulunan örümcek ağlarına burun kıvrarak. "Herkesten uzaklaşmak için çok daha güzel yerler var."

"Bu bekleyemezdi."

Dudaklarını ısırıyor. Beni gerçekten gerginleştiriyor. Davranışları çok ani, alnında ter damlaları oluşuyor, gözleri etrafta dolaşıyor.

"Matthew, ne oldu?" diye endişeyle soruyorum, ellerine uzanarak. "Tavus kuşları mı?"

Ellerini benimkilerden çekiyor. "Tavus kuşları mı? Ne? Hayır! Tavus kuşlarıyla alakası yok. Neden tavus kuşlarıyla alakası olsun ki?"

"Biliyor musun, biraz bitkin görünüyorsun, bu yüzden bilmen gerek yok. Sadece bir tavus kuşu sorunu var diyelim, ama hallediliyor."

Bana şaşkınlıkla bakar ve sonra birdenbire pes etmiş gibi görünür. Elleri yanlarına düşer, omuzları çöker, başı eğilir. Gözlerini sıkıca kapatarak nefes verir.

"Bunu yapamam," diye fısıldadı.

"Neyi yapamıyorsun? Matthew, iyi misin? Ne oldu?"

"Çok üzgünüm," diye inliyor, birdenbire tamamen çaresiz görünüyor. "Bir süredir biliyorum. Sana söylemeliydim. Az önce ailemle konuştum ve onlar... şey... sana söylemeliyim."

Ona uzanırım ama o, bu kadar küçük bir alanda elinden geldiğince geri çekilir ve ayağı elektrikli süpürgeye çarpar. Süpürge çalışır ve o çaresizce güç düğmesini arar. Sakin bir şekilde uzanıp onun için süpürgeyi kapatırım.

"Matthew, ne oluyor? Beni endişelendiriyorsun. Ne olursa olsun, bana söyleyebilirsin." Ona cesaret verici bir şekilde gülümserim. "Bunu birlikte halledebiliriz."

"Bunu yapamam," diye boğuk bir sesle söylüyor. "Hiçbirini yapamam. Artık yapamam. Düğünü gerçekleştiremem."

Ona bakıyorum, konuşmıyorum.

"Çok üzgünüm Freya," diyor yavaş ama kararlı bir şekilde, gözlerini kaldırıp benimkilere bakıyor. "Bitti."

BİRİNCİ BÖLÜM

Düğünününden bir gün önce bir süpürge dolabında terk edildiğinde, birdenbire her şey biraz bok gibi görünmeye başlar.

Dünyamın bu şekilde tamamen yıkılacağını hiç hayal etmemiştim, ama hayal etseydim bile, bunun bir süpürge dolabında olabileceğini asla düşünmezdim. Omzumda bir paspas sapı duruyordu. Sağ ayağım yerdeki kürek ve fırçanın üzerinde dengede duruyordu. Başımın etrafında yüzlerce iğrenç örümcek ağı asılıydı. Ve benden sadece beş santim uzakta, son on iki yılımı birlikte geçirdiğim nişanlım duruyordu; hayatımın aşkı, ertesi gün evleneceğim adam

—bana fikrini değiştirdiğini söylemek için en uygun yerin burası olduğuna karar vermişti.

Bir süpürge dolabı.

Beynim ilk başta bu bilgiyi işleyemedi. Ona tekrar etmesini söyledim. Bilirsiniz, kendime olabildiğince işkence etmek için. Görünüşe göre, düğünü gerçekleştiremeyeceğini çok açık bir şekilde söylediği ilk seferinde, onun açıklamasından memnun kalmamıştım. Hayır, ona bunu tekrar tekrar söyleyip, her seferinde sözlerinin mantıklı olmasını bekledim.

Ama mantıklı bir anlam yoktu. Matthew'un tek yaptığı, o süpürge dolabında durup bir süredir şüpheleri olduğunu, ama onlara inanmak istemediğini tekrarlamak oldu. Onların ortadan kaybolmasını ummuştı, ama kaybolmadıklarında ne yapacağını bilememişti. Düğün yaklaşırken, bana ayrılmak istediğini söylemenin bir yolunu bulmaya çalışmıştı. Ama bir türlü cesaretini toplayamamıştı.

Aniden, düğünden bir gün önce geldi ve bana acı çektirmek istemiyordu, ama bunu yapması gerektiğini biliyordu, aksi takdirde evliliği sürdürmek daha da acımasızca olurdu. Bu yüzden, ailesini öğle yemeğine çıkardı ve onlara dürüstçe anlattı. Onlar da ona bunu bana mutlaka söylemesi gerektiğini söylediler. O gün. Orada.

"Bunu bana süpürge dolabında söylemeni mi söylediler?" diye fısıldadım. Gail ve Andrew beni seviyorlardı, nasıl olur da oğullarına

düğünümüzü iptal etmesini nasıl teşvik edebilirlerdi?

"Ne?! Hayır, hayır, tabii ki hayır," diye onayladı, kaşlarını çatarak. "Süpürge dolabından özellikle bahsetmediler. Burası sunulan tek özel yerdi."

Ama Matthew ne kadar üzgün olduğunu ve beni sevmesine rağmen artık bana aşık olmadığını söylemeye devam ederken, garip bir şekilde hissizleştim. Ve ben hiçbir şey söylemediğim için - tuhaf, sersemlemiş bir duruma girmiş gibiydim - Matthew açıklamasına devam etti ve benimle neden ayrıldığına dair sıraladığı her neden, bilinçaltımda daha sonra incelemek üzere kaydedildi.

Daha mutlu olabileceğine inanıyordu. Çok gençken tanışmıştık, başka neler olduğunu görme şansımız olmamıştı. Ya eğer, diye devam etti. Ya bu, olabileceğimiz kadar mutlu değilse? Ya daha fazlası varsa?

"Bunu yapamam Freya. Ya yapamam. Artık doğru gelmiyor. Çok üzgünüm."

Sonunda, kendini tekrar etmekten yorulan Matthew, lojistik konusuna geçti. Bütün süreci benim için kolaylaştırmak için elinden gelen her türlü yardımı yapacağını cesurca söyledi.

Hâlâ sersemlemiş bir halde ona baktım.

"Süreç mi?" "Düğünü iptal etme süreci."

Oh. Doğru. O süreç. Tanrım. Matthew'u kaybediyordum ve on bir aydır planladığım düğün artık iptal olmuştu. Herkese, düğüne çıkmamdan yirmi dört saat önce, bir süpürge dolabında terk edildiğimi bildirmemiz gerekecekti.

Davetli listesini arayıp, kimsenin gereksiz yere yolculuk yapmadığından emin olmalı ve zaten gelmiş olan herkese eve dönmelerini söylemeliydik. Çadırın sökülmesi, catering ekibinin iptal edilmesi gerekiyordu - çiçekçi, müzik grubu, bar personeli, papaz, kilise yaylı dörtlüsü, düğün arabası şirketi, minicablar, fotoğraf kabini görevlisi de cabası.

"Peki ya tavus kuşları?" diye fısıldadım.

"Anlamadım?" dedi, elektrikli süpürgeyi bir kenara iterek. "Tavus kuşları. Kaybolmuşlar."

"Freya, ne yapıyorsun..."

"Yarın çimlerde dolaşması gereken tavus kuşları," dedim, artık daha kararlı bir sesle, onun anlamamasına sinirlenerek. "Düğün iptal oluyorsa,

onları bulup evlerine göndermeliyiz."

Matthew, aklımı kaçırmışım gibi bana baktı. Ki, sanırım öyle olduğunu söylemek yanlış olmaz.

"Tavus kuşları mı? Endişelendiğin şey bu mu, tavus kuşları mı?" Çenesi sıkıldı. "Sana düğünün iptal olduğunu söyledim ve sen..."

Sonra sözünü kesip içini çekti ve başını salladı. "Bak, Freya, ben de bundan bahsediyorum. Artık... birbirimize uymuyoruz. Sen her zaman çok pragmatik davranıyorsun. Çok toplu. Bu harika. Senin için. Ama ben, bilirsin..." Kelimeleri aradı. "...Ben çok dağınığım. Huysuzum. Duygusalım. Birbirimiz için iyi olamayız. Yapamayız. Mantıklı değiliz."

Dudaklarını ısırarak durakladı. Ben de ona biraz daha baktım. "Freya, benden nefret etmek için her türlü sebebin var," diye devam etti kederli bir şekilde. "

Sana bunu yapmamış olmayı dilerdim. Daha önce bir şey söylemeliydim, aptal bir pisliğim. Çok üzgünüm. Ama aynı zamanda doğru şeyi yaptığımı da biliyorum. Sanırım... Sanırım bir gün bana teşekkür edeceksin."

Ondan sonra uzun bir sessizlik oldu. O beklemeyi denedi, ama vazgeçip bana iyi olup olmadığını sordu. Sonra, ben hala cevap vermediğim için, bana bir şey söylemem için yalvardı, ne yapması gerektiğini söylemem için.

Onu, beni süpürge dolabında yalnız bırakmasını istedim.

Sanırım biraz kafası karışmıştı, ama başını salladı, bir kez daha çok üzgün olduğunu söyledi ve kapıyı açtı.

"Ben... ben gidip babanla konuşacağım," dedi yumuşak bir sesle. "İşleri başlatacağım."

Düğünü iptal etmek için. Düğünümüzü iptal etmek için işleri başlatacaktı.

Ona kapıyı kapatmasını söyledim. Kapıyı kapattığında, uzanıp ışığı kapattım ve sonra yere kayarak, çöp küreği ve fırçanın yanına oturdum. Paspas öne doğru düştü, başımın arkasına çarptı ve yere düştü. Bir süre orada oturdum, bu dolaptan bir daha çıkmam gerekip gerekmediğini düşündüm.

Belki de sonsuza kadar burada kalabilirdim. O kadar da kötü değildi. Tabii, biraz küf kokuyordu ve içinde bir sürü örümcek yaşıyordu, ama bunları bir kenara bırakırsanız, burası gerçekten oldukça rahat ve kullanışlı bir yaşam alanı olarak kabul edilebilirdi.

Bir süre sonra kapı yavaşça açıldı ve babam yanıma oturdu. Kolunu omuzlarıma doladı. Başımı ona yaslayıp gözlerimi kapattım.

"Baba," diye fısıldadım karanlıkta, "kimseyi görmek istemiyorum." "Ben de öyle tahmin etmiştim," diye cevapladı. "Adrian hallediyor."

"Bu nasıl oldu?"

"Bilmiyorum," dedi, beni sıkıca sararak. "Gerçekten bilmiyorum."

Adrian kapıyı yumruklayıp herkesin gittiğini söyleyene kadar uzun süre orada kaldık. Sadece üçümüz kalmıştık. Babam ve o birlikte beni ayağa kaldırdılar, neredeyse beni yatak odama taşıdılar ve yatağa oturtular.

Ben ısrar edince isteksizce odadan çıktılar ve kapıyı yavaşça kapattılar. Sonunda yalnız olduğumu anlayınca, olanları kavrayınca, kontrol edilemeyen hıçkırıklarla ağlamaya başladım.

Tüm dünyam muhteşem bir şekilde parçalanmıştı.

Babam bana sürekli ceviz getiriyor.

Süpürge dolabındaki ayrılıktan bu yana bir hafta geçti ve babam her gün görev bilinciyle odama ceviz getiriyor. Anlaşılan, birinin ayrılıktan kurtulmasına yardımcı olacak yöntemleri Google'da aramış. Okuduğu bir makalede, ruh halini iyileştirmeye yardımcı olabilecek bazı yiyecekler olduğu ve bunlardan birinin ceviz olduğu yazıyormuş.

Şimdi etrafım küçük ceviz kaseleriyle çevrili. Nereye baksam her yer ceviz dolu. Bu cevizleri nereden bulduğunu anlamıyorum.

"Teşekkürler baba," diyorum, kapımda bir kase daha taşıyarak belirdiğinde. "Ama aç değilim. Sabah getirdiğin cevizleri zaten yedim."

"Bir şeyler atıştırmak istersen diye bunları buraya bırakacağım," diye ısrar ediyor ve klavyemin yanındaki masama koyuyor. "Ee, işler nasıl gidiyor?"

"İyi."

O da başını sallar. "Çalışman gerektiğinden emin misin, Freya? Evden çalışabilmen harika, ama patronun biraz izin alabileceğini söyledi ve bence bu iyi bir fikir olabilir..."

"Hayır baba, çalışmam lazım," diyorum kararlı bir şekilde, gözlerimi ekranımdan ayırmadan e-postalarımı kaydırıyorum. "Bu beni meşgul ediyor ve dikkatimi dağıtıyor. Sabahları yataktan kalkmamı sağlıyor."

"Evet, ama..." Söylemek istediği şeyi bulmaya çalışırken sözünü keser.

İç çekip sandalyemde dönerek ona bakarım. "Baba, gerçekten, ben iyiyim. İzin almama gerek yok."

"Eğer emin isen," der üzgün bir şekilde.

Ona küçük bir gülümseme atıyorum. "Bak baba, benim için endişelenmene gerek yok. Ben iyiyim. Bir hafta kadar sonra Londra'ya döneceğim. Sadece Matthew'a dairesinden eşyalarını toplaması için zaman vermek istedim. Böylece eve döndüğümde onları görmek ve hatırlamak zorunda kalmam..."

Onu. Birlikte geçirdiğimiz hayatımızı. Geleceğimizi.

Sözlerim kesilir ve boğazımdaki düğümü yutarım, aceleyle dizüstü bilgisayarına dönerim. Tanrım, bu duygudan nefret ediyorum. Sürekli bu kadar acı vermesinden nefret ediyorum.

Bu aptal, lanet olası ağrıyı bir türlü atamıyorum.

Garip gelebilir, ama otuz iki yaşında, bu benim ilk kalp kırıklığım. Matthew ile yirmi yaşında çıkmaya başladım ve ondan önce ciddi bir erkek arkadaşım olmamıştı. O benim ilk aşkımdı. Bunu kimseye söylediğimde, hep ne kadar şanslı olduğumu söylerlerdi. Ama şimdi, başka kimseyi sevmemiş olmam bir lanet gibi geliyor. Çünkü bir ayrılıkla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Böyle hissedeceğimi fark etmemiştim.

Birisi nasıl senin için dünyadaki en önemli kişi olabilir ve sonra birdenbire hayatından çıkıp gidebilir? Ortadan kaybolabilir? Ama aslında hala bir yerlerde olduğunu biliyorsun. Sadece seninle olmamayı seçmiş. Ve sen hayatına devam etmelisin. O kişi hakkında her şeyi biliyorsun, ama birdenbire onu hiç tanımayan gerekiyor. Sanki birinin ölümünün yasını tutuyormuşsun gibi, ama o hala hayatta ve gayet sağlıklı.

Bunu kafam almıyor. Bu gerçekten olamaz. Olamaz. Yaptığının farkına varacaktır. Varmak zorunda. Bu devasa, acımasız, utanç verici bir hata ve yakında bunun farkına varacak. O kafasını toparladığında her şey yoluna girecek. O zamana kadar, dünyadan ve içindeki herkesten saklanmak gibi geçici bir çözüm buldum. Beni bu halde görmelerine izin veremem.

Kalbim bir süpürge dolabında paramparça olmadan önce, kendimi enerjik, meşgul bir insan olarak tanımlardım. Sabahları iyiyimdir, alarm ilk çaldığında kendimi yataktan kaldırabilirim, birkaç kez erteleme tuşuna basan Matthew'un aksine. Genellikle o kalkmadan önce koşuya çıkarım. Koşuda pek iyi değilim, dürüst olmak gerekirse hiçbir spor dalında iyi değilim, ama düşüncelerimi düzenlemek için sessiz, yalnız kalmayı seviyorum ve beş kilometrelik koşumu bitirdikten sonra güne çok daha hazır hissediyorum.

Eve döndüğümde duş alıp giyinir, makyajımı yapar ve Matthew banyoda sırasını beklerken kahveleri hazırlarım. O herhangi bir eski kupa kullanır, ama ben kahvemi her zaman Ruby'nin şaka olarak bana aldığı, üzerinde HOT STUFF yazan termosumda içerim. Bu termosları nedense çok seviyorum ve sabah kahvemi ondan içmezsem, kötü bir gün geçireceğimden endişeleniyorum. (Bunun aptalca bir batıl inanç gibi görüldüğünü biliyorum, *ama* Matthew'un benden ayrıldığı sabah? Kahvemi babamın flamingo desenli kupalarından birinde içtim. İşte kanıtı.)

Ben işe gitmek için evden çıkarken, Matthew duştan çıkmış ve giyinmeye başlamış olurdu. O bir grafik tasarımcı ve ofisi Güney Londra'da, bizim evimizden çok yakın bir mesafede, bu yüzden işe gitmesi gereken saatten sadece yarım saat önce çıkma lüksüne sahip.

"Seni seviyorum," derdim her sabah, kahvesini uzatıp yanağına bir öpücük kondurarak.

"Ben de seni," derdi uykulu bir sesle.

Bazı çiftler için bu belki bir alışkanlıktır. Ama benim için hiç öyle olmamıştı.

Her neyse, gerçekleşmeyen düğünden beri kendimi sabah koşusuna çıkmaya zorlayamıyorum. Düzgün bir şekilde banyo yapacak enerjiyi bile toplayamıyorum. Duşta öylece durup suyun başımın üstüne sıçramasına izin veriyorum. Yani, bu trajik bir durum. Daha fazla enerjim olsaydı, kendimden utanırdım, ama şu anda bunun için yer yok.

Kişisel hijyen konusunda geçici olarak tüm hevesimi kaybettiğim için, cildim de bana misilleme yapıyor ve tamamen sivilceyle kaplanıyor, sanki beni daha da kötü hissettirmek için. Gerçekten çok acımasızca. Yıllardır cilt bakım rutinime çok titiz davrandım — çift temizlik, C vitamini serumu, dikkatli nemlendirme — ama hepsi boşa gitti. Yüzümü iki kez yıkamak bile bana *çok zor* geliyor.

Her şey mahvoldu. Her şey. Aşkım, hayatım, karma cildim.

Düğün günümüz olacaktı, ama ben çocukluk odamdan sadece tuvalete gitmek için çıktım ve o zaman bile, oraya ulaşmak için dört ayak üzerinde sürünerek gittim. Bir ara, babam merdiven sahanlığında duruyordu ve benim halı üzerinde sürünerek tuvalete gitmem için kenara çekilmek zorunda kaldı. Orada durup beni izledi, tek kelime etmedi.

Bir gün bunun üzerine güleceğimizi hayal ediyorum.

Ertesi gün çadırı söktüklerinde, yanlışlıkla sökülüşünü görmemek için evdeki tüm perdeleri kapattım. Yatağıma kıvrılıp kulaklıklarımı taktım ve düğünün izlerini ortadan kaldıran gürültü ve patırtıyı duymamak için kulaklarıma yüksek sesle müzik dinledim.

Pazartesi günü, öğle yemeği için aşağı inecek enerjiyi kendimde buldum. Adrian ve babam bunu büyütmemek için ellerinden geleni yaptılar, ama çıldırdıkları belliydi. Ben masada oturup tabağımdaki yemeği somurtarak itip kakarken, onlar gergin bir şekilde oturup birbirlerine geniş gözlerle bakarak yapmacık bir neşeyle sohbet etmeye çalışıyorlardı.

"Bugün kuşlar şarkı söylemiyor mu?" dedi Adrian, hayatında hiç kuşların cıvıladığını fark etmemiş bir adam. "Ah, doğa."

"Evet, doğa." Babam elinden geleni yaparak başını salladı. "Çok şey getiriyor." "Evet."

"Hmm."

İkisi de bana dönüp baktı. Ben hiçbir şey söylemedim, gözlerim tabağıma sabitlenmiş, katılmak için çok yorgundum. Adrian daha fazla dayanamayana kadar garip bir sessizlik oldu.

"Sanırım bir yaban arısı sesi duyuyorum!" "Olağanüstü!"

Konuşma bu şekilde devam etti, ta ki ben onlara öğle yemeği için teşekkür edip tabağımyı bulaşık makinesine koyup, yukarıdaki kasvetli küçük odama geri dönene kadar. O zamandan beri daha iyi konuşma becerileri geliştirdim, ama hepsi çok yorucu. Hala kendimi bitkin hissediyorum. *Her zaman.*

İşten izin almak istemediğime karar verdim. Balayı için iki hafta izin almıştım, ama Salı sabahı patronum Phil'i aradım ve hiçbir şey olmamış gibi devam edebilir miyim diye sordum. O zamana kadar üç günümü odamda kendime acıyarak geçirmiştim ve hayatımın korkunçluğunu aklımdan çıkarmak için bir şeye ihtiyacım vardı.

"Çalışabileceğinden emin misin?" diye sordu Phil, sesi *çok* rahatsız

Phil en iyi zamanlarda bile garip biridir, bu yüzden böyle kasvetli bir zamanda benimle konuşmak onun için çok zor olmalıydı. Altmış bir yaşında, ekibin geri kalanından biraz daha yaşlı ve doğası gereği utangaç ve sessiz olduğu için işteki sosyalleşme kısmını pek sevmiyor, bu yüzden birbirimizi çok iyi tanımıyoruz. O, sabahları ofisine girip işini yapıp çıkmayı seven türden bir insan.

"Tabii ki iyiyim!" diye ısrar ettim, iç çamaşırlarım, terlik çoraplarım ve Matthew'un eski Foo Fighters tişörtüyle yatağımda kambur otururken, burun deliğime bükülmüş bir kağıt mendil soktum. Az önce ağlarken burnumu o kadar sert sildim ki kanadı. "Neden iyi olmayayım ki?"

"Oh. Şey. Ben... ahem... olanları duyduğuma çok üzıldüm. Çok üzıldüm."

Herkesin ofiste bunu konuşuyor olması düşüncesi beni utandırdı. Benim için üzüyorlardı. Düğününden bir gün öncesine kadar ilişkisinin bittiğini bilmeyen aptal.

Hala o aptalın ben olduğuma inanamıyorum.

"Teşekkürler Phil, ama ben iyiyim."

"İşin dikkatini dağıtabileceğini düşünüyorsan..."

"Öyle düşünüyorum."

"Ama kendine dikkat etmelisin, Freya," dedi sert bir tonla, ki bu gerçekten çok tatlıydı. "Her şeyi kendi hızında yap."

"Söz veriyorum."

Tabii ki bu bir yalandı. Benim işimi kendi hızında yapamazsın. Ülkenin en büyük içecek şirketi Suttworth'un marka müdürüyüm ve sırf ben bir hayat krizi yaşıyorum diye İngiltere'de insanlar alkol satmayı ve içmeyi bırakacak değiller. Ama bana yardım eden harika bir ekibim var ve şimdilik evde kalabileceğim için, şık görünmek zorunda değilim, bu da kesinlikle benim lehime. Ayrıca, geçen hafta ofisten ayrılmadan önce her şeyin yolunda ve kontrol altında olduğundan emin oldum, bu da evlilik öncesi büyük bir coşku yarattı. Masamı beyaz balonlar ve gümüş konfeti ile süslediler ve şampanyayı açtılar.

Barbados'a balayına gitmeden önce birkaç gün düğün hazırlıkları için heyecanlı bir gelin adayıydım.

Ugh.

Her neyse, odamın her yerinde duran bu cevizler pek yardımcı olmuyor. Az önce, açık ağzıma yarım yamalak bir hareketle bir tane atıp yemeye çalıştım ama iskaladım. Dudakımın köşesine çarptı ve sonra yere düştü. Ona baktım ve sonra "Neden?" diye haykırdım.

Bu, en kötü anımdı.

"Peki," dedi babam aniden, ellerini çırparak yatak odama bakındı, "işten biraz ara vermek istersen bana haber ver."

"Söylerim," dedim ve hiçbir neden yokken, sadece inceliyormuş gibi yapabileceğim bir şey olsun diye bir hesap tablosunu tıkladım. "Teşekkürler baba."

"Aslında buraya bir neden için geldim." "Bana cevizleri zaten getirdin."

"Başka bir neden daha var," dedi ve beni tekrar kendisine dönmem için zorladı. "Adrian yarın sabah New York'a dönmek zorunda olduğu için, Leo ve Ruby'yi davet etmek ister misin diye merak ettim. Bilirsin, biraz arkadaşlık olsun diye."

"Kimseyi görmek istemiyorum."

"Bence iyi bir fikir olur."

"Sen varsın," diyorum.

O mütevazı bir şekilde gülümser. "Ben pek eğlenceli biri değilim. Ruh halini yükseltmek için insanların yardımına ihtiyacın var."

"Benim moralim gayet iyi."

O iç geçirir ve bana keskin bir bakış atar. "Freya, biliyorum ki sen bir maske takıyorsun..." Ben itiraz etmek için ağzımı açarken o ellerini kaldırır. "Lütfen. Senin nasıl biri olduğunu biliyorum. Babana çekmişsin, her şey yolunda değilken yolunda gibi davranıyorsun. Konuşmuyorsun." Gözleri yere düşer ve sesi yumuşar. "Hepsi çok güzel, ama inan bana, ara sıra içini dökmek önemlidir. Üzerinde durmak istemediğini anlıyorum, ama bunu görmezden gelme. Böyle bir şeyi görmezden gelemezsin. İnsanlara güvenebilirsin. Zor zamanlarda yanlarında olmamız gerekmezse, ne işe yararız ki?"

Derin bir nefes alıyorum. "Tamam baba. Ruby ve Leo'ya hafta sonu gelmelerini söyleyeceğim. Zor zamanlarda yanında olmakla ilgili konuşuyorsan, durum çok kötü olmalı."

"Samimi olmaya çalışayım dedim."

"Başardın."

"Bir daha olmayacağını umma."

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Ruby ve Leo'yu davet edecek misin?" diye sorar.

"Hemen mesaj atayım."

"Güzel. İşine dön." Kapıya doğru yürüdü ve orada durup bana baktı. "Annen yine aradı. Cep telefonuna cevap vermediğini söyledi."

"Şu anda konuşmak istediğim kişi o değil."

"Anlıyorum, ama o senin annen. Endişeleniyor. Senin yanında olmak istiyor."

"Bu onun için yeni bir şey," diyorum neşeyle.

"Onun biraz... şey olabileceğini biliyorum" diye cevap veriyorum. Kelimeyi arıyor ama vazgeçiyor. "Bilirsin. Ama Adrian'la aranızdaki durumdan gerçekten pişman ve durumu düzeltmek için elinden geleni yapıyor. Artık büyüdüğün için endişelenmiyor anlamına gelmez. Ona telefon edip... bilirsin... işlerin yolunda gitmediğini söylediğimde onu duymalıydın..." Bunu ima etmek zorunda kaldığı için kaşlarını çatı. "Senin için çok üzüldü. Senin yakınında olabilmek için kalış süresini birkaç hafta uzatmak istedi. Onu eve göndermek için çok uğraşmak zorunda kaldım. Sanırım sadece senin iyi olduğundan emin olmak istiyor. Bir mesaj bile yeterli olur."

Derin bir nefes alıyorum. "Tamam. Ona bir mesaj atarım."

"Güzel." Bana sıcak bir gülümsemeyle bakar. "Sadece bir adım daha atmaya devam etmelisin."

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "Ne?"

"Hayatta," der, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Bir adım öteye. Oraya varacaksın. Biliyorum."

Matthew'u aramamak için nedenler:

- Bir çırpıda birlikte kurduğumuz hayatı mahvetti.
- Beni bir süpürge dolabında terk etti
- Düğünümüzü iptal etti
- Beni tamamen küçük düşürdü ve bu olaydan utanmadan arkadaşlarımın ve ailemin karşısına *nasıl* çıkacağım bilmiyorum
- Düğünü üç ay öncesinden değil, *bir gün öncesinden* iptal ederek bana çok para kaybettirdi. Üç ay öncesinden iptal etseydi, depozitoyu kaybederdik ama tüm masrafları kaybetmezdik.
- O lanet olası bencil, küçük bir pislik ve ondan nefret ediyorum

Matthew'u aramak için nedenler:

- Onu seviyorum ve özlüyorum ve bunun nasıl olduğunu anlamıyorum

Sonuç:

- Telefonumu yatak odasının penceresinden attım.

- "Total Eclipse of the Heart" şarkısını dinlemeye karar verdim.
- Tüm müziklerimin telefonumda olduğunu fark ettim
- Telefonumu pencereden attığımı hatırladım
- "*Dünya neden bu kadar boktan?*" diye avazım çıktığı kadar bağırdım
- Bir dizüstü bilgisayarım olduğunu hatırladım
- Dizüstü bilgisayarımı kullanarak "Total Eclipse of the Heart" şarkısını çaldım
- Yastığıma gözyaşları döktüm
- Sorun çözüldü (şimdilik)

İKİNCİ BÖLÜM

"Matthew'un hayatını nasıl mahvedebiliriz?"

Leo ve ben birbirimize baktık, Ruby ise odamda dolaşıp bira şişesinden yudumluyordu. Babamın garajında bir sürü alkol vardı. Aslında bir düğün için yeterli miktarda. Ruby geldiğinden yaklaşık on dakika sonra garaja gitti ve buzdolabını doldurmak için seçtiği bira ve şaraplarla geri döndü. İşim sayesinde, barın arkasında kullanıma hazır büyük bir içki stoğumuz da vardı, bu yüzden en azından birkaç yıl boyunca alkollü içecek satın almam gerekmeyecek.

Bu, tüm bu karmaşadan çıkan tek iyi şey olabilir.

Sınırsız şarap stoğu.

"Ciddiyim," diyor Ruby, alnını çatarak konsantre oluyor. "İntikam almamız lazım. Onu öldürmekten falan bahsetmiyorum. Sadece hayatını sonsuza kadar mahvedecek bir şey yapmalıyız."

"Cinayet konusunu açıklığa kavuşturduğuna sevindim," diye mırıldanıyor Leo. "Ölüm çok kolay bir çıkış yolu olurdu," diye öfkeleniyor Ruby.

"Yapabileceğimiz daha kötü şeyler yapabiliriz."

Leo hafifçe paniğe kapılır.

Babam, hafta sonu için arkadaşlarımı davet etmem konusunda haklıydı. Onların burada olmasına minnettarım, özellikle de bu sabahın erken saatlerinde Adrian'la vedalaştıktan sonra. Onun havaalanına gitmek için arabaya binerken onu izlerken kendimi çok kaybolmuş hissettim. Her zaman çok yakındık ve son birkaç gündür bana büyük destek oldu.

Ruby ve Leo bugün beni gerçekten gülümsettiler, içten gülümsediler ve güldüler, bu da bana hayat hakkında biraz umut verdi.

Fazla değil. Ama yine de.

Ruby, Leo ve ben üniversitenin ilk yılında aynı yurtta kalıyorduk ve hemen kaynaştık, birinci sınıf haftasından itibaren yakın arkadaş olduk. Sonunda üç yıl boyunca birlikte yaşadık ve

birlikte Londra'ya taşındık. Birbirimizin her şeyine tanık olduk: erkek ve kız arkadaşlar, ayrılıklar, sınavlar, yeni işler, aile dramaları.

Birkaç yıl önce, Leo ve Ruby sarhoş bir gecede öpüştüklerinde, (a) bol miktarda votka içtikten sonra bile birbirlerinden hoşlandıklarına şaşırdım, (b) güzel dengelenmiş arkadaşlık grubumuzu riske atabileceklerine dehşete kapıldım ve (c) kafam karıştı, çünkü gerçekten düşündüğümde, aslında harika bir çift gibi görünüyorlardı. Bunu daha önce nasıl düşünmemiştim?

Neyse ki, onlar hiç kafaları karışık değildi. İkisi de bir süredir birbirlerine karşı hisleri olduğunu ve bunu denememek aptallık olacağını itiraf ettiler. Ben üçüncü tekerlek olmaktan endişeleniyordum, ama aslında dinamiklerimiz pek değişmedi. Belki de beni öyle hissettirmemeye özen gösterdikleri içindi. Ruby ve ailesi her yıl annesinin ailesini görmek için Mauritius'a gidiyordu ve Leo ilk kez onlara katıldığında ben de davet edildim. İlk başta hayır deyip onları yalnız bırakmayı düşündüm, çünkü Leo'nun dikkatini dağıtmak istemedim, ama sonra düşündüm *ki*, Mauritius'a gitmeyi kim reddeder ki?

Ruby, Leo ve ben, küçük grubumuz söz konusu olduğunda her zaman "Üç Silahşörler" zihniyetine sahiptik. Matthew benim diğer yarım olarak kabul edildi, ama her zaman çoğu zamanını geçirdiği kendi arkadaş grubu vardı. Londra'ya taşındıktan sonra, onlarla daha yakınlaştı ve çiftler olarak birlikte takılırdık, ama Leo, Ruby ve benim onun parçası olmadığı bir dinamikimiz olduğunu da saygıyla karşılardı. Matthew, Leo ve Ruby'yi seviyordu, onlar da onu seviyordu, ama üçümüz orijinal gruptuk ve bunu hiçbir şey değiştiremezdi.

Her neyse, Leo ve Ruby birbirlerine çok yakıştılar ve bugün hepimiz hala en iyi arkadaşız, ikisi de Eylül ayında evlenecekler. Hepimizin aynı yıl evlenmemiz kaderdi.

Matthew bu konuda bizi gerçekten mahvetti.

"Onu tuzağa düşürebiliriz," diye düşünür Ruby, ben ise yorganın içine daha da sokulurum.

Henüz kalkmadım, ama onlar umursamıyor. Leo benimle birlikte yorganın altında ve Ruby sabah 11'de bira içiyor.

Arkadaşlık üçgenimizde yargılama yok.

"Ne demek istiyorsun?" diye burun kıvırıyor Leo. "Suç işlemek gibi mi?"

"Aynen öyle." Ruby yavaşça başını sallar, gözleri şeytani planıyla tuhaf bir şekilde büyür. "Çok basit. Onu tuzağa düşürürüz ve ömür boyu hapse girer. O zaman kim güler?"

"Kimsenin güleceğini sanmıyorum, Ruby," diyor Leo. "Ve onu suçlu göstereceksek, onu suçlu gösterecek bir suç bulmamız gerekir."

"Sorun değil." Ruby omuz silker. "Bir şey soyabiliriz. Bir banka! Hadi bir banka soyalım! Ve her yere onun parmak izlerini bırakalım!" Leo ona göz kırptırıyor. "Bu... aptalca."

"Biliyor musun Leo," diye başlar, gözlerini ona dikerek, "sadece bir sümüklü böcek gibi yatıp alaycı ve kaba yorumlar yapmak yerine, biraz daha destekleyici olabilirsin."

"Ben de burada sümüklü böcek gibi yatıyorum," diyorum.

"Evet, ama sen sümüklü böcek olabilirsin," diyor Ruby, yanıma gelip saçımı okşayarak. "Ne kadar istersen o kadar mükemmel bir sümüklü böcek olabilirsin."

"Tamam," Leo yanımda iç geçirir. "Onun evine yumurta atmaya ne dersin?" Ruby gözlerini devirir. "Ne yaşıyoruz, sekiz mi?"

"Sen sekiz yaşında insanların evlerine yumurta atıyor muydun?"

"Bak Leo, konudan sapmayalım," diyor Ruby, onun sorusunu geçiştirip tekrar volta atmaya başlıyor. "Onun evine yumurta atamayız çünkü unuttuysan, onun evi yok. Şu anda ailesinin yanına taşındı. Ve şu anda onu tüm kalbimle nefret etsem de, ailesi iyi insanlara benziyor. Üzgünüm Freya."

"Özür dileme," diyorum somurtarak. "Onlar iyi insanlar.

Gerçekten iyi insanlar." Leo başını benimkine yaslayıp hiçbir şey söylemiyor.

Ruby yatağa oturur. "Matthew'dan haber aldın mı?" "Pek sayılmaz," diye itiraf ettim. "Geçen cumartesi beni aradı, iyi olduğumdan emin olmak için. iyi olduğumu kontrol etmek için aradı."

"Düğün gününde iyi olabileceğini mi düşündü? Ne kadar düşünceli." Ruby başını sallar. "O adama çok kızgıyım."

"Babam onun benimle konuşmasına izin vermedi. Telefonumu elinden almıştı. Telefonumu geri aldığımda, Matthew'u belki beş milyar kez aradım, ama o cevap vermedi." Tereddüt ederek tırnaklarımı ısırıyorum. "Sonra bana mesaj attı ve bir süre iletişimimizi kesmemizin daha iyi olacağını düşündüğünü söyledi. Biraz mesafe koymamızı istedi. Ama bu, onu günde iki kez aramamı engellemedi. Kendimi durdurmak için telefonumu pencereden attım, ama yaklaşık on dakika sonra

bahçeye koştum ve buldum. Çitlerin üzerine düşmüş ve sağlamdı. Hemen onu aradım ve telefon çaldı. Ben çok zavallıyım."

"Hayır, değilsin. Olanlardan sonra herkes aynı şeyi yaptı," diyor Leo, Ruby de onaylayarak başını sallıyor.

Derin bir nefes alıyorum. "Sadece... Henüz bitmediğini biliyorum. Sonunda her şeyi hallederiz. Biraz zaman geçtikten sonra her şey yoluna girecek."

Ruby bana göz kırparak, kaşlarını çatarak bakar. "Bekle. Bittiğini düşünmüyor musun?"

Sinirlenerek ellerimi havaya kaldırıyorum. "On iki yıl birlikteydik. On iki yıl. Bunu öylece çöpe atamazsın, değil mi? Düğün konusunda tereddüt etti, bu olabilir. Bu büyük bir olay. Çok baskı var. Anlıyorum. Ama biz birbirimiz için yaratılmışız. Yakında bunu anlayacaktır."

"Freya..." Ruby dikkatlice söze başladı.

"O ani bir karar verdi. Bunu iyice düşünmedi. Biraz uzaklaşıp sonra farkına varacak. Evet, düğünümüzü mahvettiği ve beni herkesin önünde küçük düşürdüğü için yıkıldım. Ama sonuçta birbirimizi seviyoruz. O da bunu biliyor."

Ruby ve Leo birbirlerine bakışırlar. Ne düşündüklerini biliyorum, ama haklı olduğumu da biliyorum. Bütün hafta boyunca bunu düşündüm. Matthew açıkça paniğe kapıldı ve bir anlık hevesle benden ayrıldı. Yirmili yaşlarımız boyunca birlikteydik, bir şekilde bir şeyleri kaçırdığından endişelenmesi normal. Ama beni sevmediğine inanmıyorum.

Sevmiyorsa neden bana nişan yüzüğü verme zahmetine girsin ki? Onu zorlamadım. Her şey onun isteğiyle oldu.

"Freya," Ruby tekrar başladı, boğazını temizleyerek, "sana yaptıklarından sonra onun geri dönmesini ister miydin?"

"Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum," diyorum omuz silkerek. "Ama evet. Onsuz bir hayat düşünemiyorum. Bu hafta işkence gibiydi. On iki yıldır onunla konuşmadan bir gün bile geçirmedim. Ve şimdi, birdenbire kesildi. Bu korkunç bir şey."

"Matthew düğününüzden bir gün önce senden ayrıldı," diye vurgular Ruby, sanki ben bunu bilmiyormuşum gibi. "O, seninle bir daha konuşmayı hak etmiyor. O bencil, omurgasız bir..."

"Bence Ruby'nin söylemek istediği," Leo, Ruby'ye uyarıcı bir bakış atarak, "çok şey yaşadığın. Hayatında büyük bir değişiklik oldu. Ve şu anda onun geri dönmesini beklemek yerine kendine bakmaya odaklanmalısın. Hepimiz sadece senin iyi olmanı istiyoruz."

Biraz dönüp ona bakıyorum. "Hepimiz mi?"

"Senin iyi bir destek ağı var ve neye ihtiyacın olursa olsun herkes senin için burada."

Kafamı hüznle yastığa daha da gömdüm. "Herkes benim hakkımda dedikodu yapıyor, değil mi? Bu çok utanç verici. Hiçbir mesaja cevap veremedim. Hepsi bana acıyor."

"Hiç de öyle değil," diyor Ruby en ciddi ses tonuyla. "Herkes Matthew'un en kötüsü olduğunu düşünüyor. Kimse senin hakkında dedikodu yapmıyor. Sadece... berbat bir durum."

"Ama düzelecek," diye ekledi Leo neşeyle. "Bunu atlatacaksın ve daha da güçleneceksin."

"Britney, Kelly Clarkson ve tüm büyükler de öyle diyor," diye ekliyor Ruby ciddiyetle.

Gülümsemeye çalışırım. "Haklısın. Neyse, benim hakkımda yeterince konuştuk. Sizin hakkınızda konuşalım. Haftanız nasıl geçti? Düğün planlarınız nasıl gidiyor?"

Leo dehşete kapılmış görünüyor. "Freya, düğün planlarımızdan bahsetmiyoruz."

"Hadi ama Leo, düğünlerden tamamen kaçınmam ki. Sezon, hatırladın mı? Sekiz tane var. Bekle..." Tereddüt ediyorum. "Yedi. Benimki dahil sekiz tane vardı."

"Şu anda bu tür şeyleri düşünmene gerek yok," diyor Ruby nazikçe.

"Tamam, ama eninde sonunda düşünmek zorunda kalacağım. Tabii ki, mihrapta terk edildiğim yıl, şimdiye kadarki en yoğun düğün yılım." Derin bir nefes alıyorum. "Bu iyi bir şeydi. Hayatımın en iyi yılı olması gerekiyordu."

"Her adımda senin yanındayız," diye hatırlatıyor Leo. "Aynen öyle," diyor Ruby kararlı bir şekilde. "Sezonu tek parça halinde atlatmana yardımcı olacak bir plan yapacağız."

Tekniğe göre, sen düğün gününde terk edilmedin. Bu da bir şeydir."

"Evet, öyle de bir şey var, sanırım. Süpürge dolabı çok daha gizli. Bana gelinliği giyme şansı bile vermedi."

Ruby, gardırobumda hala torbasında asılı duran elbiseye bakarak yüzünü buruşturur.

Kulağa materyalistçe geldiğini biliyorum, ama bir yanım, düğünün suya düşmesinin en üzücü yanlarından birinin, o elbiseyi giyememiş olmam olduğunu düşünmeden edemiyor. Yedi gelinlik mağazasını dolaşarak bulduğum elbiseyi.

Kırışık gövdeli, omuzları açık, kalp yakalı ve çok yumuşak, eğimli A-line etekli fildişi krep bir gelinlik. Gerçekten çok güzel.

"Onu bir yere saklamamı ister misin?" diye soruyor Ruby.

"Hayır, gerek yok. Her ihtimale karşı burada tutacağım."

"Şey, böyle şeyleri düşünmeyelim," diyor Ruby aniden. "Kötü filmler izleyip, bol bol lezzetli yemekler yiyip, sabahları içelim. Her günü tek tek yaşayalım, olur mu?"

"Aynen öyle," diye başımı sallayarak elbise çantasına bakıyorum. "Her gün bir gün."

Ruby uzanıp elimi sıkıyor ve sonra dik oturuyor. "Leo ve ben seni neşelendirmek ve her şeyin yoluna gireceğini hatırlatmak için küçük bir sürpriz hazırladık."

Leo, yüzünü elleriyle kapayarak inler. "Hayır, Rubes. Beni bunu yapmaya zorlayamazsın."

"Evet, Leo, yapacağım," dişlerini sıkarak söyler ve ayağı fırlar. "Çünkü Freya'nın biraz gülmeye ihtiyacı var."

"Neden bunu yapmak zorundayım?"

"Leo, hemen yerine geç."

Leo isteksizce yataktan kalkıp onun yanına giderken, ben şaşkınlıkla ikisine birden bakıyorum. "Neler oluyor?"

"Göreceksin," diyor Ruby, telefonunu hoparlörlerime bağlayıp bira şişesini masaya koyarken.

Leo ellerini beline koyar ve bana özür diler gibi bakar. "Bu benim fikrim değildi."

"Bütün hafta bunun üzerinde çalıştık," diyor Ruby. "Hazır mısınız?"

"Sanırım."

Telefonundaki bir düğmeye basar ve telefonu masanın üzerine koyar. Britney Spears'ın "Stronger" şarkısı hoparlörlerden çalmaya başlar ve Ruby ile Leo dans etmeye başlar. "Başlamaya" ve "dans rutinine" kelimelerini hafifçe kullanıyorum. Ruby tüm coşkusuyla dans ederken, Leo'yu cesaretlendirirken, Leo da yarı gönülsüz bir şekilde kol hareketleri ve kalça sallamalarıyla ona eşlik ederken, ben kahkahalara boğuluyorum. Gülümsemeyi durduramadan, tüm gösteriyi izlemek için dik oturuyorum.

"Gördün mü?" diye bağırır Ruby mutlu bir şekilde. "Onu neşelendireceğini söylemiştim! Hadi Leo, *Dirty Dancing*'deki kaldırma hareketine hazır mısınız?"

"Rubes, ben gerçekten sanmıyorum ki..."

O ona doğru tüm hızıyla koşar ve o da onu kaldırmak için elinden geleni yapar, sonra ikisi de yere yığılırlar. Karnımı tutarak kahkahalarla gülüyorum. O anda her şey biraz daha iyi görünüyor ve bu çok şey ifade ediyor.

Çünkü birkaç gün önce, en kötü anlarda, bir daha gülecek halim olacağından emin değildim.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bir hafta sonra, Londra'daki daireye geri dönüyorum.

Çantalarım ayaklarımın dibinde, koridorun ortasında sessizce dururken, bunu tek başıma yapmaya ısrar ettiğim için anında pişman oldum.

Tüm eşyalarım, hayatımın kontrolü bendeyken, mutlu cehaletim paramparça olmadan önce bıraktığım yerde duruyor. Ama Matthew'un tüm eşyaları artık yok ve dairede tuhaf boşluklar bırakmış. Mesela, şömine rafını dengesiz gösteren, anne babasının fotoğraf çerçevesi. Televizyon sehpasının altında duran PlayStation yok. Kitaplıkta, onun biyografilerinin durduğu yerlerde rastgele boşluklar var. O sadece biyografi okurdu.

Bir yanım, onun gerçekten taşınmak için bu kadar çaba sarf edeceğini düşünmüyordu. Bir yanım, buraya girip birlikte kurduğumuz hayatı hatırlayacağını ve bunun onu büyük bir hata yaptığını fark ettireceğini düşünüyordu.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, bir şey aklıma geliyor, "Percy'yi de götürmüş!"

Tamam, bir an için üzüldüm. Ama şimdi *çok kızgınım*. Cebimden telefonumu çıkarıp Ruby'yi arıyorum. İkinci çalınıştta cevap veriyor.

"Selam! Evde misin? İyi misin?" "*Percy'yi götürdü!*"

"Ne?"

"*Percy! Onu kaçırdı!*"

Nefesini tuttu. "Hayır!"

"Evet!"

"O *pislik!*"

"Biliyorum! İnanamıyorum! Onu kaçırdı! Gitti!" "Elbette velayeti almalısın!"

"Tabii ki! Ne yapacağım?"

Arka planda Leo'nun Ruby'ye neler olduğunu sorduğunu duyuyorum.

"Matthew Percy'yi aldı," diye açıklıyor ona, ben beklerken. "Freya Londra'daki daireye yeni döndü ve Percy gitmiş." Bir duraklama oluyor. "Hadi ama, Percy! Sen Percy'yi bilirsin! Bitki!"

"Sıradan bir bitki değil," diye telefona bağıryorum. "Benim aldığım ve baktığım büyük bir İsviçre peyniri bitkisi! O *benim* bitkim! Ve onu götürmüş!"

"Hoparlördeyim," diyor Ruby.

"Merhaba Freya," Leo'nun sesi tiz bir şekilde geliyor.

"Leo, buna inanabiliyor musun?! Nasıl yapabilir? Percy'yi aldı!" "Bekle," diyor Leo dikkatlice, "ona bitkiyi hediye olarak vermedin mi?" hediye olarak vermedin mi?"

Bir süre sessizlik olur, sonra Ruby, "Kapa çeneni Leo. Bunun ne alakası var?" diye bağıırır.

"Sadece söylüyorum," diye açıklıyor Leo, bu konuşmaya karıştığına pişman olmaya başlamış gibi, "belki Matthew, Percy'nin kendisine ait olduğunu düşündü, çünkü o, onun doğum günü hediyesiydi."

"Evet, ben de Matthew bana evlenme teklif ettiği için evleneceğimizi sanıyordum," derim huysuzca. "*İşler değişir, Leo.*"

"Biliyor musun? Haklısın," diye boğuk bir sesle söyler Leo, Ruby'nin koluna bir yumruk attığına şüphe yok. "Percy'yi bırakmalıydı. Bitki açıkça sana ait."

Hemen ekliyor, "Matthew bir pislik," biz emin değilsek diye.

"Teşekkürler, Leo," dedi Ruby kısa bir şekilde. "Sadece kimin tarafında olduğunu unutma
olduğunu unutma."

"Arkadaşlar, ne yapacağım?" Percy'nin oturduğu korkunç boşluğa bakarak yıkılmış bir halde soruyorum. "Onu geri getirmeliyim! Ama Matthew'u arayamam! Geçen hafta sonu olanlardan sonra bir süre onunla iletişime geçmeyeceğime kendime söz verdim."

Telefonun diğer ucunda bir sessizlik olur. Leo'nun Ruby'ye keskin bir bakış attığını biliyorum. Olanlar için hala onu suçluyor, ama onun savunması için, hepsi benim hatamdı. Bunu planlamamıştım. Birdenbire... oldu.

Alkolün bahanesi bile yok, çünkü ayık durumdaydım.

Geçen Cumartesi gecesi akşam yemeği yemiştik ve Leo ile babam oturma odasında bira içip golf ya da başka sıkıcı bir şey hakkında konuşuyorlardı. Ruby ile ben üst katta konuşuyorduk ve nasıl oldu bilmiyorum, ama birbirimizi kızdırdık

ve arabaya binip Matthew'un ailesinin evine gidip bir açıklama istemenin iyi bir fikir olacağına karar verdik.

Bunun benim fikrim olduğundan neredeyse eminim ve Ruby beni caydırmak için pek bir şey yapmadı - "*Hadi yapalım*" dedi - ama bu fikir kesinlikle benden çıktı.

Leo ve babamın bizi vazgeçireceğini bildiğimiz için gizlice arabama kaçtık.

Ruby sabahtan beri içki içtiği için, ben sürerken o müzikten sorumluydu. Yol boyunca Kelly Clarkson'ın "Since U Been Gone" ve Gloria Gaynor'un "I Will Survive" gibi hit şarkıları dinledik, sesini sonuna kadar açtık ve avazımız çıktığı kadar şarkı söyledik. Bu yüzden, babasının evinin önüne geldiğimde, *çok heyecanlıydım*.

"Bunu yapabilirim," dedim ve kontağı kapattım. "Bunu yapabilirsin," diye tekrarladı Ruby.

Arabadan indim ve kapıyı çaldım. Pencereden benim olduğumu görmüş olmalılar, çünkü cevap vermeden önce belirgin bir duraklama oldu ve kapı nihayet açıldığında, Matthew çıktı.

"Burada ne işin var Freya?" diye sordu, bana sempatik bir bakış atarak. "Burada olmamalısın."

Hemen öfkelen dim. Çünkü ilk olarak, nasıl bana ne yapmam ya da yapmamam gerektiğini söyleyebilir? İkincisi, onun acıma dolu bakışlarına ihtiyacım yok. *Ben iyiyim*.

"Bir açıklama hak ediyorum!" dedim. "Ne?"

"Bana bunun neden olduğunu söylemelisin!"

O içini çekti. "Babanı arayıp seni almaya gelmesini isteyeceğim."

"Kendim eve gidebilirim, çok teşekkürler!" "Tamam, o zaman gitmelisin."

O anda neredeyse kendimi kaybedecektim. İşte orada, hayatımın aşkı, karşımda duruyordu. Ayrıldığımızı ve evlenmeyeceğimizi gerçekten idrak ettim ve tüm duygularım taşmak üzereydi.

Ağlamamak için çaresizce yüzümü olabildiğince buruşturmuştum. Ruby, aniden zorlandığımı fark edince arabadan çıkmıştı. Bana sarılmış, ona kötü bir bakış atmış,

onun hakkında ne düşündüğünü söyledi - bu onu çok üzdü, çünkü Ruby'yi seviyor - ve sonra eve gitmemiz gerektiğini söyledi.

Matthew ne dedi biliyor musun? "İyi olacaksın, bebeğim" dedi.

Ruby gerildi. Ben donakaldım. Sözleri havada asılı kalmıştı ve birçok açıdan hata yaptığını biliyordu. Ses tonu, sevgi dolu sözler... tüm cümle kalbimi bıçak gibi deldi.

İyi olacaksın, bebeğim. Dalga mı geçiyorsun? *Dalga mı geçiyorsun?*

Kesinlikle, gözüm karardı diyebilirim.

Ruby'nin kolunu omuzlarımdan salladım, ona doğru büyük adımlarla yürüdüm ve özür dileme şansı bulamadan karate tekmesi ile hayalarına vurdum.

Evet. Kötüydü. Ayrıca, "karate tekmesi" kelimesini gevşek bir şekilde kullanıyorum. Gençken karate denedim ve oldukça hoşuma gitti, ama yıllardır yapmadım. Dengem eskisi gibi değil ve bunu yapabilecek kadar esnek veya zarif değilim. Yine de enerji tamamen oradaydı.

Acı içinde kıvrıldı. Ruby şaşkınlıkla çığlık attı ve sonra histerik bir kahkaha atarak "*Evet! Aferin Freya!*" diye bağırdı.

Matthew'un annesi pencereden izliyor olmalıydı, çünkü telaşla koşarak oğlunun yardımına koştu. Oğlunun yanına gidip iyi olup olmadığını kontrol ederken, ben boğazımı temizledim.

"Bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm, Gail," dedim ona. "Umarım biraz
biraz buzun vardır umarım."

Sonra topuklarımı döndüm ve arabaya doğru büyük adımlarla yürüdüm,
Ruby ise
beni bir filmdeki gibi alkışladı.

Tabii ki, eve varır varmaz ve adrenalin etkisi geçince pişman oldum. Onun bana geri dönme umudunu yok ettiğime emindim. Ruby kaç kez hak ettiğini söylese de ona inanmadım. Beni kaybetme konusunda herhangi bir şüphesi varsa, hayalarına karate tekmesi atmak durumumu pek de iyileştirmeyecekti.

Ne kadar doğal olmayan ve acı verici olsa da, artık Matthew'u rahat bırakacağıma dair kendime söz verdim. O haklıydı. Aramızda mesafeye ihtiyacımız vardı. Onun bana geri döneceğine inanmam gerekiyordu ve bu arada, babamın dediği gibi, adım adım ilerlemeye devam edecektim.

Babam, karate tekmesi hikayesinin şimdiye kadar duyduğu en iyi şey olduğunu düşündü. Leo, Matthew'un bunu kesinlikle hak ettiğini kabul etti, ama bence

benim bu olaydan ne kadar üzüldüğümü gördü. Ruby'ye, onun tavsiyesi olmadan gizlice dışarı çıktığı için azarladı.

Ruby bana pişman olmadığını söyledi, ama telefonda bu olaydan bahsedildiğinde oluşan sessizlikten, bunun hala evlerinde tartışma konusu olduğunu anlayabiliyorum.

"Belki de ben bunu yaptıktan sonra Matthew, Percy'yi hak etmiştir," diye isteksizce kabul ediyorum.

"Peki ya sana yaptıkları? Hiçbir şeyi hak etmedi," diye ısrar etti Ruby.

"Percy bir yana, her şeyden sonra ilk kez dairede nasılsın?" diye sordu Leo. "Gelmesini istemediğinden emin misin?"

"Eminim. Yine de teşekkürler."

"Keşke seninle birlikte olabilseydik," diyor Ruby ciddiyetle. "Sadece ilk gece için. Lütfen, izin ver. Gerçekten sorun olmaz."

Telefona gülümsüyorum. Ruby ve ben son birkaç gün içinde bu konuyu yüzlerce kez konuştuk. O, çok tatlı bir şekilde, Leo ve üniversiteden en yakın iki arkadaşım Cali ve Simone ile bir program hazırladı, böylece bütün hafta boyunca benimle kalacaklar ve dairede hiç yalnız kalmayacağım. İlk gece yalnız kalmak istediğimi ona söylemek için gerçekten çok uğraşmam gerekti.

Gerçek şu ki, kimsenin benim çöküşümü görmesini istemiyorum. Onların beni parçalanmış halde görmelerine izin veremem ve bu gece bunun olmayacağına dair söz veremem.

"Sen harikasın Rubes, ama lütfen endişelenme," diye bir kez daha onu teselli ettim. "Babamın evinde yeterince kendime acımıştım. Artık hayatıma devam etme zamanı."

"Tamam, ama sadece birkaç hafta oldu," diyor Ruby nazıkçe.

"Biliyorum." Duvarda asılı olan Matthew'la çekilmiş fotoğrafımıza bakıyorum. "Ben iyiyim. Söz veriyorum. İyi olmazsam seni ararım. Lezzetli bir yemek sipariş edip, banyo yapacağım. Kendime bakacağım."

"Güzel. Bir şeye ihtiyacın olursa hemen bizi ara," diyor Leo.

"Arayacağım."

"Ve onun aldığı diğer şeyleri de bize bildir," diye ekliyor Ruby. "Bir liste yapabiliriz ve gerekirse geri çalabiliriz."

"Tamam. Sonra konuşuruz."

"Hoşça kal Freya," diyor Ruby. "Ve ben orada olup görmediğim sürece başka birinin hayalarına tekme atma!"

Gölüyorum ve telefonu kapatıyorum. Oda yine ürkütücü bir sessizliğe bürünüyor. Derin bir nefes alıp çantalarımı alıyorum ve yatak odasına götürüp başka neyin kaybolduğunu kontrol ediyorum.

En iyisi bunu bir an önce halletmek.

İnanamıyorum. Evlenme teklif ettiği gün Spitalfields pazarından aldığımız sanat eserini almış! Bu eser, çok yetenekli genç bir sanatçının tezgahından satın almıştık ve birkaç saat sonra Matthew diz çöküp evlenme teklif etti, ben de tabloyu çerçevelettirip yatağımızın karşısındaki duvara astım!

Onu alarak iyi bir şey yaptığını mı düşündü?

Öyle düşünmüş olmalı. Orada bırakmanın çok tuhaf olacağını düşünmüş olmalı. Bu konuda haklı olabilir. Sanırım o günün acı hatırası olarak kalacaktı.

Ama yine de kızgınım.

Yazık. Gardırobunu tamamen boşaltmış. Filmlerde olduğu gibi onun bir giysisini yakmanın eğlenceli olup olmayacağını düşünüyordum.

Gerçi ona karate tekmesi atarak biraz intikam almış gibi hissediyorum.

Yine de, onun sevdiği iğrenç kahverengi ceketini yakmak eğlenceli olurdu.

Yatağının başucundaki lambayı da götürdüğünü görüyorum. Sanırım sorun değil. Lambanın yeri onun yatağının tarafındaydı, yani teknik olarak ona ait. Ama şimdi oda dengesiz görünüyor ve o okuma lambasına özellikle bağlı olduğu da yoktu, benim IKEA'dan aldığım sıradan bir lambaydı. Umurumda değil. Bu onun hakkı.

Eminim, ikinci kez okumayı planladığı tüm o biyografiler için ona ihtiyacı vardır.

Şahsen, bunun biraz önemsiz olduğunu düşünüyorum, ama bu da önemli değil.

Tipik. Satranç tahtasını da aldı.

Biliyorsunuz, satrançta oldukça iyiydim ve bunun babasının ikimize verdiği bir hediye olduğunu hatırlıyorum. Ama neyse. Monopoly'yi de götürdüğünü fark etmeden edemiyorum.

Monopoly'yi de götürdüğünü fark etmeden edemiyorum. Jenga dolapta kalmış.
Ne kadar da düşünceli.

Yapışmaz tavayı aldı.

Benim tek önemsedığım tavanın o olduğunu biliyordu! Diğer tencere ve tavalardan herhangi birini alabilirdi, ben de aldırılmazdım, ama o akıllı yapışmaz tava yepyeni idi! Tamam, ilişkide aşçı olan oydu, ben ise yemek yapmayı pek bilmiyorum, ama *mesele bu değil*. O tavayı seviyordum. O pişirdikten sonra yıkaması kolay ve hoştu.

Bir keresinde onu bulaşık makinesine gizlice koymaya çalışırken yakaladım. Cidden. Tavaya bulaşık makinesine koymamanızı söyleyen talimatları okumamış mıydı?!

O tavayı hak etmiyor. Ona doğru davranmıyor.

Tüm Tupperware'ler gitti. Hepsi. Ne oluyor lan?

Elektrikli ırpıcıyı ve peynir rendesini de almış. Peynir rendesi. *Cidden mi?! Bu canavar da kim?*

Görüyorum ki bizim içki koleksiyonumuzdan da yararlanmış. Matthew, *benim işim* sayesinde senin senin olduğunu iddia ettiğın o pahalı içkileri aldığımızı görecek.

Neyse ki, düğün yapmadığımız için içmediğimiz kokteyller için aldığım yirmi kadar şişe içkiyle stoğumu yeniden doldurabilirim.

Bu arada, şimdi bir viski içmenin tam zamanı olabilir.

Neyse ki banyo zarar görmemiş. Sadece ucuz duş jeli, tıraş bıçağı ve diş fırçasını almış. Geçen yıl Noel'de ona verdiğim pahalı nemlendiriciyi dolapta bırakmış. Az önce kontrol ettim, zaten hiç açmamış.

Neyse. Onun cildi nemli olmayı hak etmiyor. Umarım kemik gibi kurumuştur.

Aesop el kremim nerede? Yok olmuş. Cesaret edemez. *Cesaret edemez.*
Delireceğim...

Durun. Burada. Phew! Kriz önlendi.

Son olarak, amcasının ona aldığı ve yatak odasının kapısında kullandığımız ağır baykuş kapı durdurucusunu almasının uygun olduğunu düşündüğünü fark ettim. Vay canına.

Neyse, iyi ki kurtulduk. Baykuşa bile benzemiyordu. Gözleri dışarı çıkmış, kahverengi bir örgü top gibi görünüyordu.

Ve günde yüzlerce kez ona takılıp düşüyordum.

Hoşça kal, aptal, iri gözlü topak. Seni özlemeyeceğim.

Yine yatak odasına girdim, elimde Staeburn viskiyle — çalıştığım markalardan biri, vanilya aromalı, lezzetli, yumuşak ve oldukça hafif bir single malt — ve komodinin çekmecesini açtım, bir şey unutmuş mu diye bakmak için. Masanın üstündeki lambayı bile götürdüğünü düşünürsek, bir şey bulmayı beklemiyordum. Çekmecenin içindekileri bırakması pek olası değildi.

Nişan yüzüğü kutusu dışında tamamen boştu.

Ona bakıyorum. Onu sakladığını fark etmemiştim. Yıkama falan için yüzüğü çıkarmam gerekirse diye kutuyu saklamasını söylediğimi hatırlıyorum. Ama yüzüğümü hiç çıkarmadığım için bunu unutmuştum.

Sanki daireden eşyalarını toplamaya geldiğinde, bu çekmeceyi boşaltmış ve bu tek şeyi bırakmaya karar vermiş gibi.

Bunun kasıtlı bir zulüm olup olmadığını anlayamıyorum.

Yavaşça yatağa oturarak sol elimi kaldırıyorum. Yüzüğü henüz çıkarmadım. Babam, Matthew'un evlilik yüzüklerimizi iade ettiğini söyledi ve ben de henüz yüzüğümü takma fırsatı bulamadığım için çok üzülmedim. Endişelenecek başka şeyler vardı.

Ama nişan yüzüğü farklı. Bir yıldır her gün takıyordum. Ona alışmışım. Sanki oraya aitmiş gibi. Onsuz elim çıplak ve garip hissedirdi.

Onu çıkarmak her şeyi... gerçek hissettirirdi.

Bir an için gözlerimi kapatıyorum ve Matthew ile Hatton Garden'daki bir dükkana yüzük seçmeye gittiğimiz, şimdi bir ömür önceymiş gibi gelen o günü düşünmeye izin veriyorum. O (haklı olarak) yüzüğü kendim seçmek isteyeceğimi düşündü, bu yüzden zarif bir Astley Clarke sütlü aytaşı yer tutucu yüzükle evlenme teklif etti. İnce altın bir banttı oluşun bu yüzüğü, bir kuyumcuyla randevu alana kadar birkaç hafta taktım. Bu yüzüğü görene kadar ne istediğimi gerçekten bilmiyordum. Beyaz altın bir yüzükte tek taş pırlanta. Klasik, zamansız, zarif. Parmak ölçümü alan bakımlı adam yüzüğü böyle tanımladı.

"Bu çok güzel," dedim, yüzüğü parmağıma takıp elimi ışığa doğru uzatarak hayranlıkla inceledim. "Ne dersin, Matthew?"

"Sen beğendiysen, ben de beğendim," diye onayladı.

El ele tutuşarak dükkandan çıktık. Heyecandan patlayacak gibiydim, ona gülümseyerek baktım. O da benim ifademi görünce güldü ve başımın üstüne öptü.

Göğsümdeki keskin acıya dişlerimi sıkıyorum. Sonra kendimi toparlayıp kararlı bir şekilde gözlerimi açıyorum, viskimi bitiriyorum ve yüzüğü parmağımdan çıkarıyorum. Kutuyu açıp, yüzüğü siyah kadife yastıkların arasındaki yuvasına dikkatlice yerleştiriyorum.

Bu yüzüğü tekrar takacağımı biliyorum.

Işıқта acımasızca parıldayan mükemmel elmasa son bir kez baktım.

Kutuyu kapattım.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Yeni bir hobi edindim.

Ayrılıklardan kurtulmakla ilgili okuduğum her şey, bunu yapmam gerektiğini söylüyor. Görünüşe göre, bu benim için kendime olumlu deneyimler yaratmak ve yeni şeyler denemek için mükemmel bir zaman.

Sabah koşularım dışında, ki onları da yavaş yavaş rutinime geri dahil etmeye başladım, şu anda başka hobim olmadığını fark ettim, bu yüzden benim için her şey yeni ve heyecan verici olacak.

Ruby, Leo, Simone ve Cali sayesinde, hayatımda büyük bir değişim yaşadığım bu dönemde yanımda arkadaşlarım olduğu için şanslıyım. Birkaç hafta önce Londra'ya döndüğümünden beri neredeyse hiç yalnız bir gece geçirmediğim ve onların beni meşgul etmek için çok uğraştıklarını biliyorum. Rahat film geceleri, içkili akşam yemekleri ve etkinliklerle dolu hafta sonları geçirdik. Simone, savunmasız durumumdan yararlanarak beni interaktif bir tiyatro gösterisine sürükledi, ki bu, dürüst olmak gerekirse, benim en büyük kabusumdur, ama itiraz edecek enerjim yoktu.

Korkunç bir deneyimdi, ama sanırım psikolojik gerilim filmleri izleyip cin içerek ağlayarak geçirdiğim akşamlardan daha iyiydi. Son zamanlarda kendi başıma kaldığımda birden fazla kez kendimi bu durumda buldum.

Simone, interaktif gösteri sırasında sergilediğim beceriksizliğimi oldukça eğlenceli buldu. Leeds'ten gelen Simone, doğuştan güçlü, iradeli, gürültücü ve korkusuz biridir. Cali ise daha sakin, çok tatlı ve nazik bir ruha sahip. Matthew bir keresinde Cali'nin ona Disney prenseslerini hatırlattığını söylemişti ve biliyor musunuz, ben de öyle düşünüyorum. O, rahat, iyimser ve kendinizi üzgün hissettiğinizde sarılmak isteyeceğiniz türden bir insan. Benim için bir akşam organize etme sırası ona geldiğinde, bitki çayı içtik, çikolatalı bisküvi yedik ve *Keeping Up with the Kardashians*'ın eski sezonlarını izledik.

Garip bir şekilde, Cali'nin nişanlısı Dominic, Matthew'un yakın arkadaşı. Cali, Matthew'a *çok kızgın* olduğunu, tamamen benim tarafımda olduğunu ve onunla hiçbir şey yapmak istemediğini bana defalarca söz vermek zorunda hissetti.

Elbette bu, çift olarak onlar için çok zor bir durum olacak, ama benim yapabileceğim bir şey yok.

Onu ilk gördüğümde, Cali'ye Matthew hakkında yüzlerce soru sormak istedim: Üzgün mü? Beni özlüyor mu? Benim hakkımda konuşuyor mu? Pişman mı? Ama yapamam. Bu ona haksızlık olur.

Ve dürüst olmak gerekirse, cevapları duymak istediğimden emin değilim.

İlk başta, yoga gibi bir şeyin şu an için iyi bir hobi olup olmayacağını düşündüm, ama tek denemem pek iyi gitmedi. Beynimin sürekli çalışmasından bir saatliğine de olsa kurtulmasını ummuştum, ama tek yaptığı onu daha da hızlandırmak oldu. Yoga çok sessiz ve huzurlu. Kelimenin tam anlamıyla *düşünmek* için mükemmel bir fırsat sunuyor. Eğitimci, o fısıltı gibi, nazik, hafifçe sinir bozucu ses tonuyla "Zihninizi boşaltın" dediğinde, zihnim "*Matthew şu anda ne yapıyor acaba?*" diye düşünmeye başladı.

Daha sonra Ruby'yi aradığımda, "Zihnini boşaltmayı öğrenirsin" dedi. "Bu, zamanla ve meditasyon pratiği ile gelir."

"Bu her zihin için geçerli mi? Yoksa sadece bazı zihinler için mi?" "Zihnini asla boşaltamayacağından mı endişeleniyorsun?"

"Ruby, bu işkence gibiydi. Matthew'un oraya girmesini engellemek için Sainsbury's'den almam gerekenleri zihnimde listelemeye başladım. Eğitimci sonunda o tuhaf çan şeyi ile gelip bize uzanıp gözlerimizi kapatmamızı söylediğinde, kendime tekrar tekrar "Salsayı unutma, salsayı unutma, salsa, salsa, salsa" diye tekrar ediyordum. Az önce yolumun üzerindeki yerel dükkana gittim ve ne oldu biliyor musun?"

"Salsayı unuttun mu?"

"Aynen öyle. Çünkü ders bittiğinde, kafam hiç netleşmemesi konusunda çok fazla endişelenmekle meşguldü."

"Bu akşam salsa gerektiren ne yiyeceksin?"

"Doritos."

Telefonun diğer ucunda bir sessizlik oldu. "Ama akşam yemeği için değil, değil mi?"

"Tabii ki hayır," diye onu temin ettim. "O benim yan yemeğim." "Ana yemeğin ne?"

Tereddüt ettim. "Peynir."

"Yeni hobin olarak yoga yapmaktansa, yemek yapmayı düşünmeye ne dersin?"

Bu güçlü bir öneriydi. Elbette, hazırladığım bir şeyi fırına atmaktan ibaret olan birkaç temel yemeği yapabilirdim, ama

pek maceracı değildim. Matthew yapışmaz tavayı yanına aldığından beri mutfağında (buzdolabının olduğu kısım hariç) vakit geçirmeyi pek sevmiyordum, ama Ruby haklıydı. Yemek pişirmek sadece yeni bir hobi olarak iyi bir fikir olmakla kalmaz, sağlığım için de faydalı olurdu.

Yogada başarısız olduktan sonra, yemek yapmaya çalıştım. O da pek iyi gitmedi. Yemek yaparken zamanlamanın çok önemli olduğu ortaya çıktı. Aslında bu konuda çok iyi olduğumu düşünebilirsiniz. Düzenli, mantıklı ve dakik biriyim, zamanlamayı çok iyi yaparım. Matthew, bunun fazla iyi olduğunu söyleyebilir. Süpürge dolabında bana bunu mu anlatmaya çalışıyordu? Onun için fazla düzenliyim. Fazla kontrolcü.

Özür dilerim Matthew, dağınık biri olmadığım için. Etkinliklere çift rezervasyon yapma, insanların doğum günlerini kaçırma ve yaklaşan resmi tatilleri bilememe gibi yeni hayatının tadını çıkar. Yazın cuma akşamı açık hava pub masası ayırtmaya çalışırken iyi şanslar dostum.

Her neyse, zamanlama. Yemek pişirmenin anahtarı, özellikle de köri pişirmenin, zamanlama olduğunu keşfettim. Ama başka bir şeyi doğramakla meşgulken ve başka bir şeyi marine etmek için sosla kaplamakla uğraşırken, fırından çıkanları nasıl takip edebilirsin ki?

Farklı zamanlayıcılarımdan o kadar kafam karıştı ki, hangi alarımın ne için olduğunu hatırlayamadım. İlk denememin başarılı olmadığını söylemek yanlış olmaz. Ama bu tür şeyler bizi sınamak için var, değil mi? Yogayı bıraktığım kadar kolay bir şekilde yemek pişirmeyi de bırakmayacaktım. En azından tüm bu stres, Matthew'u düşünmemi engelliyordu. Kendimi ateşe vermemekle çok meşguldüm. Bu yüzden tekrar deneyecektim.

Belki de hedefimi çok yüksek tutmuştum, bu yüzden BBC Good Food'a gidip "Kolay" olarak etiketlenmiş tek tencere tariflerinden birini seçtim.

O pislikler. Kolay *değildi*.

Öncelikle, cacciatore ne demek? Ne pişirdiğimi bile bilmiyordum, ama resimler güzel görünüyordu ve site bunu tek tencereye atıp pişirince hazır olan bir tarif olarak tanıtıyordu, bu yüzden benim için uygun olduğunu düşündüm. Pişmekte olan tavuğun içine soğanı ekleyip, yumuşayana kadar kavurmam gerekiyordu.

Soğanın yumuşadığını nasıl anlarsınız ki?!

Çatal ile bıçaklamam mı gerekiyordu? O lanet şeyleri nasıl bıçaklayabilirsin ki?! Hepsi talimatlara uygun olarak ince ince doğranmış. Parmaklarımla tutmak istemedim, çünkü yanık izleri kalmasını istemiyordum, bu yüzden

tahmin etmek zorunda kaldım. Kontrol delisi biri için tahminde bulunmak ne kadar stresli biliyor musunuz? *Çok stresli.*

Sonra şarabı döktüm, "biraz buharlaşması" için hazırdım. "*Biraz*" ne demek?! Ne zaman biraz buharlaştığını nasıl anlayacağım?! Şarap sıvısının gaza dönüştüğünü *görebilmem* mi gerekiyor?! Görüşüm o kadar da muhteşem değil! İnsan görüşü bu!

Cidden, bu tarifi kim yazıyor, *bir şahin* mi?!

Dürüst olmak gerekirse, bu noktada, şarabı şişeden yudumlarken, aynı zamanda tencereye de döküyordum. Bu hikayenin morali, insanların yemek tariflerinde *daha spesifik* olmaları gerektiğidir. Sonunda, tencereden yanmış, kuru tavuk cacciatore'mi, dişlerimin arasında çıtır çıtır olan soğanlarla birlikte yedim ve Ruby'ye mesaj atarak hobimdeki son durumu bildirdim. Yemek pişirmek benim için doğru seçim değildi.

Biliyorsunuz, düğününden bir gün önce süpürge dolabına atılmadan önce, her şeyin bir nedeni olduğuna inanırdım. Artık, Matthew gibi insanların pislik gibi davranıp herkesin hayatını mahvetmesi nedeniyle birçok kötü şeyin olduğuna inanıyorum.

Ah, onu özlüyorum.

Ancak bu durumda, yemek pişirme girişimlerimin başarısız olması sayesinde, benim için mükemmel olan yeni bir hobiye rastladım.

Bahçecilik.

Bu benim tutkum olacak. Her şeyi var: sakinleştirici bir atmosfer, doğayla bütünleşme hissi ve tatmin edici sonuçlar. Dairemizin dışında küçük bir teras var, şu anda yabancı otlarla kaplı ve çok bakımsız.

Matthew ve ben düğünden sonra birlikte kendi evimizi almayı planlamıştık. Emlak piyasasına girmek istiyorduk ve para biriktirmiştik, ama önce düğüne odaklanıp sonra satın alabileceğimiz bir yer aramaya başlayacağımız konusunda anlaşmıştık. Bu heyecan vericiydi çünkü nişanlandıktan sonra, Gelecek hakkında konuşmak eskisinden çok daha gerçek ve ulaşılabilir görünüyordu. Matthew da bunu hissetmiş olmalıydı, ama onun için bu olumlu değil, olumsuz bir şeydi.

Bu daireyi seviyorum, ama kiralık olduğu için, istediğimizi yapabileceğimiz tamamen bizim evimiz gibi hissettirmiyor ve sanırım bu tutum teras için de geçerli.

Ama bu tür konularda biraz yetenekli olduğumu hissediyorum. Bu dış mekanı dönüştürmek için çok çalışacağım.

"Bahçe atalı alıp bahçıvan olduğunu iddia edemezsin," diyor Adrian video görüşmesi sırasında.

Tabletimi dışarıya çıkardığım mutfak sandalyesine dayadım, böylece bu hoş yeşillik ve doğa dünyasına ilk adımımı atışımı izleyebilsin.

"Sadece bahçe çatalı almadım," diye cevap veriyorum kendinden emin bir şekilde, ellerimi yepyeni puantiyeli bahçe eldivenlerine sokarak. "Bunları da aldım. Ve sevimli küçük bir kürek."

"Bir apa."

"New York'ta bahen olmadığı için kıskanıyorsun." "Bu kısmen doğru," diye gülümseyerek itiraf ediyor. "Ama oraya bahçe diyebilir miyim, emin değilim.

bahçe olarak adlandırabileceğimden emin değilim. Daha çok kenarları betonla kaplı birkaç döşeme taşı gibi."

"İşimi bitirdiğimde, burası bir cennet olacak. Burada oturup, gelen kuşların şarkılarını dinleyecek ve dünyanın akışını izleyeceğim."

"Etrafı duvarla çevrili. Tuğlaları izleyeceksin."

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diye homurdanarak bahçe atıkları torbasını açıyorum. "Orada hayat nasıl? Her şey yolunda mı?"

"İşler yoğun, uzun saatler çalışıyorum," diyor, elini saçlarında gezdirerek. "Evimi biraz zlyorum."

"Her zaman bir hafta kadar zlersin, sonra New York'un göz kamaştırıcı ışıklarının sisinde sevgili eski Blighty'i unutursun."

"Bu şehri gerçekten seviyorum." "Ben de."

"Lütfen yakında tekrar beni ziyarete gelmelisin. Hey, bir sonraki paketinle biraz crumpets gönderebilir misin? Ve ayrıca çikolata düğmeleri."

"Kaç yaşındasın, beş mi?" diye kıkırdayarak, yere diz çöküp ilk otumu çekip kökleriyle birlikte skyorum, bu *son derece* tatmin edici.

Zaferle p torbasına atıyorum. Bahçecilik işine çok meraklıyım.

"İki gün önce seni aradığımda Dip Dab yiyordun," diyor Adrian.

"Doğru." Başımı sallıyorum, elimde başka bir ot tutuyorum. "Dip Dab'ların ne kadar lezzetli olduğunu unutmuşum."

"Harikadır."

"Crumpets ve çikolata düğmelerini not alacağım," diye onu temin ediyorum.

"Ev işlerinden bahsetmişken, geçen gün annemle konuştum."

Yabani otu yolarken durup ekrana dönüyorum. "Gerçekten mi? Sesli mesaj mı bıraktı, yoksa gerçekten konuştuğun mu?"

"Aslında konuştuk," diyor.

Otları çekip çantaya atıyorum, çatalı kullanarak diğerlerinden biraz daha zor görünen bir sonraki otu kazmaya başlıyorum. "Ne dedi?"

"Senin için arıyordu. İyi olup olmadığını öğrenmek istiyordu. Görünüşe göre, o olaydan beri onunla konuşmamışsın."

"Ya da olmadı, demek istiyorsun." Toprağı kazıyorum. "Ona söyleyecek pek bir şeyim yok. Ama ona bir iki mesaj attım, iyi olduğumu söyledim."

"Evet, ama iyi olmadığını biliyor."

"Ben iyiyim."

"Hadi ama Freya." Adrian içini çeker. "Harika gidiyorsun ve seninle gurur duyuyorum, ama çok şey yaşadın. Annem geçmişte bize pek destek olmadı, biliyorum ama..."

"Şimdi onun tarafında mısın?" Kafamı salladım, sonunda bu inatçı lanet otu çekip köklerinden toprağı silkeledim. "Sana ne söyledi de bunu başardı?"

"Taraf diye bir şey yok Freya, ve benim annemin en büyük hayranı olmadığımı biliyorsun. Ama sesi gerçekten endişeli geliyordu ve ikimiz de bir süredir onun telafi etmek istediğini biliyoruz."

"Onun telafi etme fikri, bizimle birlikte Evan'la birlikte şiir yazmak için Lake District'e gitmemiz. Bunca yıl sonra ilişkileri düzeltmek isteseydi, ara sıra Londra'ya gelmek için çaba gösterirdi."

"Oraya gidersek, köyün şiir kulübüne katılmamız bekleneceğini sanmıyorum," diyor Adrian gülerek. "Birkaç şiir dinlemek zorunda kalabiliriz, ama bunun zorunlu olduğunu sanmıyorum. Senin onun aramalarını kaçırdığını söylüyor."

"Haklı."

"Beni dinle." Derin bir nefes alır ve bir an için ciddi bir ifade takınır, ki bu onun için çok doğal olmayan bir şeydir. "Birkaç hafta geçti ve hala seni, benden ve babamdan bahsetmiyorum bile, sadece iyi olup olmadığını kontrol etmek için takip ediyor. Bunun bir anlamı olmalı, değil mi?"

"Babamı da takip mi ediyor?"

Suçluluk duyuyorum. Bu konuyu pek konuşmuyoruz ama babamın annemi hiç unutmadığını düşünüyorum. Başka biriyle çıkmayı hiç denemedi ve

Annem onu Evan için terk edeli çok uzun zaman oldu. Bunun annemle ilgisi olmadığını, sadece flört etmekle ilgilenmediğini söylüyor, ama annem gittiğinde ne kadar kalbi kırıldığını hepimiz biliyoruz.

Babam, annemle dostça davranmamızı istiyor. Bir süredir, barışmamızın ne kadar önemli olduğunu söylüyor; çocuklarının anneleriyle ilişkisi olmasını istiyor. Ama, annemle şu anda iyi olduklarını iddia etse de, annemin beni sorarak aramasından hoşnut olamaz.

"Babamın bir sakıncası yok," diyor Adrian, aklımdan geçenleri okuyarak. "Sen istemiyorsan annenin seni rahatsız etmesini istemiyor. Ama annen birkaç kez aramayı kaçırdıktan sonra, ben de telefonu açıp onunla konuşmaya karar verdim. Gerçekten endişeli görünüyordu. Onu aramaya değer olabilir. O hala bizim annemiz, biliyorsun. Birinin sana bunu yaptığı için gerçekten üzgün."

Derin bir nefes alıp, eldivenimin arkasıyla alnımı sildim. "Tamam."

"Onu arayacak mısın?"

"Aradığında telefonu açarım."

"Yeterli." Gülümsedi. "Kahvaltıya gitmem gerek, ama bahçe işleri nasıl gidiyor, haber ver, tamam mı?"

"Aradığın için teşekkürler. Evet, haber veririm."

"Tutku duyduğun bir hobi bulduğuna çok sevindim. Sana bir tavsiye verebilir miyim?"

"Tavsiyeye ihtiyacım yok."

"Bahçe eldiveninin yüzüne dokunduğunda, cildine çamur bulaşacak." Kameraya neşeyle el sallar. "Hoşça kal!"

Telefonu kapattığında, boş tablet ekranında yüzümün yansımasına bakıyorum ve daha önce sildiğim yerden alnımda bir çamur lekesi görüyorum. Sinirlenerek gözlerimi deviriyorum, ama kimse görmeyeceği için olduğu gibi bırakıyorum. Otları ayıklamaya ve toprağı çevirmeye odaklanıyorum ve yavaş yavaş terasın kenarları çok daha iyi görünmeye başlıyor.

Bu küçük dış mekan çok huzurlu. Matthew ve ben burayı boşa harcadık. Evet, küçük bir yer, ama biraz çalışma ve parlak, renkli çiçekler ve bitkilerle şirin ve neşeli bir yer haline gelebilir. Eğer satın almaya zahmet etseydik, güzel bahçe mobilyalarıyla burada oturup güneşin tadını çıkarabilirdik. Sanırım birkaç sandalye ve küçük, yuvarlak bahçe masalarından bir tane sığdırabilirim.

Matthew ve ben neden hiç burada oturmadık acaba? Son zamanlarda bunu çok düşünüyorum: farklı davranmış olsaydık, ilişkimiz yürüyor muydu acaba? Geçmişe takılmamam, geleceğe odaklanmam gerektiğini biliyorum. Ama hayatımın diğer alanlarında bir şey ters gittiğinde, onu analiz ederim, böylece bir dahaki sefere daha iyisini yapmayı öğrenirim. Aynı hatayı iki kez yapmamayı öğrenirim.

Sanırım bu verandayı neden en iyi şekilde değerlendirmedüğimizin cevabı, kendimizi rahat hissetmemizdi. On iki yıl sonra bu çok kolay oluyor. Güneşin altında oturmak istersek, arkadaşlarımızla bir pub bahçesine giderdik. Burada tek başımıza oturup sakin ve ılık akşamların tadını çıkarmak için uğraşmazdık.

Acaba bu benim hatam mıydı, yoksa onun mu? Birlikte emek verdiğimiz güzel küçük bahçede oturmak gibi şeyler yapsaydık, benimle olan geleceği daha iyi görünür müydü?

Onun hayalarına karate tekmesi atmamış olsaydım, onu arayıp sorardım.

Onun fikrini değiştirmesini ihmal ettiğimiz bahçeye bağlayabilseydim, her şey daha kolay olurdu. Ama düşündüğümde, randevu gecelerimiz vardı. Arada sırada dışarıda yemek yemeye çalışıyorduk. Gülüyorduk. Mutluyduk.

Neden bizi ayırdı?

Çatalı toprağa biraz fazla hevesle saplayıp, çatalın dişleri bükülüp kalkarken toprağı fırlatıyorum. Yüzümü buruşturup üzerimdeki çamuru silkeliyorum.

O zaman fark ettim. *Hayatımda gördüğüm en uzun solucan.*

"Ahhhhhhhhhhhhhhhh!" diye bağıriyorum, ayağa fırlayıp geriye doğru sendeleyerek çatalı düşürüyorum ve yere çarparak ses çıkarmasına neden oluyorum.

Çılgılık atarak ve yerinde zıplayarak, eldivenlerimi çıkarıp ellerimle çılgınca giysilerimi ve saçımı temizliyorum, birdenbire her tarafımda solucanlar varmış gibi hissediyorum, ama eminim ki sadece bir tane vardı. Telefonum cebimde titremeye başlıyor ve ben hızla cevap veriyorum, solucanın verandada hareket etmesini izlerken hala titriyorum.

"Selam," diyor Ruby, "bu akşam yemeğe ve aldığım lezzetli kırmızı şaraba gelmek ister misin?"

"Bir solucan bana saldırdı."

"Ne?"

"Bir solucan bana saldırdı."

O da şaşkınlıkla nefesini tuttu. "Ciddi misin? Solucanların bunu yapabildiğini bilmiyordum! Kendilerini sana fırlatabilirler mi?! İğrenç!"

"Tamam, teknik olarak bahçe işleri yaparken kendime fırlattım, ama aman Tanrım, bu hayatımda gördüğüm en büyük solucan!"

"Bahçe işleri mi diyorsun?" "Evet! Bu benim yeni hobim."

"Yeni hobin bahçe işleri mi?" diye inanamadan sordu. "*Lütfe*
solucana odaklanabilir miyiz?"

"Hala üzerinde mi?"

"Hayır, yerde. *İğrenç*. Neden öyle hareket ediyorlar? Sanki başı gidiyor ve kuyruğu onu yakalamak zorunda kalıyor gibi. Neden normal böcekler gibi sürünmüyorlar?"

"Yani, kırkayak gibi mi?"

"Aman Tanrım, İngiltere'de kırkayak var mı? Bahçecilik yaparken solucanlara ve kırkayaklara dikkat etmem mi gerekiyor? Ne boktan bir şey."

"Buna hazırlıklı değildin mi?"

"Bunu hiç düşünmemiştim." Tereddüt ettim. "Solucan bana saldırdığında Matthew'u düşünüyordum. Neden hiç burada oturmadığımızı merak ediyordum."

"Belki de evren sana bir işaret gönderiyordu," diye düşündü. "Matthew'u düşündüğünde, solucanlar kafana uçacak."

Derin bir nefes aldım. "Kırmızı şarapla ilgili bir şey mi dedin?"

"On iki pound, yani kaliteli bir şey olduğu belli. Altı gibi gelir misin?"

"Orada olacağım."

"Harika. Bahçecilik yaptığınıza inanamıyorum. Ne olursa olsun, bence bu gerçekten iyi bir fikir. Bu yeni hobiniz beni çok heyecanlandırıyor ve size tam destek veriyorum."

"Öyle mi?"

"Sağlıklı ve ruha iyi geliyor. Büyükannem baheciliğe çok düşküdü, her zaman bunun rahatlatıcı olduğunu söylerdi. Bir keresinde arı onu soktu, ama o daha fazla yüksük otu dikti. Anlaşılan arılar onları çok seviyor. Sana çeneye bağlanan büyük bir güneş şapkası alacağım. Büyükannem de ondan vardı ve çok sevimli görünüyordu."

"Ben otuz iki yaşımdayım Ruby. Çeneme bağlanan ipli bir güneş şapkasına ihtiyacım olduğunu sanmıyorum."

"Haftaya sonu senin evine gelip bahçede oturup çalışmalarını hayranlıkla izlemeye ne dersin? Yağmur yağmazsa tabii, yağarsa pencereden hayranlıkla izleriz."

“Gelecek hafta sonu Isabelle'in bekarlığa veda partisi var.”

Bir süre sessizlikten sonra dikkatlice sordu: “Hâlâ oraya gidecek misin? Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?”

"Evet, tabii," diyorum, hissettiğimden daha kendinden emin görünmeye çalışarak. "Isabelle'in yanında olmak istiyorum. Birkaç hafta oldu artık, Rubes, sonsuza kadar senden ve diğerlerinden saklanamam. Ayrıca bu, düğün sezonuna hazırlanmam için iyi bir yol. Hazır olsam da olmasam da, düğün sezonu yaklaşıyor."

"Sanırım öyle," diyor isteksizce. "Peki, bahçecilik becerilerini takdir etmek için başka bir zaman gelebiliriz. Sen devam et."

Tereddüt ediyorum. "Solucanlar bana saldıracak olsa bile mi?" "Yapma ama, on iki yıl boyunca Matthew'a katlandın." burun kıvrır. "Birkaç solucan ne ki?"

BEŞİNCİ BÖLÜM

"Çok üzgünüm, Freya. Ayrılıklar en kötüsüdür," diyor Isabelle, duvağını düzeltirken. "Dürüst olmak gerekirse, bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum. Senin yaşadıklarını ben yaşasaydım, yerde ölü gibi yatıyor olurdu."

Kafamdan onaylayarak, bardağımdan bir yudum alıyorum. "Mmm."

"Sen çok güçlüsün." Elini omzuma koyar, maskaralı gözleriyle bana bakar. "Hepimizin senin için burada olduğunu bilmeni istiyorum." Yüksek sesle hıçkırır ve sonra kıkırdar. "Oops! Ne içiyorsun?"

"Prosecco."

"Ödünç alabilir miyim? Hıçkırığı geçirmek için tek yol bardağı ters çevirip içmek."

"Bunun için su içmen gerekmez mi?"

"Evet, ama bu benim bekarlığa veda partim!" diye bağırır. "O yüzden prosecco olsun!"

Gülümserim ve onu onun ulaşamayacağı bir yerde tutarım. "Önce işini bitir. Sonra bunu ters çevirip içmeyi deneyebilirsin."

"Akıllıca," der, tuvalet kağıdına uzanırken.

Duvara dayanarak dengede durur, elbisesinin eteğini düzeltir ve topuklu ayakkabılarında sendeleyerek lavaboya doğru yürür ve ellerini yıkar. Onu beklerken oturduğum küvetin kenarından kalkarım.

"Sana hayranım, Freya. Bunu bilmelisin. Hepimiz hayranız." "Teşekkürler, Isabelle," diye gülüyorum. "Hadi, senin Sanırım başka bir oyun oynamak istiyorlar. Hıçkırıkların nasıl? Önce biraz su içebiliriz."

"Hayır, bunu söylemek istiyorum," diyor bana kararlı bir şekilde, musluğu kapatıp dönerek parmağını bana doğrultuyor. "Sen çok harikasın. Buraya gelmek zorunda değildin, ama yine de buradasın."

Hafta sonu boyunca bu konuşmaya kendimi hazırlamıştım. Isabelle bana sürekli mesaj atıp, bekarlığa veda partisine gelmem için kesinlikle baskı yapmadığını, bunun kesinlikle istediğim son şey olduğunu ve

benim kendimi zorlayarak gelmemi düşünmeye dayanamıyordu. Baş nedimesi de bana çok tatlı bir WhatsApp mesajı gönderdi.

Ama düşünlerle ilgili her şey kabul etmek zor olsa da, bunu kaçırmak istemedim. Biraz saçma olabilirler, ama arkadaşlarınızın bekarlığa veda partilerini hayatınız boyunca hatırlarsınız. Isabelle okuldan çok yakın bir arkadaşım ve onun bekarlığa veda partisini kutlamak istiyorum. Ne kadar zor olursa olsun.

Bu yüzden baş nedimeye çok nazik olduğunu, ama endişelenmesine gerek olmadığını, geleceğimi söyledim ve mesajı olabildiğince neşeli ve mutlu bir tonda gönderdim. Her şeyin yolunda olduğunu anlaması için çok sayıda emoji ekledim.

Sorun şu ki, Isabelle birkaç kadeh içtiğinde derin sohbetler yapmayı çok seviyor. Bu yüzden, bugünün büyük bir kısmını onu Matthew ve ben konusundan uzak tutmakla geçirdim. Elimi tutup benimle birlikte tuvalete gitmemde ısrar ettiğinde, tuvalette sarhoş bir konuşma yapmak isteyeceğini biliyordum, bu yüzden onu nazikçe bırakmaya çalıştım, ama küçük elleri çok güçlüydü ve o inatçı parmaklarını bırakamadım.

"Yapamadım," diye devam etti, dramatik bir şekilde başını sallayarak. "Ama başına gelen onca şeyden sonra, benim için buradasın. Tam buradasın," parmağıyla beni işaret etti, gözleri yaşlarla dolarken hıçkırarak, "ve bu benim için her şeyden daha önemli. Umarım bunu biliyordursun."

"Biliyorum. Hadi, tuvaletten çıkalım."

"Seni seviyorum Freya," diyor, kollarıyla bana sarılıyor ve beni o kadar sıkı kucaklıyor ki, neredeyse kaburgalarım kırılıyor.

"Ben de seni seviyorum," diye hırıltıyla söylüyorum.

Benden uzaklaşır, ellerini yüzüme koyar ve yanaklarıma sevgiyle okşar, sonra kapıyı onun için açmama izin verir. Dışarı fırlar ve Bath Airbnb'nin oturma odasına geri döner, burada alkışlar ve tezahüratlarla karşılanır.

"İşte buradasın!" diye bağırır baş nedime Kelly, Isabelle'i yakalayıp bir sandalyeye oturtur. "Tamam, başka bir oyun zamanı. Bardaklarınızı doldurun kızlar ve hazır olun... *yakışıklının* üzerine *çöpü* takın!"

Oda heyecanlı bir kaosa dönüşürken, ben mutfığa gizlice girip arka kapıdan bahçeye çıkıyorum ve yolumun üzerinde buzdolabından bardağımı dolduruyorum. Niamh, buradaki diğer okul arkadaşım ve dolayısıyla tanıdığım tek kişi, öğleden sonra güneşinin altında sigara içiyor.

Ben verandaya çıktığımda güneş gözlüğünün arkasından kaşlarını kaldırıyor. "Sigara içtiğini bilmiyordum."

"Sigara içmiyorum," diye cevap veriyorum ve ona katılmak için bahçe mobilyalarına doğru ilerliyorum. "Biraz temiz hava almak istedim."

Kendi kendine gülümsüyor. "Bu, 'Oradan bir an önce çıkmam gerekiyordu' anlamına geliyor." "Hayır," diye gülüyorum ve oturuyorum. "Çok eğlenceli, ama tuvalette

Isabelle tarafından köşeye sıkıştırıldım. Bana ne kadar güçlü olduğumu söylemek istedi."

"Ah." Niamh sigarasından bir nefes çeker. "Klasik Izzy. Sarhoşken samimi konuşmayı sever." Tereddüt eder. "Unuttum, artık ona Izzy demememiz gerekiyor, değil mi? Isabelle'i tercih ediyor. Okul alışkanlıklarından kurtulmak zor."

"Evet, bunu anlayabiliyorum. Okuldaki herkesin bana 'Feathers' diye seslendiği dönemi hatırlıyor musun?"

"Evet, tabii," diye gülüyor. "Şapka yüzünden."

Ben de başımı sallayarak, o anıyı hatırlayarak yüzümü buruşturuyorum. Annemi suçlayabileceğim birçok korkunç anlardan biri. Bir yıl okulun Konuşma Günü'ne, üstünden tüyler çıkan devasa bir şapka takarak gelmişti. Arkasında oturan insanlar çok sinirlenmişti. Tabii ki o onların öfkesini fark etmemiştir ya da umursamamıştı. Bütün çocuklar buna gülmüştü ve ben çok utanmıştım.

Adil olmak gerekirse, en azından Konuşma Günü'ne gelmişti. Sanırım benim okul etkinliklerime katıldığı tek etkinlik oydu. Doğal olarak, bir açıklama yapmak zorundaydı.

Adrian'ın telefonundan beri onunla hala konuşmadım. Hafta başında çalışırken beni aradı, ama onu geri aramak için henüz cesaretimi toplayamadım. Adrian'ın hatırı için, bekarlığa veda partisinden eve döndüğümde onu arayacağıma kendime söz verdim. Ve babamın hatırı için.

"Annen nasıl?" diye soruyor Niamh, nefes vererek. "Onu hiç görüyor musun?" "Pek sayılmaz."

Niamh başını sallar. Birkaç saniye rahat bir sessizlik olur, sonra sessizce, "Gerçekten nasılsın?" der. Bu hafta sonu bu konuyu açmak istemedim, ama burada tek başımıza olduğumuza göre" — başını eve doğru çevirir, gözleri bağlı Isabelle'in yırtık bir adam figürüne penis takmaya çalışırken çılgık attığını duyabiliriz — "bilmiyorum, hiçbir şey söylememek tuhaf olurdu. Ama konuşmak istemiyorsan söyle."

"Çok nazıksın. Evet, iyiyim. Ben iyiyim."

"Gerçekten iyi misin? Yoksa iyi gibi ama aslında iyi değil misin?"

Ona gülümsüyorum. "Belki ikisinin ortasında."

"Burada olmak zor olmalı." Elini sallıyor. "Tavuğun ve diğer şeylerin anıları."

"Biraz."

Niamh bir nefes daha alır. "Konuyu değiştirmek ister misin?"

Niamh'ın bu yönünü seviyorum. Onunla saçmalık yok. Her zaman doğrudan konuya girer. Okuldayken biri onu kızdırdığında, bunu ona söylerdi. Ama bunu çok sert bir şekilde söylememe yeteneği var, ancak bazen söyledikleri kulağa hoş gelmeyebilir. Yine de söylenmesi gereken şeylerdir. Açık sözlüdür, ama asla gereksiz yere değil.

Bununla birlikte, bir keresinde bana kaşlarımın "eşsiz" bir şekli olduğunu söylemişti.

Bunu nasıl yorumlayacağınız size kalmış.

"Evet, üzerinde durmamak en iyisi." Ona zayıf bir gülümseme atıyorum.

"Freddie nasıl?" "İyi. Beklenmedik bir şekilde golfe başladı."

"Ben de bahçeciliğe başladım."

"Bu da beklenmedik bir şey."

Gülerek başımı sandalyeye yasladım. "Düğününüz yaklaştı. Nasıl hissediyorsunuz?"

"Evet, sorun yok. Dublin'deki oteldeki düğün organizatörümüz harika. Hemen hemen her şeyi o hallediyor."

"Oh, ne güzel."

Sessizliğe büründük. O düğünü hakkında konuşmak istemiyor, ben de bu konuda çok fazla şey duymak istemiyorum. Bu arada, bundan nefret ediyorum. Matthew'un davranışları yüzünden arkadaşlarımla hayatlarındaki bu büyük, heyecan verici olaylardan korkmaya başladım.

"Sana evlenme teklif ettiğim zamanı anlatmış mıydım?" diye soruyor Niamh aniden. "Ne?" Ona bakıyorum. "Freddie'nin sana evlenme teklif ettiğini sanıyordum."

"Öyle," diye onayladı. "Ama ben Freddie'den bahsetmiyordum. Eski sevgilim Jules'tan bahsediyordum."

"Ona evlenme teklif ettin mi?"

"Evet. Richmond Park'ta, geyiklerle çevrili bir piknik battaniyesinin üzerinde." Kendi kendine gülümsüyor. "Kendim söyleyeyim, son derece romantikti."

"Ne oldu? Bana bunu daha önce hiç anlatmamıştın!"

Omuzlarını silkiyor ve sigarasını söndürüyor. "Daha önce kimseye söylemedim, ailem hariç. Ona bir yüzük aldım ve doğum gününden önceki hafta sonu evlenme teklif ettim."

O evet dedi, her şey mükemmeldi, ama ertesi gün fikrini değiştirdi. O akşam ayrıldık."

Ağzım açık kalır. Çok karmaşık duygular içindeyim: bu kadar yakın bir arkadaşım hakkında hiçbir şey bilmediğim için dehşete kapılmışım ve onun böyle bir şey yaşamış olması beni üzmüş.

"Ama..." Doğru kelimeleri arıyorum. "Niamh, çok üzüldüm." "Uzun zaman önceydi."

"Neden evet dedi ve sonra fikrini değiştirdi?"

"Görünüşe göre, o anın heyecanına kapılıp, öyle demesi gerektiğini düşündüğü için evet demiş. Sonra bütün gece uyanık kalmış, içinden ikimize de dürüst davranmadığını biliyordu. Tabii ki kalbim kırılmıştı. O an, hayatımın en mutlu gecesi idi, ama o çok kararsızdı. Sonsuza kadar süreceğini sandığım her şey bir anda yok olmuştu."

Yere bakıyorum. O zaman ikimiz de nasıl hissettiğini biliyoruz. Niamh sigaralarına uzanıp bir tane daha yakıyor ve devam ediyor.

"Bak, bu çok uzun zaman önceydi ve tabii ki şimdi Freddie ile çok mutluyum, ama bunu bilmen gerektiğini düşündüm. Eminim insanlar sana bu tür saçmalıkları söyleyip duruyorlar ve bunların bir anlamı yok, ama ben ilk elden biliyorum ki gerçekten daha kolaylaşıyor. O anda öyle hissetmiyorsun, ama işler yeniden... daha parlak hale geliyor."

"Bu umuda tutunuyorum. Bana bunları anlattığın için teşekkür ederim."

"Sakın bunu etrafa yayma."

"Dudaklarım mühürlü." Bir süre duruyorum.

"Teşekkürler, Niamh." "Her zaman yanıdayım, Feathers."

Başımı sallarım ve tekrar sessizleşiriz, bakımlı çimleri seyrederek. Bu evin sahibi, bahçeyi çok güzel düzenlemiş. Kenarlarda uzanan çiçek tarhları rengarenk çiçeklerle doludur ve terasın ortasında zevkli bir çeşme vardır, damlayan su bahçeye sakin ve huzurlu bir hava katar.

"Matthew'un hayalarına tekme attım," diye patladım.

Niamh, yüzünün etrafında dumanlar yükselirken, "Ne yaptın?" diye sorar. "Onu hayalarına tekmeledim," diye tekrarlarım.

"Ne!" Oturur, güneş gözlüklerini saçının üstüne iterek geri koyar. "şaka yapıyorsun."

"Hayır. Ruby benimle birlikteydi. Kendimi kaybettim."

"Lanet olsun Freya, bu *harika*. Acıdan iki büküm olduğunu söyle bana."

"Evet. Konuşamıyordum. Annesi onu eve taşımak zorunda kaldı."

Kahkahayı patlattı. "Senin sakinliğini kaybettiğin *tek* seferde ben orada değildim! Bu olaydan bu kadar mutlu olmasaydım, çok kızardım! Aferin sana!"

"En gurur duyduğum an değildi."

"İnan bana Freya, bunu hak eden biri varsa, o da odur." Sandalyesine yaslanıp şaşkın bir ifadeyle baktı. "Bu harika. Kesinlikle, bu yılın en iyi olayı olacak. Hiçbir şey bunu geçemez."

"Peki ya bu yazki düğünün?" Gülerек soruyorum. "O kesinlikle kazanır."

"Düğünüm, senin Matthew'un hayalarına tekme atmanı geçemez," diyor en ciddi ses tonuyla. "Ruby bunu çekti mi?"

"Neyse ki hayır. Bu planlanmış bir şey değildi."

"Sen benim yeni kahramanımsın, Freya Scott. Bunu bilmeni istiyorum." Gülerек sigarasını bana doğru uzattı. "Ne yapman gerektiğini biliyor musun?"

"Ne?"

"Kendine büyük, dikkat çekici bir yüzük al."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sol elin için," diye açıklıyor. "Zamanın geldiğini hissettiğinde, sol elinin orta parmağına takmak için büyük, muhteşem bir yüzük almalısın. O zaman, o ele her baktığında üzülmeceksin. Gurur duyacaksın."

"Tam olarak neyle gurur duyuyorsun? Birinin hayalarına tekme atmakla mı?" O gülümser. "Bunu atlattığın için gurur duyuyorum."

Parmağıma bakıyorum, yüzüğün izi hala duruyor. Arka kapı aniden açılır ve Kelly bahçeye fırlar.

"Demek burada saklanıyordunuz!" diye sevinçle bağırır, ellerini çırpır, başındaki nedime tacı sallanır. "Isabelle ikinizi arıyordu. Junk'ı hunk'a takmanızı istiyor. Ama mola vermek isterseniz de anlarım, her zaman 'Bay ve Bayan'a geçebiliriz."

"Sadece sigara içiyorduk," diye açıklıyor Niamh, sigarasını söndürürken.

"Ama çöpü yakışıklıya iğnelemeye hazırım. Ne dersin, Freya?"

"Doğduğumdan beri hazırım," diyorum ve ayağa fırlıyorum.

"GörünüŖe göre, çöp söz konusu olduğunda," Niamh, eve geri dönerken Kelly'ye gülümseyerek diyor, "Freya tam olarak nereye niŖan alacağını biliyor."

ALTINCI BÖLÜM

Birdenbire ortaya çıkıyor.

Bir dakika önce, bekarlığa veda partisinden zarar görmeden çıkacağım izlenimiyle keyifli vakit geçiriyordum, bir dakika sonra ise ezici bir kayıp hissi beni sardı. Dağılmak için iyi bir zaman *değil*. Etrafımda harika vakit geçiren harika insanlar var. Bunu mahvetmek istemiyorum. Ve belki de daha da önemlisi, kimsenin benim çöküşümü görmesini istemiyorum.

Hiçbir zaman sevgi veya duygularımı açıkça gösteren biri olmadım. Bazen soğuk biri gibi görünebileceğimi biliyorum. Eski işimde bir performans değerlendirmesi yapılmıştı ve isimsiz bir iş arkadaşım beni "soğuk" ve "anlaşılması zor" olarak tanımlamıştı.

(Siktir git Jeffrey. Bunu söyleyenin sen olduğunu biliyorum. Sırf bir keresinde herkes gibi senin ev yapımı bademli keklerine hayranlık duymadım diye. Kekler kuruydu Jeffrey. Kuruydu.)

Bunun üzerinde çalışmam gerektiğini biliyorum. Matthew'un ikimizden daha konuşkan olduğu ve yeni insanlarla tanışmada daha başarılı olduğu inkar edilemez bir gerçek ve ben Ruby'nin bu kadar açık, sıcak ve neşeli olmasını hep kıskanmışımdır. İnsanlar ona anında çekilir. Duygularını göstermekten asla çekinmez. O ve Leo çıkmaya başladıklarında, istemeden de olsa onların ilişkisine kapıldım, çünkü bana her şeyi anlatıyordu: Leo gülümsediğinde karnında kelebekler uçtuğunu, ona gerçekten hoşlandığını söyledikten sonra kendini ne kadar savunmasız hissettiğini, Leo'nun onu ne kadar mantıksız bir şekilde kızdırdığını.

Matthew ile olan ilişkimizin inceliklerini kimseye göstermek istemedim, Ruby veya Leo'ya bile. Kimsenin önünde tartışmadık, ama onların önünde öpüşmedik de. Ve bu tamamen benim kararımdı. Çaresizce gizli kalmak istediğimden değil, sadece ilişkimizin sergilenmesi gerektiğini düşünmüyordum. Mutluyduk ve iyiyiz. Her çift gibi biz de tartıştık, ama bunlar konuşulacak ya da üzerinde durulacak kadar önemli değildi.

Aptalca şeyler yüzünden tartışırdık (mesela dolap kapaklarını kapatmak yerine çarpması gibi).

Kendimi kontrol etmekte iyiyimdir. Ve nedense, kimsenin aksini düşünmesine izin vermemeye kararlıyım. Bu yüzden, Isabelle'in bekarlığa veda partisi sırasında aniden bu her şeyi tüketen duyguya kapıldığımda, odadan çıkmak zorunda kaldım. Karnımı tutarak — çünkü gerçekten bacaklarımın altından kayacakmış gibi hissettiren fiziksel bir acı gibi — kapıdan dışarı çıkıp arkamdan kapıyı sıkıca kapatıyorum, sonra olabildiğince hızlı bir şekilde Niamh ile paylaştığım yatak odasına çıkan merdivenleri tırmanıyorum.

Kapıyı kapatıp derin bir nefes alıyorum, gözyaşlarım kontrolsüz bir şekilde yanaklarımdan akıyor. Kapıya sırtımı dayayıp halının üzerine oturana kadar kayıyorum ve dizlerimi göğsüme çekip alnımı onlara dayayarak sessizce ağlıyorum.

Gün boyunca kalbimi sızlatan birkaç an olmuştu, ama onları gerçekten atlattığıma inanıyordum. İlk sarsıntı, çöpü yakışıklının göğsüne iğnelemekte gerçekten berbat olduğumu keşfettikten sonra (sol meme ucuna iğnelemiştim) Kelly'nin ayağa kalkıp "Hen Confessions" zamanının geldiğini duyurmasıyla oldu.

"Her biriniz başınıza gelen komik veya şok edici bir hikayeyi yazın," diyerek bize kağıt ve kalem dağıttı. "Her şey olabilir. Sarhoş bir gece, utanç verici anlar, ilişki felaketleri. Sonra Isabelle bunları okuyup yazan gelini tahmin edecek!"

Prosecco'ndan bir yudum aldım ve kucağımdaki boş kağıda baktım. Diğer kızların çoğu kıkırdayarak bir şeyler yazıyordu; bazıları nefes nefese birbirlerini işaret ederek "Ne yazman gerektiğini biliyorum!" diyor, sonra diğerinin kulağına fısıldayarak ikisinin de kahkahalarına neden oluyordu.

Sanırım benimki oldukça iyiydi. Düğününden bir gün önce bir süpürge dolabında terk edilmek kesinlikle çok çirkin bir olaydı ve ilişki felaketi kategorisine de giriyordu. Ama bunun öğleden sonrasının havasına gerçekten uyduğunu sanmıyordum. Sarhoş bir gece fikrine sadık kalmanın en iyisi olacağına karar verdim ve bu oyunda kullanabileceğim komik hikayeleri düşünmeye başladım.

Ve o anda ilk büyük duygusal mide bulantısı dalgası geldi. Çünkü kafamı yorarken, çocukluğum dışında neredeyse tüm anılarımın Matthew ile ilgili olduğunu fark ettim.

Onunla birinci sınıftayken tanıştım, o ikinci sınıftaydı. Leo, Ruby ve ben küçük arkadaşlık grubumuzu çoktan kurmuştuk ve Ruby drama kulübüne katılacağını açıkladı. Çok gergindi, bu yüzden beni de onunla birlikte seçmelere gelmeye zorladı. Seçmelerin yapıldığı stüdyonun dışında oturuyorduk ve o senaryoyu okuyordu. Koridorda birkaç kişi sıraya girmişti ve oyunculuk hayali olanlar kendilerine verilen birkaç satırı okurken ortalık ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü.

"Buradaki herkes çok profesyonel görünüyor," diye fısıldadı Ruby. "Belki de eve gitmeliyiz."

"Sen de diğerleri kadar profesyonel görünüyorsun."

"Evet, ama hepsi gergin görünüyor. Tiyatro öğrencileri gibi görünüyorlar. Ben yeterince havalı değilim."

"Sen çok havalısın," diye onu teselli ettim. "Saçmalamayı bırak." "Ya bana müzik zevkimi sorarlarsa?"

"Kim sorar ki?"

"Seçmeleri düzenleyen üçüncü sınıf öğrencileri," diye fısıldadı, heyecanla. "Sonra, onlarla takılmak için yeterince havalı olup olmadığımı görmek için bazı sorular sorabilirler."

"Bunu yaparlarsa, pisliklerdir."

Yanımda oturan adam seçme kağıdına burnunu çekerek güldü. Gözlerim onunla buluştu ve gülümsedi. Hafif yeşil gözlerini çevreleyen çok güzel, uzun kirpikleri olduğunu hemen düşündüğümü hatırlıyorum. O zamanlar çok daha sırk gibiydi — spor salonunda kas yapmaya başlamasından birkaç yıl önceydi, şimdi neredeyse her akşam spor salonuna gidiyor — ve fare kahverengi saçları çok fazla wax ile şekillendirilmişti. Burnunda birkaç çil vardı ve sevimli bir gülümsemesi vardı.

Teklif etmeden bir yıl önce Invisalign diş teli taktırmıştı. Bunun için harcadığı paradan dolayı ona hiç söylemedim, ama dişleri düzeltilip beyazlatılmadan önceki gülümsemesini daha çok seviyordum.

Ruby, önündeki kişi seçmelere çağrılırken, "Sıra dışı bir grup adı söyle" dedi. "Çabuk."

Ben iç geçirdim. "Edgy bir grup bilmiyorum. 'Edgy' ile ne demek istediğini tam olarak anlamadım."

"Havalı ve ana akım olmayan bir grup. Kimsenin duymadığı
."

"Kimsenin duymadığı birini istiyorsan, neden bir isim uydurmuyorsun?"

Ruby nefesini tuttu. "Freya, bu *harika* bir fikir."

(Bu fikir berbat bir fikir olduğu ortaya çıktı. Seçmelerde müzik zevki sorulmamış olsa da, oyunda küçük bir rol aldığında ve tüm oyuncular bir araya gelip kaynaşma gecesi düzenlediklerinde bu konu gündeme geldi. Anlaşılan, konuştuğu erkeklerden biri eve gidip Google'da arama yapmış, ama bütün gece bahsettiği bu muhteşem şarkıcı-söz yazarı Elvis McGee'yi bulamamış.)

Ruby seçmelerdeyken, yanımdaki adam bana hangi rolü istediğimi sordu. Ben de ona sadece moral desteği için orada olduğumu söyledim. Neden sahneye ilgi duymadığımı sordu. Ben de ona spot ışığı altında olmak isteyen bir insan olmadığımı söyledim.

Bunu söylediğimde başını eğdi ve kalbimi kıpır kıpır eden o eşsiz gülümsemesiyle "Emin misin?" dedi. Bu çok klişe, saçma ve harikaydı.

Her şey böyle başladı; üniversite eğitimimin birkaç döneminden sonra, hayatımın aşkını bulmuştum. Bazı insanlar ilişkilerin üniversitedeki eğlencenizi etkileyebileceğini düşünür, ama benim için durum böyle değildi. Matthew benim deneyimimi şekillendirdi. En güzel anılarımın hepsinde bir şekilde o var. Ama birbirimize yapışık da değildik; tüm zamanımızı birlikte geçirmeme konusunda çok katıydım. Asla arkadaşlarını görmeyen çiftlerden biri olmak istemedim. "Akıllı başında" davranmaya kararlıyım, yani çok erken birlikte yaşamaya başlanmamak, kendi tutkularımızı ve ilgi alanlarımızı sürdürmek, birbirimiz olmadan arkadaşlarımızla vakit geçirmek gibi. Filmlerde ve kitaplarda fırtına gibi esen aşkların, çiftlerin çok hızlı hareket edip arkadaş gruplarından uzaklaştıklarında neler olabileceğine dair tüm uyarıları dinledim — her şey parçalanırsa ne olur? Kime başvurursun? İnsanlar deli gibi aşık olduğunda "kalbinin sesini dinle" derler, ama ben tedbiri elden bırakan türden bir insan değildim.

Ve bu işe yaradı.

Tanıdığımız birçok çift üniversiteden sonra ayrıldı, ama ben ve Matthew ayrılmadık. Yirmili yaşlarımız boyunca mutlu bir şekilde devam ettik. Her şeyi birlikte atlattık; her önemli anı birlikte yaşadık. Onun yirmi beşinci doğum günü için büyük bir parti düzenledim; Suttworth'ta işe girdiğimde beni Ivy'de lüks bir akşam yemeğine götürdü; İngiltere'de uzun

hafta sonları geçirdik, yurtdışına seyahatler yaptık, aile tatillerine çıktık. Her şey harikaydı; ilişkimiz sakın, sağlam ve dramasızdı. Hiç sorgulamadım. Her şey yolundaydı.

"Bir kaplumbağa gibi," dedim ona, nişanımızı kutlamak için içtiğimiz birkaç çok güçlü kokteylin ardından.

"Anlamadım?"

"Sen ve ben," diye mırıldandım, ona yaslanarak. "Biz güçlü ve istikrarlıyız, bir kaplumbağa gibi."

"Öyle mi?" Biradan bir yudum aldı. "Ne kadar seksi."

Sarhoşların aptalca sözleriydi, ama aynı zamanda doğrudu. Buraya kadar gelmiştik, artık hiçbir engel bizi durduramazdı.

Hayat sürprizlerle doludur.

"Freya, hikayeni yazdın mı?" Kelly parlak bir gülümsemeyle sordu ve beni iç karartıcı anılarımdan sıyrılmamı sağladı.

Diğer kızların hepsinin bana umutla baktığını fark ettim. Hala elinde kağıt tutan tek kişi bendim, demek ki onlarkini çoktan teslim etmişlerdi. Cevap vermeye çalıştım ama boğazım düğümlenmişti.

Çünkü Matthew benim hikayemdi. Ve şimdi o yok.

"Isabelle ne olacak?" diye sordu Niamh, herkesin başını ona çevirmesine neden oldu. "O da kesinlikle bir hikaye yazmalı. Lütfen, hepinizin onun İbiza'da tanıştığı adamı duyduğunu söyleyin. 'Gladiator Gordan' lakabı size bir şey çağrıştırıyor mu?"

Isabelle utançtan çığlık attı ve yüzünü elleriyle kapattı, diğer kızlar ise hemen ona hikayeyi anlatması için ısrar etmeye başladılar. Niamh'a minnettar bir gülümseme attım ve kendimi toparlayarak Isabelle'in Gladiator Gordan ile olan komik maceralarına odaklandım. Gordan o kadar kaslıydı ki, Isabelle'i dans pistinde ve yatak odasında sanki bir tüy gibi savurabiliyordu. İtirafı okumaya geldiğinde, tekrar eğlenmeye hazırdım ve tiyatroya gittiğim, koltuğumu ararken merdivenlerden düştüğüm, seyircilerin arasında bir hayret dalgası yarattığım ve sonra ayağa kalkıp aslında yaralanmadığımı gördüklerinde alkış aldığım anla ilgili birkaç satır yazmayı başarmıştım.

Sadece bu anıyı hatırlamak bile terletiyor beni, üstelik bu olay on üç yıl önceydi.

Bir sonraki dayanılabilir acı dalgası, klasik kızlar oyunu "Bay ve Bayan" sırasında beni sardı. Kelly, Isabelle'in nişanlısı Ryan'ın

bazı soruları yanıtlarken videolar çekmişti ve her videoyu oynatmadan önce Kelly soruyu okurdu ve Isabelle, Ryan'ın ne yanıtladığını tahmin etmek zorundaydı.

Ryan'ın Isabelle hakkında konuşma şekli, onun sevdiği ve sevmediği şeyler, cinsel yaşamları, onda en çok sevdiği şey ve geleceklerinin nasıl olacağı gibi meraklı soruları cevaplarken utangaçça gülmesi, Ruby'nin benim bekarlığa veda partimde Matthew'un aynı soruları cevapladığı videoları oynattığı anı hatırlattı.

O, doğru şeyleri söylemiş, tam da beklediği gibi davranmıştı. Arkadaşlarımın hepsi "aw" diye bağırıp ellerini kalplerine koydu, çünkü sonunda o, benim bekarlığa veda partimde en güzel zamanımı geçirmemi umduğunu ve büyük günümüzü sabırsızlıkla beklediğini söyledi.

O ana kadar Matthew'un bu oyunu oynadığı videoları hiç düşünmemiştim. O zaman bile benimle evlenmeyeceğini bildiğini fark edince göğsüm sıkıştı. Ama yine de Ruby ile bir odada oturmuş, kameraya bakarak, en yakın arkadaşlarımın etrafımda olduğunu bilerek, o çekici gülümsemesiyle benimle evlenmek için sabırsızlandığını söylemişti. O da hepsini kandırmıştı.

Kahretsin, bu çok acı vericiydi.

"Mr. & Mrs." sona erdiğinde, neredeyse nefes alamıyordum, ama sonunda bittiği ve hayatımıza devam edebileceğimiz için rahatlamıştım. Niamh'ın yanındaki köşede oturdum. O, benim biraz zamana ihtiyacım olduğunu anladı ve beni rahatsız etmedi, etrafımdakilerle sohbet ederken, ben başparmağım ve işaret parmağımla gözlerimin iç köşelerine bastırarak, akmak üzere olan gözyaşlarını engelledim. Bunu kendimle ilgili hale getiremezdim. Bu, Isabelle'e yapabileceğim en kötü şey olurdu ve kendime kesin bir şekilde söyledim ki, ona mutsuz olduğumu düşündüreceksem, hiç gelmemem daha iyi olurdu.

Bu bekarlığa veda partisine katılmaya karar vermiştim. Matthew'u oradan uzaklaştırmak için başımı salladım, derin ve sakinleştirici bir nefes aldım ve Niamh'dan prosecco'yu doldurmasını istedim. O da hemen bunu yaptı, kadehlerimizi tokuşturduk ve sonra Isabelle'in kuzenleriyle yaptığı eğlenceli ve neşeli sohbete kendimi kaptırdım.

Ama daha bir kalp kırıcı olay daha vardı. Hepimiz gece dışarı çıkmak için hazırlanmak üzere üst kata, bize ayrılan yatak odalarına çıkmıştık. Niamh ve ben yan yana makyajımızı yapmıştık ve okulda makyaj yapmaya nasıl çalıştığımızı şakalaşarak anlatıyorduk. O zamanlar bu konuda pek iyi değildik.

Kaşlarımızı kadar bulaşmış parlak mavi göz farını gösteren fotoğraflar yalan söylemez.

Bath'ta kızlar gecesi için heyecanlanarak iyi bir ruh haliyle aşağı indim. Gideceğimiz yere varmamız için hala yarım saatimiz vardı, bu yüzden hazır olanlar oturma odasında dolaşıp sohbet ediyorlardı.

"Gitmeden önce, lütfen herkes Isabelle'in bekarlığa veda defterine bir şeyler yazsın!" Kelly odanın diğer ucuna doğru seslendi ve masanın üzerinde duran defteri işaret etti. "Ben gidip giyineceğim."

İnsanlar ilk başta kitaba üşüşmüşlerdi, Kelly'nin bu koleksiyon için topladığı Isabelle'in yıllar boyunca çekilmiş komik fotoğraflarına bakmak için sabırsızlanıyorlardı. Ortam sakinleşene kadar bekledim ve sonra kitabı odanın köşesindeki bir sandalyeye götürdüm, böylece oturma odasındaki kalabalık sarhoş olup gürültü yaparken ben de sessizce kitabı karıştırabilirdim.

Isabelle çok sevimli bir bebektir. Okulda Niamh ve benimle birlikte çekilmiş, mavi göz farı anları da dahil olmak üzere çok komik fotoğraflar vardı. Fotoğraflara gülümseyerek baktım ve Kelly'nin bizim yazmamız için boş bıraktığı sayfalara gelene kadar sayfaları çevirdim. Her sayfanın üstünde "Isabelle'e mesajım" yazıyordu ve birkaç satır boşluk bırakıldıktan sonra "Gelin için tavsiyem" yazıyordu, ardından yine bir boşluk vardı.

Kalemi tıklayıp, kısa ve açıkçası çok komik bir mesaj yazdım. O hatırlamayabilir, ama yedinci sınıfta *The OC dizisinin* oyuncularından biriyle evleneceğine dair benimle bir iddiaya girmiş ve kaybetmişti, bu yüzden bana borcu olan Freddo çikolatayı ödemesini bekliyordum. Sonra, aşırı duygusal olmadan, onunla ne kadar gurur duyduğumu söyleyerek bitirdim. Benim için ne kadar değerli olduğunu biliyor, bunu yazmaya gerek duymadım.

Kalemim bir sonraki boşluğun üzerinde durdu. "Gelin için tavsiyem."

Boğazımda bir yumru oluştu. Ona nasıl bir tavsiye verebilirdim ki? Ben ne bilirdim ki? İşte sana bir tavsiye, Isabelle: Evleneceğin adamın seninle evlenmek istediğinden emin ol. Sana bir yüzük vermiş olması ve senin bir düğün planlamış olman, evliliğin gerçekleşeceğini garanti *etmez*.

Kör olmuşum.

O an beni alt üst etti; bir gün boyunca biriken her şey bir anda patladı.

Şimdi yatak odasının zemininde, başımı dizlerime gömmüş, yüzüm gözyaşlarıyla ıslanmış haldeyim. Sonunda üzüntüye teslim oldum.

Bir süre sonra kapı çalındı.

"Freya, orada mısın?" diye soruyor Niamh. "İyi misin?"

"Evet, tabii ki! Sadece... şey... birkaç şeyi düzenliyorum. Gitme zamanı geldi mi?" "Yaklaşık on dakikan var."

"Tamam, teşekkürler. Hazır olacağım." "Aşağıda görüşürüz!"

Ona teşekkür edip, merdivenlerden aşağı inerken ayak seslerinin giderek azaldığını dinliyorum. Birkaç dakika buruşuk halimde oturup kendime acıyarak, sonra telefonumu alıp Ruby'yi arıyorum.

"Hey, iyi misin?" diye sorar hemen telefonu açar açmaz.

"İyiyim. Sadece... bilirsin... iyiyim."

"Oh, Freya," der, hemen anlar. "Seni almamızı ister misin?"

"Bath'tayım."

"Ne olmuş? Londra'yı Bath'a bağlayan yollar var, biliyorsun."

Gülerek yanağımı avucumla silerim. "Sen harikası. Teşekkürler, ama sorun yok. Sabah arabayla döneceğim. Çok eğlenceli de. Sadece... bilirsin. Biraz fazla geldi."

"Tahmin edebiliyorum."

"Böyle hissetmek istemiyorum."

"Biliyorum," diyor o kadar nazik bir ses tonuyla ki, gözlerim yine doluyor. "Kendine yas tutma izni vermelisin. Ama zamanla daha kolay olacak. Buna inanmalısın. Bak, şimdiden ne kadar yol kat ettin!"

"Niamh da az önce bana benzer bir şey söyledi." "O çok akıllı bir kız. Isabelle iyi vakit geçiriyor mu?"

"Evet, çok iyi." Derin bir nefes alıyorum. "Tamam. Gitmeden önce makyajımı düzeltmeliyim. Bu gece Matthew'u düşünmemek için bir yol bulmalıyım."

"O pisliğin teki. Senin düşüncelerini hak etmiyor."

"Ruby, bu şekilde hissetmeden bir bekarlığa veda partisini bile zar zor atlatabiliyorsam," diye başlıyorum, çaresizlik içinde gözlerimi kapatıp başımı kapıya yaslayarak, "o zaman düğün sezonunu nasıl atlatacağım?"

YEDİNCİ BÖLÜM

Ertesi hafta Ruby ve Leo'nun evine giderken çok garip bir karşılaşma yaşıyorum. Neyse ki Matthew değil. Ama onun sağdıcı Akin.

O kız arkadaşı Sarah ile birlikte ve ben onları hemen görmüyorum çünkü başım eğik bir şekilde yürüyorum, grup sohbetinde Ruby ve Leo'ya akşam yemeği için son dakikada bir şey almamı isteyip istemediklerini sormakla meşgulüm. Yazarken başımı kaldırıp bir elektrik direğine çarpmayacağımı kontrol etmek için bakıyorum ve bunun yerine bir şeye, birine çarpmak üzere olduğumu fark ediyorum

—çok daha kötü bir şeye.

"Freya! Tanrım, merhaba!" Akin, ikimiz de birbirimize çarpmadan durduğumuzda, birdenbire haykırıyor.

Onları görünce keskin bir nefes alıp, parmaklarım telefonumun üzerindeyken duruyorum. Ayrılıktan beri onları görmemiştim. Olaydan sonra Sarah'dan çok tatlı bir mesaj aldım, ama Akin'den hiçbir şey gelmedi. Bu beni incitti, çünkü Akin, Matthew'un okul arkadaşı ve sağdıcı olsa da, onu uzun zamandır tanıyordum ve yakın olduğumuzu düşünüyordum. Onun zor durumda olduğunu anlıyorum, ama yapma ama. Bana bir selam verebilir, biraz şefkat gösterebilir ve yine de en iyi arkadaşına sadakatini koruyabilirdi.

"Hey," diyorum, telefonumu indirip, bu sabah işteki müşterilerle görüşmek için makyaj yapmaya zahmet ettiğim için şanslı yıldızlarıma teşekkür ediyorum.

Bu hafta başka bir gün onlara rastlasaydım, durum çok farklı olurdu. Ayrılıktan sonra, toplum içinde giyilebilir kabul edilen kıyafetlere dair standartlarım gerçekten düştü. Hatta pazar günü, bekarlığa veda partisinden döndüğümde, akşamdan kalma ve sütyensiz bir halde, pijama şortu ve paçço giyerek Sainsbury's'e gittim.

"Merhaba Freya." Sarah bana sıcak bir gülümsemeyle selam verdi.

"Nasılsın?" "İyiym, teşekkürler. Evet, harika. Gerçekten çok iyiym.

Sen nasılsın?"

"İyiym, teşekkürler," diye cevapladı, Akin ise bir bacağından diğerine ağırlığını vererek, bu talihsiz durumda açıkça rahatsız olduğunu belli ediyordu.

"Harika."

"Bu gece dışarı çıkacak mısın?" diye sordu. "Harika görünüyorsun!"

"Teşekkürler! Evet. Evet, çıkacağım."

Nereye gittiğimi söylememeye karar verdim. Biraz gizemli olmakta bir sakınca yok. Onların bildiği kadarıyla bir randevuya gidiyor olabilirim! Bu nasıl, Matthew, ha? Bir kale sahibi, zeki ve komik bir yakışıklı ile buluşmaya gidiyor olabilirim! Evet!

Kale fikri nereden çıktı bilmiyorum ama güzel olurdu.

"Nasılsın, Akin?" diye soruyorum, o göz teması kurmaktan kaçınmaya çalışırken.

"Evet, iyiyim, çok meşguldüm." Boğazını temizler, sonra Sarah'a döner. "Gitmeliyiz, çünkü geç kaldık... o şey için."

"Tabii." Sarah ona gözlerini kısarken ben başımı sallarım. "Eğlenmene bak. Seni görmek güzeldi, Sarah."

Bana özür dilercesine gülümser ve ben onların etrafından hızla geçip yoluma devam ederim, o durumun ne kadar garip olduğu düşüncesiyle adrenalın damarlarımdan akıyor. Köşeyi dönerim ve dururum, rastgele bir duvara yaslanıp derin nefesler alırım.

Ayrılıklarla ilgili gerçekten korkunç bir yan da arkadaşlıkları kaybetmektir. Sadece Matthew'dan kopmadım, onun ailesinden ve onun aracılığıyla tanıştığım insanlardan da koptum. İletişimde kalacağımı bildiğim bazı insanlar var - gerçek arkadaşlar - ama bırakmak zorunda kalacağım diğerleri olduğunu da biliyorum. Yine de, Akin'den tamamen sessizlik geldikten sonra, onu kaybetmeyi umursadığımı sanmıyorum.

Sadakat vardır, sonra da omurgasızlık vardır.

Ruby ve Leo'ya mesaj yazarken elimde tuttuğum telefonum titremeye başlar. Ekranı kontrol edip kim olduğunu görürüm ve içimden bir inilti çıkar. Annem. Telefonun çalmasına izin vermeyi düşünürüm, ama onunla hala konuşmadım ve Ruby'nin dairesine vardığımda acele etmem için bir bahanem varken, şimdi bu işi halletsem iyi olur.

Ayrıca, az önce bir tane garip konuşma yaptım, iki tane de yapabilirim. Ne derler, bir ateşten kaçıp diğerine atlamak gibi. "Merhaba anne."

"Freya!" diye şaşkınlıkla bağırır, ben de zavallı kulak zarlarımı korumak için telefonu kulağımdan uzaklaştırırım. "Merhaba canım! Benim! Anne! Canım, nasılsın?"

"İyiym, teşekkürler. Sen nasılsın?"

"Senin için çok endişelendim! Zavallı, zavallı şey! İyi idare edebiliyor musun? Yanına gelmemi ister misin? Biraz buraya, göllere gelmek ister misin? Her şeyden uzaklaş! Yaşadıklarına inanamıyorum, zavallı şey!"

Ah, anne.

Onunla ilgili beni en çok rahatsız eden şeylerden biri, nadiren konuştuğumuzda, sanki sürekli sohbet eden yakın arkadaşlarmışız gibi davranması. Ben alaycı yorumlar yapsam bile — ki yaptığımı itiraf ediyorum, çünkü hatalarının sorumluluğunu almayan birine kızmamak zor — o bunları duymamış gibi davranıyor ya da üstünkörü geçip konuşmanın başka bir noktasına geçiyor.

Sanki bir gösteri gibi. O her zaman neşeli, eksantrik, eğlenceli Meredith. Onunla hiçbir şey gerçek gibi gelmiyor. Belki de Adrian ve ben artık yetişkin olduğumuz için, geçmişin tüm korkunç, karmaşık kısımlarını örtbas edip yeni bir başlangıç yapmak istediği içindir. Ama hayat böyle işlemiyor.

Bizi terk etmediğini iddia edemeyiz. Daha önce de pek ortalarda görünmüyordu ama babamı bırakıp Evan'la yaşamaya başladığında, bir ailesi olduğunu tamamen unutmuş gibiydi. Evan'la, bir çevre vakfında etkinlik koordinatörü olarak çalışırken tanıştı. Evan, şirketinin finansal destek verdiği ağaç dikme projelerinden birini yönetiyordu.

Biliyorum.

Tutkulu bir aşkın kıvılcımını ateşleyecek kadar seksi bir senaryo sayılmaz, ama ne yaparsın.

Ben on beş, Adrian on bir yaşındaydı ve birdenbire annemiz ortadan kayboldu. Bizi ziyaret etmedi, hafta sonları onu görmeye gelmemiz için yalvarmadı ve ne o ne de babam bize neyin yanlış gittiğine dair pek bir açıklama yapmadı. Üzgün ve kafamız karışık, ama sanki annem umursamıyormuş gibiydi. O yılların tek iyi yanı, Adrian ve beni birbirimize daha da yakınlaştırması ve başka türlü asla yapmayacağımız şekilde birbirimize güvenmemizi sağlamasıydı.

Gerçek şu ki, annem doğuştan anne tipi bir kadın değildi. Dışarı çıkmayı, partilerin neşe kaynağı olmayı severdi. Gürültücü, gösterişli arkadaşları ve yoğun bir sosyal hayatı vardı. Gerçekten çocuk istediğinden emin değilim. Bana hamileyken babamla evlendi. Onlar birlikteyken bile bizi yetiştiren babamdı. Bizi okula hazırladı,

tüm yemekleri pişirdi, hafta sonları bizi gezmeye götürdü, her okul etkinliğine katıldı. Annem bizi terk etmeden çok önce tek ebeveynli bir baba olmuştu.

Annem ve babam çok farklıydılar, bu kadar uzun süre birlikte kalmaları bir mucizeydi - gerçi hiç kavga etmediler. Benim kafamda, onlar iyi anlaşıyorlardı. Annem babamı sürekli güldürürdü. Ama boşandıktan sonra, iyice düşündüğümde, babamın sürekli annem için bahaneler uydurduğunu fark ettim. Annem bir yere gideceğine söz verdiğinde, büyük olasılıkla gelmezdi. Evan'la birlikte Lake District'e taşındığında, artık söz verme zahmetine bile girmiyordu.

"Evet, zor oldu ama iyiyim," diyorum ona, kaldırıma bakarak. "Tüm aramalar ve mesajlar için teşekkür ederim. Neyse, ben şimdi buluşmaya gidiyorum..."

"Bu olanlar için ne kadar üzgün olduğumu bilmeni istiyorum," diyor ve sesindeki çaresizlik tonu beni etkiliyor. Adrian'ın ne demek istediğini şimdi anlıyorum. Gerçekten içten geliyor, ama o çok ikna edici bir oyuncu. "Neler yaşadığını hayal bile edemiyorum. Nasıl başa çıkıyorsun?"

"İyiyim," diye onu temin ettim. "Meşgul oluyorum."

"Bu önemli. Seni destekleyen ve sana bakan iyi arkadaşların var mı?"

"Evet, var."

"Tanrıya şükür. Ciddiyim Freya, Londra'dan uzaklaşıp burada dinlenmek istersen, ne zaman istersen gelebilirsin. Seni ağrılamaktan mutluluk duyarız. Buradaki göllerin etrafındaki yürüyüşler ruha iyi geliyor. Çok huzur veriyorlar."

Dudaklarımı sıkıyorum. "Teklifin için teşekkürler, ama huzurumu burada bulabiliyorum."

"Yemeğin iyi mi? Uykun iyi mi? Yardımı olacaksa meditasyon yapmanı tavsiye edebilirim."

"Aslında denedim ama beynimi kapatamıyorum. Ama dediğim gibi, ben iyiyim."

"Sana küçük bir bakım paketi gönderdim. Aldın mı?"

Bu bilgiye şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırıyorum. "Bana bir şey mi gönderdin?"

"Evet, şimdiye kadar eline ulaşmış olmalı. Kendini şımartmak ve keyif almak için bir sürü güzel şey var içinde. Almadın mı? Umarım postada kaybolmamıştır."

"Ne zaman gönderdin?"

"Birkaç hafta önce."

"Ne? Şimdiye kadar ulaşmış olmalıydı. Doğru adrese mi gönderdin?"

"Evet! Peckham'daki adresine!"

Tereddüt ettim, kalbim sıkıştı. Ne beklediğimi bilmiyordum.

"O benim eski adresim anne. İki yıl önce Forest Hill'e taşındık."

"Oh, şaka yapıyorsun! Ne yazık! Başka biri senin güzel bakım paketinin tadını çıkarıyor!"

Tabii ki onu üzen şey bu. Taşındığımı hatırlamaması değil. Yeni adresimi not almaması da değil. Başka birinin onun seçtiği köpük banyosunu kullanıyor olması. Kafamı sallıyorum.

"Yine de teşekkürler anne," diyorum, çünkü Akin ile yaşadığım tartışmadan sonra şu anda olumsuz bir konuşma yapmak istemiyorum. "Gitmeliyim, Ruby ve Leo'nun evine akşam yemeğine gidiyorum ve geç kaldım."

"Oh! Tabii, güzel bir akşam geçir. Ama belki yakında düzgün bir sohbet edebiliriz? Belki görüntülü görüşme yapabiliriz? Sohbet etmek çok güzel olur, canım. Uzun zaman oldu. Ve dediğim gibi, belki buraya gelmeyi düşünebilirsin. Ya da ben sana gelebilirim."

"Gerçekten, ben iyiyim."

"Böyle zamanlarda, insanın annesine ihtiyacı olur."

Bu, tatlı ve sevimli olması gereken bir yorum, ama o kadar acı veriyor ki, pişman olacağım bir şey söylememek için gözlerimi kapatıp dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum. Ona hiç ihtiyacım yok. Beni bu hale o zorladı.

"Gitmem gerek," diye boğuk bir sesle söylüyorum.

"Hoşça kal anne." Telefonu kapatırken "Hoşça kal canım," diye sesleniyor.

Anneme asla güvenemeyeceğimi, bir daha ona güvenmeyeceğimi anladığım o acı hatıra, telefonu cebime geri koyarken zihnimde canlanıyor.

On yedi yaşındaydım ve sınıfımla birlikte Peak District'te okul gezisindeydik. Sınıfım, dönem sonu sınavlarının bitmesini kutlamak için birkaç günlüğüne buraya gelmişti. Her şey önceden planlanmıştı: geziler, açık hava etkinlikleri, geceleri kamp ateşinde marshmallow kızartmak gibi şeyler.

Babam o zamanlar hâlâ biraz dağınıktı. Annem bizi terk edeli sadece iki yıl olmuştu ve babam henüz hiçbir şeyi tam olarak kavrayamamıştı, ayrıca sürekli çalışıyor ve iki huysuz genci bakıyordu. Kolay olamazdı

kolay olamazdı. Ama o "iyi bir baba" olmaya kararlıydı, bu da annemle olan kişisel sorunlarına bakılmaksızın beni annemle iletişimde kalmaya teşvik etmek anlamına geliyordu.

Okul sınıfımın Peak District'te kaldığı yaz kampı, annemin evinden arabayla yaklaşık iki buçuk saat uzaklıktaydı, annemle babamın evleri arasındaki beş saatlik mesafeden çok daha yakındı. Babam bunun bizim için buluşmak için mükemmel bir fırsat olduğunu düşündü. O kadar ısrarcıydı ki, sonunda ben de pes ettim, annemi aradım ve bir plan yaptık. Diğer herkesle birlikte otobüsle Berkshire'a dönmek yerine, annem beni alacaktı ve ben de onunla ve Evan'la bir gece kalacaktım. Ertesi gün öğleden sonra beni Manchester'a götürecek ve oradan Reading'e giden direkt trene binecektim, babam da beni oradan alacaktı.

Son sabah, çantamla kampın dışında bekledim. Sorumlu öğretmen benimle birlikte bekledi, diğer tüm öğrencilerin bindiği otobüs de bekledi. Öğretmenler — sorumlu yetişkinler olarak

beni annem almadan Peak District'in ortasında bırakmayacaklardı.

Yarım saat geçtikten sonra evini aradım, ama cevap yoktu.

Bir saat geçtikten sonra, benim ekildiğim açıldı.

Bu fiyaskonun en utanç verici kısmı annemin gelmemesi değildi, sınıfımdaki herkesin neler olduğunu tam olarak biliyor olmasıydı. Çocuklar otobüsten huysuzca sıkıldıklarını ve gitme zamanının geldiğini, beni bırakıp annem geldiğinde arayamayacaklarını söyleyerek bağırmaya başladıklarında hissettiğim utanç duygusunu asla unutmayacağım.

Annem sonunda telaşla arayıp bir şeylerin ters gittiğini, zamanın nasıl geçtiğini fark etmediğini, telefonunu bulamadığını ve inanır mısınız, trafik kabusu yaşadığını, ama endişelenmememi, çünkü yolda olduğunu ve beni görmek için sabırsızlandığını söylediğinde, ben çoktan otobüse binmiş eve dönüyordum. Telefonda ona sertçe cevap verdim, telefonu kapattım, babama olanları açıklayan bir mesaj attım ve sonra tek başıma oturup pencereden dışarı bakarak, sınıf arkadaşlarımdan sempatik bakışlarını ve alaycı yorumlarını görmezden gelmeye çalıştım.

Otobüs okula geri döndüğünde, babam Adrian ile birlikte beni bekliyordu.

"Çok üzgünüm Freya. Hepsi benim hatam," dedi, bana sıkıca sarıldıktan sonra çaresizce. "İyi misin?"

Ne kadar kötü hissettiğini görebiliyordum ve ona bunun ne kadar korkunç olduğunu söylemeye dayanamazdım.

"İyiymi! Gerçekten önemli değil, baba," diye neşeli bir ifadeyle ısrar ettim. "Ve bu senin hatan değil! Otobüs bekliyordu ve her şey yolundaydı, yani mahsur kalmış değildim. Geri dönmek güzel. Hadi bakalım, Adrian" — kardeşimin saçlarını karıştırdım — "eve giderken beni ne kadar özlediğini anlatabilirsin."

Konuyu başarıyla geçıştirdikten sonra, balık ve patates kızartması almaya gittik ve yolculuğun eğlenceli kısımlarını anlatırken babamın keyfi yerine geldi. Annem, planımızın işe yaramadığı için üzgün olduğunu, ama ne zaman olursa olsun benimle vakit geçirmek için sabırsızlandığını söyleyen kısa bir mesaj attı.

Ama o hafta beni bir kez bile aramadı, iyi olup olmadığımı kontrol etmek için. Beni gerçekten üzen şey, onun saçma sapan geç kalması değil, bunun beni nasıl hissettireceği konusunda hiçbir fikri olmamasıydı.

Ve şimdi bile, yıllar sonra, bunu düşündüğümde hala canım yanıyor.

Öfkem, Ruby ve Leo'nun dairesine doğru yürüyüşümü hızlandırıyor ve kısa sürede oraya varıyorum.

"Neden gözlerin deli gibi bakıyor?" Ruby kapıyı açarken sorar. "Az önce Akin'e rastladım."

"Kahretsin."

"Sonra annem aradı." "Siktir."

"Dedi ki, 'Böyle zamanlarda insanın annesine ihtiyacı olur.'"

"Sana bir kadeh şarap dolduracaktım, ama şişeyi istiyorsan söyle," diyor bilgece, kapıdan geçebilmem için kenara çekiliyor.

"Hey, Freya," diye seslenir Leo mutfaktan, ben paltomu asarken fırın eldivenleriyle bana el sallar. "Az önce Akin'e rastladığını mı duydum? Nasıldı?"

"Kaldırıma eriyip gitmek istermiş gibi görünüyordu," diye cevap veriyorum ve ona sarılmak için yanına gidiyorum.

"Ondan haber aldın mı?" diye soruyor Ruby, bana büyük bir bardak kırmızı şarap doldururken.

kırmızı şarap doldururken sorar.

"Tek kelime bile." Onların kanepesine çöküyorum, Ruby'nin uzattığı kadeh şarabı kabul ederek, devam etmeden önce bir yudum alırım. "Beni davet ettiğiniz için çok teşekkürler! İkiniz nasılsınız? Haftanız nasıl geçiyor?"

"Hiç haberimiz yok," diyor Ruby, yanıma oturup bana atıştırmam için bir kase cips uzatıyor. "Leo bu hafta bir kez yüzmeye gitti ve şimdi kendini Michael Phelps sanıyor."

"Yeni bir gözlük aldım," diyor Leo gururla.

"Harika." Başımı sallarım. "Yeni bir hobi ararken yüzmeyi düşünmemiştim."

"Yüzmek çok zahmetli," diyor Ruby, kanepeye yaslanarak. "Belirlenen kulvarda hızını korumak için çok baskı var. Son gittiğimde, sürekli geçiliyordum ve o da en yavaş kulvardı."

Leo gülüyor. "Ruby, yavaş kulvarın ortalama yaşını birkaç on yıl düşürdü."

Ruby ona sert bir bakış attı. "Yeni gözlüklerin olması profesyonel olduğun anlamına gelmez. O yüzden lütfen sus ve lazanyaya odaklan." İçini çekti ve sonra dikkatini tekrar bana çevirdi. "Annenle konuştuktan sonra iyi misin? Sesin çok gergin geliyordu."

"Sanki başka bir gezegende yaşıyor. Hiçbir şeyin farkında değil. Evan'la birlikte küçük baloncuğunda, istediği her şeyi söyleyip paçayı sıyrabileceğini düşünüyor. Düşünüm iptal oldu diye bana anne sevgisi göstermeye hakkı yok."

"Ona bunu söyledin mi?"

"Hayır, tabii ki hayır." Omuz silkiyorum. "Ona iyi olduğumu ve gitmem gerektiğini söyledim."

O bir kabus."

"Belki de ona gerçekte nasıl hissettiğini söylemelisin."

"Evet, çünkü bu her şeyi değiştirir." Gözlerimi deviriyorum. "İnan bana, bunun bir anlamı yok. Neyse, annem hakkında konuşarak daha fazla zaman kaybetmeyelim. Ya da Akin hakkında. Lütfen bana hayatlarınızla ilgili güzel şeyler anlatın. Yüzme dışında tabii ki."

"Akin'le karşılaşıp patron gibi halletmene kadeh kaldıralım mı?" Ruby önerir.

"Buna kadeh kaldırayım," diye ekler Leo, yeni doldurduğu şarabıyla yanımıza koşarak gelir.

"Bunu patron gibi hallettiğimi nereden biliyorsun?" diye gülüyorum.

"Çünkü sensin," diyor Ruby ve daha fazla açıklama yapmadan, ikimizin kadehlerini tokuşturması için kadehini kaldırıyor. "Şerefe!"

"Şerefe!" Leo ve ben koro halinde söyleriz.

Bu, giderek gürültülü bir akşama dönüşen gecenin başlangıcıdır. Hafta içi, özellikle de geçen hafta sonu kızlar gecesinden sonra içmemem gerekir, ama tedbiri elden bırakıyorum. Eve gidecek kimsem yok ki.

"Belki bir kedi alırım," diye yüksek sesle düşünürüm, yemeğimizi bitirdikten sonra mutfak masasından pencerenin yanındaki rahat koltuğa doğru ağır adımlarla yürürken.

"Kedi sever misin?" diye sorar Leo, Ruby'nin yanına kanepeye otururken. Biraz fazla hevesli oturur ve kırmızı şarabı bardağında sallanarak neredeyse dökülür.

"Olabilirim. Eve geldiğimde beni görmekten mutlu olan, dost canlısı, tüylü bir hayvanın olması hoş olurdu."

"Bence bu harika bir fikir," diyor Ruby içtenlikle, her yudum şarapla daha cesur ve daha pervasız hale geliyor. "Neden olmasın? Gerçekten, neden olmasın? Artık istediğini yapabilirsin. Kendine odaklanabilirsin. Kedi mi istiyorsun? Bence kedi al."

"Bugün Akin'e rastladığınıza inanamıyorum," diyor Leo, başını sallayarak. "Bunun olasılığı ne kadar?"

"Aslında oldukça yüksek. Senin evinden birkaç sokak ötede yaşıyor. Kendimi daha iyi hazırlamalıydım."

"Onu görmeye gittiğini söyledin mi?" diye sorar.

Kafamı sallıyorum. "Dışarı çıkacağımı söyledim, ama nereye ve kiminle çıkacağımı söylemedim. Bilirsin, hayatımın etrafında biraz gizem olması zarar vermez diye düşündüm."

"Evet, iyi oynadın," diyor Ruby, şarabını bana doğru uzatarak. "Şimdi muhtemelen senin bir randevuya çıktığını düşünüyordur."

"Akin'i görmek çok garipti, Matthew'u görmek ne kadar kötü olacak?" Bu düşünceyle omurgamdan bir ürperti geçer.

"Matthew'u bir daha görmek zorunda değilsin!" Ruby meydan okurcasına ilan eder. "Aslında görmek zorundayım." Derin bir nefes alırım. "Cali ve Dominic'in düğününde olacak. Ortak bir arkadaşımızın düğününe gitmesini yasaklayamam. Bir noktada aynı odada olacağız."

"Kararlı olmalısın ve o entrikacı küçük sinsi olmadan ne kadar daha iyi durumda olduğuna odaklanmalısın." Ruby gözlerini kısıyor.

"Bunu nasıl yapacağım? Ondan başka bir şeye nasıl odaklanacağım?" diye inleyerek şarabımın son yudumunu içiyorum. "Bütün bu düğünlerde onu kafamdan nasıl çıkaracağım?"

Leo şişeyi alıp bardaklarımızı doldurur. Ruby düşünceli bir ifadeyle bakar ve sonra yüzü aydınlanır.

"Buldum!" diye başırır, koltuktan kalkar ve bardağını sehpayaya bırakır. "Bir saniye bekleyin."

Odanın dışına koşar ve bir dakika sonra elinde keçeli kalemler ve A3 boyutunda bir bloknotla geri döner.

"Hey!" Leo ona kaşlarını çattı. "Benim zel resim defterimle ne yapıyorsun?"

Leo her zaman oldukça sanatsal birisi olmuştur ve yaklaşık bir yıl önce, bu alana geri dönmek istediğini açıkladı. Tüm malzemeleri satın aldı ve ben onun iyi niyetli olduğuna gerçekten inanıyorum, ancak on iki ay sonra, katılmak için ısrarla bahsettiği canlı model çizim derslerine henüz katılmadı ve yeni bir sanat eseri üretmedi.

"Onu dn almam lazım," diye cevapladı Ruby, mor kalemin kapağını açıp defterin ilk sayfasına çevirdi.

"Ne için lazım? O gerçek bir sanat kartı, Ruby," diye homurdanır Leo, ben ise bardağıma gülümserim. "ylesine karalamak için kullanamazsın."

"Karalamaktan kim bahsetti? Kullanmak için bir neden var, hem de çok iyi bir neden," diye kibirli bir şekilde cevaplar. "Burada oturup bir plan yapacağız."

"Ne planı?"

"Freya düğün sezonunu atlatmak zorunda," diyor, gözleri tehlikeli bir şekilde bana bakıyor. "Ve birlikte bunun nasıl olacağını zeceğiz."

BÖLÜM SEKİZ

Ben kahkahayı patlattım, ama Ruby ölümcül ciddi görünüyordu. Kağıdın üst kısmına yazmaya başladı ve sonra yazdıklarını görebilmemiz için kağıdı uzattı: "Düğün Sezonunu nasıl atlatabiliriz."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" diye soruyorum gergin bir şekilde.

Bana bakıyor. "Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum? Sayfanın üstüne başlığı yazdım, Freya" — parmağıyla başlığı işaret ediyor — "ve altını çizdim. Sayfanın üstüne başlığı ciddiye almıyorsan altını çizmezsin. Okulda hiçbir şey öğrenmedin mi?"

"Düğün hayatta kalma rehberi iyi bir fikir bence," diye araya girer Leo. "Dürüst olmak gerekirse, benim de işime yarayabilir."

"Bu seninle ilgili değil, Leo," diye alay eder Ruby. "Bu sadece Freya için kişisel bir rehber olacak. Her düğünde odaklanabileceğin ve dikkatini dağıtacak bir şey."

"Hayatımın berbat karmaşasından uzaklaşmak için."

"Hayır, hayatın berbat bir karmaşa içinde değil," diye Ruby sertçe düzeltir. "Birincisi, beklediğinden farklı bir yoldasın, hepsi bu. İkincisi, artık bir bahçıvansın. Bahçıvanlar hayatlarını düzene sokarlar. Bu bilinen bir gerçektir."

"Peki bu planı nasıl hayata geçireceğiz?" diye merakla sorar Leo.

"Öncelikle, Freya'dan Düğün Sezonu hayatta kalma rehberi hazırlamak için izin almalıyız," diyor Ruby, kalemi bana doğrultarak. "Senin tam desteğin olmadan bunu yapmanın bir anlamı yok. Tamamen bu işe kendini adamalısın."

İç çekip bir yudum şarap içiyorum. "Ben varım. Neden olmasın ki?"

"Aferin kızıma." Gülümsüyor, sonra bacaklarını çekip kanepede

"Tamam, izin verildiğine göre, ilk düğünün ne olduğunu bilmemiz gerekiyor. Ayrıntılara ihtiyacımız var."

"Tamam, sezonun ilk düğünü." Telefonumu çıkarır ve takvimimi açarım.

"21 Mayıs'ta Obi ve Eva'nın düğünü."

"Tabii ki!" Ruby yazmaya başlar. "Mükemmel bir başlangıç! Londra'da, yani evden çok uzak değil ve Leo ile ben de orada olacağız."

Leo bana anlamlı bir şekilde başını sallar. "Sana manevi destek olabiliriz."

"İlk görevin ne olabilir?" Ruby, işinden başını kaldırıp sorar. "Görev mi?"

Ona şaşkın şaşkın bakarım. "Neden bahsediyorsun?"

"Düğünden sağ çıkmak için üstleneceğin görev." "Düğün için bana bir görev vermek, düğünden sağ çıkmama nasıl yardımcı olacak

"

"Çünkü bu, dikkatini dağıtmanın en iyi yolu. Odaklanman gereken bir şeye odaklanacak bir şeye, tamamlaman gereken zorlu bir aktiviteye ihtiyacın var. Bu hayatta kalma rehberinin ne içereceğini sanıyordun?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyorum. "En iyi ipuçları falan olacağını düşünmüştüm. Hoş düşünceler, üzerinde düşünülmesi gereken olumlu sözler, moralim bozuk olduğunda kendimi toparlamak için yapabileceğim pratik şeyler. O tür şeyler."

Ruby gözlerini devirdi. "Aslında tuvaletimizde bulunan kitabı tarif ettin. Ah! İlk görevinizi belirledim," dedi, ben daha fazla itiraz etmeden sözümü kesti. "Sezonun ilk düğününde, dans pistinde son kalan kişi olacaksın."

Leo, bunu yazmaya başlamadan önce, "Ooh, 'ayakta kalan son kişi' yap. Bence bu daha iyi olur," der.

"Çok haklısın," diye onaylar ve ona hayranlıkla bakar. "Güzel, Leo! Anladın mı, Freya? İlk görevin ayakta kalan son kişi olmak."

"Şaka yapıyorsunuz herhalde." İkisine de akıllarını kaçırmışlar gibi bakıyorum. "Ben son kişi olmak için... yani, son ayakta kalan kişi olmak için son kişiyim! Sen de biliyorsun. Ben dans pistine çıkmam."

"Oh, pardon, Bayan Priss," diyor Ruby, aptalca tiz bir sesle. "Dans pistine çıkmıyorsan, korkarım öğrenmen gerekecek, değil mi?"

"Bunu yazma," diyorum, ama Ruby beni tamamen görmezden gelip, dalgali el yazısıyla not almaya başlıyor. "Ruby! Son kalan kişi olmamanın imkanı yok. Belki 'son oturan kişi' yazabilirsin. Bunu başarabilirim."

"Ooooh. Evet. Bu çok eğlenceli olur," dedi alaycı bir şekilde, sonra bana kaşlarını kaldırdı. "Bunun amacı, farklı bir şey yapman! Zorlu bir şey! Gerçekten bir şey başardığını hissetmen gerekiyor! Obi ve Eva'nın düğününde,

ayakta kalan son kişi olmalısın, mazeret yok. Erken ayrılmak yok, köşede tek başına jelibon ve kola küpleriyle oturmak yok..."

"Tamam, bu bir kerelik bir olaydı, Lana'nın düğününde, ve o şekerleme tezgahı çılgınca bir şeydi."

"—ve utançtan dans pistinden kaçınmak yok. Bu, mümkün olan en iyi zamanı geçirmeni sağlayacaktır. Bu, o çekingenliklerini atmanı ve kendini o ana kaptırmanı sağlayacaktır. Aklının başka yerlere kaymasına zamanın olmayacak, çünkü Jason Derulo'nun tatlı sesine dans etmekle çok meşgul olacaksın!"

"Bence Ruby haklı," diye ekliyor Leo. "Ayrıca, son kalan olmak senin için yeni bir şey. Belki bu görev sayesinde dans pistleri senin için bir tutku haline gelir," diyor iyimser bir şekilde.

"Evet!" Ruby elini kaldırır ve Leo ile tokalaşır. "Tamam, ilk düğünde son kalan sen olacaksın. Şimdi bir yerlere varıyoruz. İkinci düğün hakkında konuşalım."

"Bu, Bath'ta kızlar gecesine gittiğim Isabelle'in düğünü olacak," diye bilgilendiriyorum onları. "O ve Ryan, 18 Haziran'da Devon'da evlenecekler."

"Tamam, bu biraz daha zor olacak, çünkü o senin okul arkadaşın." Ruby, kalemin ucuyla Leo'nun koluna dokunur. "Bu iyi bir düğün olmalı, çünkü onu desteklemek için orada olmayacağız. O yüzden oyun moduna geç."

"Anladım, anladım," diye cevaplar, alnı derin bir konsantrasyonla kırışır. "Peki ya... bir erkeği öpmek zorunda kalırsan?"

"Hayır!" Dehşetle geri çekildim. "Bu çok erken!"

"Evet, Leo!" Ruby şimdi de kalemle onun koluna vurur. "Bu çok erken! Senin neyin var?"

Ellerini kaldırır. "Tamam, tamam, sadece bir öneriydi! Yani, tamamen imkansız değil." Ruby'den bana gergin bir şekilde bakarak tereddüt eder. "Değil mi?"

Matthew dışında birini öpmek aklımın ucundan bile geçmez. Bana tamamen yabancı geliyor ve garip bir şekilde, olan biten her şeye rağmen, sanki bir şekilde aldatıyormuşum gibi hissederim. Başka kimseyi öpmek istemiyorum.

Onun da başkasıyla öpüşmesini istemiyorum.

Ruby, acı çeken ifademi fark ederek, "Devam edelim," diyor. Leo, şiddetle başını sallayarak, "Hadi," diyor. "Tamam, ikinci görev..." "Bir erkeğin numarasını almak nasıl olur?" diyor Ruby.

"Bence o henüz o aşamada değil," diyor Leo, başını sallayarak.

"O zamana kadar hazır olursun, sanırım Freya. Hazır olmazsan da sorun değil. Numara ile bir şey yapmak zorunda değilsin. Bu sadece biraz flört etmeyi teşvik edebilecek eğlenceli bir oyun. En son ne zaman biriyle flört ettin?"

Ruby'nin sorusunu düşünürüm. "Self servis kasada sıra beklerken dikkatin dağınık ve arkadaki adam kasada boş bir kasa olduğunu gösterip bir an paylaşırsanız, bu flört sayılır mı?"

"Hayır."

"Öyleyse, en son flört ettiğim kişi muhtemelen o Fransız benzin istasyonundaki yakışıklı adamdı. Onu hatırlıyor musun?"

Ruby bana göz kırptı. "O iki yıl önceydi ve onun ne dediğini anlamamıştık."

"Evet, ama flört ettiğini anlayabilirdin."

"Vay canına. Düşündüğümünden de kötüymüş." Ruby tıslar. "Sezonun ikinci düğününde, flört etme becerilerini kullanarak birinin numarasını alacaksın. Merak etme, o zamana kadar bu becerileri geliştirmek önceliğimiz olacak."

"Bekle. Bence onun yerine birinin kol düğmelerini alması gerekir," diye Leo kendini beğenmiş bir şekilde araya girer. "Düşünürsen, birinin numarasını aldığını uydurur ya da flört etme becerileri olmadan numarasını alabilir. Bilirsin, pratik nedenlerden dolayı."

"Hey!" İkisine kaşlarını çatmış. "Ben hile yapmam. Ve Ruby, flört etme becerilerimi geliştirmem gerektiğine dair küçük yorumunu fark etmediğimi sanma. İstedğim zaman son derece çekici olabilirim."

"Öyle mi?"

"Evet!"

O, yaramazca sırıttı. "O zaman Isabelle ve Ryan'ın düğününden bir erkeğin kol düğmelerini almak sorun olmaz."

"İyi espri!" Leo elini kaldırır ve ikisi high-five yaparlar.

"Tamam, bu kadar aptalca high-five yeter," diye homurdanırım, ikisinin de haklı olarak utanmasına neden olurum. "Peki. Bu sorun olmaz. Üçüncü düğüne geçelim. Dominic ve Cali'nin düğünü Temmuz ortasında. Matthew da orada olacak."

Leo yüzünü buruşturur. "Hâlâ gideceğinden emin misin?"

"Bu düğün için ne kadar heyecanlı olduğunu biliyorum, bu yüzden kolayca vazgeçebileceğini sanmıyorum. Muhtemelen yeterince zaman geçtiğini de düşünecektir," diye mantık yürütürüm. "

Temmuz ortası."

"Biliyor musun, Matthew'un orada olması sorun değil," diyor Ruby. "Bu düğün yurt dışında ve Leo ile ben de orada olacağız. Bu bir çifte kazanç. Matthew'u ilk kez görmek için, bronzlaşmış, muhteşem ve ıslıl ıslıl, erkekleri çılgına çevirecek küçük yazlık elbiseler içinde olacağın Güney Fransa'dan daha iyi bir yer olabilir mi?"

Leo boğazını temizler. "Belki de bu kadar şarap sana yeter, Rubes."

"Bence üçüncü düğün için yapman gereken şey..." Etkili olması için bir ara verir ve bana gülümseyerek bakar. "...iyi geceler öpücüğü almak."

"Ne?" Leo ellerini havaya kaldırır. "Bunu önerdiğin için az önce kafamı kopardın!"

"Evet, ikinci düğün için, Leo! Şimdi üçüncü düğünden bahsediyoruz! Bu tamamen farklı bir şey."

"Freya'nın tepkisini görmedin mi?" Ona acil bir şekilde söyler, bana bakarak, "Bence bunu önermek uygun değil..."

"Belki de bu iyi bir fikirdir," diyorum düşünceli bir şekilde, Bond filmlerindeki kötü adamlar gibi şarap kadehimi çevirerek.

"*Ciddi misin?*" Leo saçlarını elleriyle taradıktan sonra kollarını kavuşturarak sinirli bir şekilde sorar. "Anlamıyorum. Gerçekten anlamıyorum. Siz ikiniz bir muammayız."

"Sadece seni tetikte tutmak için, Leo," diyor Ruby, onun koluna teselli edici bir şekilde dokunarak. "Temmuz ayında Fransa'da bir iyi geceler öpücüğü. Ne dersin, Freya?"

"Ben varım. Matthew bunu öğrenirse, o kadar da kötü bir şey olmayabilir."

"Aynen! Kimin umurunda?"

"Artık benim dudaklarım ona ait değil."

"Kesinlikle dudakların ona ait değil."

"İyi geceler öpücüğünü garantile. Yaz şunu."

"Yazıyorum," diye onaylar Ruby, ben de zaferle bir yudum şarap içerim.

Leo iç geçirir. "Sizin tuhaf beyinleriniz böyle birbirine bağlandığında, kendimi dışlanmış hissetmemek zor."

"Şimdi dördüncü düğüne geçiyoruz," diyor Ruby. "Bu kimin düğünü?"

"Diğer okul arkadaşım," diye cevap veriyorum, takvime bakarak. "Harika Niamh ve nişanlısı Freddie."

Sen o düğüne gelmeyeceksin, ben de tek başıma olacağım."

"Bence bir sonraki görev biraz daha sıra dışı, biraz daha eğlenceli olmalı," diyor Leo. "Burası İrlanda, sıkıcı olamazsın."

"Evet, bu görevle İrlandalıları hayal kırıklığına uğratamayız." Ruby gülüyor. "Biliyor musun, geçenlerde bir program izledim ve Spice Girls'ten biri turneye çıktıklarında otel koridorlarında çıplak koştuklarını itiraf etti."

"Yapmadılar!"

"Gerçek bir hikaye," diye ısrar ediyor. "Daha mükemmel olamazdı."

"Bekle." Şarap kadehimi masaya koydum. "Tam olarak ne demek istiyorsun?"

"Eğer birinden ilham alacaksan, bu Spice Girls olabilir," diyor Leo, Ruby ile anlamlı bir bakış paylaşarak. "Sezonun dördüncü düğünü için görevin, otel koridorunda çıplak koşmak olacak."

"Ne?! Olmaz. Kesinlikle olmaz!"

"Hadi ama Freya, bu harika bir fikir! Normalde böyle bir şeyi yapmayı hayal bile edemezsin!" diye işaret ediyor Ruby.

"Normalde *kimse* böyle bir şey yapmayı hayal bile etmez!"

"Ama bir düşün, otel koridorunda çıplak koşmak için en uygun anı bulmakla meşgulken, üzücü şeyler düşünmeye vaktin olmayacak."

"Bu bir *düğün*! Öyle çıplak koşamazsın!"

"Düğünde yapmanı söylemiyoruz," diye düzeltir Leo. "Kaldığın otelde yapmanı söylüyoruz."

"Bu sadece kelime oyunudur!"

"Hiç çıplak yüzmeye gittin mi?" diye sorar Ruby, merakla öne eğilerek. "Bunu daha önce konuştuğumuzu hatırlıyorum ve sen hiç gitmediğini itiraf etmiştin."

"Neden kimse çıplak yüzmek istesin ki? Bu çok saçma."

"Eğlenceli ve özgürleştirici," diyor Leo. "Geçen yıl Portekiz'de çıplak yüzmeye gittik, değil mi Rubes?"

"Tamam, iğrenç." Burnumu kırıştırıyorum. "Bana böyle şeyler anlatma. Bilmek istemiyorum. Çıplak yüzmemiş olmam büyük bir mesele değil ve otel koridorunda çıplak koşmaya karşı çıkmak delilik değil. Ya biri görürse?!"

"Kimsenin görmemesini sağlamalısın." Ruby sabırsızca iç çeker. "Ya İrlanda Denizi'nde çıplak yüzmek, ki bu *çok soğuk* olacak. Ya da otelin koridorunda çıplak olarak, kimse yokken biraz dolaşmak. Hangisi olacak?"

Ağzım açık kalmış, ona bakıyorum. O da ifadesiz bir yüzle bana bakıyor. Biraz daha itiraz etmek üzereyim ki, süpürge dolabı ve Matthew'un acımasız yorumları aklıma geliyor. Kendimi çok kontrol ediyorum. Çok toplu. Onun birlikte olması gereken kız gibi spontan ve eğlenceli değilim.

"Tamam, yapacağım," diyorum. "Yaz."

"Harika." Ruby sayfaya yazarken, Leo kararımdan etkilenmiş görünüyor. "Tamam, beşinci düğün."

"Bu, 13 Ağustos'ta Norwich'te Carley ve Rachel'ın düğünü olmalı."

"Rachel senin kuzenin, değil mi?" diye sorar Leo.

"Evet, Em teyzenin kızı. Nişan partimizde tanışmıştın, hatırladın mı? Orada tanıdığım tek insanlar ailem olacak. Tabii ki babam ve kardeşim. Ve ne yazık ki annem de davetli."

"O zaman bu kolay bir görev," diyor Leo kendinden emin bir şekilde. "Bir konuşma yapmalısın."

"Ne? Saçmalama."

"Sen kendin söyledin, Rachel'la yakın olduğunuzu," diye işaret eder. "Kuzeninin düğününde spontane bir konuşma yapman delilik olmaz, değil mi?"

"Şey, *evet*? Düğünde konuşma yapan belirli kişiler vardır Leo, ve onlar gelin ve damat tarafından seçilir. Mikrofonu alıp birkaç kelime söyleyemem."

"Neden olmasın? Bence bu çok güzel bir fikir," Ruby cesaret verici bir şekilde diyor.

"Topluluk önünde konuşmaktan ne kadar nefret ettiğimi unuttun mu?" Onun mantıklı tarafına hitap ediyorum. "Konuşma yapmada berbatım! Takım toplantısında bile konuşurken ağzım kuruyup kalıyor."

"İşte bu yüzden bu senin için harika bir görev! Bunlar zorluklar olmalı, Freya. Kolay olsalardı, bir anlamı olmazdı. Eğlenceli ve esprili bir konuşma hazırlarken Matthew'u düşünemezsin!"

İnliyorum. "Eğlenceli ve esprili bir konuşma yapamam."

"Sen öyle düşünüyorsun." Ruby yazmaya başlar. "Belki yazın sonunda fikrini değiştirirsin."

"İkinizi de gerçekten nefret ediyorum."

"Altıncı düğün," diyor Leo, beni görmezden gelerek. "Artık son düzlüğe girdik."

Ona öfkeyle bakarak telefonumu alıp takvimi kaydırırım. "Sıradaki Andy ve Roshni'nin St. Ives'daki düğünü, Ağustos sonu, yirmi yedinci."

"Matthew da orada olacak mı?"

"Hayır, davet edildi ama Roshni'yi pek tanımıyor. Ben onunla çalışıyordum. Çok güzel, büyük bir Hint-İngiliz füzyon düğünü olacak, o da kaçırıyor."

"Bir fikrim var," diye dikkatlice söze başlıyor Ruby. "Sence Roshni bir misafır daha getirmeni izin verir mi?"

"Emin değilim, belki. Aslında gidecek başka kimseyi tanımıyorum, bu yüzden birini getirmek güzel olurdu. Henüz ona bu konuyu açmadım, çünkü..." Tereddüt ettim. "Bekle. Neden bunu soruyorsun?"

"Altıncı görev: Yanında beklenmedik birini getirmelisin."

Leo nefesini tutar. "Bu *harika* bir görev!"

"Harika değil ki. Kime soracağım ki?"

"Beklenmedik biri!" diye bağırır Ruby. "Bunu düşünmeli ve birini bulmalısın. Belki diğer görevleri tamamlarken biriyle tanışırsın. Kim bilir?"

"Yani sizlerden birini davet edemem mi?"

"Hayır, davet edemezsin. Bunu yazıyorum."

"İyi fikir, bebeğim," diye fısıldar Leo.

"Ve son olarak, yedinci düğün?" Ruby, not defterinden başını kaldırarak sorar.

"O gün 24 Eylül olacak. Saygılarımla," diye cevap veriyorum. "Ah, tabii ki! Elbette!" Leo'ya dönüyor. "Ne dersin?"

"Bence bekleyelim," der, çenesini okşayarak. "Altı görevi de başarıyla tamamlayana kadar bekleyelim, sonra da mükemmel bir son seçelim. Bunu bulmak için zamana ihtiyacımız var."

"Evet, katılıyorum," diyor Ruby. "Mükemmel bir son olmalı. Bu sana uyar mı, Freya?"

"Bu konuda yapabileceğim pek bir şey yok."

"O zaman, anlaştık!" Gözleri heyecanla parıldadı. "Güven bana, aptal Matthew ya da düğününüzde olanlar umurunda bile olmayacak. Bu harika, heyecan verici görevleri tamamlamakla çok meşgul olacaksın."

Planı kaldırarak hepimizin birlikte hayranlıkla bakabilmemizi sağlar.

"Ne dersin, Freya?" Leo gülüyor. "Düğün sezonuna hazır mısın?"

"Katılacağım dedim, o yüzden katılacağım," diye isteksizce onaylıyorum, başımı ellerimin arasına gömüyorum. "Ve içimden bir ses, bunu çok pişman olacağımı söylüyor."

DÜĞÜN SEZONUNU NASIL ATLATIRIM

DÜĞÜN BİR

Obi ve Eva

Son kalan ol

İKİNCİ DÜĞÜN

Ryan ve Isabelle

Bir çift kol düğmesi eve götür

ÜÇÜNCÜ DÜĞÜN

Dominic ve Cali

İyi geceler öpücüğü al

DÖRDÜNCÜ DÜĞÜN

Freddie ve Niamh

Otel koridorunda çıplak koşun

DÜĞÜN BEŞ

Rachel ve Carley

Konuşma yap

DÜĞÜN ALTI

Andy ve Roshni

Beklenmedik bir misafir getirin

DÜĞÜN YEDİ

Leo ve Ruby

Bu alanı izleyin ...

BÖLÜM DOKUZ

Obi ve Eva'nın düğün sabahı, önümdeki gün hakkında olumlu hissediyorum.

Bir bakıma, Matthew'un burada benimle birlikte hazırlanmaması iyi bir şey. Örneğin, banyoda istediğim kadar vakit geçirebilirim. Duş alırken kapıyı sabırsızca çalan kimse yok; sakal düzelticisini almak için "acele et" diye bağırان kimse yok. Dün gece dikkatlice uyguladığım sahte bronzlaştırıcı yüzünden yatak çarşaflarının her yerine bulaştığı için azar işitmiyorum ve hangi ayakkabının hangi elbiseye uyduğunu kontrol etmek için "bütün boy aynasını işgal ettiğimi" söyleyen huysuz bir ses de yok.

Rahat sabahlığımla saçımı kıvırmayı bitirirken, bu avantajları düşünüyorum. Aceleyle hazırlanmaktan nefret ederim. Ne giyeceğime kararımı değiştirirsem ya da makyajımda hata yaparsam ve yeniden yapmam gerekirse diye kendime bolca zaman ayırmayı seviyorum. Son dakika stresinin ortasında yorgun argın kapıdan çıkmaktan nefret ediyorum. Matthew her zaman bu kadar uzun sürdüğüm için benimle dalga geçerdi. Ama o da son dakikada bir şeyler giyip kapıdan çıkıp gitmiyordu. O da görünüşüne zaman ayırmayı severdi, bu yüzden banyoyu işgal etmem onu strese sokardı.

Ayrılıktan sonra acı verici şeylerin yanı sıra olumlu şeyleri de kabul etmenin önemli olduğunu öğreniyorum, bu yüzden Matthew'u ne kadar özlesem de, 90'ların pop yıldızlarının neşeli şarkılarını dinlerken huzur içinde makyajımı yapmanın çok keyifli olduğunu inkar edemem.

Bana bakın, bekârım ve istediğim kadar zaman harcayabiliyorum. Banyoya girip bileklerime biraz parfüm sıkıyorum. Harika. Kimse beni kenara itip burun kıllarının kontrol altında olup olmadığını kontrol etmiyor, aynada yansımaı kontrol ediyorum. Muhteşem. Bu çok harika.

Yatağın yanında şarj olan telefonumdan saati kontrol ediyorum. Oh. *Kahretsin.*

Saat kaç olmuş böyle?! Yemin ederim sadece beş dakika geçti! Leo ve Ruby Uber'leriyle beni almaya her an gelebilirler! *Ve ben*

bornozumla duruyorum!

Dışarıda bir araba kornası çalıyor.

Kahretsin.

Oda içinde koşuştururken, saç maşasının kablosuna bir değil, *üç kez* takılıp düşerim, sonunda öfkeyle fişini çekerim. Telefonumun ve sonra da kapı ziline çalmasını görmezden gelerek bornozumu çıkarır ve bu özel gün için aldığım mavi elbiseyi kaparım. Askıdan çekip çıkarırım, giyerim ve sonra ana fermuarın popo kısmında olduğunu ve arkada boyuna kadar uzanan tüm bu hassas kanca ve göz kapamaların olduğunu hatırlarım.

Aynadan uzaklaşarak omzumun üzerinden bakıyorum ve beceriksizce altındaki minik kancayı tutup takmaya çalışıyorum. Kaçırıyorum. Yine kaçırıyorum.

O kadar küçük ki aynada göremiyorum, bu yüzden aynadaki yansıma barmayı bırakıp dokunarak bulmaya karar verdim. Kancanın yerini hissediyorum. Karşı tarafındaki deliğin yerini hissediyorum. Ve... *kanca!* Kahretsin. Kaçırdım. Tamam, işte küçük kanca. İşte küçük delik. Onları birbirine dokundurup kancayı dikkatlice yukarı doğru hareket ettirirsem, kolayca yerine oturur. Kolay. Ve...

Hay aksi.

Bu kancaları kim icat etti ki, kancalanmıyorlar?!

"Freya? Orada mısın?" Ruby'nin sesi posta kutusundan geliyor. "Evet! Geliyorum!" diye bağıyorum, kollarımı sallayarak tekrar denemeye hazırlanıyorum.

"Elbisemin arkasında sorun yaşıyorum!" "Beni içeri al, sana yardım edeyim."

"Hayır, kendim yapmam lazım!" "Neden?"

"Çünkü! Bunu kendi başıma nasıl yapacağımı bulmam gerekiyor!" "Neden bahsediyorsun?"

"Artık bana yardım edecek Matthew yok!" "Evet, ama ben varım!"

"Elbisemi dikmem gerektiğinde her zaman gelemezsin!" "Neden gelemeyeyim ki?"

"Çünkü! Bu saçma! Sen meşgulsün!" "Çok nadiren."

"Bu kancalardan nefret ediyorum!"

"Haydi ama, o küçük gümüş deliklere takmaya çalıştığın küçük gümüş kancalar mı?"

"Aynen öyle olanlar!"

"Onları kendi başına takamazsın. Kimse takamaz!" "Takmak zorundayım!"

"Hayır, yok! Şimdi, lütfen beni içeri alır mısın?"

"Uber ne olacak?"

"Sorun yok, şoför çok nazik. Leo ile hoş bir sohbet ediyorlar ve bekleyebileceğini söyledi."

"Bunu uydurdun mu?" *"Beni içeri al."*

Pes ederek, ön kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı açtım. Ruby içeri daldı ve yatak odasına doğru yürüdü. Ben de ön tarafta park etmiş bir arabanın arka koltuğunda Leo'yu gördüm ve ona özür dilercesine el salladım.

"Tamam, arkanı dön," diye talimat verir Ruby, ben de onun arkasında yatak odasına girerim. En alttaki kancadan başlar. "Bunlar çok uğraştırıcı şeyler."

"Gecenin sonunda bunları nasıl çıkaracağım?"

"Dönüş yolunda takside senin için çıkarırım." Boyundaki en üstteki kancayı da takar. "Bitti. Şimdi, hangi ayakkabıları giyeceksin ve el çantayı hazırladın mı?"

Bu bizim için garip bir rol değişimi. Genelde Ruby'ye talimatları veren benim, o ise her şeyi son dakikaya bırakıp ortalıkta telaşla dolandır. Üniversitede, çantasını hep unuturdu, ben de çantamda saklardım, çünkü kulüp kuyruğunun önüne geldiğimizde kimliğini bulamaması kadar sinir bozucu bir şey yoktu. Geçen yıl, düğünlerimizin ne kadar farklı olacağı konusunda aramızda bir şaka yapardık: benimki son dakikaya kadar organize ve koordine edilmiş, onunkisi ise kutlama karmaşası içinde geçecek. Leo evlenme teklifinden birkaç hafta sonra, ona büyük gün için herhangi bir fikri olup olmadığını sordum.

"Kesinlikle yemek istiyorum," dedi içtenlikle. "Ve trompetler de."

Bu yüzden, Ruby'nin mevcut durumda liderliği devralması biraz endişe vericiydi. Ama mantıklı konuştuğunda ona karşı çıkmayacağım. Aceleyle bir çift ayakkabı seçip giydim, o da telefonumu şarjdan çıkarıp, kart cüzdanımla birlikte dağınık yatağımın üzerinde duran çantama attı, sonra banyoya gidip rujumu ve göz kalemi aldı.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum, küpelerimi takarken onun tuvalet kağıdını yırtıp sardığını ve onu da çantama koyduğunu izliyorum.

"Çantanda her zaman yedek tuvalet kağıdı bulundurmalısın Freya. Bunu bana sen öğrettin."

"Öyle mi?"

"Evet. İlk yıl. Hiç unutmadım." "İyi bir tavsiye."

"Harika görünüyorsun."

"Sen de öyle. Elbiseni çok beğendim." Kırmızı çiçekli elbisesini ve siyah buklelerini bir omzuna atarak yaptığı saç stilini hayranlıkla izleyerek gülümsüyorum.

"Hazır mısın?"

Derin bir nefes alıyorum. "Evet, hazırım. Sanırım."

"Unutma, son kalan sen olmalısın."

Bana gülümser ve beni evden dışarı çıkarır. Kapıyı kilitlerim ve Leo ile arka koltuğa geçerim, o ise ön koltuğa oturur ve şoföre telefonunu şarj edip müziği kontrol edip edemeyeceğini sorar. Londra'dan Stoke Newington'a doğru yol alırken, bana haftanın haberlerini anlatıyorlar ve aynı masada oturacak mıyız, davetiyeyi aldığımızda ana yemek için hangi seçeneği tercih ettik gibi düşünle ilgili önemli konuları tartışıyoruz. Kiliseye yaklaşırken Ruby emniyet kemerini gevşetip arka koltuğa dönerek bize bakıyor.

"Peki, Freya, nasıl hissediyorsun?" "İyiyim."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

Ben de öyle hissediyordum. Araba yolculuğu sırasında, pencereden dışarı bakıp Eva'nın o anda ne yaptığını merak ettiğimde, bir an için büyük bir hüznün dalgası hissetmişim. Düğününden bir saat önce, gelinliği içinde, nedimeleriyle çevrili, şampanya kadehlerini kaldırmış, fotoğraflar için poz veriyor ve şüphesiz adrenalin dolu bir heyecan ve gerginlik karışımı yaşıyor olacaktı.

Onun bu değerli anları yaşadığını düşünerek gülümsedim. Ve sonra yoğun bir yalnızlık dalgası hissettim. Birisi için bu kadar mutlu olurken, aynı zamanda kendim için dayanılmaz bir üzüntü duymak çok karmaşıktı.

Ama bu düğünlere, başkalarının sahip oldukları şeyleri kıskanarak ya da kaybettığım şeyleri özleyerek katlanamam.

Bugünü keyifle geçirmek için arabadan indim. Leo bir kolunu, Ruby diğer kolunu uzattı ve biz de kiliseye giren şık giyimli düğün konuklarının arasına katıldık. Kilise, taş zeminli, gerçekten çok güzel, küçük, eski bir kiliseydi ve onu görür görmez, yazın bile içerisinde buz gibi olacağını anladım. Kapıdaki görevlilerden birinden tören programını alıp Ruby'yi takip ederek arka sıralara yakın bir sıraya oturuyorum. Leo'nun yanına kayarken, kilisenin ön tarafında Obi'yi görüyorum, sağdııcıyla gergin bir şekilde gülüyor. Gözleri ile temas kurduğumda bana sıcak bir gülümseme gönderiyor.

Obi de bizim fakültedeydi, bu yüzden üniversite boyunca ve sonrasında da yakın arkadaş kaldık, ancak son birkaç yıldır biraz uzaklaştık. Sanırım bu, yaşlandıkça doğal bir şey ve o Kuzey Londra'ya taşındığı için artık buluşmak daha zor hale geldi, ama onu her gördüğümde, birbirimizi çok iyi tanıdığımız eski bir arkadaşla vakit geçirdiğimde hissettiğim o heyecan dalgası beni sarıyor. Obi cömert, nazik, rahat ve yaramaz bir mizah anlayışına sahip. Şu anda ortaokul öğretmeni ve eminim sınıfındaki çocuklar onu çok seviyordur.

Bir arkadaşlık uygulamasında pediatri hemşiresi Eva ile tanıştı. Birçok ortak noktaları var, eşleşmeleri hiç de şaşırtıcı değil. İkisi de işlerine son derece tutkulu ve iş dışında da çok aktifler. Obi çok fazla futbol oynuyor ve Eva yerel bir netbol takımında oynuyor. Birkaç yıl önce, Londra'nın o tarafına gitmek için çaba sarf ettiğimde, Obi ile birlikte Eva'nın maçını izlemeye gittim ve onun başka bir yönünü gördüm. Eva nazik, sessiz birine benziyor, ama netbol sahasında merkezde oynarken son derece rekabetçi, odaklanmış ve inanılmaz derecede hızlı. Her yerde koşturuyordu, onu sürekli kaybediyordum. Balayı için Kanada'ya gidecekler ve "bol bol yürüyüş ve su sporları" yapmayı planlıyorlar.

Benim rahatlama anlayışım değil, ama herkesin kendi tercihi.

Obi'nin bazı akrabaları düğün için uçakla gelmişler ve önümüzde oturuyorlar, renkli Batı Afrika kıyafetleri dikkat çekici ve neşeli. Konuklar aralarında sohbet ederken org arka plan müziği çalıyor, ben de kilise sıralarını tarıyorum. Çok fazla insan tanımıyorum, ama sonra gözlerim belli belirsiz tanıdığım bir sıraya takılıyor. Onların da bana doğru baktıklarını fark ediyorum. Hemen utançtan yanaklarımın yandığını hissediyorum. Eminim olanları duymuşlardır.

"İyi misin?" diye fısıldıyor Leo, koluma hafifçe dokunarak. "İyiyim," diyorum, sıraya tekrar bakarak.

Bazıları fısıldaşmaya başlar. Biri hafifçe dönüp bana acıyarak bakar. Onların söylediklerinden utanç duyarak yere bakarım ve utançtan gözlerimin dolduğunu fark edince dehşete kapılırım.

"Hemen dönerim," diyorum Leo'ya, sonra ayağa kalkıp sessizce dışarı çıkıyorum.

Kilise girişinin koridorunda kimse yok, bu yüzden bir an orada kalıyorum, kapının dışında duran görevlilerin dönüp beni fark etmemelerini umuyorum. Sağda bir tuvalet var, ama ahşap kapının üzerine "KULLANILAMAZ" yazan laminat bir levha yapıştırılmış.

Bazı geç kalan konukların yaklaştığını görünce, eski, ağır ahşap kapı yüzünden söylemesi kolay ama yapması zor olan tuvalete hızla giriyorum. Bozuk olması önemli değil, tuvaleti kullanmam gerekmiyor. Sadece kendimi toparlamak için biraz mahremiyete ihtiyacım var.

Kapı arkamda gıcırdayarak kapanıyor, düzgün bir şekilde kapanmıyor. Kilit, eski paslı metal mandallardan biri, bu yüzden kapatmak için biraz güç gerekiyor, ama sonunda başarabiliyorum ve rahat bir nefes alıyorum. İçeride tuvalet kağıdı yok, bu yüzden Ruby'ye benim mükemmel tavsiyemi hatırladığı için teşekkür ediyorum, çantamdan bir kağıt parçası çıkarıp gözlerimin köşesini silerek makyajımın bozulmamasına dikkat ediyorum.

Hadi ama Freya.

Olanlar yüzünden insanlar bana acıyorsa ne önemi var? Bu onları iyi ve şefkatli insanlar yapar. Onlara bunun için kızmamalıyım, nezaketlerini takdir etmeliyim. Ama eğlenerek onlara bunun gereksiz olduğunu da gösterebilirim. O zaman acıma dolu bakışları kaybolur.

Freya'yı gördün mü? diye soracaklar. Düğününden bir gün önce süpürge dolabına atılan kız mı? Evet, o kız. Bütün gece parti yaptı! Harika görünüyordu! Hayatının en güzel anlarını yaşıyordu! Sanırım kesinlikle iyidir!

Ruby ve Leo bana bu görevi vermekle haklıydılar. Kulağa ne kadar saçma gelse de, son kalan kişi olmak, kendime ve herkese bunu başaracağımı kanıtlamak için çok önemli olacak. Derin bir nefes alıyorum, kendimi çok daha iyi hissediyorum. Kendime ihtiyacım olan moral konuşmasını yaptım. Şimdi, dışarı çıkıp harika bir gün geçirmem gerekiyor. Bunu Obi ve Eva'ya borçluyum.

Kağıt mendili buruşturup çantama geri koyuyorum. Dönüp kapıyı açmak için elimi uzatıyorum.

Kilit açılmıyor.

Tekrar deniyorum. Gerçekten çok sıkı. Clutch'ımı koltuk altına sıkıştırıp bu sefer iki elimle mümkün olduğunca sertçe sallıyorum. Ama tamamen sıkışmış durumda.

Olamaz.

Kapıyı açmak için çekmeye devam ederken paniklemeye başlıyorum. Bu hiç iyi değil. Bu *gerçekten* hiç iyi değil. Yardımı olur mu diye kapıyı tekmeliyorum ama bir işe yaramıyor gibi görünüyor. Tüm gücümle kilidi tekrar kaldırmaya çalışıyorum ve kilit açılmayınca geri adım atıp kapıya dehşet içinde bakıyorum.

Kendimi tuvalete kilitledim. Çok eski bir kilise tuvaletine. Bir düğünde.

Bu, umduğum gibi havalı ve sakın bir şekilde topluma geri dönüş *değil*.

"Hayır, hayır, hayır, hayır," diye mırıldanıyorum, ellerim boşuna çabalamaktan ağrıyana kadar umutsuzca tekrar tekrar deniyorum. "*Hadi ama!*"

Hızla çantamdan telefonumu çıkarır ve Ruby'yi aramaya başlarım. Telefonu açmaz. Leo'yu denerim. Onun telefonu doğrudan sesli mesaja düşer. Kiliseye girerken telefonlarımızı sessize almamızı veya kapatmamızı söylediğini hatırlarım. Ah! *Neden bu kadar mantıklı olmak zorundaydı ki?*

Ruby'yi tekrar arıyorum, belki benim nerede olduğumu merak edip, kendimi eski kilise tuvaletinde kilitlemiş olabileceğimi düşünerek telefonuna bakar diye umuyorum, ama görünüşe göre arkadaşlarım beni hiç umursamıyor. Onlara çılgınca mesajlar gönderiyorum ve sonra tekrar kilidi denemeye başlıyorum.

Yardım istemek için bağırmanam gerekecek. Bunu *gerçekten* yapmak istemiyorum. Ama tek umudum bu. Tüm ayın boyunca tuvalette kilitli kalamam! Obi'nin benim çıktığımı görüp geri dönmediğimi fark etmesini de istemiyorum!

"İmdat!" diye çekinerek bağırıyorum ve kapıyı parmaklarımla tıklatıyorum. "Görevliler! Beni duyan var mı? İmdat!"

Org müziği çok yüksek, kapının arkasından boğuk bir şekilde duyuluyor, bu yüzden sesimi yükseltmem gerekecek.

"*Yardım edin!*" diye bağırıyorum, kapıyı daha sert vuruyorum. "*Burada sıkıştım!*"

Yardım edin, lütfen!"

Telefonumu kontrol ettim ama hala bir şey yok. Ruby ve Leo *neden* beni kontrol etmeye gelmediler? Cidden, bu tuvaletten kurtulduktan sonra, onlarla konuşacağım.

"*Yardım edin! Lütfen biri bana yardım etsin!"*

Org müziğinin aniden durduğunu fark edince omurgamdan bir ürperti geçer. Kulağımı kapıya dayarım ve koridorda bazı sesler duyarım.

Heyecanlı sesler.

Tanrım. Sanırım gelin geldi. *Gelin geldi ve ben tuvalette sıkışıp kaldım.*

Belki de o değildir. Belki de heyecanlı konuklardır! Ya da yer göstericilerdir! Her halükarda, bu birinin dikkatini çekmek için bir fırsat.

Kendime, hiçbir koşulda *bir* daha kilise tuvaletini kullanmayacağıma dair söz vererek, cesaretimi toplayıp tuvaletin kapısını çalıyorum ve bir kez daha sesleniyorum.

"Yardım edin!" derim, yüksek sesle kapıyı çalarak. "Orada kimse var mı? Kapı kilitlendi!" Aniden bir ses duyulur. "A-merhaba?"

"*Merhaba!* Aman Tanrım, merhaba! Tuvalette sıkıştım! Kilit açılmıyor."

"Biri bu tuvalette sıkışmış!" diyor ses dehşetle, salonda bulunan diğerlerine olanları açıkça anlatıyor.

"Ama tuvalet bozuk!" diye cevaplar başka bir ses.

"Evet, kilit bozuk!" diye cevaplar ilk ses.

Bu bilgiyi bilmek faydalı olurdu. *Belki de bir dahaki sefere bunu lanet olası tabelaya yazmalılar.*

"Bana yardım edebilir misiniz?" diye kapıdan çekinerek soruyorum, bu noktada tüm cemaatin beni duyamayacağını umarak. "Ne yapmalıyım?"

"Kilidi açmayı denedin mi?" diye sorar ilk ses.

Evet, tabii ki açılmasını denedim, seni aptal.

"Denedim, evet, teşekkürler, ama yerinden kıpırdamıyor," diyorum.

"O zaman tek bir çözüm var. Bu en son olduğunda, onları çıkarmayı başardık, ama bir daha olmaması için sonra bu tabelayı astık."

"Evet, aslında işemiyordum," diye kapının arkasından açıklıyorum. "Sadece... şey... kağıt mendil almam gerekiyordu. O yüzden bozuk tabelasının önemi olmadığını düşündüm. Kabineye ihtiyacım vardı ama tuvalete ihtiyacım yoktu, anlaşılırsa."

Neden onlara bunu anlatıyorum? Neden aptallığımı haklı çıkarmaya çalışıyorum? Bu durumun garip olmasını engellemiyor ki! Aksine, gevezelik ederek herkesi *daha da* rahatsız ediyorum.

"Neyse," diyorum çabucak, "bu durum daha önce birine olduğunda ne yaptıysanız onu yaparsanız çok sevinirim."

"Tamam. Gerald, sen İncil'i tut."

Gerald. Eva'nın babası. Demek ki bu kesinlikle düğün töreni. Harika. Ve sesinden anlaşıldığı kadarıyla, benimle konuşan kişi papaz. Ve az önce kafamın içinde papaza aptal dedim! Bir kilisede!

Bu hiç iyi olamaz.

"Orada kim varsa, lütfen geri çekilsin," diye emir verir gibi uyarıyorlar.

Bu talimata şaşkınlıkla, mümkün olduğunca geri çekilip tuvaletin yanındaki köşeye sıkıştım. Bir an sessizlik oldu ve orada ne olup bittiğini merak ettim, sonra yüksek bir gürültü duyuldu. Bir şey ahşaba sertçe çarptı, metal mandalı kaba kuvvetle yukarı doğru itti ve kapı açıldı, papaz da onunla birlikte içeriye düştü.

Tökezledi, dengesini yeniden kazandı ve bir şekilde tuvalete düşmekten kurtuldu.

Onun gücüne hayretle, ağzım açık kalmış bir şekilde ona bakıyorum. Kabinden geri çıkıyor, kapıyı benim için tutuyor ve şimdi dağınık olan saçlarını eliyle düzeltiyor.

"İşte geçin," der ve bana çıkmam için işaret eder.

"Teşekkürler!" diye boğuk bir sesle söylüyorum, ona hayranlıkla bakarak. "İyi misiniz? Çok özür dilerim!"

"İyiyim," diyor bana nazikçe, kolunu ovuşturarak. "Sadece küçük bir çürük olacak. Tören başlamak üzere, içeri girip yerinize oturabilirsiniz, biz de hemen gelip size katılacağız."

Küçük odadan çıkıp Gerald, nedimeler ve Eva'nın şaşkınlıkla bana baktığını görüyorum.

"Merhaba, özür dilerim, hepiniz harika görünüyorsunuz," diye fısıldadım, yüzüme bir gülümseme yapıştırarak. "Eva, vay canına. Çok güzelsin. Obi şanslı bir delikanlı. Neyse, içeride görüşürüz. Tekrar özür dilerim."

Kimsenin fark etmeden ve daha fazla utanç yaşamadan hemen yerime geçme umudum hızla suya düşer. Kapılardan geçip koridora adım attığımda, düğün marşı çalmaya başlar ve tüm davetliler gelini bekleyerek dönüp bakar. Ama onun yerine, farlara yakalanmış geyik gibi orada duran beni görürler.

Peki, ne yapmaya karar verdim?

Herkese coşkuyla başparmağımı kaldırmak.

Evet. Doğru.

Başparmak yukarı.

Ben de süpürge dolabındaki fiyasko yılın en sevmediğim anı olur diye düşünüyordum. Bu da gösteriyor ki, işler her zaman daha da kötüye gidebilir.

ONUNCU BÖLÜM

"Papaz kapıyı kırdı mı?" Leo bana hayretle bakıyor. "Bu çok etkileyici."

Kiliseden buraya yeni gelmişiz ve resepsiyonun تنها bir köşesine çekilmişiz. Burası çok moda bir yer; eski bir depo düğün salonu olarak kullanılıyor, her yerde festoon ışıklar asılı ve düğün kahvaltısı için uzun masalar kurulmuş, masaların üzerinde çeşitli boyutlarda reçel kavanozlarına dizilmiş çiçekler var.

"Bence bu onu seksi yapıyor," diyor Ruby.

Leo bu öneriye itiraz ediyor. "Ne?"

"Hadi ama! Freya'yı kurtarmak için kendini kapıya atan bir papaz mı?

Aksiyon filmindeki bir sahne gibi.

"Ne tür aksiyon filmleri izliyorsun?" diye sordu, kaşlarını çatarak.

"Gerçeklerle yüzleş, Leo," diye iç geçirir, "papaz artık benim kafamda seksi biri.

Durum bu."

"Çok utanç vericiydi," diyorum, yüzümü buruşturarak. "Kilisedeki hiç kimse olanları fark etmediğinden emin misin?"

"Salondan garip sesler geliyordu ama tuvalette sıkışan kişinin sen olduğunu asla tahmin edemezdim," diye beni teselli eder Leo. "Tabii ki, içeri girip bize başparmağını kaldırdığında bir şey olduğunu anladım."

"Başparmak yukarı." Hatırlayınca dehşete kapılıp inlerim. "Neden?"

"Çok havalı görünüyordun," diye ısrar ediyor Ruby, ama sesi biraz fazla tiz çıkıyor. "Ve giriş yapmak her zaman eğlencelidir."

"Başkasının düğününde olmaz!" diye tıslıyorum. "Eva çok kızmış olmalı!"

"Hayır, imkanı yok. Eğer bizim düğünümüzde olsaydı, çok komik bulurdum!"

"Evet, ama siz benim en iyi arkadaşlarımsınız! Bu tamamen farklı bir durum. Ondan özür dilemeliyim."

"Bunu fazla düşünüyorsun." Ruby, kaynaşan, sohbet eden ve gülen konukları işaret ediyor. "Kimse umursamıyor. Tuvalet olayından

"Tek istediğim, bu düğünü sorunsuz ve onurumu zedelemekten atlatmaktı.

"Tek istediğim, bu düğünü sorunsuz ve onurumu koruyarak atlatmaktı. Bunun yerine, hiç olmadığı kadar dikkat çektim."

"Merkezde olmakta yanlış bir şey yok," diyor Ruby, şampanyasından bir yudum alarak. "Değil mi, Leo?"

"Kesinlikle. Dikkat çekmek çok daha iyi. Ne istiyorsun, kimsenin burada olduğunu fark etmemesini mi?"

"Bunu *çok isterdim*."

"Maalesef, bu gece son kalan kişi sen olacaksın," diyor ve bana şeytani bir gülümseme atıyor. Birini fark edince gözleri omzumun üzerinden kayıyor. "Ah, işte mutlu çift geliyor."

Obi ve Eva'nın öfkeyle üzerime gelip, neden onun girişini mahvettiğimi ve papazın ciddi bir yaralanmasına neden olduğumu soracaklarını düşünerek gergin bir şekilde arkamı döndüm, ama onlar bana kocaman bir kucaklaşma ile gülümsüyorlardı. "Geldiğiniz için çok teşekkürler!" Eva kulağıma fısıldayarak beni sıkıca sarıldı.

"Tebrikler, ikinize de!" diye coşkuyla söylüyorum, sonra özür dilemek için ondan uzaklaşıyorum. "Kilisede olanlar için çok üzgünüm, kendimi çok utanç içinde hissediyorum. Her türlü hakkınız var..."

"Neden özür diliyorsun?" Obi kahkahalarla güler, bulaşıcı kahkahası beni hemen rahatlatır. "Eva bana olanları anlattı. Bence bu harika. Papazın böyle bir aksiyon kahramanı olduğunu kim bilebilirdi ki?"

"Değil mi?" Ruby, Obi'nin kelime seçiminden memnun olarak diyor.

"Bunda oldukça seksi bir yan vardı," diye itiraf eden Eva, Ruby'nin hoşnutsuz Leo'ya çok kendini beğenmiş bir gülümseme atmasına neden olur.

Obi'ye dirsek atıyorum. "Ee, evli bir adam olmak nasıl bir duygu?"

"Harika," diyor ve sol elini göstererek gülümsüyor. "Yüzük takmak biraz tuhaf gelse de."

"Alışırısın," diye onu teselli ediyorum.

Yüzük takmamaya alışabilecek miyim acaba?

Eva, Ruby ve Leo ile sohbet etmeye başlarken, Obi kolunu omuzlarıma doluyor ve beni rahatlatmak için sıkıca sarılıyor. Belki de yüzümdeki ifade düşüncelerimi ele veriyor.

"Nasılsın?" diye sorar sessizce. "İyi misin?"

"Harikayım, teşekkürler!"

"Olanlar için çok üzgünüm."

Konuyu değiştirmek için zorla gülümserim. "Teşekkürler, Obi. Hey, burası çok havalı ve modern bir mekan. Sanırım bu Eva'nın fikri, senin değil, değil mi?"

"Hey!" diye gülüyor. "Ne demeye çalışıyorsun? Ben moda ya uygun değil miyim?"

"şey, *High School Musical 3*' izlemeye gittiğimize bakılırsa..."

"Bundan asla bahsetmeyeceğini söylemiştin," diyor fısıltı gibi bir sesle, sonra geniş bir gülümsemeye kahkahaya boğuluyor. "Ah, tamam, mekan tamamen Eva'nın seçimi, ama günün yemek kısmına gelene kadar bekle. O tamamen benim seimim. Nijerya mutfağı aklını başından alacak, inan bana. Oh, ayrıca seni belli birinin yanına oturttum." Bana kaşlarını oynatıyor.

"Bu ne anlama geliyor?" diye soruyorum gergin bir şekilde.

"Oh, bilirsin, bekar bir adam; nazik, çekici, yakışıklı..."

Ağzım açık kalır ve itiraz etmek üzereyim, ama Eva ona yanaşır ve parmaklarını onun parmaklarına geçirir, bana özür diler gibi gülümser.

"zgnm Obi, fotoğrafçı bizi çağırıyor. Sizinle sohbet etmek çok güzeldi, birazdan görüşürüz!"

Bana şımarık bir göz kırparak, karısıyla birlikte uzaklaşır ve beni panik içinde bırakır. Ruby neden bu kadar endişeli göründüğümü sorar.

"nk Obi az önce beni tuzağa düşürdüğünü ima etti!" "Ne demek istiyorsun? Biriyle mi?" diye sorar

Leo.

"Hayır Leo, reel kavanozlarından biriyle." Gözlerimi deviriyorum. "Evet, biriyle!"

"Dur, ne dedi?" Ruby, odadaki herkese bakarak, sanki sadece bakarak kimin bekar olduğunu anlayabilecekmiş gibi sorar.

"Yanımda bekar, çekici ve yakışıklı biri oturduğumu söyledi!"

"Kulağa mükemmel geliyor!"

"Ruby! Ben buna hazır değilim!"

"Neye hazır değilsin?" Başını bana doğru eğdi. "Tanımadığın birinin yanına oturmaya mı? Ne yapacağına karar verme hakkının sende olduğunu biliyorsun, değil mi? Tek anlamı, masada tek başına oturan bir erkekle birlikte olacağın. Bu, onunla birlikte olmak zorunda olduğun anlamına gelmez. Sadece yakışıklı bir yabancının eşliğinde vakit geçir."

Derin bir nefes alıyorum. "Haklısın. Aşır tepki verdim."

"Başarabilirsin."

"Doğru. Aynen öyle. Halledebilirim," diye tekrarlıyorum, ama He halledebileceğimi hissetmiyorum.
psi.

Oturma zamanı geldiğinde, masa planını kontrol edip, Ruby ve Leo'nun en azından yakınımnda oldukları için rahat bir nefes alıyorum ve masanın ucuna doğru ilerleyerek

Ruby ve Leo'nun en azından yakınımnda olduğunu görünce rahat bir nefes alıyorum ve masanın ucuna doğru ilerleyerek yerimi buluyorum. Düğünde yerinizi bulduğunuzda, ama henüz kimse oturmamış için, birisi ilk hareketi yapana kadar sandalyenizin yanında durup, sanki orada keyifle vakit geçiriyormuş gibi davranmak zorunda kaldığınız o garip an vardır. Ben de güzelce dekore edilmiş yer kartlarını hayranlıkla inceleyerek kendimi oyalamaya çalışıyorum.

"Eva bunları elle yaptı, biliyor musun?" diye bir ses duyuyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum Freya, ben Obi'nin amcası Chido."

"Memnun oldum," derim, o koltuğuna otururken.

Yer kartlarından Eva'nın arkadaşı Holly'nin diğer tarafımda oturduğunu görebiliyorum, bu yüzden Obi'nin daha önce bahsettiği kişinin bu olduğunu tahmin ediyorum. Ona daha sonra teşekkür etmeliyim. Ruby ve ben şaşkın bir bakışlaşıyoruz. Chido, tahminimce, altmışlı yaşlarında, kesinlikle çekici, yakışıklı ve nazik, ama ikimizin de bir ilişki aramadığını söylemek yanlış olmaz. Gelin ve damadı nasıl tanıdığımızı hakkında biraz sohbet ettikten sonra, önümüze paylaşım tabakları konmadan önce konuşmaları dinlemek için arkamıza yaslanıyoruz. Chido, kendi tabağına bakmadan önce benim tabağımı düzenliyor.

"Obi öğrenciyken nasıldı?" diye sorar, su bardağımlı doldururken.

"Partinin neşe kaynağıydı," diyorum, Chido gülererek başını sallayarak onaylıyor. "Her durumu eğlenceli hale getirme yeteneği vardı."

Aklıma aniden rastgele bir anı gelir. Matthew ve ben birkaç yıl önce Obi, Leo ve Ruby'yi akşam yemeğine davet etmiştik ve bu, beklenmedik bir şekilde harika bir geceye dönüşmüştü. Yemeğimizi yedikten sonra Jenga oynuyorduk, Ruby, Matthew ve ben kanepede, Obi ve Leo ise yerde oturmuş oyuna katılıyorlardı.

Herkes gelmeden önce, o sırada bulunduğumuz daireyi hızlıca temizlemiştim, ama daha çok düzenlemek için, çünkü işten eve geldiğimizde misafirlerin de yakında geleceğini biliyorduk. Kahve masasının üzerinde bir sürü başka ıvır zıvırla birlikte kuru şampuan kutumu buldum ve onu görünmeyecek şekilde alt raftaki rafa ittim.

"Bu ne?" dedi Obi, Jenga sırası geldiğinde. Sehpanın altındaki kutuyu aldı ve inceledi. "Kuru şampuan. Nasıl kuru şampuanın olabilir ki?"

"Saçını yıkamakla uğraşmak istemediğinde kullanılır," diye bilgilendirdim ona onu.

sord

um. "Su olmadan mı yıkıyor?"

"Saçın için talk pudrası gibi bir şey," diye açıkladı Ruby. "Saçını Saçları daha az yağlı hale getirir."

Obi etkilenmiş göründü ve sonra kapağı çıkardı, ardından nozulu kafasına doğrulttu ve her yerine sıktı. Saçını ince bir beyaz toz tabakası kapladığında kahkahalara boğulduk.

"Bu kadar yakından tutmamalısın, ayrıca ovman gerekiyor!" dedim, Ruby ile birlikte kontrolsüz bir şekilde kıkırdarak. "Yaşlı bir adam gibi görünüyorsun!"

"Öyle mi?"

Obi ayağa fırladı ve bize doğru geldi, biz kollarımızla kendimizi korumaya çalışırken, gülerek ve öksürerek benim ve Ruby'nin kafasına sprey sıktı. Onun kuru şampuan saldırısından sonra, Ruby ve ben birbirimize baktık ve kahkahalara boğulduk, ikimizin de saçları artık beyaz-gri renkteydi. Obi zaferle kıkırdadı.

"Bundan biraz almam lazım," dedi, kutuyu tekrar sallayarak bir sonraki kurbanını ararken.

Matthew uzanıp saçımı karıştırdı. "Az önce geleceğime bir bakış attım. Doksan beş yaşında bile çok yakışıklısın."

Ben de gülerek onun kolunu sıktım. Bu önemsiz bir andı; şimdiye kadar unutmuştum. Ama o zaman bile, sonsuza kadar birlikte olacağımızı biliyorduk. O zaman biliyordu.

"Freya?"

Chido'nun sesi beni dalgınlığımdan uyandırdı ve ona dönüp nazikçe gülümsedim. gülümsedim.

"Kusura bakma, dalmıştım! Ne sormuştun? Özür dilerim!"

"Nerede yaşadığınla ilgili sıkıcı bir soru sordum," diyor, eliyle eliyle eliyle eliyle eliyle eliyle eliyle eliyle eliyle

"Sıkıcı değil," diye onu temin ederim. "Güney Londra'da yaşıyorum." "Ailenle mi yaşıyorsun?"

"Hayır, tek başıma."

"Partnerin var mı?"

Tereddüt ediyorum. "Vardı. Şu anda durum biraz... belirsiz." "Ah, üzıldüm."

"Önemli değil. Ya siz?"

"Dulum." Sol elindeki alyansı işaret ediyor. "Beş yıldır."

"Çok üzüldüm," derim, kalbim sıkışır.

"Onu seversin." Gülümser ve bana biraz daha dana yahnisi ikram eder, ama ben pirinçten yeterince yediğim için reddederim. "Çok esprili ve zeki biriydi. Bende ne buldu bilmiyorum, ama onunla evlenebilecek kadar şanslı olduğum için sonsuza kadar minnettar olacağım."

Gülümserim. "Onu özlüyor olmalısınız, özellikle böyle günlerde."

"Elbette." Üzüntüyle omuz silkiyor, sonra dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Ama düğünler yeni bir şeyin başlangıcını kutlamak içindir ve ben bunu seviyorum, sen sevmiyor musun? Çok heyecan verici."

Boğazımdaki düğümü yutarak başımı sallarım.

Beni dikkatle izliyor. "Emin olamadığın dediğin bu partnerin bugün burada mı?"

"Hayır," diye onaylıyorum. Normalde, bir yabancıyla böyle bir konuyu asla konuşmazdım, ama Chido'nun kırılganlığı bana da dürüst davranma isteği uyandırıyor. "İki ay önce evlenmemiz gerekiyordu, ama o paniğe kapıldı ve ayrıldık. İlişkimizin sonsuza kadar bittiğinden emin değilim. Yani, demek istediğim, bitmediğini umuyorum."

"Anlıyorum."

"Muhtemelen aptal gibi konuşuyorum."

"Hiç de değil. Kalp ne isterse onu ister."

"Keşke onu isteyen bir şeyi isteseydi," diyorum, neşeli görünmeye çalışarak, ama başarısız oluyorum.

"Biliyorsun, her şey düzelecek," diyor Chido basitçe. "Şu anda öyle hissetmiyorum. Ama zamanla düzelecek. Bir gün, herhangi bir yerde, aniden farkına varacaksın. Beklemiyor olacaksın. Birdenbire olacak." Ellerini çırpıyor. "Bam."

"Ne? Ne farkına varacağım?"

"Gerçekten iyi olduğunun farkına varman."

Yukarı bakınca, bana sıcak ve umut dolu bir şekilde gülümsediğini görüyorum.

"Bu olacak," diye devam ediyor. "İnanmayabilirsin, ama olacak. Her zaman olur."

"Arkadaşlarım bu akşam için bana bir görev verdiler," diyorum ona. "Dikkatimi dağıtmak için. Dans pistinde son kalan kişi olmak zorundayım."

Başını geriye atıp, keyifle gülüyor. "Bu harika. Umarım bu görevi tamamlamayı düşünüyorsundur?"

"Ben zorluklardan kaçan biri değilim, Chido." "Öyle olduğunu düşünmemiştim."

"Ama ben pek dansçı sayılmam."

"Öyle mi?"

"Sen iyi misin?"

"Oh, berbatım."

"Bu harika bir haber." Ona gülümserim. "O zaman bana katılabilirsin."

Taksiden inerken, önü tamamen açık olan elbisenin önünü tutuyorum.

"Teşekkürler, Ruby," diyorum, biraz peltak bir sesle, kapıyı açık tutarak arka koltuğa bakıyorum. "Sen olmasaydın, bu elbiseyle sonsuza kadar sıkışıp kalabilirdim."

"Ben olmasam, bu elbiseyi hiç giyemezdin," diyor, koltuğun üzerinden eğilerek bana bakıyor.

"Doğru."

"Gitmeden önce, Freya, bir şey söyleyebilir miyim?" diye sordu Leo, ön camını indirerek.

"Başlıyoruz." Ruby kıkırdar. "Duygusal bir konuşma yapacak."

"Hayır, yapmayacağım! Seninle gurur duyduğumu söylemek istedim, Freya." Ruby inler. "Söylemiştim!"

"Başardın. Görevi tamamladın. Tek söylemek istediğim buydu."

"Teşekkürler, Leo." Pencereden ona gülümsüyorum. "Sen en iyisisin." "Sen en iyisisin."

"Bugün bana göz kulak olduğunuz için teşekkürler, ikinize de. Şimdi eve güvenle gidin," diyerek Ruby'ye el sallayıp arabanın kapısını kapatıyorum.

Uzun vedalaşmam sırasında çok sabırlı davranan Uber şoförü arabayı hareket ettirir ve Leo iyi geceler diyerek sesini yolumda yankılar. Çantamdan anahtarlarımı çıkarır, kapıyı açar ve içeri girerim. Topuklu ayakkabılarımı çıkarabileceğim, elbiseyi çıkarabileceğim ve yatmaya hazırlanabileceğim için minnettarım.

Makyajımı silerken ve dişlerimi fırçalarken ne kadar harika bir gece geçirdiğimi düşünüyorum. Bu gece, kimse izlemiyormuş gibi dans etmek zorundaydım. Kimsenin ne düşündüğünü umursamamak için kendimi zorlamam gerekti. İlham verici sözlerdeki gibi özgürleştirici bir deneyim miydi?

Hayır, değildi. Korkunçtu ve kendimi oraya koymaktan nefret ettim.

Ama Şimdi bittiğine göre, gerçekten bir başarı gibi geliyor. Ve Ruby'nin Şarkı isteklerinden biri çalındığında, ne kadar utandığımı neredeyse unuttuğum bir an oldu: Steps'in muhteşem "5,6,7,8" Şarkısı: ilk çıktığında okul diskolarında herkesle birlikte yapmak zorunda olduğum için bildiğim, formüsel dans hareketleri olan bir Şarkı. Chido'nun alkıŐladıđını görebiliyordum, ben de "boot scootin' baby" kısmında kalçalarımı sallayıp "rodeo Romeo" yan adımlarına geçiyordum.

DJ programı bitirdiğinde, ben dans pistindeydim ve herkes Obi ve Eva'nın  ıkıŐları için havai fiŐekleri hazırlamak üzere ayrılanı kadar orada kaldım. Ruby ve Leo baŐarımı alkıŐlarken, ben ellerimi havaya kaldırıp gösterişli bir reverans yaptım, sonra da dışarıdaki kalabalığa katılmak için acele ettik ve gelin ile damada veda etmek için el salladık.

Yorganın altına kıvrılırken, yastığıma gülümseyerek, Ruby ve Leo'nun etrafımda zıplayıp bağırarak tezahürat yaptıkları, Obi ve Eva'nın ise başlarını yırtarak gülerek benim dansımı taklit etmeye çalıŐtıkları Steps Őarkısına dans ettiğim anları düşünüyorum.

Derin bir uykuya dalmadan önce son düşündüğüm Şey, o anda iyi arkadaşlarımla gülüp eğlenirken hissettiğim duyguydu. Matthew orada değildi, ama önemli değildi.

Kalbim doluydu.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Aptalca bir şey yaptım.

Bu çok tipik bir durum. Birkaç hafta önce Obi'nin düğününde harika vakit geçiriyordum, hayatıma devam ettiğimi, gerçekten iyi gittiğimi, Chido amcamın benim olabileceğimi düşündüğü bu cesur kadını somutlaştırmaya hazır olduğumu düşünüyordum ve bir de baktım ki, Matthew'un annesini birkaç kez arıyorum ve o cevap vermediğinde, sızlanan sesli mesajlar bırakıyorum.

Evet, *biliorum*. Onun annesi. Ne düşünüyordum ki?

Mary Berry'yi suçluyorum. Dün gece, kolu olan battaniyemle kanepede rahatça oturuyordum — Matthew bir Noel şakası olarak almıştı ama şimdi kim gülüyor? — ve *The Great British Bake Off*'un eski bölümlerini izleyeyim dedim, çünkü rahatlatıcı ve tasvir ettiği neşeli dünya benim de çok olmak istediğim bir dünya. Yarışmacılar pişiriyorlardı ve Mary Berry de destekleyici, cesaret verici ve sevimli bir şekilde oradaydı.

Bu bana Gail'i hatırlattı. O Mary Berry'yi çok severdi. Onun tüm yemek kitapları vardı. Matthew ve ben onu ziyaret ettiğimizde bazen birlikte *Bake Off* izlerdik. Çeşitli kreasyonlar hakkında fikirlerimizi söyler ve favorilerimizi desteklerdik. Gerçekten çok sevimliydi.

Şimdi programı tek başıma izlemek zorundayım. Ve bunun suçlusu Matthew. İlk başta bu durum beni üzdü, sonra da kızdırdı. Neden Gail'i kaybetmek zorundayım? Neden bir daha hiç konuşmayacağız? Neden arkadaş olamıyoruz? Eminim o da bunu ister. Gail beni *seviyor*.

Belki oğlunun hayalarına karate tekmesi attığımı gördükten sonra beni biraz daha az seviyor olabilir, ama onun bunu hak ettiğini kabul etmek zorunda. Ya bu zamana kadar beni gerçekten özlemişse ve olanlar yüzünden çok üzülüyorsa? Ya beni görmek istiyorsa, ama Matthew yüzünden yapamadığını hissediyorsa? Ya benim onu aramamı bekliyorsa?

Bu düşünce tarzı beni aptalca bir şey yapmaya itti.

O zamanlar Matthew'un annesini aramanın aptalca bir fikir olduğunu fark etmemiştim. Bunun *harika bir fikir* olduğunu düşünmüştüm. Bu, onu gerçekten önemsemişimi ve

hiçbir kuralı çiğnemediğimi gösteriyordu ve ona benim varlığımı hatırlatıyordu.

Harika.

Belki ona aradığımı söyledirdi ve o da gerçekten kıskanır, nasıl olduğumu öğrenmek için çaresizce bekler, bir hata yapıp yapmadığını merak etmeye başlar ve sonra kapımı çalar.

Dün gece, battaniyemin içinde, her şey çok mantıklı geliyordu.

Onu aradım ve telefon çalarken, ne kadar sakın ve soğukkanlı konuşacağımı düşündüm. "Merhaba Gail, nasılsın? Burada oturmuş *Bake Off* izliyordum ve aklıma sen geldin. Umarım iyisindir?" diyecektim. Ama ona ne kadar sakın ve soğukkanlı olduğumu gösterme fırsatım olmadı çünkü telefon çalmaya devam etti ve sonra sesli mesaja geçti.

Telefonu kapattım ve ihanete uğramış gibi telefonuma baktım. Neden cevap vermedi? Meşgul olabilir. *Ya da* insanların genelde yaptığı gibi sarhoşken aradığımı düşünmüş olabilir, ama ben sarhoş değildim (en azından bu sefer). Bu da bana, sarhoşken aramadığımı açıklamak için onu tekrar aramamın iyi bir fikir olacağını düşündürdü. Bu yüzden, onun numarasını tekrar tuşladım ve telefon çalmaya başladı.

Telefon çaldı ve yine sesli mesaja düştü, biraz kafam karıştı. İlk aramayı kaçırmayı anlaşılabılır, ama ikincisi? Tabii gerçekten meşgul değilse. Telefonumu bıraktım ve televizyon izlemeye geri döndüm.

Yirmi işkence dolu dakika sonra, hala geri aramamıştı. Perşembe akşamı yirmi dakika boyunca *kimse* meşgul olmaz, değil mi?

Kararlı bir şekilde telefonumu aldım ve onu tekrar aradım. Bu sefer cevap vermediğinde, aklıma bir düşünce geldi ve beni ürpertti. Ya cevap vermemesinin sebebi Matthew'un yeni kız arkadaşıyla buluşmasıysa? Ya masada oturmuş akşam yemeğinin tadını çıkarıyorlarsa ve bu yüzden telefona cevap veremiyorsa? Ya birlikte *Bake Off* izliyorlarsa?

Nasıl yapabilir?!

Bu kadar büyük bir ihanet karşısında neredeyse hiperventilasyona girecektim ve onu tekrar aradım, nasıl bu kadar *vefasız* ve *sığ* olabildiğini, Matthew'un umursamadığı halde *yıllarca* onun doğum günü hediyelerini seçtiğim halde beni *hiç* umursamadığını sordum.

O sefer telefonu açmayınca öfkem yatıştı ve yerini üzüntü aldı. O zaman sesli mesaj bıraktım. *Neyse ki* çok uzun değildi

ama yine de yeterince uzun ve utanç vericiydi. Şöyle bir şeydi: "Merhaba Gail, ben Freya. Seni arıyorum çünkü eski

Bake Off'un bölümlerini izledim ve bu beni çok üzdü, şimdi de telefonlarıma cevap vermiyorsun ve... Tanrım. Boş ver. Üzgünüm. Hoşça kal, Gail."

Sonra ne yaptığımı fark ettim ve tekrar arayıp şu sesli mesajı bıraktım:

"Merhaba Gail, yine ben, Freya. Lütfen Matthew'a bundan bahsetme.

Eğer sorun olmazsa, olanları unut. Teşekkürler, Gail. Çok üzgünüm. Hoşça kal."

Sonra kafamı battaniyemin altına gömdüm ve uzun bir süre nasıl *bu kadar aptal* olabildiğimi düşünerek öylece kaldım, ta ki telefonum onun mesajıyla titreyene kadar.

Merhaba Freya. Aramalarını kaçırdığım için
çok üzgünüm. Sinemada, kontrolden çıkan ve
birçok insanı yiyen bir robot su aygırı hakkında bir
film izliyordum. Çok iyi bir film değildi. Umarım
iyisindir. İyi akşamlar. Gail

Böyle bir mesaj okuduktan sonra bu sabah uyanmam bile bir mucize.

Bunu Ruby ve Leo'ya henüz söyleyemem. Zaten tüm bu olaydan yeterince utanmıştım, ama o mesaj da bardağı taşıran son damla oldu. Öncelikle, mesajın ne kadarının robot bir su aygırı hakkındaki bir filme ayrılmış olması endişe verici. Ve sesli mesajlardan hiç *bahsetmiyor* bile. Ama "iyi akşamlar" ifadesi işin püf noktası. Çok *resmi*! Çok mesafeli. Sanki kalbime bir bıçak saplanmış gibi.

Dün gece bu olay yüzünden kötü uyudum, Matthew'un annesinden ne kadar acınası biri olduğumu duyduğu için utanç içinde kıvrandım. İdeal bir dünyada, tüm hafta sonu yatakta kalır, yorganımın altında saklanır ve hiçbir şey olmamış gibi davranırdım, ama ne yazık ki bunu yapamam çünkü Isabelle ve Ryan'ın düğünü var ve yarınki büyük gün öncesinde düzenledikleri barbekü için bugün işten izin aldım.

Kederli bir şekilde çantamı topluyorum, önümüzdeki birkaç gün için ihtiyacım olan her şeyi hatırlamaya çalışıyorum ve Devon'a gitmek için ne kadar süreceğini görmek için trafiği kontrol ediyorum. Telefonum çalmaya başlıyor ve ekranda Isabelle'in adı belirliyor. Aceleyle cevap veriyorum, Londra'dan giderken gelinlerin unuttuğu bir şeyi almamı isteyip istemediğini merak ediyorum.

Neredeyse haklıyım. Bir şey değil, birisi.

Ryan'ın arkadaşlarından biri olan Jamie, çok uzak yaşamıyor ve benim rotamın üzerinde, Exeter'a trenle gidip oradan taksiyle düğün mekanına ulaşması gerekiyor, ama hatlarda bir sorun çıkmış ve sabah trenleri iptal edilmiş. Isabelle, ona *büyük* bir iyilik yapıp onu arabayla götürebilir miyim diye soruyor. Tabii ki evet diyorum, çünkü düğününden bir gün önce geline hayır denmez (tabii ki Matthew gibi düğünü tamamen reddetmiyorsanız). Isabelle bana çok teşekkür ediyor ve bizim gelmemizi ne kadar heyecanla beklediğini söylüyor.

Bu adamı arabayla götürmekten çekinmiyorum ve düğünler genellikle cömertliği ortaya çıkarır, ama uzun bir araba yolculuğu boyunca kibar ve sosyal olmak zorunda kalacağım ve planladığım şeyi, yani tatlı yemek ve hayvanlar hakkında moral verici podcast'ler dinlemek için fırsatım olmayacağı için biraz hayal kırıklığına uğradım. Belki yine de yapabilirim. Jamie de tatlıları ve ilginç hayvan gerçeklerini seviyor olabilir. Göreceğiz.

Isabelle bana onun adresini ve numarasını mesajla gönderir ve ben arabaya kocaman çantamı yüklerim. Gail'in durumu yüzünden neyi yanıma alacağıma karar veremedim, sonunda her şeyi paketledim, ama sorun değil çünkü arabayla gidiyorum, bagaj sınırı yok. Telefonum, Leo ve Ruby ile kurduğum WhatsApp grubundan gelen başka bir mesajla titrer.

Ruby

Isabelle'in düğününde iyi eğlenceler!
Bu düğünden sağ çıkmak için görevinizi
unutmayın Bir erkeğin kol düğmelerini alın

Leo

Ve ona görevden bahsedemezsin. Bu,
amacını boşa çıkarır.
Dikkat çekmeden yapmalısın.

İkiniz de çalışıyor olmanız
gerekmiyor mu?

Ruby

Flört etme girişiminizi duymak için sabırsızlanıyorum Tüm
detayları öğrenmemiz gerekecek

Leo

Sana güvenimiz tam. Bunu
başarabilirsin!
Git ve yakala onları kaplan!

Ruby

Kendini rezil ediyorsun, Leo.

Telefonumu kaldırıp Jamie'nin adresine doğru yola çıktım. Onun dışarıda bekliyor olmasını bekliyordum, ama burada kimse yok. Birkaç dakika bekledim, sabırsızlıkla direksiyona vurarak, ama kimse görünmeyince arabadan inip kapı zilini çaldım. Cevap yoktu. Isabelle'in verdiği adresi tekrar kontrol ettim. Kesinlikle burasıydı. Kapı zilini tekrar çaldım, ama yine cevap gelmeyince kapıyı çaldım.

"Tanrım," diye mırıldandım, "onu aramak zorunda kalacağım."

Bu tür durumlarda yeni insanları aramak çok garip ve o telefonu açmadığında, sanki tüm dünya bana karşıymış gibi hissediyorum. Önce Gail, şimdi de bu yeni kişi, Jamie. İnsanlar cevap vermeyecekse *neden* telefonları var ki?

Posta kutusundan seslenip cevap alamayınca, istemediğim halde Isabelle'i arıyorum, ama başka seçeneğim yok gibi. Trafik her dakika daha da kötüleşecek ve bu öğle yemeğini kaçırmak istemiyorum.

"Çok üzıldüm Freya, bu çok garip!" Isabelle, olanları anlattığımda böyle diyor. "Bekle, seni Ryan'a bağlayayım. O Jamie'yi daha iyi tanır, ne olduğunu biliyor olabilir..." Telefonu uzaklaştırdığını tahmin ettiğim için sesi biraz uzaklaşıyor. "Ryan! *Ryan!* Buraya gel! Freya ile konuşman lazım. Jamie'nin evinin önünde ama Jamie yok. Nerede o? Zili çaldı ama cevap vermiyor. Onunla konuştun, değil mi? Ne? Ryan!"

Garip bir boğuşma sesi duyuldu ve sonra Ryan'ın sesi geldi. "Freya?"

"Selam, Ryan!" diyorum, durumdan sinirlenmek yerine neşeli ve heyecanlı görünmeye çalışarak. "Büyük günün için nasıl hissediyorsun? Yaşasın!"

Ben pek "whoop whoop" diyen biri değilim, bu yüzden söylediğimde biraz alaycı geliyor, ama şu anda yapabileceğim bir şey yok.

"Çok heyecanlıyım, harika olacak," diyor. "Jamie için üzgünüm, bu sabah onunla konuşmadım."

"Onu almaya geleceğimi bilmiyor mu?"

"Trenle geleceğini biliyordum ve bu sabah başka bir misafir bana trenin iptal edildiğini söylediğinde, ona mesaj atıp Isabelle'e en kısa sürede seninle iletişime geçmesini söyledim, böylece kriz önlendi."

"Çok verimli davranmışsın."

"Ama henüz cevap vermedi. Dün gece ona mesaj attım ama iş arkadaşlarıyla dışarıdaydı, bugün izinli olduğunu bildiği için muhtemelen eğleniyordu. Kapı zilini çalmaya devam edersen uyanır."

"Uh—"

"Gerçekten, endişelenmeyin, o sadece uykusu ağırdır. Kapıyı birkaç kez daha çalın, ben onu arayayım, eğer gelmezse, en azından denedik deriz! Bu akşam trenler çalışırsa, trenle gelmek zorunda kalacak, umarım çalışır!"

"Tamam. Öyle yapacağım."

Teşekkürler, Ryan." "Görüşürüz!"

Telefonu kapatıp iç çekerek cebime koyuyorum. Bu çok saçma. Belki de henüz *uyanmamıştır* bile! Eğer öyleyse, çabuk hazırlanması iyi olur, çünkü ben burada beklemek istemiyorum. Zaten kapısının önünde durarak zaman kaybettim. Zili tekrar çalışıyorum. Bir yanım onun cevap vermesini istemiyor, çünkü o zaman gitmek için bir bahanem olur.

Ama sonra kapıya yaklaşan ayak sesleri duydum. Kapı açıldı ve karşımda boxer şortlu bir adam belirdi. Ne diyeceğimi, nereye bakacağımı bilemedim ve donakaldım.

"Merhaba, üzgünüm, geliyorum," diye mırıldanır, bana gözlerini kısarak bakar ve dağınık saçlarını geriye iter. "Birazdan gelirim."

Sonra kapıyı tekrar kapatır. Eee, *merhaba*. Nerede bu adamın terbiye? Kim olduğumu sormadı, içeri girip beklemek isteyip istemediğimi sormadı! Kendini tanıtmadı bile! Ellerimi belime koyup kapısının önünde dururum, az önce olanlara sinirlenerek kendi kendime homurdanırım ve sonra arabaya geri dönerim.

Bu kişiyi sevmedim.

Ve bir yabancıнын kapısını boxerıyla açtığına inanamıyorum! Bu neredeyse çıplak olmakla aynı şey. Onu öyle görmek istememiştim ama sanki onun mahremiyetini ihlal etmişim gibi hissediyorum. Henüz konuşmadık bile ama ben onun meme uçlarını gördüm.

On yedi dakika sonra nihayet evden çıktığında, duştan çıkmış ıslak saçları ve omzuna asılı bir çantasıyla, kapıyı yüzüme çarpmış olsa da onu yargılamamaya karar verdim, çünkü sanki akşamdan kalma gibi görünüyordu ve o halde birini yargılamak pek adil olmazdı. Obi'nin düğününden sonra duş almadım, bütün gün bornozum ve Ugg botlarımla televizyon izledim, öğle yemeği için büyük boy pizza, akşam yemeği için de bir pizza daha sipariş ettim.

O gün teslimatçıların beni yargılamadığını düşünmek istiyorum, bu yüzden Jamie'ye de aynı nezaketi göstereceğim.

Arka kapıyı açıp çantasını koltuğa atıyor, sonra öne gelip oturuyor. Koltuğu geriye çekerek rahatını sağlıyor ve sonra bana dönüyor.

"Merhaba, ben Jamie."

"Memnun oldum. Ben Freya."

"Harika. Bekletmek zorunda kaldığım için üzgünüm."

"Önemli değil."

"Dün gece birkaç kadeh içtim. Hey, biraz kestirebilir miyim?" Ona göz kırptım. "Pardon?"

"Gerçekten oturup uyumak istiyorum, ama seni tanımıyorum ve beni Devon'a götürüyorsun, bu yüzden bu davranışım oldukça kaba kaçabilir. O yüzden sormamın daha iyi olacağını düşündüm."

"Oh. Um. Sorun değil. Evet, tabii ki. İyi uykular."

"Teşekkürler." Başını koltuğun arkasına yaslayıp gözlerini kapatır.

"Uyandığımda daha insanca davranacağıma söz veriyorum, o zaman beni daha çok seveceksin." Ona tuhaf bir bakış atarak, kontak anahtarını çevirip yola çıkarım.

Birkaç dakika içinde horlamaya başladı. *Horluyor.* Gözlerimi devirdim ve lemurların gizli yaşamı hakkında bir podcast dinlemeye başladım. Lemurların büyüleyici küçük yaratıklar olduğunu öğrendim.

Jamie'ye birkaç kez göz ucuyla bakıyorum, çünkü onu anlamaya çalışıyorum, ama uyurken ona iyice bakmak istemiyorum, çünkü bu biraz ürkütücü olur. Bu kadar kaba olmasaydı, onu oldukça çekici olarak tanımlardım. Uzun boylu, kalın, koyu renkli, kıvrırcık saçlı, kalın kaşlı ve uzun, koyu renkli kirpikli. Dağınık bir sakalı var ve pencereye doğru dönünce, sırtının üst kısmındaki dövmenin üst kısmını görebiliyorum, çoğu kısmı tişörtünün yakası tarafından örtülü.

Yaklaşık bir buçuk saat sonra, tuvalete gitmem gerektiği için bir benzin istasyonuna giriyorum. Jamie bu süre boyunca uyumuş ve ben park ederken birden uyanıyor.

"Vardık mı?" diye sorar, gözlerini ovuşturarak. "Hayır, üzgünüm. Tuvalete gitmem lazım." "Tamam, sorun değil. Ben de bir şeyler yiyeyim."

Arabadan iner, esner, yüksek sesle gerinir ve benzin istasyonuna doğru ağır adımlarla yürür. Onu takip ederim ve işim bittiğinde arabada beklerim, pencereden onun koridorlarda dolaşıp

Sonunda kasaya gider ve plastik bir torba dolusu cipsle dışarı çıkar.

"Sadece Quavers mı aldın?" diye soruyorum, yola çıktığımızda alışveriş poşetinin içindekileri fark edince.

"Evet. İster misin?"

"Hayır, teşekkürler. Kaç tane aldın?"

"Beş paket." Bir poşeti açıp içine dalıyor. "Bu beni idare eder herhalde. Lucozade de aldım, Devon'a vardığımızda canım çok iyi olacak."

O yüksek sesle çıtır çıtır yerken, ben kibarca gülümser ve yola odaklanırım.

"O şekerlemeden sonra kendimi yenilenmiş hissediyorum," diyor bana. "Gerçekten çok üzgünüm."

"Gerçekten, endişelenme. Hepimiz o durumları yaşarız."

"İş partileri her zaman beklenmedik şekilde uzar, bilirsin. Ben sadece birkaç içki içmek için gitmiştim." Kafasını sallar ve bana döner. "Sen ne iş yapıyorsun?"

"İçecek şirketi Suttworth için çalışıyorum."

Genellikle bu bilgi etkileyici ya da en azından hoş tepkilerle karşılaşılır. Çoğu insan Suttworth'u duymuştur, duymamışlarsa da içecek markalarını bilir.

Ancak Jamie etkilenmez ve hoş karşılanmaz. Aslında, fiziksel olarak tiksindir. Koltuğunda geri çekilir, burnunu kırıştırır ve beni sanki yeni bir ışıpta görüyormuş gibi baştan aşağı süzer.

"Suttworth mı?" diye soruyor, tiksinişmiş bir şekilde.

"Evet, orada marka müdürüyüm," diyorum, onun tepkisi beni biraz tedirgin ediyor. "Ne oldu?"

"Sen düşmansın."

"Anlamadım?"

"Dancing Bear için çalışıyorum." "Ne? O da ne?"

"Aynen öyle." Sanki onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi başını salladı. "Küçük, bağımsız bir bira fabrikası."

"Ah. Yani 'düşman' derken, büyük, kötü şirketi kastediyorsun. Sence bu biraz klişe değil mi?"

O burun kıvırdı. "Suttworth'un, ürünlerine gerçek bir tutku veya sevgi duymadan mümkün olduğunca çok para kazanmaya çalışan büyük, kötü bir şirket olduğunu inkar edemezsin."

"Hey!" Bu adamın bu kadar kaba ve saygısız olmasına *inanamıyorum!* "Suttworth'un markalarına son derece tutkulu olduğunu bilmeni isterim. Aslında, biz olmasaydık, birçok küçük şirket çoktan yok olurdu."

"Evet, çünkü pazarı ele geçirip onları dışarı atıyorsunuz. Onların size satmaktan başka seçeneği yok. Ama Dancing Bear'ı ele geçiremeyeceksiniz, orası kesin."

"Dancing Bear'ı hiç duymadım!"

"Çünkü o, gerçek bir yerel marka. Küresel pazarlama kampanyalarımız ya da ürünümüzün kalitesini tehdit eden hiçbir şeyimiz yok. Siz marka müdürü müsünüz? O zaman birkaç içki markasını yönetiyorsunuzdur herhalde."

"Evet."

"Eminim yarısını bile sevmiyorsundur."

"Ben tüm markalarımı seviyorum!" Yalan söylüyorum, sonra ona bakıyorum. Bana inanmamış gibi kaşlarını kaldırıyor. "Tamam, *peki*, hepsini sevmiyorum, ama herkesin damak tadı aynı değil! Ve çoğunu seviyorum. Bu yüzden onları satmakta çok iyiyim. Yaptığım işe çok tutkuluyum ve bilginiz olsun, bu işte çok iyiyim."

"Belki," diye cevapladı, "ama ben, senin bu içecekleri veya bunların arkasındaki insanları benim ve ekibimin Dancing Bear'ı tanıdığı kadar iyi tanımadığınıza eminim. Bizim tutkumuz gerçek. Para karşılığında duyduğumuz bir tutku değil."

Ağzım açık ona bakıyorum. "Sen tam bir snobsun!"

"Ben mi snobum?!" Ellerini kaldırır. "Dev, şık, zarif bir şirkette çalışan ben değilim."

"Dur, tahmin edeyim, Dancing Bear muhtemelen Doğu Londra'da bulunuyor ve tüm iş arkadaşlarınız sizin gibi dağınık sakallı, kareli gömlek ve spor ayakkabı giyiyor ve aslında berbat olan ve bu yüzden popüler olmayan 'sert' müzik gruplarını dinliyorlar." Gözlerimi yoldan ayırıp ona kendini beğenmiş bir şekilde bakıyorum, sözlerim onu etkilediğinde koltuğunda kıpırdanmasından memnuniyet duyuyorum. "Beni tanı mıyorsun bile, ama hemen yargıladın ve yaptığım işe tutkuyla bağlı olmadığımı söyledin. Sen ve Dancing Bear'daki ekibin kendinizi eşsiz, havalı ve modaya uygun sanıyorsunuz, ama hepiniz aynısınız: kendini beğenmiş snoblar, herkese tepeden bakan insanlar."

"Sakalım dağınık değil," diye mırıldanıyor.

O pencereden dışarı bakıyor, ben ise dümdüz önüne bakıyorum, ikimiz de birkaç dakika boyunca öfkeli bir sessizlik içinde kalıyoruz. Bu adam tam bir baş belası

. Ben ona büyük bir iyilik yapıyorum, o ise yolculuk boyunca beni aşağılıyor! Ryan'ın onunla arkadaş olduğuna inanamıyorum. Biliyorsun, Ryan'ı her zaman çok takdir etmişimdir, ama arkadaşlarını görmeden onu yargılamamak zor.

"Peki," diyor sonunda, içini çekerek. "Belki de hemen sonuca varmamalıydım. Seni tanımıyorum, haklısın. Özür dilerim. Bu kabaydı."

Başımı sallıyorum ama hiçbir şey söylemiyorum. Bu özrü kabul etmeye hazır olduğumdan emin değilim ve biraz daha kibirli davranmaya devam edeceğim. Açıkçası, kendi fikrimi savunmada ustayım.

"Ama bu kadar çok markayı takip ederek, Dancing Bear'a benim kadar tutkuyla bağlı olman pek olası değil. Ayrıca 'cesur' gruplar hakkındaki yorumuna da değinmek istiyorum. Müzik zevkimden daha iyi olduğunu garanti edebilirim."

"Hiçbir fikrin yok..."

"Bu araba yolculuğunda şimdiye kadar lemurlar hakkında bir podcast dinlediğinizi, ardından Take That ve 3000 yılında yüzmeye ilgili bir şarkının yer aldığı bir çalma listesi dinlediğinizi gördüğümünden bir fikir edindim."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Busted'ın kim olduğunu bilmiyormuş gibi davranma. Hem uyuyor olman gerekiyordu!"

"Sen, anlamsız doksanların ana akım, otomatik ayarlı pop müziğinin gerçek bir ürünüsün."

"Ha! Busted 2000'lerdeydi! Al sana."

Bu düzeltmeden pek etkilenmiş görünmüyor ve itiraf ediyorum, bu benim en iyi argümanım değil. Ama nasıl benim kültürel zevkimi aşağılayabilir?! Müzik konusunda bir uzman olmadığımı çok iyi biliyorum, ama umurumda da değil. Hiç bu kadar *kendini beğenmiş* ve *kaba* biriyle karşılaşmamıştım.

Sessizliğimize geri dönüyoruz ve yolculuğun geri kalanında da öyle kalıyoruz. Dinleyecek bir şey olsun diye radyoyu açmak zorundayım ve bir pop şarkısı çaldığında, sırf bir şey göstermek için kasıtlı olarak sesini yüksek tutuyorum. Gözlerini devirip pencereden dışarı bakmaya devam ediyor.

Düğün için kalacağımız ve barbekü partisi düzenlenecek olan kır evi otele vardığımızda, insanca mümkün olan en kısa sürede arabadan indim. Büyük valizimi bagajdan çıkarırken, kaşlarını kaldırdı ama hiçbir şey söylemedi. Şimdi de yanımda ne kadar eşya getirdiğimi mi yargılıyor? Birkaç kıyafet seçeneği getirdiğim için kötü bir insan mıyım?

Bu adam da kim?!

"Beni bıraktığın için teşekkürler," diyor, çantasını omzuna atarak. "Benzin parasını ödeyeceğim."

"Gerek yok," diyorum, bagaj kapağını kapatıp arabayı kilitliyorum. "Düğünü keyfini çıkar."

Bunun üzerine, topuklarımı dönüp otele doğru yürüdüm, hafta sonu boyunca ve umarım hayatımın geri kalanında da ondan uzak durmaya kararlıydım.

ON İKİNCİ BÖLÜM

"Saçmalık."

Hayal kırıklığıyla oturma planından uzaklaşıyorum. Niamh da planı inceliyor ve benim tepkime şaşırarak bana dönüyor.

"Ne oldu? Aynı masadayız!"

"Evet, ama Jamie denen adam da öyle," diye homurdanırım ve arkamızda bekleyenlerin kaderlerini görebilmeleri için onu uzaklaştırırım. "Dün arabamla götürmek zorunda kaldığım adam. Hayatımın en kötü yolculuğuydu. O bir kabus!"

"Aslında çok sevimli biridir. Kötü bir gününde yakalamış olmalısın."

Ona inanamadan gözlerimi kırıştıtırırım. "Onu tanıyor musun?"

"Evet, Freddie'nin iyi arkadaşı. Isabelle ve Ryan aracılığıyla tanıştık ve şimdi o çocuklar sık sık birlikte takılıyorlar." Bana tuhaf bir bakış attı. "İkinizin çok iyi anlaşacağınızı düşünürdüm."

Onunla iyi anlaşmadığımızı söyledikten sonra, otel balo salonunda masamızı bulmak için dolaşmaya başladım, "o çocuklar"ın Matthew'u arkadaş grubuna dahil etmemelerine biraz kızgın olmaya çalışmadan. Neyse, artık önemi yok sanırım. Zaten, bu Jamie denen adamla gereğinden fazla zaman geçirmemiş olmaktan memnunum.

Dünkü barbeküde, kasıtlı olarak karşılaşmadık, ama aslında konuşacak pek kimse yoktu — sabah trenleri iptal edildiği için öğleden sonra ve akşam trenleri gecikti ve aşırı kalabalıktı, bu yüzden Niamh geç saatlere kadar gelemedi. Bekarlığa veda partisinde tanıştığım bazı kızlarla görüşmek güzeldi, ama ortada dolaşan ve Ryan ve arkadaşlarıyla çok eğleniyor gibi görünen Jamie yüzünden biraz dikkatim dağıldı.

Neyse. Ben bütün gece otel barında kalmak *istemi-yordum*, ama çoğu kişi öyle yapıyordu. Odama gizlice girip banyo yapıp, bugünkü büyük gün öncesinde erken yatmaktan çok mutluydum.

Düğün, Isabelle gibi zarif ve şık. Her masanın ortasında, uzun, ince cam vazolarda ortanca, gül ve yeşilliklerden oluşan çarpıcı bir süsleme var ve vazoların dibine çay mumları yerleştirilmiş. Daha önce

Tören dışarıda yapıldı, gelin ve damat, Isabelle ve nedimelerinin buketleriyle uyumlu beyaz güllerle güzelce süslenmiş otelin terasında yeminlerini ettiler. Yüksek tavanlardan sarkan modern avizeler ve Devon kırsalının güzel manzarasını ortaya çıkaran boydan boya pencerelerle donatılmış balo salonuna geçmeden önce şampanya resepsiyonu için orada kaldık. Yemeğe oturmayı çok dört gözle bekliyordum, ama şimdi oturma düzenini gördüm ve heyecanım bir anda azaldı.

Niamh ve ben dans pistine oldukça yakın olan masamıza oturduk ve ben yerimi aradım.

"Hay aksi!" Jamie'nin *hemen yanımda*, Niamh'ın ise diğer tarafta olduğunu görünce yine mırıldandım.

"Ah." Arkamdan yaklaşıp şişe birasını yerine koyuyor. "Yine karşılaştık."

Hiçbir şey söylemeden, tüm yemek boyunca solumdaki kişiyle sohbet etmeyi umarak yerime oturuyorum. Ne yazık ki, o kişi Ryan'ın arkadaşlarından biri ve Dungeons & Dragons'a çok meraklı. Solundaki kişinin de öyle olduğunu fark edince, şimdilik bana sırtını dönüyor.

"Yemeğin nasıl?" Jamie de konuşacak kimse bulamadığı için sorar.

"Harika, teşekkürler," diye kısa bir cevap verip, füme somon başlangıç yemeğimi bitiriyorum. "Seninki?"

"Harika."

Yine sessizliğe bürünürüz. O bir yudum bira içer. Dilimi tutmaya çalışırım, ama başaramam.

"İlginç bir içki seçimi," diye kendinden emin bir şekilde söylüyorum. "Anlamadım?"

"Çok sıradan." Şişesine başımı sallıyorum. "Sanırım bu bir Suttworth markası, değil mi?"

"Evet," diye homurdanıyor. "Öyle."

"Senin böyle bir şeyi içmeyecek kadar iyi biri olduğunu sanıyordum."

"Düğünde hangi içeceklerin servis edileceğine ben karışamam." "Eminim Isabelle ve Ryan'a kötü seçimleri hakkında bilgi vereceksin."

"Suttworth düşük fiyatlarıyla pazarın geri kalanını mahvetmeseydi, belki daha fazla seçenekleri olurdu. Bu, küçük, bağımsız bir şirket için pek de bir seçenek değil."

"Uygun fiyatlı içkilere karşı mısın?"

O, başını sallayarak içini çekti. "Belki de konuyu değiştirmeliyiz. Bu konuda açıkça aynı fikirde değiliz ve bu konuyu daha fazla sürdürmenin bir anlamı olduğunu sanmıyorum."

"Bana uyar. Dün bana saldıran sendin." "Evet, aslında bu konuda biraz kötü hissediyorum."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Gerçekten mi?"

"Evet. Bunun sebebi şiddetli baş ağrısıydı. Bunun için zaten özür diledim." Boğazını temizler, derin bir nefes alır ve yüzüne bir gülümseme yapıştırır. "Ee! Günün iyi geçti mi? Düğün hoşuna gitti mi?"

"Evet, çok güzeldi. Çok mutlu görünüyorlar."

Isabelle ve Ryan'a bakıyor, ikisi masalarından kalkıp konuklara selam vermeye gidiyorlar. "Öyleler."

"Mekan muhteşem."

"Öyle. Kuzenim geçen yıl Devon'da evlendi." "Ah.

Ne güzel. Aile düğünleri eğlencelidir."

"Evet. Annem Mısırlı, bu yüzden onun ailesini çok sık görmüyorum. Ailenin çoğu düğün için buraya geldi."

"Ne güzel."

Şarabımdan bir yudum alıyorum. O da birasını bir yudum daha içiyor. Tanrım. Bu çok acı verici bir şekilde *yapmacık*. Isabelle aniden aramıza girerek durumu kurtarıyor.

"Merhaba!" diye gülümser. "Nasılsınız? Yemekleri beğendiniz mi?"

"Çok lezzetli!" diye heyecanla cevap veriyorum, o da yanağıma bir öpücük konduruyor. "Çok güzelsiniz Bayan Warner! Elbiseniz muhteşem."

İnce, modern bir elbise giyiyor, narin spagetti askıları inci boncuklarla süslenmiş, muhteşem figürünü gerçekten ortaya çıkaran bir elbise. Tırnakları neon mavisi – sanırım onun mavi şeyi bu – saçları gevşek bir şekilde toplanmış, makyajı minimal, taze ve sofistike görünüyor.

Şampanyadan dolayı biraz sarhoş olduğu için, bu akşam bazı konukların Isabelle'in klasik, derin ve anlamlı sohbetlerine maruz kalacağını tahmin ediyorum.

"Çok teşekkürler, bu gerçekten muhteşem bir gün," diyor ve Jamie'ye dönüyor. "Freya harika değil mi? İkinizin çok ortak yönü olduğu için sizi yan yana oturtayım dedim!"

"Öyle mi?" diye mırıldanıyor, sonra benden sert bir bakış alınca daha neşeli bir şekilde tekrarlıyor. "Öyle!"

"İkiniz de içki sektöründesiniz, benzer bir mizah anlayışınız var, ikiniz de oldukça alaycısınız..." Ancak bu sözlerimize şaşkınlıkla baktığımızı fark etmeden önce, başka bir masadan ona el sallayan biri dikkatini dağıtır. "Gitmeliyim, selam vermeliyim. İyi günler!"

"Teşekkürler!" diye sesleniyorum arkasından, sonra da garsona teşekkür edip başlangıç tabağını götürmesini istiyorum.

"Bu kadar alaycı olduğumu fark etmemiştim," diye mırıldanır Jamie.

"Ben de. Yine de, daha kötüsü de olabilirdi." "Doğru. Bir keresinde bana 'hafifmeşrep' denmişti. O çok kötüydü." "Ouch. Kim sana öyle dedi?"

"Eski sevgilim."

"Ah." O benimle olduğu için dürüst olmaya karar vermeden önce başımı sallarım. "Eski sevgilim bana 'pragmatik' ve 'toparlanmış' demişti. Ve iyi anlamda değil."

"Vay canına. Çok sert."

"Hangisi daha kötü bilmiyorum. Bu mu, yoksa doksanların ana akım popunun bir ürünü olarak görmezden gelinmek mi?"

"Dağınık sakallı, kendini beğenmiş bir züppe olarak etiketlenmekten iyidir." "Bugün biraz daha düzenli olduğunu fark ettim."

"Resmi bir etkinlik için çaba sarf etmeliyim diye düşündüm," diyor, ana yemekler önümüze konurken arkasına yaslanarak. "Peki seni bu kadar 'toparlanmış' yapan nedir? Suttworth'daki havalı iş mi?"

"Hiçbir fikrim yok," omuz silkerek itiraf ediyorum.

"Hayatını düzene sokmak iyi bir şey değil mi? Herkesin hayatta peşinde olduğu şeyin bu olduğunu sanıyordum," diyor Jamie, yemeğine dalarak.

"Evet, ama şimdi hayatım çok dağınık, o yüzden o kazanıyor." Patatesi bıçakla kesiyorum. "Seni bu kadar 'hafifmeşrep' yapan nedir?"

"O, onun yaptığı bir şey hakkında şaka yaptıktan sonra böyle dedi." "Ne yaptı?"

Bir yudum bira içti. "Beni aldattı."

"Oh. Üzgünüm. Bu... korkunç." Omuz silktiğini merakla izliyorum. "Neden bununla ilgili şaka yaptın? Kesinlikle kızgındın."

"Başa çıkma mekanizması," diye açıklıyor. "En azından terapist olan arkadaşım öyle söyledi. Onu beni analiz etmemesi için uyardım, ama terapistlerin bunu yapmaması çok zor."

"Tahmin edebiliyorum."

"Onlar için sinirsel bir tik gibi."

"Aldatılma konusunda şaka yaptın çünkü bunu sindirmeye çalışıyordun."

"O öyle diyor."

"Anlayabiliyorum," diyorum ona, Matthew kalbimi kırıp hayatımı mahvettikten sonra, dolaşan tavus kuşlarını toplamakla garip bir şekilde ilgilenmeye başladığım süpürge dolabını hatırlayarak. "Şok, garip davranışlara neden olabilir."

"İşten kovulduğunda o kadar şok olan birini tanıyorum ki, ofisteki otomat makinesini çaldı. Fişini çekip, makineyi alıp oradan çıktı. Tamamen karakterine aykırı bir davranış."

"Ne?" Ona bakıyorum. "Bu saçmalık. Sen bunu uydurdun." "Doğru."

"Bu kişiyi tanıyor musun?"

"Bir arkadaşımın
arkadaşı."

"Tek başına bir otomat makinesini nasıl taşıyabilir ki?" "Çok
güçlüydü."

"Kimse o kadar güçlü
değildir." "Mini bir
makineydi."

"Tabii." Gözlerimi devirdim. "Aslında erkek arkadaşı evlenme teklif ettiğinde o kadar şaşırmış ki yüzüne yumruk atan birini tanıyorum."

"Olamaz."

"Yemin ederim. O kadar şaşırmıştı ki, burnuna yumruk attı ve sonra evet dedi."

"Beni kandırıyorsun."

"Doğru söylüyorum!" diye ısrar ettim. "New York'ta yaşayan kardeşimin arkadaşı. Çatı katındaki bir barda çekilmiş bir fotoğrafı var, ikisi de mutluluktan ağlıyor, biri burnu kanıyor."

"Bekle, teklif eden adam yüzüne yumruk yemesine rağmen onunla evlenmek istedi mi?"

"Tabii ki!"

"Bu fotoğrafı gördüğümde sana inanırım."

"Sorun değil. Bu kişinin işten eve getirdikten sonra evindeki otomatın fotoğrafını gördüğümde sana inanacağım."

"Eve götürmediler. Lobide bırakmak zorunda kaldılar. Döner ofis kapılarından geçemediler. Ama asansörle aşağı indiler."

Ona başımı salladım. "Otomatı asansöre tek başına nasıl sokarsın?"

"Kolay. Her şey onu nasıl eğdiğinle ilgili."

"Tekerlekli bir araba gerekir. Kimse o kadar güçlü değildir."

Jamie ağzındaki lokmayı çiğnerken düşünceli bir ifadeyle bakıyor. "Sanırım bir otomat makinesini kaldırabilirim."

"Ne?" diye burun kıvırıyorum. "Hayır, kesinlikle kaldıramazsın."

"Çok fazla varıl kaldırırm, biliyorsun. Daha önce bahsetmiş miydim bilmiyorum, ama küçük, bağımsız bir bira fabrikasında çalışıyorum."

Dudaklarının köşeleri gülümsemeye doğru kıvrılır. Ben bu tuzağa düşmem.

"Fıçı, şekli zor ve yiyecek, içecek ve başka şeylerle dolu bir otomat makinesinden çok farklıdır," diye belirtiyorum.

"Evet, ama fıçılar ağır sıvılarla dolu."

"Bu çok saçma, otomatı kaldırabilir misin kaldıramaz mısın diye seninle daha fazla tartışmayacağım," diyorum inatla. "Bu konuya nasıl geldik ki?"

"İnsanlar şok edici durumlara garip tepki verirler," diye hatırlatır. Masadan bir şişe almak için uzanır. "Dolduralım mı?"

"Teşekkürler," diyorum ve bardağımı ona doğru kaydırıyorum. "Kardeşin New York'ta mı yaşıyor?"

"Evet, orada işe alım departmanında çalışıyor." "Harika. Onu ziyarete gittin mi?"

Başımı sallıyorum. "Evet, ve harika bir yer. Hiç Amerika'ya gittin mi?"

"Hayır, ama gitmek isterim. Orada harika butik bira fabrikaları var."

"Ve harika viskiler."

Kıkırdar ve sonra benim ifademi görünce bir kez daha bakar. "Oh, bekle, sen ciddi misin?"

"Evet? Bourbon'u duydun mu hiç? Fıçının altında mı yaşıyorsun?"

"Ben ona gülmüyordum," diyor. "Senin viski hayranı olmana gülüyordum."

"Aman Tanrım, çok küçümseyicisin!" Ona kaşlarımı çattım. "Viski hayranlarının nasıl görünmesini bekliyorsun? Pipo içen ve trilby şapka takan yaşlı adamlar mı?"

Buna gülerek ellerini kaldırdı. "Üzgünüm, üzgünüm. Bunun küçümseyici geldiğini fark ettim ve yemin ederim, öyle demek istemedim. Sadece

Suttworth için çalıştığın için."

"Biliyorsun, İngiltere'nin en iyi içki uzmanlarından bazıları Suttworth için çalışıyor."

"Sen de onlardan biri olduğunu mu iddia ediyorsun?"

"Tabii ki hayır," diye terslerim. "Ama Suttworth'u, ne dediklerini bilmeyen insanlarla dolu bir şirket olarak görüyorsun. Bu çok sinir bozucu. Viski bilgisi ve tadı konusunda senden daha iyi olduğumu düşünüyorum."

"Büyük, cesur bir iddia," diyor bilmiş bir gülümsemeyle. "Ama kendine güvenini beğendim. Sözünün arkasında durmaya hazır mısın?"

"Bahis yapmak istiyorsun."

"Buradaki otel barında birkaç viski seçeneği var. Kör tadım yapıp kimin kazanacağını görebiliriz."

Bu öneriyi düşünüyorum. Yani, o çok çocukça davranıyor. Neden bunu bir rekabete dönüştürmemiz gerekiyor ki? O, bir yetişkin gibi davranmaktan aciz görünüyor. Ancak aynı zamanda, kazanacağımı bildiğim için bu oldukça cazip geliyor.

Aklıma bir fikir geliyor.

"Eğer kazanırsam, bana kol düğmelerini vermek zorundasın," diyorum.

Bana tuhaf bir bakış atıyor. "Biraz rahatsız edici bir istek. Kurbanlarından eşya mı topluyorsun?"

"Çok komik. Sadece paradan biraz daha az kaba olduğunu ve yine de senden bir şey aldığımı ifade ettiğini düşünüyorum."

"Ben kazanırsam ne alacağım?"

"Hak ettiğin bir tatmin duygusu."

"İyi deneme." Sandalyesine yaslanıp bir an düşünür. "Ben kazanırsam, bira fabrikasına gelip bir bardak bira ısmarlaman ve Dancing Bear'ın kitaplarında yazan her şeyden çok daha iyi olduğunu kabul etmen gerek."

"Öyle bir şeyi kabul etmeyeceğim. Bira fabrikası nerede?" Cevap vermekte tereddüt eder.

"Acaba Doğu Londra'da mı?" diye masumca sorarım. "Dalston," diye homurdanır.

Dün verdiğim kararın keskin ama sonuçta doğru olduğunu düşünerek keyifle o anın tadını çıkarırım. "Tamam. Anlaştık."

Ryan'ın sağdıç mikrofona vurup ayağa kalkarak konuşma zamanının geldiğini duyururken, Jamie'ye elimi uzattım. Elime baktı, gülümsedi ve sıktı.

"Yanılıyorsun," diyorum kendinden emin bir şekilde, bardağın kenarına dokunarak. "Bu bir İrlanda viskisi. Tahminimce, Tullamore Dew."

Jamie bu öneriye itiraz ederek kollarını kavuşturur. "O da lezzetli bir viski. Ben Monkey Shoulder derim."

Kaşlarımı kaldırıyorum.

"O yüz ifaden ne?" diye soruyor, benim ifademi görünce güler. "Bu bir 'kızgın mısın' ifadesi. Bu Monkey Shoulder değil."

"Sanırım bu karar anı. Şu ana kadar ikimiz de ikiden birini aldık; üçte ikiyi alan kazanır."

Taburesinde dönerek, bahsimize katılmaktan büyük heyecan duyan otel barmenine bakar. Barmen, şişelerin etiketini göstermeden bize üç farklı viski doldurur. İlk dansın bitmesini bekledik ve düğün barının oldukça kalabalık olduğunu görünce, viski görevimizi yerine getirmek için ana otel barına kaçtık.

"Hadi Neil, bizi bu ızdıraptan kurtar."

Neil, büyük bir dramatik etkiyle, gerilimi güzelce artırmak için bir süre durakladıktan sonra, şişeyi barın üzerinden bize doğru kaydırır. Tullamore Dew'du.

"Evet!" diye bağırarak zaferimi kutladım.

"Hayır!" Jamie başını ellerinin arasına gömdü. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Teşekkürler Neil, çok iyi seçimlerdi," diyorum ona, saygıyla başımı eğerek. "Jamie, sanırım bana bir çift kol düğmesi borçlusun."

"Ugh." Manşet düğmelerini çıkarır ve uzattığım avucuma bırakır. "Peki. Al onları. Gururumla birlikte."

"Ah, kendine bu kadar sert davranma." Kol düğmelerini güvenli bir şekilde çantama koyuyorum. "Üçünden birini doğru bildin. Bir amatör için fena değil."

"Bu konuda dayanılmaz olacaksın, değil mi?"

"Tersine olsaydı, sen de bu konuda dayanılmaz olur muydun?" "Evet," diye kabul etti somurtkan bir şekilde.

"O zaman bence..."

Aniden durdum. Kol düğmelerini çantama koyarken telefonumu da çıkarmıştım ve ekrana baktım. Matthew'dan bir mesaj gelmişti. Jamie elimdeki telefona bakıp kaşlarını çattı. "Ne oldu?"
"Hiçbir şey."

Sadece ekranımda onun adını görmek. Kulaklarım çınlıyor, kalbim göğsümde çarpıyor, boğazım sıkışıyor, midem düğümleniyor. Midem bulanıyor, ağzım birden kuruyor ve aynı zamanda bu mesajı açıp bana beni sevdiğini söylediğini görmek için dayanılmaz ve umutsuz bir özlem duyuyorum.

Her şeyi unutarak mesajı açıyorum.

Merhaba Freya. Annem seni aradığını söyledi.

Bence bunu bir daha yapmasan iyi olur

Bunu bir daha yapmaman iyi olur, çünkü bu onu rahatsız ediyor. Umarım iyisindir.

"İyi misin?" diye soruyor Jamie, beni izleyerek. "Pek iyi görünmüyorsun."

"Ben... ben... iyi değilim..."

Sözlerim kesiliyor, sanki yüzüme tokat atılmış gibi hissediyorum. Bana nasıl bu kadar soğuk bir mesaj atabilir? Bunca yıldır hayatımı paylaştığım bu adam. Evleneceğim adam. Şimdi bana attığı mesajları "Umarım iyisindir" diye bitiriyor, iş e-postalarında yabancılara kullandığım dilin aynısı.

Bir keresinde, bir gazetecinin kelimelerin gücü hakkında röportaj yaptığı bir podcast dinlediğimi hatırlıyorum. Tek bir cümlenin dikkatli bir şekilde yapılandırılmasının nasıl büyük bir fark yaratabileceğini ve önemli bir tartışmanın gidişatını değiştirebileceğini, bir ulusun ruhunu canlandırabileceğini ve kalpleri delip geçebileceğini anlatıyordu.

Umarım iyisindir.

"Cidden, iyi misin? Hasta gibi görünüyorsun. Su getirmemi ister misin?" Jamie endişeyle öne eğilerek sorar.

"Ö-özür dilerim. İyiyim. Ama su... evet. Su iyi olur."

Jamie'nin işaretiyle Neil bana bir bardak musluk suyu getirir ve ben birkaç yudum alırım.

Jamie, kaşlarını çatarak izliyor. "Daha iyi misin?"

"Evet. Üzgünüm." Telefonumu bara koyarım, şok geçirmiş gibiyim. "Bu adamdan bir mesaj geldi."

"Senin hayatını düzene sokmanla bir sorunu olan adam mı?" Başımı sallarım. "Benim hakkımda ne kadar yanıldığını gördün mü?"

Jamie bana teselli edici bir gülümseme gösterir. "Bir keresinde kayıkla gezerken eski kız arkadaşımdan bir telefon aldım ve telefon çalınmadan önce ona ulaşmak için o kadar uğraştım ki, kayık alabora oldu ve telefonum yine de bozuldu."

"Neden kayaktaydın?" diye soruyorum, dikkatimi başka yöne çekmesine minnettar olarak, kendimi ilgilenmeye zorluyorum, ancak Matthew'un mesajı kafamın içinde yankılanmaya devam ediyor.

"Yeni şeyler deniyordum."

Balo salonundaki orkestra tanınmış bir şarkıyı çalmaya başlar ve buradan düğün konuklarının coşkuyla eğlendiğini duyabiliriz. Telefonumu alıp çantama koyarım. Ona daha sonra cevap vereceğim.

"Geri dönmeliyiz," diyorum, bar taburesinden kayarak. "Ama eğlenceliydi."

"Senin için söylemesi kolay." Ben barın dışına doğru yürürken o iç geçirir. "Sen kazandın."

Zorla gülümserim ve balo salonuna geri döndüğümüzde, Niamh ve Freddie'nin hala masamızda olduğunu ve bana el salladıklarını görürüm. Konuşmaları dinlerim; oturup herkesin dansını izlerim; bir dilim düğün pastasının tadını çıkarırım; Jamie'nin getirdiği espresso martinilerden birini kabul ederim; Isabelle ve Ryan'a veda etmek için sarılır, onları sevdiğimi ve balayının tadını çıkarmalarını söylerim.

Ama bütün gece içimde bir korku hissi var, telefonumdaki o mesaj, beni tekrar tekrar işkence etmek için bekliyor.

Umarım iyisindir.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

King's Cross istasyonundaki buluşma noktasına on dakika erken varıyorum.

Henüz kimse gelmedi, ama ben tren yolculuğu için M&S'de konserve kokteyl seçerken mümkün olduğunca çok zaman kaybettim. Niamh ve Freddie ya da sağdıçları ve nedimleri en azından erken gelip, bekarlığa veda partisine katılanları karşılarlar diye düşünmüştüm, ama görünüşe göre hiçbiri o kadar organize değil. Hafta sonu için Leeds'e gidiyoruz ve trenimiz kırk dakika sonra kalkacak. Pret'in yanında oyalanıp, meşgul görünmek için telefonumda gezinirken, başka biri gelirse diye buluşma noktasını gözümün önünden ayırmıyorum

gelirse diye. WhatsApp'a girip Isabelle'in adını buluyorum.

Umarım harika bir balayı geçiriyorsundur! Keşke
bu hafta sonu burada olsaydın

Isabelle

Freyaaaaa!! SENİ ÖZLEDİM!
Harika vakit geçiriyorum, ama Ryan
dün gece gıda zehirlenmesi geçirdi. Hiç seksi
değildi. Sana söylüyorum, dün o sahneyi görmeden
ÖNCE yüzüğü takmış olması onun için büyük
şans.

Olamaz, iyi mi?

Isabelle

Şu anda gayet iyi. Domuz gibi yiyor.
Tanrım, keşke bu hafta sonu orada olabilseydim!
Lütfen ÇOK FOTOĞRAF ÇEKİN
ve videolar çekin
Hepsini bana gönderin lütfen
Ruhen oradayım

Tabii ki!

Telefonumdan başımı kaldırıp birinin buluşma yerine geldiğini görüyorum. Diğerleri de gelene kadar birkaç dakika daha bekliyorum ve sonra Niamh ve Freddie alkışlar eşliğinde yaklaşınca

telefonumu kaldırıp M&S marka bira poşetimi alıyorum ve valizimi arkamda sürükleyerek, sanki yeni gelmişim gibi neşeyle onlara doğru yürüyorum.

Sağdıç bana tren bileti verir ve ben orada aptal gibi dururum. Bekarlığa veda partilerinin başlangıcı, en azından erkeklerinki, kimseyi tanımadığınızda her zaman biraz gariptir. Kendimi birine tanıtıyorum ve biraz hoş sohbet ediyoruz, ama sonra arkadaşlarından biri dikkatlerini dağıtır ve ben yine unutuluyorum. Durumun düzeleceğini biliyorum, ama Isabelle'in burada olmasını gerçekten çok isterdim. En azından trende kimseyi tanımadığım o kadar belli olmaz. Bir şekilde kalabalığın kenarında durmak daha kötü hissettiriyor.

Grup toplanmış ve trene binme zamanı gelmiş gibi görüldüğünde, sağdıç "İki biletimiz kaldı" diye duyurur. "Kimi bekliyoruz?"

"Jamie geç kalıyor," diye bağırıyor biri.

Jamie. Tabii ki. Onun Freddie ve Niamh ile arkadaş olduğunu unutmuştum, ama onların onun düğününe davet edilecek kadar yakın olduklarını biliyordum. Onunla tanışmak hoş olacak sanırım. Isabelle'in düğününün sonunda bir şekilde anlaşmaya başlamıştık. Ertesi gün onu Londra'ya geri götürmedim, çünkü yakın arkadaşlarından birinin arabasında yer vardı ve Jamie'ye göre ben "çok erken" geri dönüyordum.

Otelden çıkış saatinde yola çıktım, ama neyse. Belki de benimle birkaç saat daha arabada sıkışıp kalmamak için bir bahaneye ihtiyacı vardı.

Dönüş yolculuğu çok güzeldi, bu arada. Podcast'lerimi ve Whitney Houston'ın en sevilen şarkılarını huzur içinde dinledim.

Her neyse, trene geç kalmasına şaşırmadım. Onunla yeni tanıştığım için, her şeye geç kaldığını rahatlıkla söyleyebilirim. Öyle görünüyor...

"Matthew nerede?"

Sağdıcin listesini kontrol ettikten sonra sorusu havada asılı kalınca gerildim. Utançtan yanaklarım yanmaya başladı. Diğer nedimeler ve sağdıçların birbirlerine bakarak cevap bilen var mı diye baktıklarını gördüm. Freddie'nin gözleri dehşetle büyüdü, sonra hızla boğazını temizledi ve elini sallayarak "O gelmeyecek" dedi, ardından herkesi trene binmeye teşvik etti.

Niamh'ın iyi olup olmadığını kontrol etmek için bana baktığını biliyorum, ama onun gözlerine bakmaya dayanamıyorum, bu yüzden gözlerimi yere dikip heyecanlı grubu platformda takip ediyorum.

Ben iyiyim.

Niamh ve Freddie, elbette, herkesin bizim şimdiye kadar evleneceğimizi düşündüğü zamanlarda Matthew'u düğüne davet etmişlerdi. Sağdıçlarına onu listeden çıkarmayı söylemeyi unutmuş olmalılar. Ya da belki de bu artık benim işimdir?

M&S'den gereksiz yere büyük bir kurabiye aldım, yolculuk sırasında acıırsam atıştırmayı planlıyordum, ama onu hemen yemem gerekecek.

Biletlerimiz vagonun büyük bir bölümünü kaplıyor, bu yüzden sağdıç bize tahsis edilen birçok koltuktan herhangi birini seçmemizi söylüyor. Herkes çantalarını düzenleyip yerlerine yerleşirken sabırla bekliyorum ve sonra sessizce grubumuzun arka sırasına doğru ilerliyorum.

Freddie bir şişe prosecco açıp Niamh'a plastik bir kadehe dökerken, her yere dökerek onu güldürürken ben de gülümserim. Baş nedime, ikisinin takması için iki taç uzatır ve hafta sonu ilerledikçe kostümlerin çok daha kötü hale geleceğini hepimize vaat eder. Umarım bu vagondaki diğer yolcular, bu gürültücü grupla aynı vagona seyahat etmekten rahatsız olmazlar. Kendime ait iki koltuğum olduğu için mutluyum ve alışveriş çantamdan kurabiyemi çıkarıyorum. Başımı eğerek büyük bir ısırik alıyorum.

Aman Tanrım. Çok yapışkan. Bu kurabiye benim için her şey demek.

Tren kalkmaya hazırlanırken bir düdük çalıyor ve aniden bir alkış patlaması oluyor. Boynumu koltukların üzerinden uzatıp Jamie'nin geldiğini görüyorum, kapılar kapanmadan hemen önce trene atlıyor. Diğerleri onu tebrik etmek için sırtına vururken, o gülüyor, saçlarını eliyle düzeltiyor, bitkin görünüyor.

Arkadaşlarını selamladıktan ve Freddie ile Niamh'a sarıldıktan sonra, tren hareket ederken koridorda dolaşmaya başlar ve bir koltuk arar. Ben koltuğuma gömülürüm, umarım beni ya da yanımdaki boş koltuğu fark etmez. Matthew'un koltuğu da boş olmalı, o koltuğa oturabilir.

Bakın, bu adama karşı bir şeyim yok. Sadece yolculuk boyunca kalabalıktan uzaklaşıp, burada tek başıma kurabiyemle ve iki koltuğun lüksüyle saklanmayı dört gözle bekliyordum.

"Vay vay vay," diyor, benim sıramda durarak.

Yukarı bakıp, onun burada olduğunu yeni fark etmiş gibi davranıyorum. "Merhaba Jamie."

"Merhaba, Freya." Gülümser, çantasını başımızın üstündeki rafa koyar ve yanıma çökerek oturur. "Görünüşe göre yine birlikte bir yolculuğa çıktık."

O, kendi M&S çantasından bir şişe su ve bir kutu butik bira çıkarmak için koluma çarparak, ben de huysuzca pencereye doğru kayarım. O gerçekten başka bir şey.

"Neden şimdiden sinirli görünüyorsun?" diye sordu, su şişesinin kapağını açıp birkaç yudum aldı.

"Geç kalmışken alışverişe zaman bulmana şaşırdım."

"Geç kalmadım."

"Treni kıl payı yakaladın."

"Evet, ama mağazaya vardığımda geç kalmamıştım. Tam zamanında vardım. Geç kalmamın sebebi mağazada dolaşmak oldu. Ama önemli değil, çünkü trene yetiştim."

"Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun bilmiyorum."

"Bir dakika önce sakin değildim. Deli gibi koşuyordum, insanlara yolumdan çekilmeleri için bağıırıyordum. Aceleyle giderken yaşlı bir bayanı devirdim galiba." Gözleri önümdeki indirilmiş tepsi masasına kaydı. "O kurabiye devasa."

"Biliyorum."

"Tatlı sever misin?" "Biraz."

"Ben daha çok tuzlu şeyler seven biriyim. Yolculuk ne kadar sürecek?" "İki saatten biraz fazla."

"Fena değil." Bira kutusunu açtı. "Eğer rötart yaparsak, senin dev kurabiyelerin sayesinde kimse açlıktan ölecek diye endişelenmesine gerek kalmaz. Beş bin kişiyi doyurur."

Ona gözlerimi kısarak baktım. "Devasa kurabiyelerin nesi yanlış ki?" "Öyle bir şey demedim." Bir yudum bira içti. "Peki, kol düğmelerimin akıbetini öğrenebilir miyim?

Bilgi sahibi olabilir miyim? Beni lanetlemek için bir iksirde kullanmadın, değil mi? Çünkü son derece kötü bir hafta geçirdim."

"Dancing Bear ritmini bulmakta zorlanıyor mu?"

"Tamam, bu berbat bir şakaydı, o yüzden kendini bu kadar gururlu gösterme," der iç çekerek. "İşler pek iyi gitmedi, ama hafta kız kardeşim yüzünden berbat geçti."

Şaşkınlığımı gizleyemiyorum. "Kız kardeşin mi?"

"Evet." Bana kaşlarını çatarak baktı. "Neden şok olmuş gibi görünüyorsun?" "Bilmiyorum. Tek çocuk olduğumu sanıyordum." "Neden öyle düşündün?"

"emin değilim. Belki bunun çünkü sen böyle çok...
Yerinde yerine uygun uygun bir kelime
bulamayınca, elimle tuhaf bir hareket yaptım.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu ve benim hareketimi kendi eliyle taklit etti. "Biliyorsun."

"Hayır?"

"Bir nevi... fahişe."

"Sürtük mü?!" Bana deliymişim gibi bakıyor. "Sürtük mü?"

"Evet. Senin dünyanda."

Başını geriye atıp kahkahalarla güler. "Floozy'nin anlamı bu değil!"

"Hayatta serseri gibi yaşamak."

"Anlamı bu *değil*!" "Gerçekten mi?"

"Hayır, seni aptal!"

"Aptal mı?!" diye homurdanırım. "Kim 'aptal' der ki?"

"Kim 'floozy' diyor?! 'Floozy', *Bugsy Malone* gibi filmlerde, herkesle yatan birini tanımlamak için kullanılan bir kelime!"

"Oh. Şey, bana öyle gelmiyor."

Bana inanamıyormuş gibi başını sallar. "Dil böyle işlemez. Kelimeleri kullanmadan önce anlamlarını bilmelisin. Ve bilgin olsun, ben hayatı boş boş geçirmem. Ve tek çocuk da değilim. Layla adında bir kız kardeşim var."

"Haftanı bu kadar berbat hale getiren ne yaptı?"

"Onun yaptığı bir şey değildi. Benim yaptığım bir şeydi." Bir yudum bira içti. "Kavga ettik ve şimdi benimle konuşmuyor. Üstüne üstlük, pazartesi günü ayağıma bir varil düştü ve bazı idari işleri mahvettim, her şeye baştan başlamak zorunda kaldım. Yani, bana yaptığın laneti iptal edersen çok sevinirim."

"Sana lanet okusaydım, ayağına varil düşmesi ve sıkıcı hesapların karışmasından çok daha ilginç olurdu," diyorum. "Mesela... sana saldırması için çekirgeler falan gönderirdim."

"Çok orijinal."

"Sürekli kuyulara düşerdin."

"Tamam, bu gerçekten orijinal. Önceden alaycı davranıyordum."

"Sana lanet okumadığımı söz veriyorum."

Uzun ve derin bir nefes aldı. "O zaman bu tamamen benim suçum. Bir daha kız kardeşime hiçbir konuda fikrimi söylemeyeceğim, orası kesin."

"Ah."

"Ne? Neden öyle gülümsüyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Fikrini söylediğinde nasıl hissettiğini biliyorum."

"Tamam, Suttworth olayı farklı," diyor, koltuğunda kıpırdanarak. "O iş meselesiydi. Bu ise kişisel bir meseleydi."

"Daha da kötüsü."

"Biliyorum," diye itiraf ediyor, yüzünü buruşturarak. "Kardeşinle hiç kavga ettin mi?"

New York'taki kardeşinle?"

"Evet, tabii ki. Artık pek kavga etmiyoruz ama ara sıra aptalca şeyler yüzünden tartışıyoruz."

"Peki o seninle tekrar konuşmaya nasıl ikna ediyor? Ya da tam tersi?"

"Duruma göre değişir." Ona kaşlarını kaldırarak bakıyorum. "Özür dilemen gereken bir şey mi söyledin?"

"Birkaç şey."

"Belki de ondan başlayabilirsin. Ona üzgün olduğunu ve nedenini söyle. Bu, buzları kırmak için iyi bir yoldur."

Başını koltuğa yasladı. "O zaman klasik özür." "İçten geldiğinde her zaman işe yarar." Bir süre durdum, sonra

biraz bitkin görüldüğü için, isteksizce "Kurabiye ister misin?" diye soruyorum. "Hayır, ama teşekkürler."

Omuz silkiyorum, M&S çantasından içeceklerimden birini çıkarıp tepsime koyuyorum. O bir bakış atıp burnunu çekiyor.

"Ne?" diye savunmacı bir tavırla sorarım ve kutuyu açarım. "Pornstar martini. Kutuda."

"Yine başladın, kendini beğenmiş ve yargılayıcı. Ne konuda kavga ettiyseniz, ben kesinlikle kız kardeşinin tarafındayım."

"Hadi ama, konserve kokteyl satın aldığında biraz tepki beklemelisin," diye tartışıyor, ben içkimi yudumlarırken içkime işaret ediyor. "En azından klasik bir cin tonik gibi iyi bir şey seçebilirdin."

"Klasik mi? Daha çok sıkıcı gibi. Hiç farklı şeyler denemek ve ilginç bir şey seçmek istemiyor musun? Biraz hayatı öğrenmen lazım, Jamie."

"Ha! En tanınmış markalar için çalışan ve her şeye erken gelen kadın diyor bunu."

"Düzenli ve dakik olmayı seviyorum. Bu saygı göstergesidir."

"Katılıyorum. Bence bu etkileyici." İçkisini bir yudum aldı. "Ama bana 'biraz hayatın tadını çıkar' demen biraz ikiyezölçe, sence de öyle değil mi?"

"Oh, yani dövmen ve sakalın olduğu için benden daha heyecanlı olduğunu mu düşünüyorsun? Öyle mi?"

Kafası karışmış bir şekilde kaşlarını çatır. "Dövmemi nereden biliyorsun?"

"Arabada gördüm," diye açıklıyorum, aniden utanç duyarak, sanki onun mahremiyetini ihlal etmişim gibi. "Fazla bir şey görmedim. Sadece üst kısmını."

"Hey, siz ikiniz!" Niamh, bizim sıramıza gelip önümüzdeki koltuğa yaslanarak seslendi. "Yolculuktan keyif alıyor musunuz?"

"Oh evet," diye cevaplar Jamie, bira bardağını sonuna kadar içerek. Bu sözünde alaycı mı yoksa değil mi, anlayamıyorum. "Sen eğleniyor musun?"

"Şimdiden sarhoş oldum," diye itiraf etti, sonra nefesini tutup bana sempatik bir bakış attı. "Freya, istasyonda Matthew'la olanlar için çok, çok üzgünüm. İyi misin?"

Bunu söylerken, o garip anı çoktan unutmuş olduğumu fark ettim. Dürüst olmak gerekirse, bu oldukça hoş bir farkındalık, ancak şimdi tekrar gündeme gelmesi pek de hoş değil.

"Önemli değil!" diye ısrar ediyorum, gülümsemeyi takınıp porno yıldızı martinimi kaldırıyorum. "Unut gitsin. Çok eğleniyorum!"

"Phew!" Rahat bir nefes aldı. "Freddie'nin niyeti... Neyse, iyi olduğuna sevindim."

"Niamh! Buraya gel! Oyun oynuyoruz!" baş nedime koridordan bağıyor.

Adını duyunca yüzünü buruşturur. "Bu aptal oyunlardan nefret ediyorum."

"Hepsi eğlencenin bir parçası," diye hatırlatır Jamie, sonra biraz su içer.

Bize gülümser ve sonra tren sallanırken dengede durmaya çalışarak koltuğuna geri döner.

"Matthew senin eski sevgilin mi?" Jamie, o gittikten hemen sonra sorar. "Evet."

"Senin 'çok uyumlu' olduğunu söyleyen ve düğünde sana hayalet görmüş gibi görünmeni sağlayan mesajı gönderen kişi mi?"

"Aynen öyle." İçeceğimi iki büyük yudumla içerim.

"Anladım. Her şeye erken geldiğin için sana sataştığım için şimdi kendimi kötü hissediyorum," diyor dikkatlice, yüzünü buruşturarak. "Senin 'çok düzenli' olduğunu söylerken bunu mu kastetti? Yani, aşırı organize falan olduğunu mu?"

"Evet, öyle sayılır. Ama bence aynı zamanda açıkça duygularımı göstermediğim için de öyle dedi, o yüzden endişelenme."

Şaşırmış görünüyor. "Duygularını gösterememen mi?"

Kutumun sonunu içip bir tane daha çıkardım. "Bizi karşılaştırırken, kendisinin huysuz ve duygusal olduğunu, benim ise bununla çatıştığımı söyledi. Ben hiç öyle görmemiştim. Ben daha akıllı başında ve işlere daha pragmatik yaklaşıyor olabilirim, ama bunun bizi daha az uyumlu yaptığını düşünmüyordum. Birbirimizi dengelediğimizi düşünüyordum. Bilmiyorum, belki de naftim."

Neden Jamie'ye, neredeyse hiç tanımadığım birine bu kadar ayrıntılı bilgi verdiğimi bilmiyorum. O porno yıldızı martini açıkça kafama vurmuş.

"Aptal gibi konuşuyor," diyor.

Her şeye rağmen, bir yabancınn Matthew'u böyle tanımlamasına sinirleniyorum. Onu savunmak benim için doğal bir içgüdü gibi.

"Neden böyle söylüyorsun?" diye huysuzca soruyorum.

"Çünkü seni pek tanımıyorum ve onun saçmaladığını anlayabiliyorum."

Ona bakıyorum, tamamen şaşkınım. "Ama o haklı, ben duygusal değilim.

Ben alaycıyım. Isabelle'in düğününde söylediği gibi." "İkisi birden olamaz mısın?"

"Tabii ki olabilirsin, ama ben değilim."

"Tamam, ama senin mizaçlı ve duygusal biriyle çatıştığını söylemek adil değil bence," diye tartışıyor. "Ben mizaçlı ve duygusal biriyim, ama biz çatışmıyoruz."

Bu söze şaşırarak ona bakıyorum. "Çünkü... çünkü neredeyse hiç konuşmadık. Ve ilk başta çok çatıştık. Bekle... sen duygusal ve huysuz musun?"

"Evet. Bu yüzden dövme yaptırdım. Tek gözlük takan bir kartal." "Pardon, ne?"

Özür dilercesine gülümsüyor.

"Tek gözlük takan bir kartal dövmen mi var?" diye soruyorum.

"Evet. Bahsettiğim eski sevgilimi hatırlıyor musun? Beni aldatan? Ayrıldığımızda büyük bir kavga ettik ve onu kızdırmak için doğruca dövme salonuna gittim ve dövmeyi yaptırdım."

"Tek gözlü gözlük takan bir kartal dövmesi onu neden kızdırır ki?"

"O dövmeleri ve kuşları nefret ederdi."

"Tamam, ama neden tek gözlük?"

"Daha sofistike olacağını düşündüm. Bakarsan ne demek istediğimi anlarsın." Bana sırtını dönüp tişörtünün yakasını indirerek söz konusu dövmeyi gösterdi.

Ağzımı elimle kapatıyorum. "Aman Tanrım! Bu çok saçma!"

"Ama biraz sofistike, değil mi?" "Hiç de değil."

"Birazcık yle."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Tamam. Belki de tek gözlük onu biraz sofistike gösteriyor."

"Evet, sanki bu kartal Shakespeare okurmuş gibi." Jamie bana dönerek gülüyor. "En kötüsü de, o bunu hiç görmemiş."

"şaka yapıyorsun! Bütün bu çabadan sonra mı?!"

"Ayrıldığımızdan beri onu görmedim." Başını sallar. "Ne aptalım. Ama dürüst olmak gerekirse, şimdi çok seviyorum. Hayatın böyle komik bir yanı var, her zaman böyle olduğunu düşünmüşümdür. Belki de bunun nedeni benim bir fahişe olmamdır."

Gülümserim, kucağıma bakarak. "Bir zampara gibi her şeyin içinden geçip gidiyorsun.

Mantıklı."

"Dediğim gibi, Matthew denen adam ne dediğini bilmiyordu. Ben de onun iddia ettiği gibi huysuzum ve işte buradayız, çok iyi anlaşıyoruz."

"Seni toplamda iki gündür tanıyorum ve ilişkimiz şimdiden sallantıda."

"O günlerden birinde, akşamdan kalma olduğum için düzgün bir insan olamıyordum," diye belirtiyor.

"Tamam, ama Matthew'u savunmak gerekirse, sen on iki yıldır benimle yaşamak zorunda değildin."

"On iki yıl birlikte miydiniz?" Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Vay canına. Bu çok uzun bir ilişki."

"Eski sevgilinle ne kadar süre birlikteydin?" diye merakla soruyorum.

"İki yıl. Ama bu benim en uzun ilişkim değildi. Ondan önce üç yıl boyunca başka biriyle birlikteydim. Aslında hâlâ arkadaşız."

Başımı sallıyorum ve doğal bir sessizliğe brnyoruz. Tren Londra'yı geride bırakarak kırsal bölgeden hızla geçiyor ve ben pencereden dışarıya, yanımızdan geçen bulanık tarlaları ve ağaçları seyrediyorum. Matthew ile "sadece arkadaş" olmayı, onun yanında olmayı ama onunla birlikte olmamayı hayal edemiyorum. Bu nasıl mümkün olabilir ki? Aklım bu fikri hiç kavrayamıyor.

Trenin arkasından gelen kakhaha patlaması, gözlerimi pencereden ayırıp önümdeki koltuğun üzerinden boynumu uzatarak neler olup bittiğini görmemi sağladı. Freddie koridorda durmuş, hareketli bir hikaye anlatıyor ve dinleyenlerin kakhahalarını topluyordu. Niamh onun yanında oturmuş, Freddie onunla ilgili utanç verici bir anekdot anlatırken

anlatırken, Niamh onun yanında oturmuş, başını ellerinin arasına gömmüş. Freddie hikayenin bir sonraki kısmına geçmeden önce, Niamh elini uzatıp sevgiyle sıkıyor.

Jamie Freddie'ye doğru başını sallıyor. "Isabelle ve Ryan'inki dışında bu yaz tek düğünün bu mu?"

"Ha!" Dikkatimi tekrar kurabiyeme çevirip bir parça koparıyorum. "Hayır. Bu yaz beş tane daha var. İki bitti bile."

O gülüyor. "Benim de epey var. Sanırım üç tane daha."

Ağzımdakini yutarım. "Otuzlu yaşlarda böyle olur. Bekarlığa veda partileri, düğünler, bebek partileri, ev partileri."

Jamie bilgili bir şekilde başını sallıyor ve yeni bir bira kutusu alır. "Evet."

"Dürüst olmak gerekirse, her şeyin ortasında tek başına kaldığında, nereye gittiğini bilmeden ve herkes senin dışında ilerliyor gibi görünürken kendini biraz kaybolmuş hissetmemek zor."

Bir an durur ve yanaklarımın kızardığını hissedirim. Bu sefer gerçekten fazla konuştum, değil mi? "Biliyor musun? Bence herkes biraz kaybolmuş hissediyor. Dev içecek şirketlerinde yüksek mevkili işleri olan insanlar bile, her şeye sahip gibi görünenler bile... Ne deniyordu? Evet, "birlikte" gibi.

"Sanırım haklısın. Bunu doğrulayabilirim."

"Elimizden gelen tek şey, idare etmek. Ve uzun zamandır söylendiği gibi, en iyi yol, teneke kutudan porno yıldızı martini içmek, hafta sonu Leeds'e gitmek ve çok iyi vakit geçirmek."

"Bunlar bilgece sözler."

"Sanırım bunu Platon söylemişti."

"Kesinlikle Sokrates."

"İkisinden biri." Kutuyu kaldırır. "Şerefe."

"Şerefe!" Mutlulukla içkilerimizi çarpıştırdım. "Görünüşte idare etmeye."

Tamam, ayrılıklarla ilgili okuduğum makalelerden birinde, liste yapmak stresli ve üzücü bir durumda olumlu yanları görmeye yardımcı olabileceği yazıyordu.

O zaman, haydi bakalım.

Matthew ve ben hala birlikte olsaydık yapacağım şeyler:

- Evlenirdim
- İnanılmaz bir balayına çıkmak
- Mutlu ve geleceğimiz için heyecanlı bir şekilde geri dönmek

Matthew ve ben birlikte olmadığımız için yaptığım şeyler:

- Bir erkeğin hayalarına tekme attım
- Bahçeciliğe başladım ve katil bir solucanın saldırısından kurtuldum
- Kendimi tuvalete kilitledim ve beklenmedik bir şekilde seksi bir papaz tarafından kurtarıldım
- Çekici Chido'ya kalp kırıklığı hakkında dürüstçe konuştum
- Eski "5,6,7,8" Steps rutinimi ortaya çıkardım ve Steps rutini çok [utanç verici](#) olmasına rağmen Obi'nin düşününde zaferle son kalan kişi oldum
- Kaba ve sinir bozucu bir yabancıyla araba yolculuğunda içki markaları hakkında tartıştım
- Söz konusu yabancıyı viski yarışmasında yendin ve onun kol düğmelerini kazandın
- Sadece gelin, damat ve yukarıda bahsettiğim kaba, iğrenç yabancıyı tanıdığım halde, cesurca tek başıma bir düğüne katıldım
- Aynı yabancının kışkırtmasıyla, Leeds'teki bir cenazede sarhoş bir şekilde bir trafik konisini çaldım. O yabancı artık daha çok bir tanıdık sayılır.
- Suçluluk duygusuyla uyanık kaldığım sabahın erken saatlerinde çaldığım trafik konisini geri verdim
- Anlatıldı yeni yeni tanıdığa dedi bu TAMAMEN KESİNLİKLE kabul edilemez bir davranış
- Böyle bir cesarete sahip olduğum için gizlice gurur duydum.

*Herkes onu seviyor, sevmediğini söyleyenler yalan söylüyor ve muhtemelen Dalston'da bağımsız bir butik bira fabrikasında çalışıyor, bu yüzden her zaman havalıymış gibi davranmak zorunda. (Jamie, Steps rutinini sevdiğini doğruladı.)

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ruby

Son dakikada bikini ağdası randevusu aldım

Dün yaptırdım Çok

acıdı

Ayrılıktan beri yaptırmamıştım

Ruby

Ben de uzun zamandır

gitmemiştim Tamamen kılıydım

Bu tatil/düğün için çok hazırım

Yarın, Fransa'da o havuzun başında

mayolarımızla, "merhaba çocuklar, evet, biz çok çekiciyiz" diyeceğiz

Leo

Merhaba

İkiniz de bunun grup sohbeti olduğunun farkında mısınız?

Ruby Oops,

pardon Leo

Leo

Yarın havuz başında oturup "Merhaba çocuklar"

demek için de çok heyecanlıyım, evet, biz göz alıcı

Ruby'yiz

Özellikle de kaşlarını yaptırdıktan sonra

Leo

Bunu kimseye söylemeyeceğini söylemiştin

Ruby

Leo kaşlarını yaptırdı, Freya Tek kaşı

artık yok

Leo

Çok iyi görünüyorum, söylemeliyim ki.

Süper çekici

Ruby

Kendine güven, bebeğim
Yarın sabah 6'da, uçağımız kalkmadan önce
havaalanında içeceğimiz prosecco'yu
sabırsızlıkla bekliyorum. Fransa, geliyoruz!

Cali ve Dominic'in düğün oteli muhteşem. Aude'ye mekan aramak için geldiklerinde buraya nasıl aşık olduklarını çok iyi anlayabiliyorum. Çok göz alıcı ve görkemli, devasa, muhteşem bir havuzu ve uzayıp giden yeşil çimleri var. Güneş parlıyor, hava çok sıcak ve turkuaz mavisi su bizi çağırıyor.

Leo, Ruby ve ben check-in yaptıktan sonra, hemen havuz başında buluşmaya karar verip, odalarımıza koşarak mayolarımızı giymeye gideriz. Odamı çok seviyorum — otel odalarında normal yatak odalarından çok daha heyecan verici bir şey var. Anahtar kartını çalıştırıp odaya girdikten sonra, çantamı yatağın üzerine atıp hemen pencereye gidip manzarayı kontrol ederim. Odam havuza bakıyor, ama ötesinde denizi de görebiliyorum. Derin ve sakinleştirici bir nefes alıyorum.

Bu hafta sonu hakkında çok karışık duygularım var. En iyi arkadaşlarımla bu güzel yerde olmaktan heyecan duyuyorum ve Cali'nin evlenmesini görmek için sabırsızlanıyorum.

Ama Matthew da burada.

Onu hayalarına tekme attığımdan beri ilk kez görüşeceğiz. Onu göreceğimi düşündüğümde midem bulanıyor. Kafamda defalarca canlandırdım. Ne söyleyeceğini, ne diyeceğimi, ne giyeceğimi, nasıl geçeceğini hayal ettim. Ruby bana onun orada olmadığını varsaymam gerektiğini, bunun eğlenmek için en iyi yol olduğunu söyledi ve eminim haklıdır. Ama bunu nasıl yapabilirim?

Pencereden uzaklaşıp çantamın fermuarını açıyorum. Cali, Matthew'un daha geç saatte uçacağını söyledi, en azından onun için endişelenmeden bir gün dinlenebileceğim. Havlumu alıp, terliklerimi giyiyorum ve güneş gözlüklerimi kafama takıyorum. M harfiyle başlayan kelimeyi düşünmeyeceğim.

Lobiden kapıdan çıkıp havuz kenarında havlularının üzerinde uzanmış Ruby ve Leo'yu gördüğümde, Ruby havuzun karşısından "Sana yer ayırdık!" diye seslendi.

"Bu harika," diyorum, yanındaki şezlonga uzanıp güneş kremi sürmeye başlıyorum.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor Ruby, kafasındaki geniş kenarlı güneş şapkasını işaret ederek. "Audrey Hepburn gibi, değil mi? 1950'lerin Hollywood aktrislerinden biri gibi hissediyorum, büyük bir stüdyo ile anlaşma imzalamış gibi."

"Harika," diyorum, Leo'nun her tarafında kaplumbağalar olan şortunu fark ederek. "Mayon gibi, Leo."

"Kaplumbağalar harikadır," diyor Leo gözlerini açmadan.

Sonunda güneş kremi sürmeyi bitirip havluma uzanarak sıcak güneş ışınlarının tadını çıkarıyorum. Gözlerimi kapatıp nefes veriyorum ve aniden çok rahatlamış hissediyorum. Tam da ihtiyacım olan şey buydu.

"Bu arada, Freya, öğle yemeği için bir masa ayırttım," diyor Leo. "Dışarıdaki masalardan biri. Dominic, buradaki yemeklerin ve kokteyllerin çok iyi olduğunu söyledi."

"Harika, teşekkürler."

"Bana mı öyle geliyor, yoksa burada çalışan herkes Abercrombie mankeni mi?" Ruby'nin bu sözleri beni güldürdü. "Ciddiyim."

Leo anlamlı bir şekilde boğazını temizledi. "Dün WhatsApp grubunda yaptığın 'merhaba çocuklar' yorumuyla birlikte, gözünün dışarıda olduğunu düşünmeye başladım, Rubes."

"Endişelenecek bir şey yok, bebeğim," diye onu sakinleştirir. "Ve az önce resepsiyondaki o seksi kadına bakıp salya akıtmadığını iddia etme bile."

"Aslında onun benimle flört ettiğini göreceksin," diyor. "Bu benim karşı konulmaz cazibem. Hepsini kendine çekiyor."

Ruby burun kıvrır. "Evet, odada ütü masası olup olmadığını sorduğunda dizleri titredi. Çok seksi bir konuşmaydı."

"Ben her şeyi seksi hale getirebilirim." "Devam et o zaman."

"Devam et, neyi?"

"Seksi bir şekilde 'ütü masası' de," diye meydan okur Ruby.

"Tamam," diye kabul eder Leo. Bir süre duraksar ve sonra garip bir homurtu çıkarır. "Ütü masası."

Ruby ve ben kahkahalara boğuluruz.

"Bu seksi değildi!" Ruby ilan eder.

"Freya, ne düşünüyorsun?" diye sorar.

"Resepsiyonist senin elinde oyuncak gibiydi bence."

"Tatil flörtlerinden bahsetmişken," diye devam eder Ruby, "bu düğünde görevin hakkında ne hissediyorsun?"

"Pek emin değilim." "İyi geceler öpücüğü almak."

"Evet, o geceden beri bunu birkaç kez söylediğimi biliyorum, ama ikinize de hatırlatmak isterim ki Düğün Sezonu listesini oluştururken sarhoştuk," diyorum, gözlerimi açıp oturmuş beni kendini beğenmiş bir şekilde izleyen Ruby'ye bakarak. "Ve sanırım şu ana kadar flört dünyasına geri dönme umudumda biraz fazla hevesliydim. Başka birini öpmek için hazır olduğumdan emin değilim."

"Bu bir şey ifade etmek zorunda değil. Sadece bir öpücük. Neden olmasın?" Ruby, küstah bir gülümsemeyle önerdi. "Artık İngiltere'de değiliz Freya, Fransa'dayız. Burası romantizm ve macera ülkesi!"

"Ve peynir ve şarap, dürüst olmak gerekirse, bunlar beni daha çok heyecanlandırıyor." "Tabii ki peynir ve şarap en önemli şeyler, ama biraz romantik eğlence de katabilirsin."

"Sanırım ben hazır değilim." Bir iç çekiyorum. "Matthew da burada olacak. Onun önünde kimseyi öpemem. Bu adil değil."

"Ne?" Ruby şaşkınlıkla sorar. "Leo, ona bunun ne kadar aptalca olduğunu söyle." "Freya," diye robot gibi cevaplar, "bu aptalca."

"Gördün mü? Leo bile bunun aptalca olduğunu düşünüyor!" Ruby, beni çok eğlendirerek haykırır. "Matthew'un ne düşündüğünü umursamadan eğlenmen tamamen adil."

"Belki, ama bu pek bana göre değil," diye sonuca varırım.

Ruby hayal kırıklığıyla iç çeker. Üçümüz rahat bir sessizliğe bürünürüz ve ben omzumda bir dokunuş hissedip Ruby'nin kulaklıklarından birini uzattığını görene kadar öyle kalırız. Bilmiş bir gülümsemeyle ayağa kalkar, şezlongumu onun şezlonguna yaklaştırır, sonra tekrar uzanır ve kulaklığı alıp sağ kulağıma takarım, o da diğerini sol kulağına takar.

"Üniversitede kütüphanede bunu yaptığımızı hatırlıyor musun?" diye sordu, telefonunda uygun bir çalma listesi ararken.

Gülümsüyorum. "Sınavlara çalışmamız gerekiyordu ama sen R&B dinleyip omuzlarını sallayarak dikkatimi dağıtırdın. Tanrım, bir de o indie rocker dönemini unutmayalım."

"O dönemi çok sevmiştim! Kareli gömlekler ve o göz kalemi bana çok yakışıyordu." Tereddüt eder, sonra sessizce ekler, "Düz kesim kâküllerin yüz şeklime uymadığını itiraf etmeliyim."

Gülümserim ve şezlongda rahat bir pozisyon almak için yerimi değiştiririm, gözlerimi kapatır, güneşin altında uykuya dalmaya hazır olurum. Tamamen

mutluyken, onu bugün uzak tutmak istememe rağmen, rahatsız edici bir anı beynimde parlar.

Birkaç yaz önce, Matthew ve ben Hırvatistan'da tatildegdik. Plajdaydık ve ben denize girmiştim. Suyun içinden büyük bir gülümsemeyle çıkmıştım çünkü çok eğlenceli ve ferahlatıcıydı, ve kumsalı geçip ona doğru yürüdüm, denize girmediği için onunla dalga geçmeye hazırlanıyordum. Denizden ona el sallayıp dikkatini çekmeye çalışmıştım, ama o tüm bu süre boyunca telefonuyla meşguldü.

Ona ulaştığımda, plaj çantamdan havlumu çıkarıp kendime sardığımda, başını kaldırıp bana bakmadı.

"Sen de girmeliydin! Çok güzeldi."

"İşi aldım!" diye heyecanla cevapladı ve ekranını aşağı kaydırđı. "Ne?"

"İş yerinde başvurduğum terfi! Aldım!" Ona şaşkın şaşkın baktım. "Bir dakika, ne terfisi?"

O da bana şaşkın bir şekilde baktı. "Biliyorsun, Cate ayrıldı, ben de onun pozisyonuna başvurdum."

"Cate'in ayrıldığını bilmiyordum. Bana bundan hiç bahsetmedin."

"Oh." Ekranına tekrar baktı ve omuz silkti. "Yani, o kadar da önemli bir şey değil, sadece şirket içi bir terfi. Ama yine de! Kutlamaya gitmeliyiz! Hadi, eşyalarını topla. Kıdemli Grafik Tasarımcı. Bana yakışır, değil mi?"

Bu bilgi beni tamamen şaşırttı. Umursamıyormuş gibi davranarak, ıslak mayomun üzerine elbise giydim ve tuzlu deniz suyu ile kaplı olduğumu ve saçlarımın dağınık ve sırtıma damladığını umursamıyormuş gibi davrandım, böylece hemen bir kadeh şampanya alıp onun başarısını kutlayabilirdik.

Gülümsedim, onu tebrik ettim ve sabahki halinden çok daha iyi bir ruh hali içinde olmasına sevindim. Bana terfisiyle ilgili tüm detayları anlattı, ben de başımı sallayarak ona ne kadar gurur duyduğumu söyledim. Sonra annesini görüntülü arayıp ona iyi haberi verdiğinde, utanmadığını göstermeye çalıştım, ama annesinin onun terfi için başvurduğunu başından beri bildiği belliydi.

"Bu harika değil mi, Freya?" dedi Gail sevinçle. "Ona mülakata gitmesi gerektiğini söylemiştim! Oysa öncesinde çok gergindi. Aferin, Matthew!"

"Kesinlikle." Sabit bir gülümsemeyle başımı salladım. "Harika. Gerçekten harika."

Tüm bu süre boyunca, neden bana söylemediğini merak ettim. Ertesi gün konuyu açtığımda, söylediğini sandığını, ama artık ne önemi var ki dedi. İşe girmişti!

Şimdi güneşin altında uzanırken, o anı içtenlikle hatırlıyorum. Acıyı, utancı. Bana gerçekten söylediğini düşünüp düşünmediğini bilmiyorum. Geriye dönüp baktığımda, o zamana kadar onun hayatında, paylaşmak istediği şeyler olan biri olarak konumumu kaybetmeye başladığım daha olası görünüyor. Bana küçük bir şeyi söylemeyi unutmuş olsaydı, önemi olmazdı. İlişkilerde bu olur, genellikle bir tehlike işareti değildir.

Ama bu önemli bir şeydi. Terfi için başvurmak ve mülakat sürecinden geçmek. Mülakat günü nasıl olur da bana hiçbir şey söylemez? İşe gitti, gergin ve heyecanlıydı, ama hiçbir şey söylemedi. İşten eve döndü, bittiği için rahatlamıştı, nasıl gittiğine dair haberleri merak ediyordu, ama yine hiçbir şey söylemedi. Ben "Günün nasıl geçti?" gibi bir şey sormuş olmalıyım ve o da muhtemelen "İyi" gibi bir cevap vermiştir. Bana söylemeyi nasıl akıl edemedi?

Ben oradaydım.

"Herhangi bir sporda dünyanın en iyisi olabilseydin, bu hangi spor olurdu?" diye sordu Leo, havluyla kurulandıktan sonra şezlonguna uzanarak.

Daha önce uzun ve keyifli bir öğle yemeği yedikten sonra, havuz kenarındaki yerlerimize dönüp gölgede güzel bir şekerleme yaptık. Leo'nun, beklediğimizden daha ağır olan şemsiye standını havuza düşmeden bize doğru taşımaya çalışmasını izlemek son derece büyüleyiciydi, ama sonunda başardı. Şimdi ise kısa bir yüzüştten çıktık ve öğleden sonra güneşinde kurulanıyoruz.

"İyi soru." Ruby bir an düşünür. "Formula 1, sanırım."

Leo bu cevaba şaşırır. "Ne? Neden?"

"Çünkü gerçekten çok havalı," diye cevapladı Ruby neşeyle. "Çok zengin olurdum ve çok hızlı araba sürerdim."

"Aynı zamanda çok tehlikeli."

"Evet, ama ben bu konuda en iyisi olurdum, bu yüzden kaza yapma ihtimalim çok düşük olurdu. Neden, seninki ne olurdu?"

"Golf."

"Golf mu?" Ruby burnunu kırıstırır. "Dünyadaki *herhangi* bir sporda en iyi olmak için seçim yapabilseydin, golfü mü seçerdin? Açıkçası Leo, utanıyorum. Artık evlenebileceğimizden emin değilim."

"Bu en bariz seçim," diye tartışır, güneş gözlüklerini takar ve ıslak saçlarını gözlerinden çeker. "Son derece zor, bu yüzden çok saygı görürsün. Tehlikeli değil, çok sakın ve koşmak gerekmiyor. Ayrıca ödüller çok büyük. Düşünsene, turnuvalar için tüm dünyayı dolaşmak, güneşin altında temiz havada yeşil çimlerde dolaşmak, mükemmel ve tatmin edici vuruşlar yapmak. Bu klas bir spor."

"Sıkıcı," diyor Ruby, dehşet içinde.

"Sıkıcı değil ve benimle birlikte izlemeye zahmet etseydin ya da sana tavsiye ettiğim gibi birkaç ders alsaydın, bunu anlardın. Gerçi, bu kadar hassas bir spor için sabrın var mı, emin değilim," diye homurdanır. "Freya, sen neyi seçerdin?"

"Bu çok iyi bir soru," diyorum, ellerimi karnımın üzerine koyarak uzanıyorum.

"Evet, bence bu bir insan hakkında çok şey söylüyor," diyor Ruby, Leo'ya gözlerini kısarak. "Golf mu?!"

"Tennis iyi bir seçim olurdu, çünkü Wimbledon'u kazanmak birinin hayatında epik bir an gibi görünüyor," diye yüksek sesle düşünürüm, diğerleri de onaylayarak başlarını sallarlar. "Kış sporları da oldukça eğlenceli olabilir, buz pateni gibi, çünkü çok zarif ve atletiktir."

"Evet, ve bir sürü payetli kıyafet giyebilirsin," diye ekliyor Ruby.

"Biliyorum," diyorum aniden, aklıma bir fikir gelince parmaklarımı şıklatarak. "Eskrim."

Ruby bana şaşkın şaşkın bakar. "Ne?" "Eskrim."

"Neden eskrim seçesin *ki*?" diye sorar şaşkın bir şekilde. "Daha önce hiç eskrim yaptın mı?"

"Hayır, ama kılıç kullanabilirsin."

Leo bu fikri beğenir. "Eskrim yapmayı düşünmemiştim. Çok iyi bir fikir." Yüzü aydınlanır. "Kelime oyunu yapmadım!"

"Ha! İyi espri!" diyorum neşeyle.

"Tamam, ikiniz öğle yemeğinde gizlice şarap mı içtiniz?" diye sorar Ruby inanamadan. "Herhangi bir sporda dünyanın en iyisi olma fırsatınız var ve erkek arkadaşım golfü, en iyi arkadaşım ise eskrim seçiyor."

sorun var? Freya, kimse eskrim şampiyonlarını duymamıştır!"

"Bu doğru değil, değil mi? Mutlaka sadık hayranları vardır."

"Eskrimde dünyanın en iyisi olarak zengin olamazsın!"

"Her şey para değil, Ruby," diyorum, benim seçimime şaşkınlığını izlemekten keyif alarak. "Ve sadece Olimpiyatlarda eskrimde harika olmakla kalmayacağım, aynı zamanda film yıldızlarının kılıç dövüşü sahnelerinde dublörük de yapabilirim. Büyük aksiyon filmlerinin koreografisini yapabilirim. İşte bu çok havalı."

"Bu gerçekten harika," diye onaylar Leo. "Ve golf sahneleri olan herhangi bir filmin dublörü olabilirim!"

"Evet, aynen öyle." Başımı sallıyorum.

"Ugh," Ruby inliyor, "Etrafım aptallarla çevrili."

"Biliyorsun Ruby, hepimiz senin gibi hızlı yaşamayız," diyor Leo. "Bence golf dersini denersen, hoşuna gideceğini göreceksin..."

"Aman Tanrım," Ruby havuzun karşısına bakarak nefesini tutar. "Beni dinle. Golf..."

"Hayır, o değil," diye tıslar, endişeyle bana dönerek. "Matthew burada."

Kafamı o kadar hızlı kaldırıyorum ki, neredeyse boynum inciniyor. İşte orada. Wayfarer güneş gözlüğü takmış, açık mavi keten gömlek, lacivert şort ve parmak arası terlik giymiş. Saçlarını uzatmış ve düzgünce geriye taramış. Mutlu ve rahat görünüyor, havuz ve restoran terasını büyük bir memnuniyetle inceliyor.

Hemen tekrar uzanıp yatağa yapıştım. "Ne yapacağım?" diye panik içinde ciyakladım.

"Sakin ol," diyor Leo, kendisi de hafif panik içinde. "Her şey yolunda."

"Her şey *yolunda değil*," diye karşılık veriyorum. "Yüzmekten saçlarım kuş yuvası gibi oldu! Ter içindeyim ve güneş kremiyle kaplıyım! Tam anlamıyla bir sümük topuyum! *Sümük topuyum!*"

"Tamam, sakin ol," Ruby fısıldayarak diyor. "Harika görünüyorsun ve

—

"Buradan çıkmam lazım! Ama ayağa kalkıp havuzun etrafında dolaşırsam ya beni fark edecek ya da bana çarpacak! Onu ilk gördüğümde muhteşem görünmem gerekiyor! Sofistike, seksi ve rahat görünmem gerekiyor! *İşler böyle yürümemeli!*"

"Kolay görünmek istemen hakkında konuşmamız lazım," diyor Ruby.

"Rahat! Ne demek istediğimi biliyorsun! *Şimdi titizlenmenin zamanı değil, Ruby!*"

"Tamam, belki bizi görmez," diye düşünür Leo, onu gözetleyerek. "Oh. Bekle."

"*Bizi gördü mü?*" diye soruyorum, sesim gergin.

"Hayır, ama bu tarafa geliyor."

"*Aman Tanrım.*"

"Neden biz..."

Leo'nun ne önereceğini duymayı beklemiyorum. O korkunç durumda yapabileceğim tek şeyi yapıyorum: Gizlice şezlongdan yuvarlanıp yere atlıyorum.

"Freya? Ne yapıyorsun sen?" Ruby yavaşça sorar.

Cevap vermeden, yüzüstü yuvarlanıp dört ayak üstüne kalkarım, şezlongumun arkasına saklanarak, şezlongum Matthew'un geldiği yönle aramda bir duvar görevi görür.

"Freya!" Ruby, boynunu uzatarak bana bakarken tıslar. "Sana ateş edilmiyor! Öylece sürünerek kaçamazsın!"

Ama kendim de söylemeliyim ki, etkileyici bir yıldırım hızıyla büyük bir saksı palmiye ağacına doğru sürünerek gittim. Ağacın arkasında güvenli bir şekilde durduğumda, dizlerimin üzerine çöküp yaprakların arasından bakmaya başladım.

Matthew, Leo ve Ruby'yi fark etti ve şimdi gergin bir ifadeyle onlara doğru yürüyor. Ağaçların arkasından olayların gelişmesini izliyorum.

"Affedersiniz," diye bir ses duyuldu arkamdan, beni irkiltip *neredeyse* kimliğimi ele verecektim, ama baktım ve Matthew'un bu tarafa bakmadığını görünce rahatladım.

Beni rahatsız eden garsona dönüyorum. "Evet?"

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

Islak mayomla, ayakkabısız ve sürünerek dizlerimi kirletmiş halde, saksıdaki palmiye ağacının arkasında çömelmiş halimin oldukça tuhaf görüldüğünü fark ettim.

"Oh, evet, teşekkürler," diye fısıldarım. "Her şey yolunda."

Şaşkın görünüyor, ama dayanışma içinde o da sesini alçaltıyor. "Emin misiniz?"

"Evet. Ben sadece... biraz gölgeye geçtim."

"İsterseniz size şemsiyeyi taşıyabilirim," diye sessizce teklif ediyor.

Bu kişi sinir bozucu derecede yardımsever. Ayrıca, önemsiz bir ayrıntı olarak, çok çekici. Bronz tenli, esmer, yakışıklı ve Fransız aksanı inanılmaz seksi. Leo, bu adamın "şemsiye" deme şeklini not almalı. O acınası "ütü masası" homurtusundan çok daha iyi.

"Hayır, ben iyiyim," diye onu sessizce sakinleştiriyorum, gitmesini umutsuzca bekliyorum. Matthew'un, ağacın arkasında saklanan biriyle konuşan garsonu fark etmesini istemiyorum.

"Bir şey içmek ister misin?"

"Hayır! Gerçekten!" diye sinirlenerek cevap veriyorum. "Ben iyiyim!"

"Peki, yardıma ihtiyacın olursa haber ver." Dönüp gitmek üzere.

"Bekle, bekle!" diye fısıldarım, bu fırsatı kaçırmamanın delilik olacağını fark ederek onu durdururum. "Piña colada yapar mısın?"

"Evet, tabii ki."

"Büyük boy mu?"

"Evet."

"Bir tane alayım lütfen."

"Sorun değil. Oda numaranız nedir?" "112."

"Harika." Tereddüt ediyor. "Bu ağacın arkasına getireyim mi?"

"Hala buradaysam, evet. Aslında, üç piña colada olsun. Arkadaşlarım için de birkaç tane almalıyım."

Başını sallar ve yakında döneceğini söyler. Aslında daha fazla rahatsız olmamasına şaşırdım. Belki de çılgın İngilizlerin saksı ağaçlarının arkasına saklanıp, yaprakların arasından insanları gözetlerken sürekli piña colada içtiklerini düşünüyordur.

Dikkatimi tekrar Matthew'a çeviriyorum. Elleri cebinde ve çok rahatsız görünüyor. Keşke ne dediklerini duyabilsem! Konuşurken sol elini kulağına götürüp kulak memesini çeviriyor. Bu gergin bir hareket mi yoksa kulak memelerinden mi bahsediyor? *Benim* kulak memelerimden mi bahsediyor? Kulak memelerim gerçekten oldukça büyük! Hep öyle düşündüm, ama ona hiç söylemedim. Benden ayrılmasının nedenlerinden biri bu mu?! *Garip derecede büyük kulak memelerim mi?!*

Matthew garip bir şekilde el salladı ve sonunda dönüp otele geri dönüyormuş gibi yaptı, ama herkes onun bir an önce kaçmak istediğini anlayabilirdi. O kapıdan kaybolduğunda, ben de bir dakika kadar bekledim ve sonra ağacın arkasından çıkıp dikkatlice şezlonguma geri döndüm.

"O neydi?" Ruby, yanına çökünce bana sorar. "Tuhaf bir askeri talim yapıyormuşsun gibi görünüyordu."

"Beni gördü mü?"

Leo başını sallar. "Hayır, güvendesin. Bence çok akıllıca davrandın."

"Bence sen delisin," diyor Ruby, dudakları gülümsemeye çekiliyor. "İyi misin?"

"Ne dedi? Garip kalın kulak memelerimden bahsetti mi? Sorun değil, dürüst olabilirsin."

Ruby ve Leo birbirlerine şaşkın bakışlar atarlar, sonra Leo boğazını temizler ve cevaplar: "Hayır, Freya, kulak memelerinden bahsedilmedi."

"O zaman ne hakkında konuşuyordunuz?" diye soruyorum çaresizce.

"Şey, Ruby'nin kötü bakışları altında hemen cüceye döndüğünü söylemek yanlış olmaz," diye açıklıyor Leo gülerek. "Sadece merhaba dedi ve bizi gördüğüne sevindiğini söyledi, ama bizim tarafımızdan aynı nezaketi görmedi."

"Ona, kendi iyiliği için bizden uzak durmasının en iyisi olacağını söyledim," diyor Ruby meydan okurcasına. "İlk başta, şaka yapıyormuşum gibi güldü, ama şaka yapmadığımı vurguladım."

"Ben ise, senin istediğin bu olduğunu bildiğim için, nazik davranmaya çalıştım, Freya," diyor Leo, Ruby'ye kaşlarını kaldırarak. "Umarım hafta sonunu keyifli geçirmiştir, dedim."

Dudaklarımı ısırarak başımı sallıyorum. "Benden hiç bahsetti mi?" "Nasıl olduğunu sordu," diyor Leo.

"Ona senin çok iyi olduğunu söyledik," diyor Ruby kendini beğenmiş bir şekilde. "Hepsi bu mu? Başka bir şey söylemedi mi?"

"Hepsi bu kadar," diye onayladı Leo, ben de rahat bir nefes aldım. "Akşam yemeğine çıkacağını, yarın düğünde görüşeceğimizi söyledi."

"O zaman buraya geri gelmeyecek mi?"

Leo sırtıttı. "Ruby'nin yorumlarından sonra pek olası değil."

"Tanrıya şükür." Nefes verip onlara minnetle gülümserim. "Siz ikiniz harikasınız."

"En azından ilk görüşme bitti. O kadar da kötü değildi," diyor Leo mutlu bir şekilde. "Çok daha kötü olabilirdi."

"Evet, doğru," der Ruby kuru bir şekilde. "Bitki saksısına dalabilirdi."

"Üç piña colada," diye duyurur garson, yanımda belirir ve üzerinde renkli şemsiyelerle süslenmiş, lezzetli görünümlü kokteyllerin bulunduğu bir tepsi tutar. "Burası ağacın arkasında durmaktan çok daha rahat görünüyor."

Ruby ve Leo şaşkınlıkla doğrulurken, ben gergin bir şekilde gülüyorum. "Ha ha, evet, özür dilerim."

"Bunları ağacın arkasından mı sipariş ettin?" diye sorar Ruby, kendininkini alırken. "Etkileyici."

"Afiyet olsun, başka bir şeye ihtiyacınız olursa haber verin," diyor garson, bana gülümsüyor, sonra tepsiyi kolunun altına sıkıştırıp uzaklaşıyor.

Ruby onun gidişini izler. "Gördün mü? Buradaki herkes manken gibi görünüyor." "Onun 'şemsiye' kelimesini söylemesini duymalısın."

"Başka bir şeye ihtiyacın olursa haber ver, Freya, dedi. Ne düşünüyorum biliyor musun?" Ruby, yaramazca gülümseyerek içkisini yudumlarken sorar. "O iyi geceler öpücüğü için uygun bir adayımız olabilir."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Eski sevgilinle bir etkinlikte olmanın tuhaf yanı, onun *her an* nerede olduğunu bilmen.

Matthew ve ben birlikteyken, onunla bir partiye giderdik ve sonra insanlarla sohbet etmeye başladık ve doğal olarak farklı yönler dağılırdık, bütün gece birbirimize yapışık kalmamız gerekmezdi. Onu kendi haline bırakırdım ve gecenin sonunda eve gitmek için birbirimizi bulmamız gerekene kadar nerede olduğunu pek düşünmezdim. Ama artık bir çift olmadığımız için, o lanet günün her dakikasında tam olarak nerede durduğunu ve kiminle konuştuğunu biliyorum. Farkında olmamaya çalışsam da onun varlığını çok iyi hissediyorum.

Şu anda ona bakmıyorum bile, ama birkaç metre ötede bir grup insanın içinde durduğunu biliyorum. Gözümün ucuyla onu görebiliyorum ve biraz geriye yaslanırsam onu daha net görebiliyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor Ruby, beni baştan aşağı süzerken. "Ne demek istiyorsun?"

"Garip duruyorsun." "Hayır, durmuyorum."

"Evet, öyle. Sanki yoga pozunu deneyeceksin gibi geriye yaslanıp yana doğru eğiliyorsun," diye ısrar ediyor.

"Saçmalama."

"Seksi ve esnek görünmeye mi çalışıyorsun?"

"Ne? Neden seksi ve esnek görünmeye çalışayım ki?"

"Fransız garson için. Bugün burada, içkileri servis etmeye yardım ediyor. Onun için gösteriş mi yapıyorsun?" Ruby, dün gece geç saatlerde düğüne gelen Simone ile gülümsedi. Simone, Cali'nin büyük gününde ona destek olmak için üniversite grubumuzu tamamladı.

"Hayır!" Gerçeği itiraf etmek zorunda kaldığım için sinirlenerek gözlerimi deviriyorum. "Matthew'u gözetlemeye çalışıyorum."

"Oh, tamam." Ruby tiksinişmiş bir ifadeyle ona bakar. "O takım elbiseyle yanlış ayakkabı giydiğinin farkında mı?"

"Berbatlar, değil mi? Ama onun dışında güzel görünüyor." "Pisliğin teki gibi görünüyor."

"Ruby haklı," Simone başını sallayarak diyor. " yle görünüyor."

"Ne giyse ikiniz de aynı şeyi söylerdiniz."

"Hayır, s ylemezdik. Herkes onun yanlış ayakkabı giydiğini anlayabilir, Freya. Artık onun berbat moda zevkini dizginleyecek kimsesi yok, sorun da bu." Ruby derin bir nefes alır ve ona başını sallar. "Bugün onunla konuşacak mısınız?"

"Bundan kaşınabileceğimi sanmıyorum."

Tören çok güzeldi, otelin  imlerinde güneşin altında, Cali ve Dominic parlak, renkli çiçeklerle süslenmiş bir kemerin altında yeminlerini ettiler. Cali, sıcak iklime mükemmel uyan, şifon etekli zarif straplez bir gelinlikle muhteşem görünüyordu. Dominic ve sağdı ları ise açık bej blazerler ve lacivert pantolonlarla çok şık görünüyorlardı. Çok lezzetli olan düğün kahvaltısını yeni bitirdik ve tüm konuklar pasta kesimi ve akşam eğlencesinin başlamasını beklerken, bir caz grubu sahneye çıkmaya hazırlanıyor. Çok güzel ve sıcak bir akşam ve heyecanlı, mutlu bir atmosfer var.

Matthew ve ben hiç bir zaman destinasyon düğünü düşünmemiştik çünkü ben her zaman babamın evinde geleneksel bir İngiliz kır düğünü yapmak istediğimi düşünmüştüm. Ama şimdi buradayım ve burası o kadar b y l  ve göz kamaştırıcı, gerçeklikten o kadar muhteşem bir kaçış ki, artık o kadar emin değilim.

Tabii ki bir daha düğün konusunda endişelenmem gerekeceğini düşünmüyorum.

Aslında düşününce garip geliyor. Hiç evlenecek miyim? Bunun gerçekleşeceğine güvenebileceğim bir aşamaya gelebilir miyim acaba? Uzak bir gelecekte nişanlansam bile, bunun gerçek olup olmadığını merak ederek sürekli korku içinde mi yaşardım?

"Stresli görünüyorsun," diyor Ruby. "Onunla konuşmaktan endişeli misin?"

"Aslında bir daha kimseye güvenebilir miyim diye düşünüyordum."

"Hay aksi." Simone burnunu kırıştırır. "Düğün kutlaması için ne kadar hoş ve hafif düşünceler."

"Muhtemelen alaycı, acımasız, yaşlı bir cadaloz olacağım," diye ekliyorum.

"Ne demek 'olacağım'?" Ruby kaşlarını kaldırır. "Sen zaten alaycılığın zirvesindesin. Ne zaman güzel, mutlu, romantik bir

bir film izlediğimizde, film biter bitmez çiftin birlikte kalmayacağına dair bir konuşma yapmaya başlıyorsun..."

"Eğer film okul yıllarında geçiyorsa, bu pek olası değildir."

"—ve havaalanında öpüşen çifti gördüğümüzde alaycı bir şey mırıldandığını fark etmediğimi sanma."

"Adamın gözünün başka yerde olduğunu açıkça görebiliyordum. Muhtemelen bir ara onu terk edecektir."

"Onlarla konuşmadık bile."

"Evet, ama uçağa binerken uçuş görevlilerini süzdüğünü gördüm."

O eğlenerek gülümser. "Matthew'un aşk hakkındaki görüşünüze zarar vermesine izin vermeyin."

"Aşkın galip geldiğine dair kanıtı ihtiyacım olursa, sen ve Leo buradasınız," diye onu temin ettim, Ruby'nin utangaç bir şekilde ayakkabılarına bakmasına neden oldum. "Bu yılki tüm düğünlerden bahsetmiyorum bile. Yani endişelenme. Henüz yaşlı bir cadaloz değilim, sadece işler o yönde gitmeye başlarsa diye sana yeterince uyarıda bulunmak istedim."

"Bunun asla gerçekleşmemesi umuduyla," diye araya girer Simone, "seksi Fransız garsonun sana baktığını belirtmek isterim."

Barın yönünü işaret ederek başını sallar. Umarım çok belirgin olmayan bir şekilde oraya bakarım ve şampanya şişesini açarken onu görürüm. Gözlerim onunla buluşur ve gülümser, sonra hızlı ve kolay bir hareketle mantarı çıkarır.

"Lanet olsun," diye fısıldadı Ruby, onu izlerken, "İnanılmaz derecede tahrik oldum."

"Ruby!"

"Üzgünüm, ama o şişeyi açışını gördün mü?" Simone nefes nefese. "Kollarının nasıl gerildiğini gördün mü? Sanırım bundan sonra bir bardak buz gibi suya ihtiyacım olacak."

"Neyin ardından?" Leo, tuvaletten dönerek sorar. "Seksi Fransız garson yine 'şemsiye' mi dedi?"

"Kim?" diye sorar Ruby masumca.

"Bu arada, çimin yanlış tarafında duruyorsun," diye devam etti Leo. "Tuvalete giderken, şuradaki masada makaron tepsileri olduğunu fark ettim."

"Ne?!" Ruby'nin gözleri fal taşı gibi açılır. "Macaronlara olan sevgimi biliyorsun ve Fransa'da bunlar beni çıldırtacak. Öncü ol Leo. Sanki onları kaçıracağımı gibi!"

Leo gülerek, konukların arasından geçerek onu takip etmemizi söyledi. Arkada kalmıştım ki, koluma bir el dokundu ve dönüp baktığımda Matthew'u gördüm. Leo, Simone ve Ruby fark etmediler, makaronlara doğru hızla ilerliyorlardı. Yalnızdım.

"Freya," diyor nefes nefese. "Merhaba."

"Merhaba," diyorum. "Nasılsın?"

"İyiyim." Elbiseme işaret ediyor. "Güzel görünüyorsun."

Aslında, gerçekten çok güzelim. Bu tesadüf değil. Bugün Matthew'u göreceğimi bildiğim için, hazırlanmak için yaklaşık beş saat harcadım. Bu sabah Cali'nin tavsiye ettiği lüks yerel kuaförde Ruby'ye saçımı kurutması için küçük bir servet ödedim ve makyajımı tam olarak doğru yapmak için uzun zaman harcadım. Bu makyajı, yaklaşık on beş yaşında gibi görünen ama işini gerçekten iyi bilen bazı YouTuber'ların rehberliğinde evde pratik yaptım. Bu fırsat için denemek üzere birçok elbise sipariş ettim, her birini giyip aynada farklı açılardan fotoğraflarımı çektim ve sonra Phil bakmıyorken işyerimdeki masamda bu fotoğrafları inceledim. Dün gece ustaca uyguladığım sahte bronzlaşma sayesinde, ilk denediğimden daha da güzel duran, sırt dekolteli, ince askılı, turkuaz renkli midi elbiseyi seçtim.

Ancak kıyafetimdeki en güzel şey yüzük. Niamh'ın tavsiyesine uyarak sol elime takmak için bir yüzük almaya karar verdim. Reality TV izlerken telefonumda uygun fiyatlı mücevher sitelerini gezerken bulduğum, orta parmağıma taktığım, altın bir banda yerleştirilmiş büyük, dikkat çekici yeşil bir taş. Artık sol elime her baktığımda, eksik olan şey için üzülüyorum. Muhteşem yeni takımı görüyorum ve kendimi çok mutlu ve havalı hissediyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum. "Sen de öyle."

Ama ayakkabıların değil. Bu yüzden bana ihtiyacın var. Neden bana ihtiyacın yok?

"Teşekkür ederim."

Bu çok acı verici. Şimdi yere bakıyor, ne söyleyeceğini bilemiyor.

"Nasılsın?" diye soruyor sonunda.

"Harika, teşekkürler. Kesinlikle iyiyim," diyorum, konuyu fazla uzatmamaya dikkat ederek, ama umarım bu, bana o acıma dolu bakışları atmayı bırakması için yeterlidir. "Sen nasılsın?"

"Evet. İyiyim." Başını sallıyor. "Bak, anneme yaptığın telefonlar hakkında..."

"Onlar bir hataydı," diye sözünü kesiyorum, ona kaşlarını çatarak, bu konuyu açtığı için kızgınım. "Mesajını aldım, teşekkürler, bu yüzden bunu konuşmana gerek yok."

"Hayır, ben öyle bir şey yapmayacaktım... Üzgünüm, seni rahatsız etmek istemedim," der aceleyle, kızararak. "Mesajım için özür dileyecektim. Geçenlerde Ryan'ı gördüm ve bana mesajın nasıl algılandığını anlattı, ben pek düşünmemiştim... Neyse, önemli olan, mesajı soğuk bir şekilde okuduysan özür dilerim. Öyle demek istemedim."

Huh. İlginç. Bu bir özür gibi geliyor, ama aynı zamanda, mesajı yanlış anlayanın ben olduğumu, onun yanlış yazmadığını söylüyor. O her zaman bu kadar suçsuz muydu? Her zaman bu kadar küçümseyici miydi?

"Özür dilemene gerek yok, teşekkürler," diyorum, sözlerine sinirlenerek. "Umarım Gail beni affedebilir."

"Elbette," diyor, hafifçe öne eğiliyor ve bir an için elimi tutmayı düşünüyor olabilir mi diye düşünüyorum, çünkü eli havada biraz kalıyor ve sonra yanına düşüyor. "O ve babam sevgilerini gönderiyorlar."

Hiçbir şey söylemeden başımı sallıyorum. Sevgilerini mi? Tanrım, onun yanında olmak çok zor. Bu konuşmadan çıkmak istiyorum. İçimde çok karmaşık duygular var. Kaçıp saklanmak istiyorum; ona bağırarak ve ona bir şeyler atmak istiyorum; ama aynı zamanda ağlamak, ona sarılmak ve beni tekrar sevmesi için yalvarmak istiyorum.

"Diğerlerini bulmalıyım." Ona nazikçe gülümsüyorum. "Seni görmek güzeldi."

"Freya," der, hızla, kaçmamı engelleyerek, "Ben de sana... teşekkür etmek istedim."

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "Ne?"

Sanki bunca zamandır nefesini tutmuş gibi derin bir nefes alır. "Sana bunu uzun zamandır söylemek istiyordum, ama adil gelmiyordu. Ama bugün seni burada gördüm ve ne kadar... harika olduğunu gördüm. Her şeyi bu kadar iyi idare ettiğin için sana ne kadar minnettar olduğumu bilmeni istedim."

Beynim donmuş gibi. "Üzgünüm, anlamadım. Neyi hallettim?"

"Ayrılık! Düğünü mahvetmem!" diye açıklıyor, sanki komik bir şey söylemişim gibi gülümseyerek. "Senin rayından çıkacağını hiç beklemiyordum, çünkü sen sensin ve bu tür konularda mantıklı davranacağına güvenebileceğimi biliyordum"

ama yine de. Beni tekmelemen pek hoş değildi..." Bu anıyı hatırlayarak gülümsüyor. "...ama sana yaşattıklarından sonra bunu hak ettiğimi ailem bile kabul etti. Bu ve annemi aradığın zamanlar dışında, gerçekten harikaydın. Belki garip gelebilir ama... teşekkür ederim."

Ona bakıyorum, ağzım açık kalmış. "Düğünümüzden bir gün önce benden ayrıldığında sana deli gibi davranmadığım için bana teşekkür ediyorsun."

O kadar kendinden eminken, birdenbire kararsız görünüyor. Belki de ses tonumdandır. Bir sorun olduğunu hissediyor. Ve kesinlikle haklı.

"Şey... evet. Ama kötü ya da saygısız bir şekilde değil," diyor çabucak, doğru noktaya değindiğini umarak kaşlarını çatıyor. "Demek istediğim, gerçekten çok klas davrandın. Bu iyi bir şey."

"Benim mantıklı davranacağıma güvenebilirsin." Onun önceki sözlerini tekrarlarken onu merakla izliyorum. "Bununla ne demek istedin?"

Omuzlarını silkiyor, temkinli bir şekilde cevap veriyor. "Demek istediğim... Anladığın gibi. Mantıklı, aklı başında birisin ve her şeyi sakinlikle karşılıyorsun. Sen... sağlam bir karakterin."

"Pardon. Neyim ben?"

"Kulağa kötü geliyor, ama ne demek istediğimi anlıyorsun," diyor, gergin bir şekilde gülerek, benim ifadesiz yüzüm ise hiç değişmiyor. "Sen kafayı yiyen biri değilsin, değil mi? Soğukkanlı ve ayakları yere basan birisin. Bu seni üzdü galiba, ama bu bir iltifattır, Freya. Bunların hepsi iyi özellikler."

"Gerçekten mi? Çünkü mesele şu ki, Matthew, bu 'iyi özellikler' senin benden ayrılma nedenlerine çok benziyor," diyorum dişlerimi sıkarak, içimde öfke kaynarken. "Ben çok 'toparlanmış'tım, hatırladın mı? Çok 'pragmatik'? Sen hayallerinle meşgulken, sadece rahat, sakin bir adamdın, benim sağlam, mantıklı tavırlarımla çatışan bir adam."

"Biliyor musun, böyle söylediğinde kulağa kötü geliyor. Olayı çarpıtıyorsun." "Söyleyişimle bir ilgisi yok, Matthew."

"Freya, yapma." Sanki tüm bunlar çok yorucuymuş gibi içini çekiyor. "Sadece sana iltifat etmek istedim, tamam mı? Her şey yolunda sanıyordum, ama belli ki yanılmışım."

İçimde bir şey kırıldı. Beni bu noktaya getiren şeyin tam olarak ne olduğunu belirleyemiyorum, ama onun küçümseyici tavırları, övgü gibi görünen ama aslında alaycı yorumları, konuşmayı manipüle ederek aşırı tepki veren kişi gibi görünmemi sağlaması ve o lanet olası aptal ayakkabılar...

yorumları, konuşmayı manipüle ederek aşırı tepki verenin benmişim gibi gösterme çabası ve o lanet olası aptal ayakkabılar.

"Biliyor musun Matthew," düğünde olay çıkarmamaya dikkat ederek sessizce öfkeyle söylüyorum, "lacivert takım elbiseyle açık mavi ayakkabı giyilmez. Kahverengi veya siyah giyilir. Ve belki şu anda aklıma gelmeyen başka renkler. Ama *asla* açık mavi giyilmez."

Bunun üzerine, arkanı dönüp çimlerin üzerinden onun yanından uzaklaşarak Ruby, Simone ve Leo'nun beni endişeli bir şekilde bekledikleri yere doğru yürüdüm.

"Ne oldu?" diye sordu Ruby, alnında endişeyle kırıksıklıklar oluşmuştu. "Ne kadar süre sohbet ettin? Makaronlara ulaştığımızda senin bizimle olmadığını fark ettik! Sonra gelip seni kurtarmamızı isteyip istemediğinden emin olamadık."

"İyi misin?" diye sorar Leo.

"Hayır," diye tıslarım ve onları yakınlarda sohbet eden misafir grubundan uzaklaştırırım. "Sıkıcı olduğumu söyledi."

Simone nefesini tutar. "Ne? Öyle mi dedi?"

"Aynen öyle. Aman Tanrım, patlayacakmışım gibi hissediyorum. Ben sadece..." Sesim kesilir, fönle kurutulmuş saçlarımı elime alıp tararım, muhtemelen bütün gece mahvederim ama umurumda değil. "Hâlâ orada mı duruyor yoksa gitti mi?"

"Sessizce çekip gitti, merak etme," Simone tiksiniş bir ses tonuyla beni sakinleştirir.

bir

ses "Ne oldu?" diye sorar Leo, koluma rahatlatıcı bir şekilde elini koyarak.

tonu "Bana teşekkür etmek istedi."

yla "Ne için?"

beni "Ayrılığa bu kadar mantıklı yaklaştığın için. Ona saldırmadığın için.

rahat

latır.

Bu kadar gerçekçi ve sıkıcı olduğun için," diye öfkeyle açıklıyorum.

"Ne..." Ruby inanamıyormuş gibi bakıyor. "Sana teşekkür mu etti? Bu çok garip."

"Garip ve korkunç!" diyorum, kollarımı göğsümde kavuşturarak, aniden kendimi savunmasız hissederek. "Bu, durumdan memnun olduğu anlamına geliyor. Pişmanlık duymuyor. Doğru kararı vermemi kolaylaştırdığım için bana teşekkür etmek istedi. Ugh. Kendimi... Kendimi..." Diye iç çekiyorum, gözlerimi kapatıp ortadan kaybolmak istiyorum. "...çok küçük hissediyorum."

"O tam bir pislik," diyor Simone, o kadar duygulu bir şekilde ki gülümsememe neden oluyor. "Umarım ona teşekkürünü nereye sokabileceğini söylemişsindir."

Son sözlerimden dolayı yüzümü buruşturuyorum. "Aslında, ayakkabılarının pantolonuna uymadığını söyledim."

Hepsi kahkahalara boğulur ve kahkahaları o kadar bulaşıcıdır ki, kendimi berbat hissetmeme rağmen ben de kıkırdamaya başlarım.

"Eminim bu onu çok incitmiştir," diyor Leo, başını sallayarak. "Artık günün geri kalanında o ayakkabılarla kendini aptal gibi hissetmek zorunda. İyi oynadın."

"Desteyiniz için teşekkür ederim," diyorum, sonra başımı geriye atıyorum. "Bu nasıl oluyor? Neden bize bunu yaptı? Tekrar mutlu olmak istiyorum."

"Olacaksın," diyor Simone kendinden emin bir şekilde. "Ve Matthew'un korkunç, aptalca, ahmakça yorumlarının Cali'nin düğününü mahvetmesine izin vermeyeceğiz. En azından onun için, bu gece söylediklerini unutacak gücü bulmalısın. Düğününü mahvedeceği için çok endişeliydi."

Burnumu çekiyorum. "Haklısın. Cali, benim dağılmamı hak etmez."

"Kimse izlemiyormuş gibi yaşa" deyimini biliyor musun? diye sorar Ruby.

"Sanırım 'kimse izlemiyormuş gibi dans et' olmalı," diye düzeltir Leo, sonra nişanlısından keskin bir bakış alır. İçkisini bir yudum alır. "Ne olursa olsun, 'kimsenin' yerine 'Matthew'un' yaz," diye talimat verir.

"Bu akşamı keyifle geçirip, o burada değilmiş gibi davranmalısın. Dans et, eğlen, ne istersen yap, Matthew izlemiyormuş gibi bu gece eğlen."

"Bu imkansız," diyorum, dudağımı ısırarak.

"Freya." Ruby omuzlarımı tutar. "Onun kazanmasına izin vermemen çok önemli."

"Mesele kazanmak değil," diye mırıldanır Leo, omzuna hafifçe vurarak.

"Evet, biliyorum Leo, ama bir kez olsun bu kadar olgun ve bilge davranmayı bırak," diye homurdanır ve dikkatini tekrar bana çevirir. "Bu gece somurtursan, düğünü mutsuz geçirirsen, o kazanır. Ama harika vakit geçirirsen, tedbiri elden bırakırsan ve kendine onun sana hissettirdiklerinden çok daha değerli olduğunu kanıtlarsan, sence kim kazanır?"

"Şey... Ben mi?"

"Aynen öyle!" diye bağırır. "Sen kazanan sensin! Sen... ne demişti? Mantıklı mı?"

"Soğukkanlı. Ayakları yere basan. Sağlam. Kafasını kaybeden biri değil."

Matthew'un sözlerine sinirlenerek gözlerini kapattı, sonra açıp bana doğru, kararlı ve emin bir şekilde baktı.

"Sence sen bu özelliklere sahip misin?"

"Şey, evet. Ama o bunları kusurmuş gibi gösterdi. Ve ben sadece bu özelliklere sahip değilim."

"Doğru." Gözleri parlar ve sanki tam da doğru noktaya değinmişim gibi parmağını bana doğru uzatır. "Başka ne gibisin?"

"Uh... alaycı, dedi Isabelle. Daha önce konuştuğumuz gibi, sinik." Tereddüt ettim. "Vay canına. Neden benimle arkadaşsın ki?"

"Odaklan, Freya. Sen nazıksın. Zekisin. Aptalsın."

"Şaşırtıcı derecede aptal olabiliyorum," diye katılıyorum. "Geçen gün çamaşırları asarken müziğe eşlik ederek dans ettiğim gibi."

"Sen komiksin," diye araya girdi Leo. "Matthew'dan çok daha komiksin. Onun pek mizah anlayışı yok. Bazı şakaları oldukça kaba. Kaba mizahı sevmem."

Leo'nun bu açıklamasına oldukça şaşırdım. Ama şimdi düşününce, Matthew'un arkadaşlarımla hiç çok güldüğünü hatırlamıyorum. Belki de bu yüzden Freddie ve Ryan onu hiç arkadaş grubuna dahil etmediler. "Sen takipçi değilsin, liderisin," diye devam ediyor Ruby, "Aklını kaybetmeyen" biri bütün gece düğünün dans pistinde kalıp son kalan kişi olur mu?

"Sanmıyorum."

"Leeds'te bir gece dışarı çıktıklarında trafik konisini çalar mıydı?" Simone keskin bir şekilde soruyor.

"Kesinlikle hayır. Ama bu konuda kendimi kötü hissediyorum ve onu geri koydum."

"Matthew senin hakkında yanılıyor," diyor Simone kesin bir şekilde.

"Evet," diyorum, başımı sallayarak, onun haklı olmasını umutsuzca dileyerek. "Evet, öyle." "İçtenlikle söyle!" diyor Ruby.

"Benim hakkımda yanılıyor!"

"Çok iyi. Peki, bu gece ne yapacaksın?" diye sorar Ruby.

"Sağlam ve ayakları yere basan biri olmayacağım," diyorum, yumruklarımı sıkarak. "Aklımı kaçıracağım!"

"Ve bunu ona bir şey kanıtlamak için yapmıyorsun," diyor Ruby kararlı bir şekilde. "Kimin için yapıyorsun?"

"Kendime kanıtlamak için yapıyorum," diye cevap veriyorum, ona gülümseyerek. "Aferin kızım." Ruby sırtıyor.

"Vay canına." Leo, ondan bana, sonra tekrar ona bakar. "Bu gece nasıl geçecek bilmiyorum, ama öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

"Ben de, Leo," diyorum, Matthew'un konuşmasının dehşeti hafiflemeye başladıkça yeni bir kararlılık hissederek. "Ben de."

Tamam, bu eğlenceli. Dans pisti eğlenceli. Bu şarkıyı seviyorum ve Ruby, Leo, Cali ve ...

Bekle, Ruby ne yapıyor? *Olamaz*. Dans çemberi oluşturuyor. Neden dans çemberini bu kadar seviyor ki? Ah, bu çok tatlı. Dominic ve Cali ortada. Ne kadar sevimliler!

Oh, güzel, Ruby ve Leo'yu da katılmaya teşvik ediyorlar. Cali, Ruby'nin orada dans etmeyi ne kadar sevdiğini biliyor. Her an, klasik slut drop hareketini yapacak ve... bekle... işte orada. Slut drop. Her seferinde beni kahkahalara boğuyor. Kesinlikle harika.

Neden bana el sallıyor? Evet, slut drop'ta çok iyisin Ruby.

Hala bana el sallıyor. Oh

hayır.

Hayır. Hayır. *Hayır*.

Dans çemberinin ortasında olmak aslında oldukça eğlenceli.

Ama sadece beş saniye kadar.

İlginçtir ki, kenara doğru dans ederek, garip bir boyun sallama hareketi yapmak daha garip geliyor.

Ah, işte orada. Onu arıyordum. Tabii ki, ince bir şekilde. Ama gözümü üzerinde tutuyordum.

"Affedersiniz!" Omzuna dokundum.

Seksi Fransız garson dönüp bana gülümsüyor. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Lütfen içecek bir şeyler sipariş edebilir miyiz? Yoksa bara mı gitsen?"

"Ben getiririm. Bu arada, dans etmede çok iyiydin." *Tanrım*.

"Pek sayılmaz," diye gergin bir şekilde gülüyorum.

"Öyleydin. Orada harika görünüyordun." Bana gülümsüyor. Vay canına. Ne muhteşem bir gülümseme.

"Model misin?" Kendimi durduramadan soruyorum.

Ah. Bu çok utanç verici. Bu soruyu sorarken ne düşünüyordum ki? Tam bir aptal gibi konuşuyorum...

"Evet, mayo mankeniyim." Bana başını eğerek sırtıttı. "Ne içmek istersiniz?"

Adı Gabriel.

"Bir melek gibi," diye cevap veriyorum rüya gibi.

Neyim var benim?!

"Ne dedin?" diye sordu, müziğin sesinden beni duyamamıştı. "Boş ver."

Kendine gel, Freya.

"Bu espresso martini çok lezzetli," diyor Leo Gabriel'e.

"Gerçekten öyle," diye onaylar Ruby, ona sersemlemiş bir şekilde gülümseyerek. "Çok yeteneklisin."

"Ben yapmadım." Gülerek cevaplar. "Sadece sana getirdim." "Hayır, o haklı, alçakgönüllü olma," derim, Ruby ve Simone

. "Sen çok yeteneklisin."

Espresso martini ile dans pistine çıkmak iyi bir fikir değil. Bardağın şekli zıplamaya pek uygun değil. Neyse.

Sanırım gecenin geri kalanında kahve lekeleriyle dans edeceğim. Gördün mü? Ben çok rahat biriyim.

"Kahve kokuyorum," Gabriel başka bir masaya siparişi götürdükten sonra ona söylüyorum.

"Anlamadım?"

Ne diyorsun sen?! Yine mi?!

"Boş ver."

"Havuz çok davetkar görünüyor!" Ruby, bir elinde topuklu ayakkabılarını taşıyarak diyor. "Mavi sudaki ışıklar."

"Yıldızlara bak!" diye bağılıyor Leo, yukarıyı işaret ederek. "Çok güzeller."

"Simone "Her yerde parıldıyorlar!

her yerde! Londra'da böyle bir şey göremezsin."

"Öyle mi?" Gabriel yukarı bakar. "Burada her gece olur. Çok romantik."

Ruby ve ben birbirimize bakarız. Onun şaşkın ifadesine gülmek için elimden geleni yaparım. Havuzun üzerine bakarım. Ruby'nin ne demek istediğini anlıyorum. Gerçekten çok davetkar görünüyor.

"Yıldızların altında yüzmeliyiz." Hepsi bana dönüp bakıyorlar.

"Ha?" diye sorar Leo, ellerini beline koyarak.

"Hadi yüzmeye gidelim," derim kendinden emin bir şekilde, eğilip ayakkabılarımı çıkarırım.

"Mayolarımız yok," diye Ruby şaşkınlıkla belirtir. "O zaman böyle girelim."

"Elbiselerimizle," diye onaylar

Simone. "Neden olmasın ki?"

Ruby'nin yüzünde geniş bir gülümseme yayılır. "Tamam o zaman, yaramaz çocuk."

Ayakkabılarını dikkatsizce bir kenara fırlatır. Bir tanesi dün saklandığım saksının içine düşer, bu da tuhaf bir işaret gibi gelir bana. Gabriel güler ve "Tamam" der. Leo omuz silker, cebinden telefonunu ve otel anahtar kartını çıkarır, sonra Ruby ve Simone'un arasında havuzun kenarına yaklaşır ve ellerini birleştirir. Ben Ruby'nin diğer elini tutarım. Gabriel boş olan elimi tutar. Elleri çok güçlü ve sıcaktır.

"Hazır mısınız?" diye sorar Ruby, sıraya bakarak.

"Hazırız," diye cevaplarınız hep birlikte.

"Üç... iki... bir!" Hep birlikte atlarız.

Kahretsin. Beyaz gömlek şeffaflaşmış. *Karın kasları* görünüyor. Ne tür bir mayo satıyorsa, ben alacağım.

"Çok eğlencelisin Freya," diyor Gabriel, havuzdan çıktıktan sonra.

Ruby, Simone ve Leo kıkırdayarak otele geri dönüyorlar. "Öyle mi düşünüyorsun?" diyorum.

"Öyle düşünüyorum."

Utangaç bir şekilde gülümserim ve yere bakarım. O yaklaşır ve ben başımı kaldırıp ona bakarken, bana öpüşmek için eğilir. Sırılsıklam beyaz gömleği ile, yıldızlarla dolu gökyüzünün altında.

Sanki bir aşk romanına girmişim gibi.

Ve bu *muhteşem*.

ON ALTI.

Sana bir soru sorayım: Eve dönüş uçağının rötör yapması, şiddetli bir akşamdan kalma hali ve aynı uçakta eski erkek arkadaşımın olması, daha ne kadar kötü olabilir ki?

Annemden gelen bir telefonla. İşte böyle.

"Alo?" Gözlerimi açacak enerjim olmadığı için arayan numarayı kontrol etme zahmetine girmeden cevap veriyorum.

"Hayatım!"

"Aman

Tanrım."

"Merhaba tatlım," diye cıvıladı, ilk denemede telefonuna cevap verdiğim için çok sevindi. "Nasılsın? Yurtdışında mısın? Yabancı arama sesi geldi!"

"Evet, Fransa'dayım. Havaalanındayım, eve dönmek için uçağa bineceğim. Aslında kapıdayım ve uçağa biniş başlıyor, o yüzden ben..."

"Sesin çok kısık! Boğazın mı ağrıyor?" "Hayır, ben..."

"Şehrin kirliliği yüzünden. Sana iyi gelmiyor, canım. Hep öyle derim! Sana boğazını hemen iyileştirecek ve ilaç almaya gerek kalmayacak sıcak içecek tarifleri göndereceğim. Şimdi, çemen otu bulabilir misin?"

"Ha?"

"Çemen otu, bu bir bitki, canım. Tohumları bu tür şeyler için çok uygun. Çay olarak içildiğinde mucizevi etkileri var. Merak etme, bu hafta sana tüm malzemeleri göndereceğim."

"Uçak kalkıyor," diye yalan söylüyorum, başımı ellerimle tutarken onun sesi zavallı kafamda yankılanıyor, "bu yüzden gitmeliyim."

"Tabii ki, seninle konuşmak çok güzeldi, belki eve döndüğünde daha uzun bir sohbet ederiz. Konuşmak istediğim şey... şey, seni görmeye gelmek istedim! Küçük bir gezi yapıp seninle biraz zaman geçirmek istedim. Bunun iyi bir fikir olabileceğini düşündüm."

"Tamam. Peki. Düşüneceğim."

"Harika," diyor, o kadar samimi bir şekilde ki, ona karşı bu kadar mesafeli davrandığımı için anında kendimi kötü hissediyorum. Kendime, yakın zamana kadar benimle pek ilgilenmediğini hatırlatmam gerekiyor. "O zaman yakında konuşuruz canım, iyi uçuşlar! Hoşça kal!"

Telefonu kapatıp çantama geri koyuyorum. Ruby ve Leo yanımda, Leo başını Ruby'nin omzuna dayamış, hafifçe horluyor, Ruby de başını Leo'nun omzuna dayamış.

Bu fırsatı değerlendirip Matthew'a bir göz atıyorum. Bizden birkaç sıra ötede oturmuş kitap okuyor. Sayfayı çevirmesini izlerken içimi bir endişe kaplıyor. Dün gece havuz başında Gabriel'le öpüştüğümü görmüş olması imkansız. Düğünden bir süre önce ayrılmıştı ve Dominic'in arkadaşlarından birinin yardımıyla oldukça sendeleyerek gitmişti. Ama yine de kendimi suçlu hissediyorum. Sanki yanlış bir şey yapmışım gibi, aldatmışım gibi. Bunun aptalca olduğunu biliyorum. İkimiz de şu anda bekâriz. Ne istersem yapabilirim.

Ama yine de garip.

Akşamdan kalma hali korku ve suçluluk duygusunu daha da kötüleştiriyor. Kendime bunu söyleyip duruyorum. Bu sabah alarmla uyandığımda, banyoya gittim ve yüzümün her yerinde makyaj izleri olduğunu gördüm. Yansımanızı gördüğümde gerçekten şaşırdım. Berbat görünüyordum. Önceki gece yüzümü temizlememiştim ve yüzme havuzunda geçirdiğim zaman yüzüklerim ve rimelim yanaklarımdan akmıştı. Gabriel *bunu nasıl* öpmek istedi? diye merak ettim ve yüzümü çılgınca ovuşturmaya başladım.

Leo ve ben kahvaltı etmek için otelin restoranına zamanında inmeyi başardık, bu da Ruby'nin aksine, ekstra uykuya karar vermiş olan Ruby'nin aksine, yardımcı oldu. Simone da yatakta kalmayı tercih etti, özellikle de uçağı daha geç olduğu için. Ama Cali ve Dominic bu sabah kahvaltıda oradaydılar, bu yüzden balayına çıkmadan önce ikisini de görmek güzeldi.

"Dün gece çok formundaydın," diye fısıldadı Cali, vedalaşırken ona sarılırken. "Seni uzun zamandır bu kadar mutlu görmemiştim."

Ayrılıktan sonra mı yoksa öncesinde mi demek istediğini tam olarak anlamadım, ama akşamdan kalma olduğum için bunu analiz edecek durumda değildim. Leo ve ben havaalanına gitmek için hazırlanmak ve Ruby'yi uyandırmak için ayrı odalarımıza döndük. Check-in işlemlerini atlattık, ama buraya geldiğimizde Matthew'un da aynı uçağı beklediğini gördük. Her zamanki gibi. Bu keşif beni *yüz* kat daha kötü hissettirdi.

Uçakta oturduğumuzda, Matthew'un en arkada, bizim ise en önde olduğumuzu görünce, aslında "Teşekkürler" diye fısıldadım.

Düşündüğümde bu hiç de şaşırtıcı değil. Ben uçuş rezervasyonu yaparken her zaman koltuk seçerim, o ise rastgele koltuk tahsisine razı olur.

Belki de benim sağlam karakterli, onun ise rahat biri olduğumu kastettiği budur. Ben öngörülebilirim, o ise risk almayı tercih ediyor.

Her neyse.

"Çok gerginsin," diye sızlanarak Ruby, başını omzuma yaslayarak koluma vurur. "Ne oldu?"

"Matthew bu uçakta." "Ee?"

"Bu yüzden gerginim."

Yüksek sesle esneyerek koluma başını yaslar. "Şeffaf gömlekli Gabriel'i düşün. Heykel gibi bir tanrının karın kasları. Bu seni rahatlatır."

"Gözlerim kapalı ama seni hala duyabiliyorum," diye Leo pencere kenarındaki koltuğundan homurdanır.

Uçuş neyse ki sorunsuz ve hızlı geçiyor ve eve vardığımda, yorganımın altına girip sonsuza kadar orada kalmak için can atıyorum, sadece eve gelen akşam yemeğimi almak için çıkıp, kendi ağırlığım kadar noodle yedikten sonra hemen yatağıma geri dönüyorum.

Ertesi sabah uyandığımda, sadece akşamdan kalma hali geçmemiş, suçluluk ve korku da gitmişti. Alarmı kapatıp biraz su içtim ve yavaşça oturdum, bacaklarımı rahat yatağımdan sallandırmaya hazırlanarak işe gitmek için hazırlanmaya başladım.

Yorganı itmek için uzandığımda, sol elimdeki yüzüğü fark ettim. Dün gece çıkarmayı unutmuşum. Yüzüğe gülümsedim. Gabriel beni sıkıcı bulmuyordu. Beni eğlenceli buluyordu.

Ben de öyle düşünüyorum.

"Baba," diye başlıyorum, çimlerin ötesindeki büyük çukurun yanında duran toprak yığının ve yanında duran küreğe merakla bakarak, "neden bahçeyi kazıyorsun?"

Güneşin altında bahçe mobilyalarına oturur ve iki fincan çay getirir.

"Bir gölet yapıyorum," diye gururla açıklıyor. "Bu benim yeni projem. Yolun aşağısında bir delikanlı bana yardım ediyor. Buranın kurbağalar, semenderler, böcekler ve diğer vahşi hayvanlar için cennet gibi bir sığınak olmasını istiyorum. Yusufçuklar ve yusufçuklar da gelmesini umuyorum. Bunun için güzel bitkiler de alacağım. Neden daha önce yapmadığımı bilmiyorum

dürüst olmak gerekirse, daha önce neden yapmadığımı bilmiyorum, Freya. Burada oturduğumda bana eşlik edecek birileri olması güzel olacak."

"Kurbağalar ve semenderlerden mi bahsediyorsun?"

"Aynen öyle." Kupasına gülümseyerek bir yudum çay içti. "Onlar tanıdığım çoğu insandan çok daha iyi sohbet ediyorlar."

"Tabii ki Adrian'dan bahsediyorsun."

"Hey!" kardeşim, telefonumun ekranından bana bakarak diyor. "Benim sohbetim mükemmeldir. Seninkinden çok daha iyidir, Freya. Kapı kolunda sabahlığının kolunu yırttığın hikayeyi tekrar anlatır mısın? O hikaye beni çok etkilemişti."

"Tamam çocuklar," der babam, ben Adrian'a dilimi çıkarırken eğlenerek. "Yeter artık."

"Bence oraya bir gölet çok yakışır," diye düşünürken, Adrian'ın bahçeyi görebilmesi için kamerayı çeviriyorum. "Su çok sakinleştirici."

"Katılıyorum," diyor Adrian. "Eğlenceli bir proje gibi görünüyor, baba. Ama kazarken sırtına dikkat et."

"O kadar da yaşlı değilim, teşekkürler," diye kibirli bir şekilde cevaplar. "Ben genç bir delikanlıyım."

"Belki bittiğinde yeni bir bayan arkadaşına gösterebilirsin," diyor Adrian yaramaz bir gülümsemeyle. "Yaptığın gölet gibi muhteşem bir şeyi kendine saklayamazsın. Dışarı çıkıp semenderlerle ilgilenen başka biriyle çıkmak için iyi bir fırsat."

"Çok komik," der babam, gözlerini devirerek. "Şaka yapmıyordum!"

"Haklı, baba," diyorum ve telefonu aramızdaki masanın üzerine koyuyorum, böylece onu sürekli elimde tutmam gerekmiyor. "Biraz flört etmeyi düşündün mü?"

"Bu ne, müdahale mi?" Başını sallar. "Bütün bu saçmalıklar için çok yaşıyorum."

"Az önce genç bir delikanlı olduğunu söyledin," diye işaret eder Adrian. "Bahçende bir gölet kazmak için çok yaşlı değilsen, randevulaşmak için de çok yaşlı değilsin."

"Kimse flört etmek için yaşlı değildir," diye ekliyorum. Adrian, tostunu ısırp sabah kahvesiyle yudumlarken başını sallıyor. "Neden seni bir flört sitesine kaydettirmiyoruz?"

"Teşekkürler, ama hayır," diyor babam kararlı bir şekilde. "Sana daha önce de söyledim, ilgilenmiyorum. Alışkanlıklarımdan vazgeçemem. Kimsenin gelip

hayatımı altüst etmesine ihtiyacım yok."

Adrian ve ben birbirimize anlamlı bir bakış atıyoruz. Babam her zaman bu tür bahaneler kullanır. Gerçekte, biz onun tekrar biriyle birlikte olmaktan ve kendini savunmasız hissetmekten çok korktuğunu düşünüyoruz. Onu istemediği bir şeye zorlamak istemiyorum, ama onun için bir arkadaşının olması iyi olurdu.

Semenderler dışında.

"Birin gelip ortalığı karıştırmasından bahsetmişken, yeni bir aşkım var," diyor Adrian. "Üç kez çıktık ve şu ana kadar işi batırmadım. Umarım ikiniz de yeterince etkilenmişsinizdir."

"Bu çok heyecan verici!" diyorum, telefona doğru eğilerek. "Şanslı adam kim?"

"Adı Nolan, New York doğumlu ve büyümüş. Çok yakışıklı, çok zeki, çok başarılı."

"Kulağa mükemmel geliyor," diyor babam, kaşlarını kaldırarak. "Seninle çıkarken ne arıyor?"

"Ha! İyi espri, baba," diyorum, kendi şakasına gülerken onaylayarak başımı sallıyorum.

"New York'ta çekici ve esprili biri olarak biliniyorum," diyor Adrian gülümseyerek. "İngiliz aksanım sayesinde. Hepsini kandırıyor."

"Onunla nasıl tanıştın?" diye soruyorum. "Çok iyi bir parti gibi görünüyor."

"Bir arkadaşım aracılığıyla; o arkadaşımın iş arkadaşı. Bugün beyzbol maçına gideceğiz. Henüz rekabetçi yapımı görmedi, bu yüzden beni gerçekten sevip sevmediğini görmek için iyi bir test olacak. Umarım onu kaçırmam."

"Bu konuda çok heyecanlısın galiba," diyor babam sıcak bir şekilde. "Onunla ne zaman tanışacağız?"

"Baba! Bu dördüncü randevumuz. Ailelerimizle tanışmaya daha çok var."

"Göletim hazır olduğunda onu eve getirebilirsin," diyor babam. "Bugün onu gördüğünde, ona hoş geldin de."

"Evet, baba, harika bir fikir," diyor Adrian alaycı bir şekilde. "Onunla dördüncü buluşmamızda, benimle *İngiltere*'ye uçup babamı, kız kardeşimi ve bir sürü semenderle tanışmasını isteyeceğim. Çok seksi bir sohbet olacak." Gülüyor ve başını sallıyor. "Freya, Fransa nasıldı?"

"Harikaydı, teşekkürler. Çok güneşliydi ve düğün beklendiği gibi muhteşimdi."

"Orada, malum kişiyle nasıl gittiğini sorabilir miyim? Yoksa bu soruyu geçiştirmek miyiz?"

"Ben eve geldiğimde babam bu konuyu ustaca geçiştirdi," diyorum ona.

"Senin bu konuyu konuşmak isteyip istemediğini görmek için bekliyordum," diyor babam,

koltuğunda kıpırdanarak. "Rahatsız olursan diye doğrudan sormak istemedim."

"Benim her zaman doğrudan konuya gireceğime güvenebilirsin," diyor Adrian, ağzında bir parça tostla. "Ee? Ne oldu? İkinci rauntta onu hayalarına mı tekmeledin?"

"Hayır, daha medeni bir yol izlemeye karar verdim. Fazla konuşmadık." Ayrıntılara girmek ve "teşekkür ederim" anını bir kez daha yaşamak istemediğim için derin bir nefes alıyorum. "Onun varlığı dışında, gerçekten eğlenceli bir hafta sonuydu."

Babam elimi cesaretlendirmek için elimi okşadı. "Kolay olmamıştır."

"O düğüne gitme cesaretini gösterdiğine inanmıyorum," diyor Adrian. "En azından yaz boyunca başını eğip seni rahat bırakacak kadar saygılı olacağını düşünürdün."

"O kadar basit değil." Omuz silkiyorum. "Sırf ayrıldık diye arkadaşlarının düğünlerini kaçıramaz. Keşke öyle olsaydı ama genel olarak bakıldığında bunun çok adil olduğunu sanmıyorum."

"Bu konuyu konuştunuz mu?" Adrian, elini çenesine dayayarak kameraya doğru eğilir. "Seninle konuşmak için geldi mi, yoksa onu bir daha görmekten memnun musun?"

"Tabii ki onu bir daha görmek istemiyorum," diyorum, ellerime bakarak. "Bize biraz mesafeye ihtiyacımız olduğunu söyledi ve durum böyle kaldı."

"Yani sana bir sonuca varmamış," diye sonuçlandırır Adrian.

"Hayır, pek sayılmaz." diye inlerim. "Artık onu hiç tanımıyor gibiyim. O kadar... iyi görünüyor ki. Bunca yıl birlikte olduktan sonra beni terk ederken bir tepki vermesi onu öldürür mü?"

"Birinin iyiymiş gibi davranması, gerçekten iyi olduğu anlamına gelmez," diyor babam, bahçeye bakarak. "İnan bana, bu durumdan etkilenmeyecektir."

"Hala bana tavus kuşu kiralamayla mahvettiği için borçlu," diye Adrian öfkeyle söylüyor. "Tüm zamanların en tuhaf düğün hediyesi," diye yorumluyorum.

Adrian sırtıyor. "En tuhaf mı, en iyi mi?"

"En tuhaf," diye onaylıyorum, gözlerimi devirerek. "Dürüst olmak gerekirse, baba, Adrian nereden çıktı?"

"Bana bakma. Hepimiz onun... şey, yaratıcı yönünü annesinden aldığını kabul edebiliriz." Babam tereddüt eder. "Son zamanlarda onunla konuştunuz mu?"

"Cehennem gibi bir akşamdan kalma halimdeyken beni aradı," diye bilgilendiriyorum onları. "Beni ne kadar iyi hissettirdiğini tahmin edebilirsiniz."

"Sesi oldukça tiz," diyor Adrian. "Bir keresinde bana bahçelerinde öten kuşlarla konuşmayı sevdiğini söylemişti. Sanırım yavaş yavaş onların ses tonuna uymaya çalışıyor."

"Londra'ya gelip seni ziyaret etmek istediğini söyledi, Freya," diyor babam, beni dikkatle izleyerek. "Bence bu çok güzel bir fikir. Özellikle de Rachel'ın düğünü yaklaşırken. Ondan önce küçük bir toplantı yapmak hoş olabilir."

"Katılıyorum," diyor Adrian. "Büyük gün gelmeden önce ona bazı temel kurallar verebilirsin, örneğin sahneye çıkıp grubun izni olmadan yeni geline spontane bir şarkı söylemenin uygunsuz olduğu gibi. Duyduğuma göre yakın zamanda Evan'ın arkadaşlarının düğününde bunu yapmış; görünüşe göre Mamas and the Papas'ın klasik şarkısını söylemiş. Evan onu muhteşem bulmuş, ama ben gelin ve damadın bu konudaki görüşlerini de duymak isterim."

"Bunu yapmadı, değil mi?" diye inleyerek yüzümü ellerimle kapattım. "Bunu nereden duydun ki?"

"Onun ağzından," diyor Adrian. "O arıyor, ben de cevap veriyorum."

"Hey, o gün ben cevapladım," diye huysuzca söylüyorum. "Ve sen de ancak son zamanlarda onunla konuşmaya başladın, o yüzden o kibirli tavrını bırak. Denizlerin ötesinde güvendeyken benimle onunla buluşmamı teşvik etmek senin için kolay."

"Kötü bir fikir olmayabilir, hepsi bu," diyor omuz silkerek. "Düğünden önce buzları kır, böylece o gün çok garip olmaz."

"Annem garip davranmaz. Her zaman hiçbir şey olmamış gibi davranır ve her şey yolunda gibidir. Kocaman bir şapka takıp ortalıkta dolaşır, aşk ve ruh eşleri hakkında coşkuyla konuşur ve her şeyin ne kadar harika olduğunu anlatır."

"Ben ondan bahsetmiyordum," diye düzeltir Adrian. "Senin için çok garip olmasın diye iyi bir fikir olabilir diye düşündüm. Rachel'ın düğününden keyif almanı istiyorum, annemin yanında garip hissetmeni değil. Uzun zamandır ilk kez görüşmüş olursan, rahatlanan daha kolay olur."

"Peki ya sen?"

"Benim durumum önemli değil," diyor kararlı bir şekilde. "Son zamanlarda büyük bir değişim yaşayan ben değilim. Sadece senin iyi olduğundan emin olmak istiyorum." Küçük kardeşim için içimi kaplayan sevgiyle gülümsüyorum.

"Teşekkürler Adrian, ama endişelenmene gerek yok. Ben iyiyim. Zaten annemi ne zaman görebileceğimi de bilmiyorum. Bu yaz çok fazla düğün ve bekarlığa veda partisi var.

"Sıradaki kim?"

"Dublin'de Niamh ve Freddie. Eğlenceli olur herhalde."

"Jamie de orada olacak mı?" diye sorar babam rahat bir şekilde.

Ona dönüp bakıyorum. "Jamie'nin kim olduğunu nereden biliyorsun?"

"Onun adını birkaç kez geçirdin, canım."

"Öyle mi?"

"Niamh'ın bekarlığa veda partisi... ya da neyse, ondan sonra seni aradığımda. Sanırım bu Jamie denen kişi seni suç işlemeyi teşvik etti demiştin?"

"Vay canına." Adrian'ın gözleri heyecandan büyür. "Ne tür bir suç faaliyeti? Neden bu ilginç detayları bana değil de babama anlatıyorsun?"

"Tamam, sana bunlardan bahsettiğimi hatırlamıyorum baba," diyorum, dehşete kapılmış bir şekilde. "Trafik konisi hırsızlığından bahsettiğimi hatırlıyorum..."

"Trafik konisi mi çaldın? Çok saçma," Adrian alaycı bir şekilde dedi.

"Evet, Jamie'nin seni teşvik ettiğini söylemiştin ve bunu söylediğinde, adı bana tanıdık geldi çünkü onu Isabelle'in düğününe bıraktığını hatırladım," diye sıraladı babam. "Dancing Bear'da çalışan adam o."

Ne? Açıkça deliriyorum. Bunları babama geçiştirerek anlatmış olmalıyım, ama o bu kadar ayrıntıyı hatırlamış mı? Araba anahtarlarını her aradığında nerede bıraktığını hatırlayamıyor, ama *bunu* mükemmel bir şekilde hatırlıyor.

"Bu Jamie kim?" diye sorar Adrian.

"Anladığım kadarıyla iyi bir adam," diyor babam, ben ise tüm bu olanlara çok şaşırmış olduğum için konuşamıyorum. "Butik bira seviyor, sakalı var ve bekar."

"Baba!"

Bana masumca bakar. "Ne?"

"Bunları nereden biliyorsun?! Onu *takip* mi ediyordun?" "Ne diyorsun sen?" Kaşlarını çatıyor. "Bana sen anlattın." "Hayır, anlatmadım!"

"Evet, söyledin." Adrian gülümser ve telefon ekranına döner. "Onun hakkında konuştuğunun farkında bile değil."

"Bilinçaltındaki arzunun klasik bir işareti," diyor Adrian.

"*Aman Tanrım!*" diye haykırırım dehşet içinde. "Jamie'ye bilinçaltında arzu duymuyorum! Ve babamın önünde böyle şeyler söyleme!"

"Ne, sakallı bir adamdan hoşlandığın gibi şeyler mi?"

"*Kapa çeneni, Adrian.*"

"Babana onun bekar olduğunu söyledin..."

"Geçici bir yorum olarak! Önemli bir detay değildi!" "Bana önemli gibi geliyor."

"Tamam, bu konuyu kapatalım!" derim dramatik bir şekilde, babam büyük bir eğlenceyle gülerken yanaklarım utançtan kızarır. "Devam etme zamanı!"

"Ben de daha iyi ifade edemezdim. Artık devam etme zamanı," Adrian gülümser ve kahve fincanını kaldırarak kadeh kaldırır gibi yapar. "Ve bu Jamie denen adam da bunun için mükemmel bir yol gibi görünüyor."

Uzun süre biriyle birlikte yaşadıktan sonra aniden bekar kaldığınızda, diğer kişinin evin bakımına yaptığı katkının çok bariz hale geldiğini keşfettim.

Örneğin, faturaları düzenleme konusunda her zaman daha iyiydim çünkü onları hemen ödemek ve dosyalama yapmayı seviyorum, oysa Matthew sıkıcı ama önemli evrak işlerini "başka bir zamana" bırakma eğiliminde olan biridir (ve bir ay sonra fatura hala mutfak masasında duruyor ve tozlanıyor). Ayrıca, sıcak su sorunlu olduğunda veya Wi-Fi bağlanmadığında gibi durumlarda bir şeyleri tamir etmekte de oldukça iyiyim.

Matthew elbette mutfakta harikaydı ve ayrıca, kimse yapmadığında çok önemli olduğunu düşünmediğiniz şeylerde de oldukça becerikliydi, örneğin yüksek raflardan eşyaları tehlikeli bir şekilde sallanan sandalyeye tırmanmadan indirmek veya resimleri düzgün asmak gibi.

Ama biliyor musunuz? Artık tüm dezavantajlarımın iyi bir şey olduğunu görüyorum, çünkü bu, her zaman zayıflıklarım olarak gördüğüm şeyleri geliştirmem için bir fırsat.

Buna olumlu bir bakış açısı getiriyor olmamın nedeni, bu hafta başıma gelen, hayatımı değiştiren bir olaydır.

hayatımı *değiştiren* bir olay yüzünden.

Evet.

Bir kuş.

Bu öngörülemeyen ama sonuçta zamanında gelen kuş olayı sayesinde, tek başına evini idare eden bir kadın olarak geliştirebileceğim tüm şeylerin ve zaten başarılı olduğum tüm şeylerin bir listesini hazırladım. Şöyle ki:

Geliştirilmesi gerekenler:

- **Çöp toplama günlerini öğrenmek**
 - Bu tür şeyler çok ciddiye alınır ve geri dönüşüm gününü yine kaçırsam, yan komşum olan nazik tiyatro öğrencileri bana yine onaylamayan bakışlar atmaya devam edecekler.
- **Paspaslamak**
 - Tamam, paspaslamanın bu kadar önemli bir iş olduğunu kim bilebilirdi ki? Arada sırada hızlıca süpürmek yeterli olur sanıyordum, ama *hayır*. Sert yüzeyleri iyice paspaslamak gerekiyor. Bu gerçekten büyük bir fark yaratıyor.
- **Sabahları bulaşık makinesini boşaltmak**
 - Ne kadar zahmetli olsa da, bulaşık makinesini sabah ilk iş olarak boşaltırsanız, gün boyunca bulaşıkları lavaboda biriktirmek yerine makineye koyabilirsiniz. Bu sayede yatmadan önce mutfığa gidip, makineyi boşaltıp yeniden doldurmanız gerektiğini hatırlamak zorunda kalmazsınız. Yatmadan önce dinlenmeye çalışırken gerçekten etkili olan küçük bir ayrıntı.
- **Toz alma**
 - Benim neyim var lan?! Neden benim yaşam tarzım bu kadar *toz* üretiyor?! Matthew'u o küçük toz beziyle dolaşırken hep dalga geçerdim, ama tanrım, o bir şeylerin peşindeymiş. İnsanlar iğrenç. Bunlar nereden geliyor? *Nereden?*
- **Yemek**
 - Tabii ki. Bunun üzerinde durmaya gerek yok.
- **Kapıları kapatmayı hatırlamak**
 - Bu oldukça özel bir konu, ama meğer her şeyi açık bırakma alışkanlığım varmış. Bilinçaltımda kapıları hızla geçip arkamda kendiliğinden kapanmasını bekliyorum, bu da beni hırsızlara ve ayrıca, fark ettiğim kadarıyla, *kuşlara* açık hale getiriyor (aşağıya bakın).

Mükemmel olduğum şeyler:

- **Faturaları zamanında ödemek**
 - Kolay. Faturayı al. Hemen öde. Hiç zor değıl.
- **Gerekirse faturalara itiraz etmek**
 - Bu şirketler, geçerli bir neden olmadan aylık ödemeleri artıracabileceklerini ve benim fark etmeyeceğimi düşünüyorlar, değıl mi? *Bir daha düşünün, kamu hizmetleri dünyası.* Onları arayıp, fiyatları tekrar düşürene kadar sakın ama kararlı bir şekilde düzeltmekten çekinmem. Dünyada tüm zaman benim. (Ancak *Love Island* yayınlanırken değıl. O zaman saat 9:00'da P.M.)
- **Elektrik arızaları**
 - Bu konuda yeteneğim var. Belki başka bir hayatta teknisyenmişimdir. Matthew bu konuda çok kötüydü. Nesneye uzun süre bakıp sonra ona vurur ve en iyisini umardı. Hiç işe yaramazdı.
- **Evi düzenli ve organize tutmak**
 - Bazı insanlar gibi, kullandığım şeyleri yerine koyarım. İsim vermeyeceğim ama Matthew bu çok basit görevde berbat biriydi. Kanepenin kolundan katlanmış bir battaniyeyi alırsınız, yeniden katlar ve kalktığınızda yerine geri koyarsınız. Battaniyeyi koltuğun üzerinde, televizyon kumandası ve Doritos cipsleri katların arasında saklanacak şekilde bırakmazsınız.
- **Bahçe işleri**
 - Övünmek istemem ama bu konuda çok iyiyim.
- **Banyo temizliğı**
 - Genelleme yapmak veya stereotip oluşturmak istemem, ancak bunu düzgün ve titiz bir şekilde yapabilen bir erkekle henüz tanışmadım. Yanıldığımı kanıtlayacak birini bulursam çok mutlu olurum. Lütfen. Bir gün yanıldığımı kanıtlayacak birini bulursam çok mutlu olurum.
- **IKEA mobilyalarını monte etmek**
 - Bu, çözülmesi gereken bir bulmaca gibi ve ben bunu seviyorum. Matthew çok sabırsızdı ve bu tür şeylerden nefret ediyordu, bu yüzden bu benim için çok yararlı oldu. Bazen kendin yap işleri yaparken, İngiliz esintili *National Treasure* spin-off'unda Nicolas Cage gibi davranıyorum ve çalınan Magna Carta'nın yerini bulmak için bu mükemmel raf ünitesini monte etmem gerekiyor. Kulağına tuhaf geldiğini biliyorum, ama her bir vidayı incelediğinizde

ve kafanızda epik, gerilim dolu bir tema müziği çalarken çok daha eğlenceli hale geliyor.

Ve son olarak, Matthew ile hala birlikte olsaydık, ona bunu yaptırırdım, bu yüzden sahip olduğumu asla bilemeyeceğim bir yetenek:

- **Evden bir kuşu çıkarmak**

Bu, hoş ve sakin bir Perşembe akşamı oldu. Dışarısı hala aydınlıktı. Sıcak bir gündü. Bahçeye çıkıp filizlenen bitkilerimi kontrol ettim, ama içeri geri döndüğümde arka kapıyı açık bırakmış olmalıyım. Buzdolabından çikolata aldım, sonra kanepeye uzandım ve Netflix'teki tüm dizileri gözden geçirip sonunda yüzlerce kez izlediğim bir dizi seçmeye başladım. Tüm seçenekleri mutlu bir şekilde tıklarken, aniden kanat çırpma sesi gibi bir ses duydum.

Garip, diye düşündüm. Sonra tıklamaya devam ettim.

O anda, *anormal büyüklükte bir Londra güvercini* salona uçarak televizyon izlemek için bana katıldı. İçeri daldı ve yere kondu. Ona göz kırptım. Bana başını eğdi.

İtiraf ediyorum, ilk başta aşırı tepki vermiş olabilirim.

Çığlık attım, ayağa fırladım, kanepeye atladım ve güvercin beni tüfekle köşeye sıkıştırmış gibi kendimi duvara attım. Çığlıklarım güvercini korkutmuş olmalı ki, panik içinde odanın içinde uçmaya başladı, bu çığlık atan cadıdan kaçmaya çalışıyordu ama kaçacak yol bulamıyordu.

"*Aman Tanrım!*" diye bağırdım, duvar boyunca kapıya doğru kayarken, güvercin pencereye çarptı ve sonra pencere pervazına kondu. "*Lütfen buraya pisleme!*"

Bu aptalca bir istekti. Tabii ki güvercin ne dediğimi anlayamazdı. İngilizce bilmiyordu. Ayrıca, o bir güvercindi.

Yine de, daha önce de söylediğim gibi, şok insanı tuhaf ve şaşırtıcı tepkiler vermeye itiyor. Oturma odasından güvenli bir şekilde çıktıktan sonra, koridorda durup nefesimi yavaşlatarak kendimi topladım. Bu istenmeyen ziyaretçiyle başa çıkmam gerektiğini fark ettim. Başka kimse bunu yapmayacaktı.

"Bunu halledebilirsin," dedim kendime, çünkü açıkçası başka seçeneğim yoktu.

Mutfağa gidip bir çay havlusu aldım. Salona geri dönüp ön kapıyı açtım. Sonra dikkatlice oturma odasına geri döndüm. Güvercin, onu kendi haline bıraktığım için artık biraz daha sakinleşmişti. Yerde dolaşıyor, hiçbir yere gitmiyor, hiçbir şey yapmıyor, sadece güvercinlik yapıyordu.

Arkasına gizlice yaklaştım ve çay havlusunu sallayarak "*Kış kış, güvercin! Kış kış!*" diye bağırmaya başladım.

Güvercin benden uzaklaşarak, çoğu zaman yanlış yöne doğru uçtu, ta ki *zafer kazanana kadar*. Sonunda salona uçmayı başardı ve koşu ayakkabılarımın yanına kondu.

Tam da istediğim yerde.

Yine ona doğru ilerledim, mutfağa giden yolu kapatarak, çay havlusunu sallayarak onu ön kapıya doğru yönlendirdim.

"Kış kış! Dışarı çık! Kış kış!"

Downton Abbey'deki bir hizmetçi gibi kibirli bir şekilde tekrarlad

Benden birkaç kez sinirli bir şekilde zıpladıktan sonra, sonunda mesajı anladı ve dışarıdaki ılık akşam havasına uçtu.

"Evet!" diye bağırdım, peşinden koşarak kapıyı çarptım.

Hızla dairenin diğer tarafına koştum ve bahçeye açılan kapıyı kapattım. Sonra ellerimi belime koydum ve yüzümde kocaman bir gülümsemeyle, muazzam bir başarı duygusu hissettim. Gelecekte, herhangi bir kuş evime girerse, bunun üstesinden gelebileceğimi biliyorum. Şimdiye kadar, bu yeteneğe sahip olduğumu bilmiyordum.

Haklıydım, diye düşündüm, çay havlusunu kancasına geri asıp mutlu bir şekilde kanepeye döndüm. Hallettim.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Swill Ödülleri, yılın en iyi şarap, bira ve alkollü içkilerini ödüllendirir ve içki ticareti için oldukça önemlidir. Genellikle Londra'daki lüks bir otelde düzenlenir (bu yıl Dorchester'da) ve ekip ve eşleri (eğer eşlerini getirirlerse) ile her zaman eğlenceli bir gece geçirilir, ayrıca mevcut ve potansiyel yeni müşterilerle tanışmak için harika bir fırsattır.

Geçen yıl bu zamanlar, ödül törenine giderken çok kötü bir ruh halindeydim. Matthew ve ben önceki gece büyük bir kavga etmiştik ve bütün gün konuşmamıştık, ikimiz de özür dilemek için çok inatçıydık. Kavga, ertesi gün işe götürmek için gardıroptan siyah bir gece elbisesi çıkarırken başladı. Matthew, Akin'lerde futbol izledikten sonra eve geldiğinde, ödül töreninden önce giyinmek için onu yanıma almak istiyordum.

Yatağa uzanmış, bacaklarını uzatıp çaprazlamış, ayakkabıları hala ayağında, bir elinde telefonu, diğer elini başının arkasında yastığın üzerinde tutuyordu. O dönemde saçları oldukça uzundu, geriye atmazsa gözlerine düşecek kadar uzundu. Saçlarını uzatıyordu ama kısa saçları ona daha çok yakışıyordu. Ayrıca sakal bırakmayı deniyordu ama sakalı çok düzensiz çıkıyordu, bu yüzden uzun sürmedi. Ben sakalını oldukça beğenmişim ama benim fikrim dikkate alınmadı.

"Bu elbiseyi beğendim," dedi.

"İyi." Gülümsedim ve elbiseyle giymem gereken ayakkabıları aradım. "Sen ne giymeyi planlıyorsun?"

"Neye?" diye sordu, telefonunda gezinirken.

Klasik siyah topuklu ayakkabılarımı buldum ve çantama koydum. "Ödül törenine."

"Ben gitmiyorum."

Odanın diğer ucuna takılarımı almaya giderken durdum. "Gitmeyeceğim de ne demek?"

Sonunda telefonundan başını kaldırdı. "Yarın iş yemeğim var." "Ama bu uzun zamandır takvimdeydi."

"Senin takviminde," diye vurguladı, kaşlarını çatarak.

"Ortak takvimimizde," dedim kararlı bir şekilde ve kontrol etmek için telefonumdan takvimi açtım. "Birkaç ay önce yazmıştım. Mutlaka görmüşsündür."

"Evet, ama sadece senin gideceğini sanıyordum."

"Ne?" Elimi belime koyarak, onun ciddi olup olmadığından emin olamadığım için gergin bir şekilde gülümsedim. "Her yıl bu ödül törenine benimle birlikte geliyorsun."

"Gelmen gerektiğini söylemedin."

"Bildiğini sanmıştım," dedim, gülümsemem solmaya başladı. "Gerçekten gelmeyecek misin?"

"Bu iş içkisine gideceğimi söyledim ve şimdi vazgeçemem, özellikle de annemle aile yemeği yediğim için sonuncusunu kaçırdığım için. Eğer bundan vazgeçip, bunun yerine partnerimin iş içkisine gitmem gerektiğini söylersem, her türlü bahaneyi kullanarak bundan kaçtığımı düşünecekler."

"Swills 'iş içkileri' gecesi değil," dedim, artık sinirlenmeye başlamıştım. "Bu benim için çok önemli bir gece, bunu biliyorsun."

"Evet," dedi yavaşça, o da sinirlenmeye başlamıştı, "ama bu yıl benim de gelmem gerektiğini söylemedin, ben de başka planlar yaptım. Üzgünüm Freya, ama takvime ikimiz için bir şeyler yazıp benim gelmemi bekleyemezsin."

"Her yıl birlikte gidiyoruz, gelmeni istediğimi belirtmeme gerek olduğunu düşünmedim!"

"Bu, benimle konuşmadan takvimi kontrol edip benim de bunu kabul edeceğimi varsayabileceğin anlamına gelmez! Ben sana söylemeden takvime bir şey yazıp yine de bunu yapmanı beklersem nasıl hissederdin?"

Tereddüt ettim, çünkü açıkçası o böyle bir şey yapsa hiç hoşuma *gitmezdi*.

"Bu farklı!" diye tartıştım, bunun nasıl bir şey olduğunu çok iyi bilmeme rağmen. "Bu, senin de çok iyi bildiğin yıllık bir etkinlik. Takvimde gördüğünde ve gitmek istemediğine karar verdiğinde neden bir şey söylemedin?"

"Bu benim sorumluluğum değil!"

"Bu nasıl senin sorumluluğun olmaz, Matthew?"

"İş etkinliğine gelmem gerektiğini bana söylemek senin sorumluluğun," dedi öfkeyle, yatakta oturup başlığa yaslanarak. "İş içkilerini ortak takvime yazıp senin gelmeni beklemezsin."

"Sen takvime hiçbir şey yazmıyorsun! Ve açıkçası, gelmek isteyeceğini düşündüm. Bu benim için önemli bir gece."

"Freya," dedi uzun, derin bir nefes alarak, "bu akşam yemeklerinde hep iş arkadaşların ve müşterilerinle meşgulsün. Benim gelmememin ne önemi var ki? Neden bunun hakkında tartışıyoruz?"

"Çünkü masamızda sana ayrılmış bir yer var. Çünkü patronuma bu kadar geç bir zamanda gelmeyeceğini söylemek benim için utanç verici. Ve çünkü senin orada olmanı istiyorum!"

"Bana bu konuda suçluluk duygusu yaşatman gerçekten haksızlık," diye mırıldandı.

"Seni hiçbir şey için suçlu hissettirmiyorum, sadece gelmeyeceğini bana söylemediğin için sinirliyim."

"Aman Tanrım, bu tartışmaya girmeyeceğim, bu çok aptalca!" diye bağırdı, bacaklarını yataktan sallayarak ayağa kalktı. "Bana bundan bahsetmedin, şimdi de sanki senin aklını okuyamadığım için bu benim suçummuş gibi davranıyorsun!"

Odayı terk etti ve ben yatmaya hazırlanırken ortalıkta dolaşmaya başladım. O odaya geldiğinde, ben yatağa girmiş, ona sırtımı dönmüştüm ve o da iyi geceler demeden ışığı kapattı. Sabah her zamanki gibi ona kahve yaptığımı hatırlıyorum, ama ikimiz de birbirimize mesafeliydik, ikimiz de hala öfkeliydik.

Onun haklı olduğunu biliyordum. Takvime yazdığım için onun gelmesini beklemek benim için haksızlıktı. Ama bunu ona, ödül töreninden sonra eve döndüğümde, takımımın viski markalarından birinin yenilenen ambalaj tasarımıyla "en iyi yeni lansman" ödülünü kazanması nedeniyle biraz sarhoş ve keyifli bir haldeyken söyledim.

Bu yıl, taksi otele yaklaşırken çok daha iyi bir ruh halindeyim, çünkü telefon takvimleri konusunda kimseyle tartışmak zorunda kalmadım, bu da bir rahatlama. Siyah bir kokteyl elbisesi, ayak bileklerinde fiyonk şeklinde bağlanan kurdeleli turuncu blok topuklu ayakkabılar ve uyumlu turuncu bir el çantası giyiyorum. Profesyonel ama bir parça renkli bir hava yaratmaya çalışıyorum.

Ekibimdeki herkes gibi, işyerindeki tuvalette hazırlanıyorum, bu yüzden makyajımı çok abartacak zamanım ve yerim yok, biraz maskara sürerek bronzlaştırıcı ve rujumu tazeliyorum.

Patronum Phil, ödül töreninin yapıldığı balo salonuna girdiğimizde bana ve eşine birer kadeh şampanya uzattı ve tören başlamadan önce konuklar kaynaşırken hepimiz bir an durup kalabalığı gözden geçirdik. Phil, kalabalığı görmek için boynumu uzattığımı fark etti.

"Birini mi arıyorsun?"

"Hayır, kimseyi aramıyorum," diyorum aceleyle.

Bu bir yalan. Dancing Bear'ın IPA kategorisinde aday olduğunu fark etmiştim ve Jamie'nin burada olup olmayacağını merak etmiştim. Onun burada olmasını özellikle istediğimden değil. Sadece burada olabileceği aklıma gelmişti.

Bazı müşterilerimize selam vermeye gidiyorum ve tören başlamadan birkaç dakika önce tuvaleti bulmak için gizlice uzaklaşıyorum. Birinin kabul konuşması sırasında masadan kalkıp gizlice dışarı çıkmak zorunda kaldığımda her zaman suçluluk duyuyorum.

Tuvaletten dönerken Jamie'yi görüyorum. Konukların, farklı markaların tadım ve broşürler sunduğu yemek stantlarının etrafında sohbet ettiği balo salonuna giden koridorda duruyor. Onunla göz göze geldiğimde küçük bir el hareketi yapıyorum. Yüzünde anlamlı bir gülümseme yayılır ve izin isteyerek yanıma gelir. Şık bir lacivert takım elbise giymiş ve yanağımdan öpmek için eğildiğinde kolonyasının kokusu burnuma gelir. Kokusu çok güzel.

"Zamanında geldin," diyorum, boğazımı temizleyerek ve kolonyasının kokusunun başımı döndürmesine izin vermemeye çalışarak. "Etkileyici."

"Seni etkilemek için bu kadar mı yeter? İyi bilmek." Gülümser, gözleri ayakkabılarımdan yukarıya doğru kayar. "Çok güzel görünüyorsun."

"Sen de öyle. Kravat takmışsın, her şeyin var."

Sanki ona kravatın rahatsız edici olduğunu hatırlatmışım gibi, elini uzatıp kravatın düğümünü çekiştirir. "Suttworth çalışanlarının da etkinlikte olacağını bildiğinde, çaba sarf etmen gerekir. Sten sonrası akşamdan kalma halin nasıldı?"

"Çok kötüydü. Seninki?"

"Berbat. Ama eğlenceli bir hafta sonuydu."

"Öyleydi." Otel personelinin salondakileri balo salonuna almaya başladığını fark ettim. "Başlamak üzere gibi görünüyor. Yerlerimize gidelim."

Yanımızdaki tezgâhı işaret etti. "Gitmeden önce, bu zeytinyağını denedin mi? Tören başladığında bu tezgâhlar toplanacak, o yüzden geç olmadan şimdi denemelisin."

Küçük tadım kapları ve dilimlenmiş ekşi mayalı ekmek tabaklarının arkasında masada dizili ince, koyu renkli zeytinyağı şişelerine göz attım. Tezgahın arkasında duran kadın, dikkatimizi fark edince dikleşti ve gülümsedi.

"Bunu denemelisin," diye ısrar eder Jamie ve beni oraya götürür. "Bu, şimdiye kadar tattığım en iyi zeytinyağı."

"Vay canına. Bu çok iddialı bir söz, ama senin bunu hafife almayacağını biliyorum."

"Nicola, arkadaşına bu zeytinyağını anlat," der Jamie, Nicola ona gülümseyerek bana ekmek tabağını uzatır.

"Tabii ki! Bu yağ Toskana'da üretiliyor ve çeşitli zeytin türlerinin karışımından yapılıyor, ama esas olarak Moraiolo ve Frantoio zeytinlerinden. Narin, tereyağı gibi ve hafif biber tadı var. Önce yağın kokusunu alın, bu tadı için önemli, tıpkı şarap tadarken olduğu gibi."

"Bu bir aile işletmesi, değil mi?" Jamie, ona başını sallayarak ekliyor.

"Evet, nesillerdir öyle," diye onaylıyor. "Hepimiz bu yağa çok bu yağa tutkuyla bağlıyız, her öğünde kullanıyoruz. Dünyadaki herkes ailem kadar zeytinyağı tüketseydi, çok zengin olurduk." Jamie ve ben gülümserken, o da memnuniyetle gülümser. "Bu yağın üretildiği çiftlik San Gimignano yakınlarında."

"Eminim çok güzeldir," diyorum özlemle.

"Önyargılı olabilirim, ama fena değil. Gün batımları çok güzeldir. Aslında gelecek yıl orada evleneceğim," diye ekliyor utangaç bir şekilde.

"Gerçekten mi? Tebrikler!"

"Düğünde şarap yerine zeytinyağı mı ikram edeceksin?" diye espri yapan Jamie, bu şakadan memnun görünüyor. Oldukça sevimli.

"Seçmenize gerek yok, çünkü aslında şarap da üretiyoruz," diye bilgilendirir onu.

"Şarap ve zeytinyağı," diye iç geçiriyorum, "daha ne isteyebilirsin ki?"

"Ekmek," diye cevaplar Jamie, sonra elimdeki dilime doğru başını sallar. "Tadım zamanı. Fikrinizi duymak için sabırsızlanıyorum."

Dilimden bir parça koparıp Jamie'ye kalan kısmı uzattım, o da minnetle aldı. Talimatlara uyarak küçük kağıt bardağı elime alıp kokladım, sonra ekmeğimi bardağa batırıp tadım kabına damlatarak elbiseye bulaşmamasına dikkat ettim. Jamie de aynısını yaptı.

"Şeref!" diyor.

"Şeref!" diye cevap veriyorum ve bir ısırık alıyorum. Çiğniyorum ve sonra Jamie'ye dönüp ağzım doluyken konuşuyorum. "Aman Tanrım."

"Biliyorum!" diye cevaplar, gözleri fal taşı gibi açılmış, o da hala çiğniyor. "Bu... inanılmaz!"

"Biliyorum!"

Nicola, kalan ekmeğimi tekrar tadım kabına batırıp bir ısırık daha alırken gülüyor. Bu gerçekten en lezzetli zeytinyağı, çok lezzetli, pürüzsüz ve tereyağı gibi. Tadı bana İtalya'yı hatırlatıyor. Ailenin çiftliğini, muhteşem bir gün batımının sıcak, altın rengi tonlarıyla kaplı, düğün için hazırlanmış uzun ahşap masalar, saçında çiçekler olan sade, uçuşan bir elbiseyle doğal bir şıklık ve tuhaflık sergileyen gelin, açık renkli bir takım elbise giymiş damat, aileleri ve arkadaşlarıyla gülüşen, arka planda bir müzik grubu çalarken, ferahlatıcı beyaz şarap içen çiftin hayalini görebiliyorum. Her şeyi mükemmel bir şekilde canlandırabiliyorum.

"Zeytinyağı seni sersemletmiş galiba," diyor Jamie gülerek ve beni hayallerimden uyandırıyor. "O kadar iyi, değil mi?"

"Gerçekten öyle. Teşekkürler Nicola, düğününüz için tebrikler," diyerek, bana uzattığı peçeteyi minnetle alıyorum. İyi zeytinyağının bir lokmasıyla, hiç gitmediğim bir yerin romantik fantezisine kendimi kaptırmış olmaktan garip bir şekilde utanç duyarak yanaklarım kızarıyor.

Tören başlamak üzere, bu yüzden Nicola'ya tekrar teşekkür edip salona doğru ilerliyoruz.

"O yağı hayatıma soktuğün için teşekkür ederim," diyorum Jamie'ye, parmaklarımla ağzımın etrafında kırıntı kalmadığını kontrol ederek.

"Rica ederim. Bu akşamki kategorilerinde bol şans."

Ona kaşlarını kaldırıyorum. "Suttworth'a iyi şanslar mı diliyorsun?" "O içki markalarına ve onların arkasında duran tutkulu, parlak insanlara iyi şanslar diliyorum," diye düzeltir, dudaklarının köşeleri gülümsemeye doğru kıvrılır. "Ve sanırım, Suttworth'a iyi şanslar dilemiyorum ama sana iyi şanslar diliyorum."

"Onur duydum. Dancing Bear'a da iyi şanslar. Eğer bir şey kazanırsan, Suttworth seni satın almayı düşünebilir."

Bana bir bakış attı. "Bu komik değil."

"İyi geceler, Jamie." Gülümserim ve masama doğru yönelirim, o ise odanın diğer tarafındaki masasına doğru yol alır.

Sonuçta, bu etkinlik gerçekten çok eğlenceli geçiyor, ve bunun nedeni sadece yeni markalarımızdan birinin şişe tasarımında ödül kazanması değil, aynı zamanda iş dışında, rahat bir ortamda iş arkadaşlarımızla vakit geçirebilmek ve iş dışındaki konularda sohbet edebilmek de çok hoş. Jamie için Dancing Bear'ın IPA kategorisinde ödül kazanamamasına üzüldüm, ama aday gösterilmiş olması bağımsız bir marka için harika bir reklam oldu ve belki de benim veda sözlerimden sonra içten içe sevindi. Ona sormaya fırsatım olmadı, çünkü tören biter bitmez

Yarın uzun bir toplantı günü olacağı için, içki içmek için kalmak istemedim. Ona veda etmek için onu aradım, ama ya kalabalığın içinde kaybolmuştu ya da çoktan gitmişti.

Yine de ona teşekkür borçluyum, çünkü ertesi gün masamda oturmuş, yeni bir bakış açısına ihtiyaç duyan İngiliz markası Bodacious Gin için kampanya fikirlerimi içeren notlarımı incelerken, aniden bir ilham dalgası geldi. Hızla birkaç fikir not aldım.

O günün ilerleyen saatlerinde ekiple yaptığımız gayri resmi beyin fırtınası toplantısında Bodacious Gin konusu gündeme geldi ve pazarlama faaliyetlerimizi odaklamamıza yardımcı olacak hedef kitle eğilimleri ile birlikte kampanya için çeşitli fikirler tartışıldı. Sonunda ben söz aldım.

"Dün geceki ödül töreninde, bir yemek standında bu zeytinyağını denedim ve onu üreten ailenin kadınıyla konuştum. Bana zeytinyağının üretildiği çiftlikten ve arazinin nesillerdir ailesine ait olduğundan bahsetti. Zeytinyağını tattığımda, bunu gerçekten hayal edebildim. Bu, deneyimi çok daha iyi hale getirdi."

"Zeytinyağı, doğru yapıldığında olağanüstü bir tada sahiptir," diyor Phil.

Her gün öğle yemeğinde aynı jambonlu sandviçi yiyen birinden böyle samimi bir söz duymak beni şaşırttı.

"Doğru. Aynen öyle," diye devam ettim. "Ama bence geçmişte Bodacious ile ilgili reklamlar sadece tadı üzerinde yoğunlaşmıştı. Yeni kampanyada, hikayesini de anlatmayı düşünmeliyiz. Bu içeceğin arkasındaki tutkulu, parlak insanlara odaklanmak önemli bence."

"Bu ilginç," diyor Phil düşünceli bir şekilde, masadaki herkes başını sallıyor.

"Bodacious, Shropshire'da bir aile şirkettir. Ancak bunu çevrimiçi varlıklarından asla anlayamazsınız. Bodacious'ın sosyal medya hesaplarında, lezzetli görünümlü bir cin tonik bardağının yanında şişenin güzel fotoğrafları bolca yer alıyor, ancak markayı daha insani kılan, kişisel bir yanı yok. Web sitelerindeki "Hakkında" sayfasında şirketin kısa tarihi var, ancak akılda kalıcı ayrıntılar yok. İngiliz buğdayından nasıl damıttıklarını ve bitkisel maddeleri nasıl eklediklerini anlatıyorlar, bu önemli, ancak damıtma ve ekleme işlemlerini fiilen yapan tutkulu insanlardan, yani şirketin başında olanlardan hiç bahsedilmiyor. Şahsen, onlar hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorum ve bence diğer insanlar da ister. Bir ürüne, özellikle de yerli bir ürüne, harcanan emek ve tutkuyu bildiğinizde, o ürünle bir bağ kurarsınız, değil mi? Sonunda sadece harika

tadı değil, harika hikayesini de hatırlarsınız. Bu tür şeyler Bodacious'a yeni bir bakış açısı getirebilir.

Sonunda nefesimi toplayarak durakladım ve umutla odaya baktım. Herkes bana bakıyordu, ama yine de başlarını sallıyorlardı ve Phil cesaret verici bir şekilde gülümsüyordu.

"İyi düşündün, Freya. Bu yolu deneyelim ve nasıl gittiğine bakalım. Bu işi sana bırakabilir miyim?"

"Bana bırakın," diyorum kendinden emin bir şekilde, bu proje için heyecanlanarak. Dediğim gibi, Jamie'ye bir teşekkür borçluyum.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Leo hakkında yeni bir şey öğrendim," diyor Ruby, siparişlerimizi verdikten ve garsona menülerimizi uzattıktan sonra. "Gerçekten tuhaf ve itici bir şey."

Leo'ya suçlayıcı bir bakış atarım. "Yine dušta tırnaklarını mı kesiyordun?"

"İğrenç!" Ruby dehşetle ona bakar. "Bunu mu yaptın?"

"Yıllar önce ve sadece birkaç kez yaptım, ta ki Freya'ya bundan bahsedene kadar. O da bana bir daha bu konuyu açmamamı söyledi," diye açıklıyor, ellerini kaldırarak. "Üniversiteden beri yapmadığımı söz veriyorum. Bunun iğrenç olduğunu düşünmüyorum. Kesilen tırnaklar giderden aşağı akıyor, ne var bunda..."

"Bu kesinlikle iğrenç," diyor Ruby, burnunu kırıstırarak onu kesiyor. "Ayrıca ikinizin ne hakkında konuştuğunuzu da bilmek istemiyorum, böyle kişisel bilgiler konuşmada ortaya çıkmasın. Neyse, konu bu değildi."

South Bank'ta akşam yemeğinin tadını çıkarırken, mutlu bir şekilde arkama yaslanıp pipetle buzlu çayımı yudumluyorum. Önyargılı olabilirim, ama Londra'nın yaz aylarında bir özelliği var. Atmosfer çok güzel, herkes dışarıda ve güneşin tadını çıkarıyor. Belki de bu kadar güzel havalar burada nadir olduğu için, böyle bir hava olduğunda insanlar daha kolay neşeleniyor ve her şey biraz daha parlak ve güzel görünüyor.

"Peki, bu tuhaf, itici şey nedir?" diye merakla soruyorum.

Ruby güneş gözlüklerini düzeltir. "Leo şimdiye kadar tek bir tür kiş olduğunu sanıyordu."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, o" —parmağını Leo'nun yönüne doğru uzatıyor—"quiche Lorraine olduğunu düşünüyordu... ve hepsi bu."

"Üzgünüm. Anlamadım." Tereddüt ederek Leo'ya açıklamasını bekledim.

"Kişin sadece Lorraine kişisi olduğunu mu düşünüyordun?"

"Doğru. Bu kadar çok çeşidi olduğunu kim bilebilirdi ki? Geçen gün mantarlı ve ıspanaklı olanından yedik. Sadece pastırmalı olduğunu sanıyordum. Her şey böyle başladı."

"Ne? Bu nasıl mümkün olabilir? Quiche'in farklı malzemelerle yapılabileceğini nasıl bilmezsin?"

"Ben de aynı soruları sordum, Freya," diyor Ruby, hayal kırıklığıyla Leo'ya başını sallayarak. "Bunca yıldır, Lorraine quiche'in tek quiche olduğunu sanarak yaşamış."

"Bu olay beni çok şaşırttı," diye itiraf ediyor Leo. "Ne heyecanlı bir hafta oldu."

"Lanet olsun." Ruby yüzünü buruşturur. "Ne zaman bu kadar yaşlandık ve sıkıcı hale geldik ki, Leo'nun quiche konusundaki bilgisizliği haftanın en heyecan verici olayı oldu? Konuşacak başka şeyler bulmalıyız."

"Freya yakında dedikodu malzemesi sağlayacaktır," diyor Leo, bana sırıtarak. "Bir sonraki Düğün Sezonu görevi çok yakında."

"Oh evet!" Ruby sevinçle bağırır, garsonun paylaşımlı başlangıçları masanın ortasına koyması için geriye yaslanırken yüzü aydınlanır. "Freya, çıplak kalmaya hazır mısınız?"

Garson şaşkın görünüyor. "Uh... başka bir şey getireyim mi?" diye soruyor.

"Hayır, teşekkürler, bu harika görünüyor," diye Ruby onu temin eder ve garson masamıza garip bir bakış atarak uzaklaşır.

Yüzüm kızardı. "Teşekkürler."

"Muhtemelen şu anda seni çıplak olarak hayal ediyordur." "*Ruby!*"

"Şaka yapıyorum," diye gülerek çubuklarını kırıyor. "Yani, bir nevi. Neyse, doğum günü kıyafetine soyunup otelde koşturmacaya hazır mısınız?"

"Hayır, buna hazır değilim. Beni bu aptal görevi kabul etmeye ikna ettiğine inanmıyorum."

"Bizi suçlama," diyor Leo. "Spice Girls'ü suçla." "Bunu gerçekten yapmak zorunda mıyım?"

"Sözleşmeyi sen imzaladın, Freya," diyor Ruby ciddi ve profesyonel bir ses tonu.

"Ben hiçbir şey imzalamadım."

"Sözlü olarak taahhütte bulundun ve şu anda iki yıla."

"Sonrasında ne kadar iyi hissedeceğini bir düşün."

duygusal ve ... gerçekten sevmediğin ifade neydi?"

Hayal kırıklığıyla gyozamı çiğniyorum. "Sağlam. Sağlam bir karakter."

"Doğru." Omuzlarını silkiyor. "Otel koridorunda çıplak koşan kimse sağlam karakterli sayılamaz."

Derin bir nefes alıp içkimi alıyorum. Bu açıkçası *saçma* görevi yapmak istemediğim kadar, Ruby'nin haklı olduğu da bir gerçek. Bu, Cali'nin düğününde Matthew'un bana hissettirdiği gibi sıkıcı bir ezik olmadığımı kendime kanıtlamama yardımcı olur.

Gabriel'i öperken kendimi bir ezik gibi hissetmediğim kesin. Düşündüğümde, bunun nedeni Düğün Sezonu hayatta kalma rehberi idi. Belki de bu görevler yardımcı oluyor.

"Sanırım sözlü bir sözleşme imzaladım," diyerek pes ettim.

"Aferin kızım." Ruby, Leo'ya zaferle gülümser. "Bunu duymak için sabırsızlanıyorum. Sonrasında kendini çok özgür hissedeceksin. Çıplak olmayı seviyorum. Çıplak demişken, Gabriel hakkında ne hissediyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Başka birini öpmek tuhaf mıydı? Tekrar dışarı çıkmak? Bu tür şeyler," diye omuz silkerek açıklıyor.

Sorularını düşünmek için bir dakika duruyorum. "Aslında o kadar da garip hissetmedim. Matthew dışında birini öpmek garipti ve ertesi sabah biraz suçluluk duydum, duymamalıydım ama. Ama kesinlikle pişman değilim. Biraz eğlenceliydi."

Geçen gün başıma gelen tuhaf olayı itiraf etmiyorum. Duş alıyordum ve aniden Matthew'un başka biriyle çıkması konusunda aşırı bir panik hissettim. Birdenbire geldi. Kendime odaklanmak ve biraz zaman ayırmak için çok çaba sarf ediyordum, ama Matthew'un başka bir kadınla randevuda olduğu düşüncesi aklımdan geçti ve hemen ağlamaya başladım.

Bunun Gabriel'in öpücüğüne gecikmiş bir tepki olup olmadığını merak ettim. Başka biriyle birlikte olmam, Matthew'un başka biriyle birlikte olma olasılığını çok gerçekçi hale getirmiş olabilir miydi?

İyi haber, bu durumun beni ölmek istememe neden olmamasıydı. Ayrılıktan sonraki ilk birkaç hafta, Matthew'un başka bir kadınla buluşması fikri beni çıldırtıyordu — öfke, ihanet, incinme ve inanamama duygularının yıkıcı bir karışımı beni boğuyordu ve bu düşünce beni ağlatıyordu. Bu sefer, duşta sessizce ağladım ve kendimi biraz üzüntüye kaptırdım, sonra yüzümü yıkadım,

suyu kapatıp, dışarı çıkıp, kendimi kuruladıktan sonra günümü devam ettim.

İşte bu bir ilerleme.

Ruby çubuklarını masaya koydu. "Randevular hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Düğünlerde garsonları öpmek başka bir şey, ama randevulaşmak tamamen farklı bir konu." Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Artık Adrian ve ben babama randevulaşmakla ilgili sorular sorduğumuzda babamın nasıl hissettiğini anlıyorum. Sıcak koltukta oturmak çok terletici bir iş."

"Sadece kafanı toplamaya başlamak için bir şey, hepsi bu," diyor. "Önce düğün sezonunu atlatmaya odaklanalım."

"Aynen öyle," diyor Leo, içkisini eline alarak. "Kim bilir? Belki bu yaz bittiğinde, tekrar dışarı çıkıp flört oyununa girmeye hazır olursun."

Konuşma başka konulara geçer, ama flört konusu bütün akşam boyunca kafamda dolanır, ta ki eve gidip yatağıma uzanıp kitap okumaya çalışana kadar, ama konsantre olamam. Flört. Flört. Bana çok yabancı geliyor. Bütün bu fikir. Bu düşünce beni çok korkutuyor.

Matthew dışında biriyle çıkamazdım. Ya hatasını fark edip tekrar bir araya gelmek isterse? Başka biriyle çıkıyorsa, her şeyi mahvettiğini düşünür ve fikrini değiştirdiğini bana söylemeye tenezzül etmez! Bu yüzden, her ihtimale karşı bekar kalmak mantıklı. İlişkimizin bittiğinden tamamen emin olana kadar.

Ama yine de, düğünümüzden bir gün önce benden ayrıldı. Artık beni sevmiyor. Ben de artık bitmesini istememeli miyim? Bana söylediği onca kötü şeyden sonra?

Neden tutunuyorum?

Tutunmayı bırakmanın bir yolunu bulmalıyım.

Matthew'a olan karmaşık duygularımı bir kenara bırakırsak, nasıl flört edeceğimi bile bilmiyorum. Babama sanki bu çok kolay bir şeymiş gibi yeniden birini bulmasını söylüyordum. Ne düşünüyordum ki? Bu *çok korkutucu*.

Telefonumu alıp Ruby'yi arıyorum.

"Bizi şimdiden özledin mi?" diye soruyor telefonu açarken. "Nasıl flört edileceğini bilmiyorum."

"Ne?"

"Daha önce benim flört etmemle ilgili söylediklerin var ya?"

"Evet?"

"Hazır hissetsem bile, nereden başlayacağımı bilmiyorum. Ne yapacağım? Nasıl flört edilir?"

"Bekle, hoparlöre alayım," diyor, sonra bir süre bekledikten sonra, "Tamam, Leo da burada. Freya, Leo."

"Merhaba Freya," diye seslendi.

"Nasıl flört edileceğini bilmiyorum," diye tekrar ediyorum.

"Herkes flört etmeyi bilir," diyor Leo, sorumdan hiç şaşırmamış gibi. "Biriyle tanışırsın, sohbet edersin, hepsi bu."

"Çok basitmiş gibi anlatıyorsun." Diye iç geçiriyorum. "O kadar basit değil. Önce, daha yakından tanımak istediğin biriyle tanışman gerekiyor. Sonra aranızda bir bağ olup olmadığını, aranızda bir heyecan olup olmadığını anlamak gerekiyor. Bütün bunlar bir barda bir iki içki içerek mi olacak? Bu çok büyük bir baskı."

"Ama heyecan verici bir baskı," diyor Ruby coşkuyla.

"Matthew dışında kimseyle heyecanlanabileceğimi sanmıyorum," diye itiraf ettim, gözlerimi kapatıp başımı yastığa yasladım.

"Düşündüğünde 'heyecan' kelimesi oldukça tuhaf," diyor Leo yardımsever bir şekilde.

"Ne kadar yol kat ettiğine bak!" diye ısrar ediyor Ruby. "Ayrılıktan birkaç hafta sonra, bir daha asla aşk hikayesi izlemeyeceğini söylemiştin. Şimdi haline bak! Sanki kendi romantik komedi filminin yıldızıymışsın gibi havuz başında seksi Fransız erkekleri öpüyorsun!"

"Kendi romantik komedimin yıldızı gibi hissetmiyorum."

"Mesele şu ki," diye devam ediyor, "Fransa'da rastgele bir adamın taş gibi karın kaslarını ve mükemmel kalçalarını okşamaya hazır olacağını hiç düşünmemiştin, ama işte buradayız."

"Bu tanımlamaların Freya'nın mı yoksa senin mi olduğunu bilmek istiyorum," diye mırıldanır Leo arka planda. "Onun o poponun mükemmel olduğunu söylediğini hatırlamıyorum."

"Belki de haklısın." Dudaklarımı ısıırıyorum. "Başka biriyle çıkmayı hayal edemiyorum. O tür bir yakınlık kurmak? İmkansız görünüyor. Bir daha nasıl birine güvenebilirim ki?"

"Öğreneceksin," diye beni teselli eder Ruby. "Ve doğru kişiyle, bunu isteyeceksin."

"Bilmiyorum," diye boğuk bir sesle söylüyorum, sonra da düşündüğüm ama yüksek sesle söylemek istemediğim bir şeyi itiraf ediyorum, çünkü bu korkuyu daha da

daha gerçek hale getiriyordu. "Beni sevdiğini söyleyen kimseye asla gerçekten inanamayacağımndan korkuyorum."

O geç kaldı.

Hepimiz uçakta, kalkışa hazırız ve tahmin edin, koridordan koşarak gelen son kişi kim? Jamie. Tabii ki.

Herkes ona bakıyor. Bu yüzden uçuşlara erken geliyorum. Uçaktaki herkesin bakışları altında nasıl titremez? Çantasını omzuna asmış, ortadan rahatça geçiyor. Beni fark edip gülümsüyor, "Selam" diyor ve birkaç sıra arkamdaki koltuğuna oturuyor. Çantasını baş üstü dolabına koyup koridor tarafındaki koltuğuna otururken arkama bakıyorum.

Başımı öne çevirip kulaklıklarımı takıyorum, kalkışa hazırım. Dublin'e giden aynı uçakta olmamıza şaşırmadım. Düğün davetlilerinin çoğu bu uçakta. Onları kapıda selamlaşırken gördüm ve Niamh ve Freddie'den bahsettiklerini duydum. Kendimi tanıtmayı düşündüm, ama sonra bunu yaparsam uçuş sırasında onlarla sohbet etmek zorunda kalabileceğimi düşündüm ve aslında arkanıza yaslanıp rahatlamak ve...

"Affedersiniz."

Uçak kalkış yaptıktan ve emniyet kemeri ışığı söndükten sonra biri omzuma dokundu. Kafamı kaldırdığımda, üzerinde duran bir yabancıyı gördüm. Kulaklıklarımı çıkardım, onu tanıyıp tanımadığımı veya farkında olmadan bir hata yapıp yapmadığımı düşünerek paniğe kapıldım.

"Evet?"

"Arkada arkadaşınızın yanında oturuyorum ve o, sizin birlikte oturmak isteyebileceğinizi düşündü," diyor bana sıcak bir gülümsemeyle. "Aslında koridor tarafındaki koltuğu tercih ederim, bu yüzden yer değıştirmekten hiç rahatsız olmam."

Jamie'ye başını salladı ve ben koltuğumda dönüp ona sert bir bakış attığımda, bana elini salladı ve "Hadi!" diye seslendi.

Jamie'nin bana giderek daha çok ısınmaya başladığını itiraf etmeliyim. Swill Ödülleri'nde o zeytinyağını denemem için ısrar etmesi, işimdeki yaratıcılık krizinden çıkmama gerçekten yardımcı oldu. Ama bu koltuğu özenle seçip parasını da ödedim. Üstelik eşyalarımı buraya yerleştirdim ve antam başımın üstünde, iniş yaptığımızda kolayca ulaşabileceğim bir yerde.

Ama benim için koltuğunu veren bu nazik yabancıyı ya da bizim birlikte oturmamız için

bu yabancıyla bizim birlikte oturmamız için anlaşmış olan Jamie'ye de kaba davranmak istemiyorum, bu yüzden kemerimi çözüyorum, eşyalarımı topluyorum ve ona teşekkür ederek koltuğumdan kalkıyorum.

"Merhaba," diyor Jamie, yanındaki koltuğa çökünce beni selamlayarak. "Nasılsın? Swill Ödülleri'nden sonra seni bulamadım."

"Törenden sonra ayrılmak zorunda kaldım, ama gecenin geri kalanı iyi geçti mi?" diye soruyorum, emniyet kemerimi takıp kulaklıklarımı ayaklarımın arasındaki çantama koyuyorum.

"Evet, öyleydi. Konuşmamızı devam ettiremediğimiz için hayal kırıklığına uğradım. Konuşacak çok şeyimiz vardı ama önceki kısa görüşmemizde fırsat bulamadık."

"Zeytinyağı hakkında daha fazla konuşmak mı istiyordun?"

"Tabii, ama ayrıca o gece çaldığımız şeyleri de konuşmadık.

Bu bizi resmi olarak arkadaş yapar, biliyorsun."

"Sesini alçaltır mısın?" diye fısıldarım, pencere kenarındaki kişi rahatsız bir şekilde kıpırdanırken dergi okur gibi yapmaktadır. "Hiçbir şey çalmadık. Sarhoşken bir trafik konisini ödünç aldık ve ben hemen geri verdim."

Tepkime gülerek, Jamie, içecek ve atıştırma arabasının uçağın içinde ilerlediğini görünce tepsisini indirir. Sonra benimkine yönelir. "Düğünde Matthew'la ne olduğunu da bana anlatmadın."

Nefesimi tutarak ona bakarım. "Matthew'u düğünde gördüğümü nereden biliyorsun?"

"Sten'de bana, yakında Fransa'daki düğünde onunla görüşeceğini söylemiştin."

"Ben... Öyle mi dedim?"

Neden insanlara bir şeyler söyleyip sonra unutuyorum ki? Hiçbir konuda açık sözlü olmadım ama şimdi görünüşe göre geveze bir aptalım, babama Jamie'den bahsediyorum, Jamie'ye Matthew'dan bahsediyorum...

Bu ayrılık beni dikkatsiz yaptı.

"Yaklaşan düğünde onu göreceğin için ne kadar gergin olduğunu söyledin, ben de 'Başarabilirsin' dedim, sen de 'Ya bununla başa çıkacak kadar güçlü değilsem' dedin, ben de 'Bununla başa çıkabileceğini biliyorum' dedim. Bu konuşmayı hatırlamıyor musun? Çok anlamlı ve samimiydi," diye gülüyor.

"Uh-oh." Kafamı sallıyorum. "Senden çok daha sarhoş olmalıyım."

"Merak etme, tuhaf bir şey söylemedin. Güzel bir konuşmaydı. Arkadaşlığımızda gerçek bir adımdı," diye alay ediyor. İçecekleri sunan uçuş görevlisine gülümseyerek bakıyor. "Ben buzlu kola alayım lütfen, arkadaşım da tek malt viski ya da varsa kutu pornstar martini ister."

"Çok komik," diyorum, sonra çok şaşkın görünen uçuş görevlisine dönerek, "Ben de bir kola alayım lütfen."

"İki kola," diye onaylar Jamie, cüzdanından kartını çıkarır ve çantama uzanırken beni durdurur. "Ben öderim."

Sıcak elini çıplak koluma koyduğunda irkildim, ama kötü bir şekilde değil. Sanki dokunuşuyla kolumdan bir elektrik akımı geçiyormuş gibi. Kulağa çok saçma geldiğini biliyorum, ama o sıcak eli beni gerçekten titretti.

Gabriel bana ilgi gösterdiğinde hissettiğim sarhoş heyecandan farklıydı. Bir şekilde daha sinir bozucuydu.

Olamaz. Jamie'den hoşlanamam. Bu çok kafa karıştırıcı.

Birincisi, o Matthew'u tanıyan insanları tanıyor, bu da Matthew'un bunu öğrenip benden nefret edebileceği anlamına geliyor.

İkincisi, zamanlaması bu kadar berbat olan birine ilgi duymama izin veremem.

Üçüncüsü, Leeds'te sarhoşken yaptığımız konuşmaları pek hatırlamıyorum, ama Taylor Swift'in şarkı sözlerini aşağıladığını neredeyse kesin olarak hatırlıyorum.

Bu tür şeyler benim için kabul edilemez.

O benim tepkimi fark etmiyor ve normal şekilde devam ediyor, kabin görevlisine ödeme yaparken içeceklerimizi o küçük, ince uçak peçeteleriyle tepsilere koyuyor. Onun dokunuşuyla yanaklarıma yayılan sıcaklığı görmezden gelmeye çalışıyorum, kola kutusunu açıp buzların üzerine döküyorum. Suçu Swill Ödülleri'ne atıyorum. Zeytinyağı konusunda mükemmel zevki ve marka hakkında daha fazla bilgi edinmek için zaman ayırması, ona olan tüm düşüncelerimi altüst etti.

"Şerefe," diyor coşkuyla, bardağını benimkine çarpıyor. "Niamh ve Freddie'ye ve önümüzdeki eğlenceli hafta sonuna."

"Şerefe," diye mırıldanıyorum ve bir yudum alıyorum.

"Peki, Matthew'la görüşmenin nasıl geçtiğini anlatacak mısın? İstemiyorsan anlatmak zorunda değilsin, ama tüm bu heyecanı yaşadıktan sonra hiçbir şey öğrenememek beni biraz hayal kırıklığına uğratacak."

Fincanıma gülümsüyorum. "İyiymiş. Sayılır. Sanırım."

"Hadi ama, daha fazlası olduğunu biliyorum." Ellerini kaldırdı. "Yargılamıyorum. Kayaktan düşen adamla konuşuyorsun, unuttun mu?"

İç çekip, fincanımı tepsiye koyup ona dönerek, "Benim sıkıcı olduğumu ima etti, ben de ona ayakkabılarının renginin yanlış olduğunu söyledim."

Beklediğim gibi, Jamie güldü. "Ne harika bir cevap! Aferin!"

"Korkunç bir cevap! Acınası."

"Hayır, ben beğendim." Etkilenmiş gibi başını sallar. "Ayrıca, sen asla gerçekten kötü bir şey söylemezsin. Bütün gece mükemmel bir şekilde nazik ve iyi davrandın mı, yoksa başka heyecan verici bir şey oldu mu?"

"Anlatmaya değer bir şey olmadı," diyorum, Gabriel'i düşünerek kızarıyorum. "Ayakkabı yorumu en kötü anıydı."

"Eminim düşündüğünden çok daha keskin bir yorumdu. Ama hiç tartıştığın bir konu hakkında *en iyi* cevabı bir saat sonra bulduğunda, o noktada konuyu tekrar gündeme getirmek anlamsız olur mu?"

"Evet! Her zaman! Sanırım herkes böyle olur, değil mi?"

"Evet, sanırım. Yine de, bazı insanlar çok hızlı tepki veriyorlar. Ben tartıştığımda, beynim çatışmanın etkisiyle karışıyor ve bir sürü anlamsız saçmalık söylüyorum."

"Benim tepkimden daha iyidir, çünkü ben susup, önemsiz şeyler hakkında yüksek sesle endişelenirim."

"Yine de, onu görüp bunu atlattığın için tebrikler." Bana içten bir gülümsemeyle bakıyor. "Bu konuda ne kadar korktuğunu biliyorum."

"Teşekkürler."

Koluma dokunduğunda hissettiğim elektriksel şoku düşünürken sessizliğe büründük. Onunla konuşmak çok kolay. Belki de bu yüzden titredim? Kötü bir ilk izlenimin ardından, birbirimizle bağ kurduk, hepsi bu. Onun sıcak elini düşününce yanaklarım yine kızarmaya başladı. Neden bu kadar çok düşünüyorum ki? *Neyim* var benim? Gerçekten o kadar soğuk ve izole miyim ki, biri koluma dokundu diye titremeye başladım?

Jamie bana uygun biri değil. Bu çok açık. Onu... hiçbir şey olarak bile *düşünmemeliyim*. Yani, Matthew ve ben çok farklıysak, neredeyse her şeye geç kalan ve tek gözlük takan bir kartal dövmesi yaptırarak intikam alan biriyle uyumlu olmam imkansız. Biz *zıt* karakterleriz.

Ama Isabelle, düğününde bizi yan yana oturttu çünkü ortak noktalarımız olduğunu söylemişti. Tabii ki içki konusunda ortak noktamız var; farklı şirketlerde çalışıyor olabiliriz ama aynı, oldukça spesifik bir sektördeyiz.

Ve rahatça sohbet ederken, pek çok konuda aynı fikirde olduğumuzu fark ediyoruz. Onunla vakit geçirmek çok eğlenceli ve onun sert bir şekilde çekici olduğu inkar edilemez. Gözleri çok nazik ve gülüşünü çok seviyorum. Başını geriye atıp hafifçe hırıltılı bir ses çıkararak sonra kendini bırakıp kahkahayı patlatıyor. Bu çok bulaşıcı bir şey.

Dur. Soru neydi?

Aman Tanrım, bizim asla yürümeyeceğimize odaklanmam gerekiyordu, milyon yıl geçse de olmaz! Onun bulaşıcı kahkahasına kapılıp dikkatim dağılmamalıydım! Aklımı kaçırdım.

Tamam, bir şey söylemeliyim. Hiçbir şekilde seksi, baştan çıkarıcı veya flörtöz olmayan bir şey. Elektrik çarpması hissini unutmalıyım, çünkü bu tür şeylere hazır *değilim*.

"Arkadaşım tek bir çeşit kişi olduğunu sanıyordu," diye panik içinde patladım.

Jamie şaşkın görünüyor. "Anlamadım?"

Oh, kahretsin. Ne yaptım ben? Kesinlikle seksi olmayan bir konu, bu da bir şey. Şimdi devam etmek zorundayım.

"Arkadaşım Leo... Meğer o, kişinin sadece Lorraine kişisi olduğunu sanıyormuş. Garip, değil mi?" Gergin bir şekilde gülüyorum.

İlgiyle kaşlarını kaldırır. "Neden böyle olduğunu anlayabiliyorum. Neden diğer türlerin de garip isimleri yok? Neden Lorraine kişiye bu isim verilmiş ki?"

"Emin değilim. Ama iyi bir noktaya değindin. Belki ona karşı çok sert davrandım."

"Arkadaşın Leo'nun kendini daha iyi hissetmesi için söyleyeyim, utanç verici bir şekilde yakın zamana kadar halibutun bir balık olduğunu bilmiyordum," diye itiraf etti.

"Ne?"

"Sebze olduğunu sanmıştım." "Anlamadım?"

diye şaşkınlıkla soruyorum.

"Sebze olduğunu sanmıştım. 'Halibut' kelimesi sebze gibi geliyor."

"Hayır, öyle değil. Lezzetli bir balık gibi geliyor."

"Bunu biliyorsun çünkü onun bir balık olduğunu biliyorsun. Ama sadece kelimeyi duysaydın, 'Oh, bu bir çeşit patates olmalı' derdin. Onun aslında bir balık olduğunu öğrendiğim gün

Aslında bir balık olduğunu öğrendiğim gün, tamamen şaşırdım. Başka hiçbir şeye konsantre olamadım."

"Ama geçmişte bir restoranda halibut sipariş ettiğinde, fark etmedin mi?"

"Ah, ama mesele şu ki, ben asla halibut sipariş etmezdim," diye açıklıyor, "çünkü onun patates olduğunu sanıyordum ve ana yemek olarak patates istemiyordum. Balık gibi daha heyecan verici bir ana yemek istiyordum. Menüde gördüğümde, ana yemek olarak patates sipariş edenlerin kim olduğunu merak ederdim, çünkü ana yemeğin yanında genellikle patates de geliyordu."

"Vay canına." Yavaşça başımı sallayarak, bunu sindirmeye çalışıyorum. "Bu kötü."

"Çok yargılayıcı olma. 'Fahişe' olayını unutmayalım." "Dürüst olmak gerekirse, bu benim en kötüsü bile değil. Eskiden şöyle düşünürdüm ayva bir jöle aromasıydı."

Düşünceli bir ifadeyle bakıyor. "Ayva neye benziyor? Aklımda bir incir gibi hayal ediyorum."

"Daha çok armut gibidir. Meyve olduğunu öğrendiğimde, Google'da aradım ve resimlerini gördüm. Parlak sarı bir armut gibi."

"Şuna bak." İçkisini dudaklarına götürdü. "Her gün yeni bir şey öğreniyorsun."

"Öyle derler."

Gülümser ve bardağını masaya koyar. "Daha önce Dublin'e gittin mi?"

"Uzun zamandır gitmedim. Çok küçüktüm, o yüzden aslında hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Biraz gezintiye çıkacak mısın?"

"Bugünlük planım bu."

"Tek başına mı?"

"Sanırım. Isabelle ve Ryan balayından sonra bugün izin alabilecek kadar tatilleri yoktu, bu yüzden yarın sabah uçacaklar."

"Evet, geçen hafta Isabelle ile konuştum ve o da bundan bahsetmişti. Birlikte gezmek ister misin? Ben de şehirde dolaşmayı planlıyordum."

Tereddüt ediyorum. "Evet. Tamam. Bu güzel olur."

"Gün boyunca birbirimizi ilginç bilgilerle şaşırtabiliriz." "Kesinlikle.

Bize biraz daha halibut türü sırlar paylaşabilirsin."

"Sorun değil," diyor ve sonra anlamlı bir gülümsemeyle ekliyor. "Sen de bana havuzdaki Fransız garsonu anlatabilirsin."

Ne...

Bunu nasıl bilebilir ki?

Isabelle

Oh oh

Ne yaptım ben?

Merhaba

Isabelle

Eski dost

Eski dostum, eski arkadaşım

Isabelle

Evet

Cali'nin düğününde Fransız
garsonu öptüğümü sana
anlatmıştım, hatırlıyor
musun?

Isabelle

Ah

Bu küçük sırrımı HERKESE anlattın mı?
yeni
en iyi arkadaşın Jamie'ye
mi?
Jamie'ye mi anlattın?

Isabelle

Doğru

Onunla birlikte Dublin'e
uçmak için bir saat
harcadım.

Isabelle

Evet

Çok ilginçti.

Isabelle

Bu tuhaf

O, halibutun bir
bir patates türü olduğunu düşünüyordu

Isabelle

Savunmam gerekirse, o senin
hakkında soru sordu ve ağzımdan
kaçıverdi!

VE BANA
HAVUZDAKİ FRANSIZ
GARSON HAKKINDA
SORULAR SORDU

BU İYİ BİR

SAVUNMA

Isabelle

Bana seni sorması ilginç değil mi sence?

Dikkatimi dağıtmaya çalışma
seni kurnaz
tilki. Bu çok utanç verici.
Bana öpücük hakkında
o öpücük hakkında!

Isabelle

Sanırım sana karşı bir şeyler hissediyor.

ISABELLE

Isabelle

Bu şaşırtıcı değil. Sen çok
çekicisin.

Bana yağ çekiyorsun, işe
yaramayacak.

Isabelle

Bugün onunla takılacak mısın? İkiniz de bütün
gün orada olacaksınız
Birlikte gezmeye çıkmalısınız.

Sen kurnaz bir kuklacı
Ve bir HAİN

Isabelle

5. sınıfta Fransızca ödevine yardım ettiğim
zamanı hatırlıyor musun?

Ne?!

Isabelle

Hatırlıyorum, "Sana borçluyum, Isabelle"
demiştin.

Isabelle

Bana bunu asla unutmayacağını
söylemiştin. Niamh'a soralım. O da
oradaydı. Senin tam olarak ne dediğini
hatırlayacaktır.

Ben öyle demedim

Bunu uyduruyorsun
Dokuz yıl birlikteydik

ESKİ
Yalan!

Isabelle

Mesele şu ki, bana borçlusun

Bu yüzden havuzda yaptığımız seksi öpücüğü hatırlattığım için
beni affedebilirsin. Jamie'yi teşvik edeceğini düşündüm.

Onu ne için teşvik ediyorsun?

Isabelle

Seni ağdan kaçırmamak için

GİZEMLİ KONUŞMAYI BIRAK

Isabelle

Uh oh, gitmem gerek

Patron bakıyor.

Yarın görüşmek için sabırsızlanıyorum! Xxx

BEKLE, GERİ GEL

Isabelle????

BÜYÜK BELADA

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Aynı otelde kalıyoruz.

Niamh ve Freddie davetiyede konuklar için önerilen üç oteli listelemişlerdi, bu pek de çılgın bir tesadüf sayılmaz, ama yine de. Jamie'nin rezervasyon yaptırabileceği *iki* otel daha vardı, ama hayır, o benimle birlikte bu otelde kalıyor.

Neden bu bir sorun olsun ki? diye sorabilirsiniz.

Bu bir sorun çünkü bir noktada koridorda *çıplak* olarak koşmam gerekecek ve tanıdığım *kimsenin* bunu görmesini veya duymasını göze alamam. Bu gece zamanlamamı çok dikkatli seçmem gerekecek.

Bu çok aptalca bir görev. Belki de yapmayacağım. Yapmayacağım işte. Yapmazsam herkes anlar. Zaten bunu sadece Leo ve Ruby bilecek. Onlara, Niamh ve Freddie'yi tanıyan insanların bulunduğu kalabalık bir otelin koridorunda bunun son derece uygunsuz olduğunu söyleyeceğim. Birini hayat boyu travmatize etme riski olmadan bu görevi tamamlamam imkansız. Bu görevler benim için ne kadar önemli olursa olsun, buna değmez.

Yani, vazgeçtiğim falan yok. Sadece doğru olan şey bu olmazdı.

"İyi misin?" diye soruyor Jamie, check-in sıramızı beklerken çantasını ayaklarının dibine atıyor.

"Evet. Neden sordun?"

"Stresli görünüyorsun."

"Yapmam gereken bir şeyi düşünüyordum." Elimi sallayarak konuyu geçiştiriyorum. "Önemli değil."

O da başını sallar ve önümüzdeki kişi ayrılırken bana önce resepsiyona gitmem için işaret eder. Kısa süre sonra büyük bir rahatlıkla benim dördüncü katta, onun ise birinci katta kaldığını öğrenirim. Çantalarımızı bırakıp on dakika sonra lobide buluşmaya karar veririm.

Odamda, uçaktan indikten sonra kendimi her zaman iğrenç hissettiğim için deodorant sürüyorum, sonra makyajımı tazeliyor ve

biraz parfüm sıkarım. Ayrıca uçaktakinden biraz daha şık aksesuarlar takarım, küpe takar ve bir çift güneş gözlüğü seçerim. Dublin turumun fotoğraflarını çekeceğim için, o fotoğraflar için güzel görünmek istiyorum.

Ve Jamie için de güzel görünmek istiyorum.

Aman Tanrım, hayır. Kes şunu.

Jamie resepsiyonda beni bekliyor ve beni görünce ayağa fırlıyor. "Peki, Trinity College'da bir gezintiye ne dersin?"

sonra da şehrin çok güzel manzarasını sunan Guinness fabrikasına gidelim mi?" diye öneriyor, sonra duraksayıp beni baştan aşağı süzdü. "Güzel kokuyorsun."

"Bunu söylerken bu kadar şaşırma," diyorum, yüzüm utançtan kızarıyor. Umarım onun için parfüm sürdüğümü düşünmüyordur.

Ama biraz sürdüm.

Kes şunu.

"Dublin Kalesi'ne gitmek istiyorum," diyorum, sesimin biraz ters bir öğretmenin sesine benzediğini fark ederek.

Ses tonum, bir hafta sonu Covent Garden'da Matthew ile tartıştığımız anı aniden hatırlatıyor. O, benim çok inatçı olduğumu söylemişti. O öğleden sonra arkadaşlarımızla buluşmadan önce yapmamız gereken bir liste vardı ve ben meydandaki dükkanlara girip listeyi tamamlamak istiyordum, ama Matthew merdivenlere oturup sokak sanatçısının jonglörük gösterisini izlemek istiyordu.

"Yapacak çok işimiz var," diye sızlandım, telefonumda gezinirken. "Hadi, bunun için vaktimiz yok."

"O ses tonunu kullanmana sinir oluyorum," diye homurdandı

Matthew. "Hangi ses tonu?"

"Öğretmen sesi. Bana kızdığında böyle konuşuyorsun."

"Sana kızgın değilim," dedim, ona gerçekten kızarak. "Daha fazla zaman kaybedemeyiz, hepsi bu."

"Zaman kaybetmiyoruz Freya. Hafta sonlarının tadını çıkarmak güzel bir şey." Başını salladı, içini çekti ve ellerini ceplerine soktu. "Hadi o zaman. Gidip listendeki işleri yapalım."

Öğleden sonranın çoğunda ona kızdığımı, sonra da suçluluk duyduğumu hatırlıyorum, çünkü haklıydı. Hafta sonları çok değerlidir; onları sıkıcı işlerle boşa harcamak aptallıktı. Hayat kısa falan filan, özür dilerken böyle dedim.

Sanırım bu tür davranışlarım ve o tür günler, onun bizim birbirimize uygun olmadığını düşünmesine neden oldu.

Ama şimdi geriye dönüp baktığımda, o listedeki işlerin gerekli olduğunu görüyorum. Evimiz için bir şeyler satın alıyorduk; arkadaşlarımızın doğum günleri için hediyeler alıyorduk; o gün hatırladığım görevlerden biri, onun anne babası için bir yıldönümü kartı almaktı. Bütün bunlar, yaşadığın hayat için önemli şeyler. Hayat kısa, özür dilediğimde bu konuda haklıydım. Ama geriye dönüp baktığımda, başkalarını özel hissettirmek için çaba gösterdiğimi de bilmek istiyorum. Bazen bu, cumartesi günü işleri halletmek için öğretmen sesini takınmanızı gerektirir.

Biliyorsun, o gün ikimiz de haksız değildik.

"Üniversite bu tarafta galiba," diyor Jamie, otelden çıkıp parlak güneşin altına geldikten sonra telefonundaki haritayı inceleyerek. Yolu işaret ederek başını sallıyor. "Acıktıysan ve bir şeyler yemek istersen bana haber ver. Ben havaalanında kahvaltı ettim, ama sen etmediysen söyle."

"Uçağa geç kalmanın sebebi bu mu?"

"Senin bunu söylemeni bekliyordum," diyor, yanımda yürürken. "Beni son çağrıya çıkarmaları gerekmedi, yani tam zamanında geldim."

"Uçağa zamanında yetişip yetişmediğini öyle ölçmezsin," diye kibirli bir şekilde onu bilgilendiriyorum. "Havaalanında son çağrı için adımın anons edildiğini duysaydım, panikleyip kendimi çok kötü hissedirdim."

"Alışırısın."

"Bir kahve alayım," diyerek bir fırında durdum. "Sen bir şey ister misin?"

"Ben de isterim," diye seslendi arkamdan. "Flat white lütfen."

Ben dükkana girip siparişimizi verirken, o dışarıda bekleyip telefonunda gezinir. Onu pencereden izlerim. Matthew onun rahat olduğunu söyler, ama Jamie aslında görünüşte rahat görünüyor. Bugün soluk bir tişört, oldukça bol bir kot pantolon ve spor ayakkabı giyiyor. Tam olarak şık sayılmaz, ama şık da değil. Onun bir moda ikonu olduğunu söyleyemem, ama lacivert takım elbiseyle açık mavi ayakkabı giymemesi gerektiğini kesinlikle bilir.

Matthew ile Jamie'yi karşılaştırdığımdan değil, çünkü bunun ne anlamı var ki?

(Ama tamamen varsayımsal olarak, karşılaştırmam gerekirse: Jamie 1, Matthew 0.)

Dükkanından çıktığımda, "Lütfen kahve siparişini tahmin edebilir miyim?" diye yalvarır. "Tamam, tatlıya düşkün olduğumu biliyorum, o yüzden... mocha mı?"

"Hayır," diyorum ve ona fincanını uzatıyorum.

"Kahretsin. Üstüne çikolata serpilmiş tarçınlı vanilyalı latte?" "Böyle bir şey var mı bilmiyorum."

"Noel'de kesinlikle vardır."

"Ben hindistan cevizi latte alacağım," diyorum gururla. "Beni hiç tanımıyorsun. Ben ise senin flat white seven biri olduğumu tahmin ederdim."

"Neden?" diye sordu, üniversiteye doğru yürürken. "Emin değilim."

Onu bir an inceledim. "Sakalın mı?"

Kahvesini boğazına kaçırarak öksürür, sonra eğlenerek bana döner. "Sakalım olduğu için flat white içtiğimi mi tahmin ettin?"

"Evet. Tüm havalı, sakallı erkekler flat white içer."

Kahkahayı patlatır. "Bu, duyduğum en genel geçer genelleme. Ayrıca, beni 'havalı' olarak tanımlamana odaklanalım. Bu yeni bir gözlem mi, yoksa tanıştığımızdan beri böyle mi düşünüyordun?"

"Bu yeni. Halibut olayını anlatana kadar senin havalı olduğumu düşünmüyordum. Sonra senin oldukça havalı olduğumu düşündüm."

"Senin alaycı olup olmadığını anlayamıyorum, ki bu konuda çok iyi olduğumu biliyorum." Bana bakıyor. "Halibut hikayesi anlatılması hiç de hoş olmayan bir şeydi."

Omuz silkiyorum. "Açıklayamıyorum, Jamie. Halibut olayı seni havalı yaptı." "Sanırım bunu sevimli olmakla karıştırıyorsun. Beni sevimli buluyorsun."

"Ne?" Geri çekiliyorum. "Seni sevimli bulmuyorum."

"Halibut hikayesi, insanların 'Ah, ne şapşal' demesine ve sonra da ona kapılmasına neden olan sevimli, tatlı bir hikaye."

"Halibut hikayesini bana bilerek anlattığını, böylece seni sevimli, tatlı ve şapşal bulmamı istediğini mi itiraf ediyorsun?"

"Bana kapıldığını mı itiraf ediyorsun?"

Gözlerimi ona dikip bakarım. "İyi deneme."

O, kahvesinden bir yudum alıp sırtıttı. Trinity College muhteşem bir kampüs, insanı durup burada okumak nasıl bir şey olurdu diye düşündüren türden. Etrafta dolaşıp binaları hayranlıkla seyrediyoruz ve ben telefonumdan bu yerin tarihi hakkında ilginç bilgiler okuyorum.

"Papatya altında fotoğraf çekilmek ister misin?" Jamie, ünlü, muhteşem çan kulesini işaret ederek teklifte bulunur.

"Ne?"

"Papatya," diye tekrarlar, bu sefer daha az emin bir şekilde. "Öğrencilerin onun altında yürümekten batıl inançları olduğunu okurken öyle demiştin."

Kahkahayı bastım. "Campanile!" "Ben de öyle dedim."

"Papatya dedin," diye gülerek ona söylüyorum. "Çay gibi." "Hayır, demedim. Camperpile dedim, ya da sen ne dedinse onu."

"Campanile!" diye bağırarak gözümünden bir damla yaş sildim.

"Camperfile."

"Cam-pan-ile."

"Campanile."

"Lanet olsun, sonunda anladın," diye hırıltıyla söylüyorum, hala kıkırdayarak. "Bu çok zor bir kelime." Ben kendimi toparlarken o gülüyor. "Altında fotoğraf çekilmek ister misin?"

"Tabii." Ona telefonumu verip birkaç adım geri çekildim. "Babama bir tane göndermek güzel olur. Nasıl poz vereyim?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu, telefonu hazırlayarak.

"Mutlu bir poz mu, heyecanlı bir poz mu yapayım? Kollarımı açayım mı, yoksa çan kulesini işaret edeyim mi?"

"Ne... Bilmiyorum." Şaşkın görünüyor. "Öyle dur."

"Öylece duramam. Aptalca görünür."

"Hayır, aptalca görünmez. Bu, senin campertile... camperfile altında dururken çekilmiş bir fotoğrafın. Her neyse," diye homurdanır ve beni yine güldürür. "Hazır mısın?"

"Bekle, pozumu ayarlamam lazım."

"Bu çok saçma."

"Tamam, ben burada duracağım, sen fotoğrafı çek, ne kadar aptalca görüldüğünü göreceksin."

"Tamam," diye kabul eder. "Hazır mısın? Ve..." Düğmeye basar ve sonra eliyle ekranı gölgelendirerek çekilen fotoğrafı inceler. "Oh, bekle. Evet, haklısın. Bu gerçekten aptalca görünüyor. Neden böyle oldu?"

"Gördün mü?"

"Kolların yanlarında sarkık, gergin ve düz duruyor. Çok garip görünüyorsun."

"Evet, teşekkürler, bir şeyi kanıtlamak içindi. Daha fazla analiz etmene gerek yok. Pozumu değiştireceğim, tekrar çekelim."

"Bekle, bir dakika." Şimdi ekranda iki parmağını kullanıyor.

"Yakınlaştırıyor musun?" diye soruyorum, ellerimi belime koyarak.

"Evet. Basit bir duruş pozisyonunda neden bu kadar tuhaf görüldüğünü anlamak istiyorum."

"Jamie! Fotoğrafi çekebilir misin, böylece hayatımıza devam edebiliriz?"

"Pozlar konusunda telaşlanan sendin, Freya. Eğer sadece çan kulesinin fotoğrafını çekmek istiyorsan, o zaten çekildi," diyor ve telefonu tekrar kaldırıp kamerayı bana doğru çeviriyor. "Bu pozda nasıl bir poz vereceğini merak ediyorum."

"Bir seçim yapacağım."

Heyecanlı bir ifadeyle çan kulesini işaret ederek başlıyorum, sanki bu muhteşem simgeyi yeni keşfetmişim gibi. O da buna gülümsüyor. Sonra ellerimi başımın üzerine kaldırıyorum, sanki bir performansı yeni bitirmişim ve perde selamlaması yaparken başım dönüyormuş gibi. Sonra bir elimi kalçama koyup, ateşli bir ifadeyle poz veriyorum.

Korkunç pozların yeterince olduğunu düşünerek gülmeye başlıyorum ve ona doğru yavaşça yürüyorum. "Yeterince fotoğraf çektin mi, Tarantino?"

Yüzünü buruşturur. "Tarantino'nun film yönetmeni olduğunu biliyorsun, değil mi? Fotoğrafçı değil."

"Ah, evet," derim, omzunun üzerinden telefonuma bakmak için boynumu uzatarak. "Kimi kastettim?"

Jamie bir an düşünceli görünür ve sonra parmaklarını şıklatır. "Testino."

"O! Aferin." Ona gülümserim. "Peki, yeterince fotoğraf çektin mi, Testino?"

"Hepsinde çok çekici görünüyorsun," diyor ve telefonumu bana uzatıyor. "Ama bence fotoğrafçılık becerilerim senin duygularını yakalamama yardımcı oluyor."

Fotoğrafları kaydırıyorum. Bazıları gerçekten çok komik ve Jamie'nin önünde bu kadar aptalca görüldüğüm için muhtemelen daha fazla utanmam gerekirdi, ama dürüst olmak gerekirse, aptalca davranmak iyi geldi. Sonunda, pozlarımı bitirdiğimde onun çektiği bir fotoğraf var. Doğal bir şekilde gülümsüyor ve yere bakarken saçımı kulağımın arkasına atıyorum.

"Bu çok güzel," diyor ve ben de onaylayarak başımı sallıyorum. "Bu fotoğrafı asmalısın."

"Nereye koyayım?"

"Instagram'a falan. Sosyal medyayı kullanmıyorsan başka bir yere." Şaşırımış görünüyor.

"Instagram hesabım var ama düğünden beri hiçbir şey paylaşmadım," diyorum kendimi durduramadan.

Sözlerim havada asılı kalır ve Jamie'ye daha önce bu konudan hiç bahsetmediğim için kendimi rahatsız hissederim. Ama o şaşkın görünmüyor. Garip de görünmüyor.

"Senin ve Matthew'un?" diye soruyor sessizce. "Diğerleri bahsetmiş olmalı."

"Evet, söylediler. Bu olduğu için gerçekten üzgünüm."

Omuz silkiyorum ve tekrar fotoğrafa bakıyorum. "Bildiğini bilmiyordum. Ama sanırım herkes biliyor. Bu tür şeyler insanı takip eder ve aklından çıkmaz."

"Sadece ayrılık gibi," diyor Jamie nazık, rahatlatıcı bir ses tonuyla. "Kendi deneyimlerimden konuşamam ama, insanların bahsettiği açık yara gibi bir his olduğunu tahmin ediyorum, ama zamanla kaybolur."

"Yara mı? Yoksa dedikodular mı?"

"Her ikisi de, sanırım."

Yavaşça başımı sallayarak, sözlerinin etkisini hissediyorum. "Bunu çok iyi ifade ettin."

"Dancing Bear kutularının reklam metinlerini yazıyorum." "Demek tanınmış bir yazarsın."

"Oh, evet. Mükemmel bir butik biranın tadını birkaç cümleyle anlatmaya çalışın."

"Hoppy ve köpüklü. İşte. Üç kelimeyle tarif ettim."

Gülümsemeyi bastırmak için elinden geleni yapıyor. "Oldukça güzel bir an yaşıyoruz gibi hissediyorum, bu yüzden bunun ne kadar aşağılayıcı olduğunu söyleyerek bu anı mahvetmeyeceğim, ama daha sonra bu konuyu gündeme getireceğim."

Gülüyorum ve sonra fotoğrafa tekrar bakıyorum. Benim için iyi bir fotoğraf, ki bu gerçekten çok nadir olur. Kendimi hiç fotojenik hissetmedim. Ve bir süredir sosyal medyada paylaşmayı düşünmüyordum, çünkü dünyadan saklanmak istiyordum, ama artık o kadar tereddütlü hissetmediğimi düşünüyorum.

"Bunu arkadaşlarımdan görmesi için paylaşmak istiyorum," diyorum yüksek sesle. "O zaman paylaşmalısın," diye cevaplıyor.

Instagram hesabımla giriş yaparken sabırla bekliyor. Şifremini hatırlayamadığım için birkaç deneme yapmam gerekiyor

("MattandFreyal" olduğu ortaya çıktı; otele döner dönmez bunu değiştireceğim) ve sonra filtreleri geçmek için biraz zaman harcıyorum.

"Ne dersin?" diye soruyorum ve ona siyah-beyaz olanı gösteriyorum. "Bu oldukça şık ve sanatsal."

Burnunu kırıştırıyor. "Hayır. Filtreyle uğraşmazdım."

"Tabii, eminim filtrelele gerçekten karşısındır," diyorum, fotoğrafta farklı filtreleri denemeye devam ederken kendi kendime gülümsüyorum. "Sosyal medyanın hayranı olduğunu düşünmezdim."

"Filtrelere veya sosyal medyayı kullanan insanlara karşı bir şeyim yok," diyor kararlı bir şekilde. "Benim hesabım olmayabilir ama iş yerinde etkili bir pazarlama aracı olarak kullanıyoruz. Sadece bu fotoğrafın filtreye ihtiyacı olduğunu düşünmüyorum."

"Çünkü ben doğal olarak çok güzelim, değil mi?" diye şaka yapıyorum ve saçlarımı dramatik bir şekilde omzumun arkasına atıyorum.

"Tabii ki!" diye gülüyor. "Ben de tüm renkleriyle seviyorum."

Resme tekrar bakıyorum, orijinal halini incelemek için geri dönüyorum. Ne demek istediğini anlıyorum. Belki de herhangi bir düzeltmeye gerek yoktur.

"Ne yazmalıyım?" diye soruyorum.

O başını sallar. "Bence başlık yazma. Gerek yok."

Derin bir nefes alıp paylaş düğmesine tıklıyorum. Fotoğraf, Instagram feed'imde görünmeden önce yükleniyor. "Yükledi."

"Evet?"

"İşte burada." Ekranımı ona göstererek bakmasını sağlıyorum. "Ne düşünüyorsun?"

"Harika olmuş."

"Gördüğün gibi, tavsiyeni dinledim ve başlık yazmadım. Senin fotoğrafının konuşmasına izin verdim."

"Bu," diyor, yanımda o kadar yakın duruyor ki, omurgamdan bir elektrik akımı daha geçiyor, "ve o ışıl ışıl gülümseme."

Niamh

Aman Tanrım!!!

FOTOĞRAFINIZA BAYILDIM!!

Ne güzel bir paylaşım, muhteşem
görünüyorsunuz! Güzel bir gün geçiriyor
musun?

Hey Niamh, muhteşem gelin adayı! Senin

günün daha güzel mi geçiyor?!

DÜĞÜNÜNÜZDEN ÖNCEKİ GÜN

Heyecanlı mısın?!
Sabırsızlanıyorum! Dublin en iyisidir!
Düğün mükemmel olacak

Niamh

Umarım öyledir!
Burada olduğun için çok mutluyum
Sen beni her zaman
sakinleştiriyorsun Sakin bir aurana
var
İnsanların hayalarına tekme atmak hariç

O hikayeyi bu kadar sevmenize
bayılıyorum.

Niamh

Bunu görmediğim için sonsuza kadar pişman
olacağım Ölene kadar, Feathers
Ölene kadar
Annem yine kriz geçiriyor, gitsem iyi olacak Her
şey için teşekkürler, yarın görüşürüz! Xxxx

Düğününüzü izlemek için
sabırsızlanıyorum

Niamh

Bu arada, gitmeden önce...
Isabelle yarın Ryan ile uçacak, değil mi? Peki, o
fotoğrafı kim çekti?

Xxx

YİRMİNCİ BÖLÜM

Guinness Storehouse'un tepesindeki, şehrin muhteşem panoramik manzarasını vaat eden bara ulaşır ulaşmaz, hava bulutlanıp yağmur çiselemeye başladı. Aynı şey, sonunda Londra Shard'a gitmeye karar verdiğimde de olmuştu. Sabah güneşliydi, ama tepeye çıkar çıkmaz yağmur yağmaya başladı ve tek görebildiğim bulanık bir sis oldu. Ancak Shard'ın tepesinde bedava bir pint Guinness alamazsınız, bu yüzden bu deneyim bir adım önde.

"Sanırım görebiliyorum..." Jamie, manzaraya gözlerini kısarak başlar. sözünü bitirir.

"Evet?" diye sorarım, camın üzerine yayılan buğuyu görmezden gelmeye çalışarak ve ötesindeki gri bulutlar denizine odaklanmaya çalışarak sorarım.

"Hayır. Hiçbir şey göremiyorum." Biradan bir yudum alır. "Ama Guinness iyi."

Pencerenin kenarında iki koltuk bulup otururuz. Jamie'nin arkasında oturan bir kız, parmağıyla buğuda gülen bir yüz çizer.

"Kız kardeşinle aranız nasıl?" diye soruyorum. "Leeds'te aranızın bozuk olduğunu söylediğini hatırlıyorum."

Bira bardağını masaya koyar. "İyi değil. Senin tavsiyene uyup özür diledim, şimdi konuşuyoruz ama hala bana çok kızgın. İçten gelmiyorsa özür dilemeye gerek yok dedi."

"İçten miydin?"

"Hayır."

"O zaman haklı. Samimiyetsiz bir özürle ortalığı kurtaramazsın. Bu, sana tekrar konuşma ve fikrini belirtme fırsatı verir, ama o bunu hemen anlar. Sakıncası yoksa, ne için özür dilemiyorsun?"

"Ona erkek arkadaşının... uygun olmadığını söyledim." "Ouch."

"Ve işlerin çok hızlı ilerlediğini, onun aptalca davrandığını ve ne yaptığını bilmediğini söyledim."

"Vay canına." Koltuğuma yaslanarak başımı salladım. "Aşırı koruyucu ağabey rolünü oldukça ciddiye almışsın. Eminim, sırtına tek gözlü bir kartal dövmesi yaptırarak aldatan eski kız arkadaşından intikam alan birinden ne yapması gerektiğini söylemesini çok sevmiştir."

Gülerek gözlerini devirdi. "Öyle deyince..." "Sence onun erkek arkadaşı neden uygun değil?" "Otuzlu yaşlarının sonlarında."

"Sen de öyle."

"Hey." Parmakla beni işaret ediyor. "Ben otuzlu yaşların başındayım. İlgileniyorsan, otuz üç yaşındayım."

"Özellikle değil. Otuzlu yaşların sonlarında olması neden sorun olsun ki?"

"O yirmi beş yaşında."

"Yaş farkını sevmiyor musun?"

Elini saçlarında gezdirir. "Benim için önemli olan yaşları değil, hayatlarının aşamaları. Kız büyük şehirde hayatına yeni başlıyor, erkek ise yerleşip ciddi bir ilişki kurmaya hazır. Kız zaten onun yanına taşınmış."

"Ne kadar süredir birlikteler?" "İki yıldır."

"Ne?" Ona şaşkınlıkla baktım. "Birkaç ay falan diyeceksin sanmıştım! İki yıldır birlikteler, bu oldukça uzun bir süre. Tam olarak fırtına gibi bir aşk sayılmaz."

"Ama mesele de bu, tanıştıklarında kız yirmi üç yaşındaydı."

"Tam olarak neyden endişeleniyorsun?"

O içini çekti. "Kızın yirmili yaşlarını boşa harcadığından."

Bir an durup bunu düşünmek zorunda kaldım. On yılı aşkın bir süre hayatımı kaplayan bu ilişkinin acımasızca sona ermesinden sonra, benzer düşüncelerim olmuştu. Matthew yirmili yaşlarımı boşa harcadı, diye birkaç kez düşünmüş, yastığıma ağlamıştım. Onun yüzünden ve ilişkimize olan bağlılığımdan dolayı tanışamadığım onca insan, veremediğim onca karar, hiç girmedığım onca yol. Ne büyük bir israf.

"Birini severek geçirdiğin yıllar, ilişki yürümediğinde bile boşa gitmiş olur mu sence?" diye soruyorum, kendim de cevabı bilmeden.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Kız kardeşin için endişelenmeni anlıyorum ama eğer o gerçekten mutluysa ve o da onu gerçekten seviyorsa..." Omuz silkiyorum, bulutlara bakarak. "Her gün hedeflediğimiz şey bu, değil mi? Mutluluk. Hayatımızdaki insanların doğru şekilde sevilmesi. Şu anda onun için doğru kişi o. Bu yüzden bunun zaman kaybı olduğunu düşünmüyorum. İşler yolunda gitmezse vazgeçmek daha büyük bir zaman kaybı olur."

Jamie beni dikkatle izliyor. "Şimdi yazar kim?"

"Hepimizin böyle anları olur." Ona gülümserim. "Bak, benim görüşüme göre, haklı olmanın kız kardeşinle olan ilişkini riske atmaya değer olup olmadığını düşünmelisin. Şahsen, bence değmez. Bu adam ona kötü mü davranıyor? Onu kötü muamele ediyor?"

Kafasını sallar. "Hayır. İyi bir adam."

"O zaman kız kardeşin güvende ve mutlu. Her şey yolunda giderse, harika. Her şey mahvolursa, sen onun yanında olursun. Her halükarda, bu konuda pislik gibi davranmayı bırak ve ona aptal dediğin ve marakas tutan kahverengi ayı logolu bir şirkette çalışırken ne yaptığını bilmediğin için özür dile."

Bir an durup derin bir nefes aldı. "Sanırım Layla'ya biraz fazla sert davrandım. Onunla konuşup özür dileyeceğim. Bu sefer düzgün bir şekilde. Ailem buna çok sevinecek."

"İkinizin tartışmasından hoşlanmıyorlar mı?"

"Nefret ederler. Ama sık sık tartışmayız. Sanırım yaş farkımız az olduğu için."

"Annen Mısırlı mı demiştin?" "Evet, öyle."

"Seninle Arapça mı konuşuyor?"

"Hayır. Sadece Mısır'da yaşayan ailesiyle telefonda konuşurken Arapça konuşuyor. Ama bazen bir şey onu kızdırdığında Arapça mırıldanıyor. Genellikle Wi-Fi'da sorun çıkması gibi teknolojiyle ilgili bir şey olduğunda."

"Babam Wi-Fi gibi konularda hiç işe yaramaz." "Bence tüm ebeveynler öyledir."

"Senin anne baban da Londra'da mı?"

"Oxford'da köpekleriyle birlikte yaşıyorlar," diyor gülerek. "Dört tane kurtarılmış köpekleri var, hayatlarının aşkı. Annem en yaşlısına bir şezlong aldı."

"Vay canına. Bu adanmışlık." "Senin anne babanın evcil hayvanı var mı?"

"Semenderleri evcil hayvan sayarsan, evet. Babam bir gölet yapıyor ve bu onun yeni takıntısı haline geldi."

"Bu harika. Sanırım ben de bir gölet isterdim. Koi balığı alacak mı?"

"Hayır, sanırım onun asıl ilgilendiği şey semenderler ve kurbağalar. Halibut nedir bilmiyorsun ama koi balığı nedir biliyorsun, nasıl oluyor bu?"

"Terapist arkadaşımından bahsettiğimi hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum. Seni analiz etmekten vazgeçemeyen arkadaşın."

"Evet, kız kardeşimle ilişkilerim hakkında ne dediğini duymalısın." Gözlerini devirdi. "Neyse, onun ailesi evlerinde koi balığı besliyor ve balıkları harika. Ne kadar büyüdüklerini gördün mü?"

"Aman Tanrım, evet! Çok büyükler! Belki babamı koi balığı almaya ikna etmeliyim."

"Görünüşe göre bakımı çok zor. Bakımı pahalı ve suyu doğru ayarlamam gerekiyor. Ayrıca balıkçılara da dikkat etmelisin."

"Belki de ona semenderlerle yetinmesini söylerim."

"Ben semenderleri severim," diyor bana. "Roald Dahl'ın *Matilda* kitabında, kızın Miss Trunchbull'un suyuna semender koyduğu sahneyi hatırlatıyor bana. O sahneyi çok komik bulmuştum."

"Görünüşe göre hala öyle," diyorum, o bu düşünceye gülerek. "O sahneyi hatırlıyorum. Bu yüzden bugüne kadar yatak başucuna su bardağı koymayı sevmiyorum."

"Geceleri semenderlerin içeri girmesinden mi korkuyorsun?"

"Aslında örümceklerden korkuyorum. Düşünsene, karanlıkta su bardağına uzanıyorsun, birkaç yudum alıyorsun ve farkında olmadan, büyük, yaşlı bir örümcek var içinde."

"Bu durumda örümcek için üzülüyorum. Ben örümcekleri severim." "Örümcekleri saygı duyuyorum ama sevmiyorum."

O da başını sallar. "Anlayabiliyorum. Onların ne olduğunu saygı duyuyorsun, ama su bardağında bir tane olmasını istemiyorsun."

"Aynen öyle. Sen çıplak ellerinle örümceği tutup evden dışarı atabilecek türden bir insan mısın?"

"Evet, öyleyim. Nereden anladın?" Gözlerini kısarak bana bakar. "Sakalımdan dolayı olduğunu söyleyemezsin. Bunu zaten stereotipin için kullandın."

"Bence oldukça akıllı başında birine benziyorsun. Örümcekler karşısında sakın ve mantıklı davranacağını tahmin edebiliyorum."

"Neden, başka bir odaya kaçıp çılgılık atıyor musun?"

"Hayır, ama onları bir kavanoz veya bardak ve bir kağıt parçasıyla dışarı çıkarmak zorundayım," diye itiraf ediyorum. "Ancak son zamanlarda bir güvercinle önemli bir olay yaşadım ve onu hiç telaşlanmadan kendim evden çıkarmayı başardım. Bununla oldukça gurur duyuyorum."

"Aferin. Oldukça stresli bir durum olduğunu tahmin edebiliyorum. Londra güvercinleri çok inatçıdır."

"Biraz ikna etmek gerekti ama sonunda mesajı aldı." O gülümser. "Baban yalnız mı yaşıyor peki?"

"Evet, sadece o ve göleti." Guinness'ten bir yudum alıyorum, dudaklarımdan köpük kalmış mı diye dikkatlice silerek. "Kardeşim ve ben onun tekrar dışarı çıkıp biriyle çıkmaya başlamasını istiyoruz, ama bunun asla olmayacağını düşünüyorum."

"Kendi alışkanlıklarına çok bağlı."

"Aynen böyle dedi."

Jamie, kendinden etkilenmiş bir şekilde güldü. "Baban ve ben aynı frekanstayız. Annen ne diyor?"

Tereddüt ediyorum. "O, partneri Evan ile Lake District'te yaşıyor."

"Ekşi ifadenizden, pek iyi arkadaş olmadığınızı anlıyorum."

"Bunu ifademden mi anladın?" "Evet, sinirli görünüyordun."

"Ben de kendimi okunması zor biri sanıyordum," diyorum şaşkınlıkla. "Annemle aramız iyi değil. Uzun zamandır öyle. Babamdan ayrıldıktan sonra benim hayatımla pek ilgilenmedi. Aslında ayrılmadan önce de öyleydin."

"Şu anda aranız nasıl?"

"Kötü." Pencereden dışarı bakarak kaşlarımı çattım. "Ama telafi etmeye çalışıyor."

"Bundan memnun değil misin?"

"Bilmiyorum. Babam bizim ilişkimizi gerçekten istiyor. Sanırım kardeşim de onunla bir ilişki kurmaya başladı, bu da beni endişelendiriyor."

"Onu inciteceğinden mi endişeleniyorsun?"

"O da var, bir de geride kalmaktan korkuyorum." Gözlerimi pencereden ayırıp bira bardağımı tekrar elime alıyorum. "Ben hala oynamak için çok kızgınken, herkesin tekrar mutlu aileler olmasını istemiyorum."

"Belki ona tekrar güvenmek için biraz daha zamana ihtiyacın vardır. Bu kötü bir şey değil."

"Evet, belki. Düğün iptal edildiğinden beri epey çaba gösteriyor. Ama ben A seviyesi sınav sonuçlarımı aldığım da, ilk işime girdiğimde, hatta nişanlandığım da bile hiç çaba göstermediğine göre, onu kollarımı açarak karşılamak zor. Onlar da hayatımın önemli anlarıydı. O bunları kaçırmayı umursamadı."

"Onun da hikayenin başka bir tarafı olabilir," diye mantık yürütüyor Jamie. "Çok korkmuş olabilir ya da başka şeyler oluyor olabilir. Onu savunmuyorum, ama büyük bir kalp kırıklığı yaşadığında senin yanında olmak istemesini anlayabiliyorum."

İkna olmamış olsam da başımı sallıyorum. "Ailenle yakın mısın? Yoksa seni köpeklerle mi tercih ediyorlar?"

"Köpekler kesinlikle daha öncelikli, ama biz yakınız," diyor ve geniş bir gülümsemeyle ekliyor. "Oldukça farklıyız, ama bu önemli değil gibi görünüyor."

"Nasıl farklı? Müzik zevkleri mi iyi?"

Gülüyor. "Classic FM'i çok seviyorlar, yani evet. Ama görünüşe göre köpekler Radio Four'u tercih ediyor."

"Ne kadar tahmin edilebilir."

"Sanırım kardeşim ve ben ailemden çok daha açık fikirliyiz. Onlar nazik, sessiz, kırsal kesim insanları. Ördek almayı düşünüyorlar."

"Kulağa çok hoş geliyor. Onları bahçede dolaşırken, klasik müzik dinlerken, dost canlısı, dedikoducu komşularıyla sohbet ederken hayal ediyorum."

"Sanki o cinayet-gizem dizisinden bir sahne hayal ediyormuşsun gibi. Şu küçük köyde geçen ve herkesin dirgenle öldürüldüğü dizi."

Dik oturuyorum. "*Midsomer Murders*!"

"Aynen öyle!" diye haykırır, heyecanla. "Müfettiş Barnaby." "Ne dizi ama. İnsanların neden Midsomer'da yaşadığını hep merak etmişimdir diye merak ederdim."

"Çok fazla cinayet var," diyor, başını sallayarak. "Çok fazla!"

"Bu pitoresk kır evleri ve büyüleyici kırsal yaşam tarzı için ödeyecekleri bedel. Ama ailemin dirgenli insanlar tarafından saldırıya uğrayacağından endişelenmeme gerek yok sanırım. Komşularıyla iyi geçiniyorlar, bu da biz Londralılar için anlaşılabilir bir kavram."

"Aslında ben de komşularımla iyi geçiniyorum, o yüzden bunu Londra'nın suçu olarak görme. Yan dairemde yaşayan bir çift tiyatro öğrencisi var, birbirimizi gördüğümüzde hep selamlaşıyoruz. Üst katımda ise Tommy adında çok hoş bir adam ve oğlu Jaxon yaşıyor."

"Hatta isimlerini bile biliyorsun. Bu çok etkileyici. Ayrılıktan sonra taşındın mı?"

"Hayır. Matthew taşındı. Yeni bir yer bulmaya gerek görmedim."

Pencereden dışarı bakıyorum ve yağmurun geçtiğini, güneşin tekrar bulutların arasından çıktığını fark ediyorum. Şehrin manzarası gerçekten muhteşem. Jamie benim yaptığımı takip ediyor ve dikkatini de pencereye çeviriyor, ikimiz de Dublin'i seyrediyoruz.

"Acaba aç mısın?" diye sordu Jamie. "Açlıktan ölüyorum. Bir şeyler yiyelim mi?"

"Evet," der ve son bir yudumla pintini bitirir.

"Google'da iyi bir yer arayayım."

"Ya da dolaşp canımızın ne istediğine bakabiliriz," diye önerir, ben arama motoruna yazmaya başlarken.

"Ama o zaman saatlerce dolaşabiliriz."

"Saatlerce restoran listesini taramaktan iyidir. Hadi, bu şekilde daha eğlenceli," diyor, ayağa kalkıp bana gülümsüyor. "Nereye varacağını asla bilemezsin."

Nasıl oldu bilmiyorum ama gece yarısı yaklaşıyor ve Temple Bar adlı hareketli bir bölgedeki bir barda canlı müzik dinliyor, gülmekten çenem ağrıyor.

Bu sadece Jamie'nin eseri değil - gerçi bugün beni çok güldürdü - çünkü içeri girerken karşılaştığımız ve Jamie'yi görünce büyük bir alkış tutan düğün davetlilerinin bir kısmına katıldık.

Görünüşe göre, Jamie bu kalabalık arasında oldukça popüler, bu da Leeds'teki stantta açıkça ortaya çıktı. Onunla arkadaşlık kurmakla iyi yapmışım, çünkü bu sayede artık sohbetlere dahil ediliyorum ve artık kendimi bir yabancı gibi hissetmiyorum. Bu bardaki müzik grubu *harika*, Jamie'nin deyimiyle "canlı, ayakları yerden kesen klasikler" çalıyor bütün gece, tabii ki ben de onunla bu konuda dalga geçtim. Çok eğlenceli bir gün oldu ve Dublin'e tamamen aşık oldum.

Jamie bana bir içki uzatırken, Harry adında bir adam müziğin sesini bastırarak bana "Sen Niamh'ın okul arkadaşı mısın?" diye bağıyor.

"Evet!"

"En iyi iki okul arkadaşının geleceğini söylediğini hatırlıyorum!"

"Evet, ben ve Isabelle."

"Yeni evlenen sen misin?"

"Hayır, o Isabelle. Benimki, düğün töreninde terk edilen benim."

Panik içinde bana gözlerini kocaman açarak bakıyor.

"Aslında, teknik olarak düğün değildi," diye gereksiz yere ayrıntıya giriyorum. "Düğünden bir gün önceydi. Düğünden bir gün önce beni terk etti. Bir dolapta."

Harry, ben konuşurken gözlerini sağa sola çeviriyor, nasıl tepki vereceğini bilemiyor. Jamie yanımda durmuş gülmemeye çalışıyor. Ona doğru eğiliyorum.

"Muhtemelen bunu yabancılara anlatmamalıyım, ha."

"Neden öyle diyorsun?" Jamie masumca sorar.

"Onu rahatsız ettiğimi düşünüyorum."

"Hayır, rahatsız değilsin, değil mi Harry?"

"Hiç de değil!" diye cevaplar Harry, komik bir şekilde gergin ve gözleri fal taşı gibi açılmış, benden uzaklaşarak başka bir grupta sohbete dalar.

"Arkadaşını korkuttum," diyorum Jamie'ye özür dileyerek. "Bundan bahsetmemeliyim, insanları korkutuyor."

"Bence bu konuyu konuşman iyi," diyor. "Muhtemelen bunu daha iyi sindirmene yardımcı oluyordur."

"Terapist arkadaşının sana söylediklerini mi tekrarlıyorsun?"

"Evet."

"Bunun hakkında konuştuğumda, sanki bunun hakkında konuşmuyormuşum gibi hissediyorum. Anlatabildim mi?"

"Hayır."

"Sanki başka birine olan bir şeyden bahsediyormuşum gibi geliyor. Sonra kendime 'Aman Tanrım, bu bana oldu!' diye hatırlatmam gerekiyor."

"Tamam, aslında bu mantıklı geldi," diyor düşünceli bir şekilde. "Sanırım demek istediğin, bunu anlatırken, sanki bedeninden çıkmış gibi hissettiğin."

"Evet! Gerçeküstü bir şey. Her neyse, Harry'yi korkuttuğum için özür dilerim." Pipetle bir yudum aldıktan sonra Jamie'ye merakla baktım. "Sence ben

"İnsanları korkutan kişi mi?"

"İnsanları korkutup kaçırın kişi mi?"

"Düğününden bir gün önce terk edilen kişi."

"Hayır, Freya, her zaman o kişi olmayacaksın. Şu anda bile o kişi değilsin!" diyor, sinirli bir şekilde. "Sen... Freya'sın!"

"Çok yardımcı oldun."

Gülüyor. "Demek istediğim, olanlar seni tanımlamıyor. Sen öyle biri değilsin."

"Öyle mi?" Onun sözlerini sindirerek başımı salladım. "Aslında bu çok yardımcı oldu. Teşekkür ederim."

"Dünyanın seni nasıl gördüğü önemli değil." İçkisini bırakıp ellerini omuzlarıma koyar. Onun yoğun, koyu renkli gözlerine bakmak zorunda kalınca keskin bir nefes alırım. "Önemli olan tek şey, Freya, senin kendini nasıl gördüğün."

O anı düşünmeden edemiyorum.

Önemli olan tek şey, Freya, senin kendini nasıl gördüğün.

Yatağımda yatıyorum ve uyuyamıyorum, çünkü bana bakışını düşünmeden edemiyorum. O gözlerle *ruhumu delip geçti*.

Bu cümleyi kendime aitmiş gibi söylemek isterdim, ama eminim ki Cali'nin buzdolabındaki bir miknatıstan çalmışımıdır. O ilham verici sözleri çok sever.

Bu cümle nereden gelirse gelsin, şu anda benim için çok doğru geliyor. Ruhum delindi.

Ama delinmesini istiyor muyum? Asıl soru bu. Kafam çok karışık.

Uyuyamadığım için bu alıntıyı Google'da aradım ve Jane Austen'ın bir kitabından alıntı olduğunu öğrendim. Kaptan Wentworth adında bir adam Anne'e mektup yazıyor — kim olduğunu bilmiyorum ama önemli biri — ve onu geri kazanmak umuduyla "Ruhumu deliyorsun. Yarısı ıstırap, yarısı umut" diyor, ki bu çok romantik.

Bir keresinde Matthew'dan sarhoşken "ben göğüsleri severim" yazan bir mesaj almıştım.

Yani, sanırım Anne ve ben, kelimelerle kur yapılmasının nasıl bir his olduğunu biliyoruz.

Bir şey diğerine yol açtı ve kendimi Google'da "Jane Austen, biri ruhunu deldiğinde ne yapmanı önerir?" diye yazarken buldum.

yazarken buldum kendimi.

Sanırım uyku zamanı geldi.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Hayatımda büyük bir değişiklik olursa ve bir şekilde yeniden sevmeyi başarırsam, İrlandalı bir beyefendiyle aşık olup evleneceğime karar verdim. Bunun iki nedeni var. Birincisi: aksanı. İkincisi: düğün.

İrlanda düğünleri *çok eğlencelidir*. Öğleden sonra başlayan kutlamalardan beri gülümsemekten kendimi alamıyorum. Düğün, Shelbourne adında Dublin'deki bu görkemli otelde yapılıyor. Ailesinin tavsiyesi üzerine bu oteli ayırttığından beri, Niamh bu otelin kendisi ve Freddie gibi insanlar için fazla lüks olduğunu söyleyerek şaka yapıyordu, ama elbette burası kesinlikle mükemmel. Niamh ve Freddie bütün gün çılgınca mutlu ve rahat görünüyorlardı ve herkes çok dostçaydı. Etkileyici ortama rağmen, genel atmosfer rahat ve neşeli, hiçbir sertlik veya resmiyet hissedilmiyor. Müzik başlar başlamaz, konuklar dans pistinin kenarında tereddüt etmeden veya sahne korkusu yaşamadan ayağa kalktılar. En güzel yanı, buradaki tüm İrlandalıların beni çok sıcak karşıladıkları, sanki benim eğlenmemi kişisel olarak önemsedikleri hissini vermeleridir.

"Beynimi yeniden programlamam lazım," diyorum Jamie'ye, kahvelerimizi içerek masada yan yana oturup dans pistinde eğlenen insanları izlerken.

"Neden böyle söylüyorsun?" diye sordu, düğün pastasından bir dilim alırken.

Akşamın bu saatinde ceketini ve kravatını çıkarmış, gömleğinin ilk birkaç düğmesini açmış ve kollarını sıvamış durumda. Bu görünüşünü çok beğeniyorum. Çok şık.

Çok seksi.

"Ben çok alaycı ve soğuk biriyim," diye açıklıyorum.

"Bunların hepsi senin cazibenin bir parçası."

"Ama İrlanda'daki herkes sıcakkanlı ve naziktir."

"Bu, sakallı herkesin flat white kahve içtiğini söylemek gibi bir şey. Biraz genelleme, sence de öyle değil mi?"

"Şu ana kadar, bu iki noktada da yanıldığım kanıtlanmadı."

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" diyor, çatalıyla pastayı işaret ederek. "Meyveli pasta harika. Tatlıyı sevmediğimi biliyorsun, ama bu gerçekten çok lezzetli."

"Öyle mi?"

"Neden insanlar bugünlerde düğün pastaları için bu kadar tuhaf tatlar seçiyorlar? Tuzlu karamel, limonlu, kırmızı kadife. Bence geleneksel meyveli kek geri gelmeli. Çok lezzetli."

"Tamam, dede, fikrini paylaştığın için teşekkürler." Tatlı çatalımı alıp önümdeki dilimden bir parça deniyorum. "Vay canına. Bu gerçekten çok lezzetli. Meyveli kekten hoşlandığımı sanmıyordum."

"Kremalı kısmı yemedin. Kremalı kısmı da ye." "Kremalı kısmı istemiyorum."

"Neden?"

"Marzipan sevmiyorum ve orada bir tabaka olduğunu görüyorum."

"Oh, bu da yıllardır kafamı karıştıran bir başka şey," diyor ve çatalıyla tabağıma uzanıp kremamı çalıyor. Transferi kolaylaştırmak için tabağımyı onun tabağına yaklaşıtııyorum. "Marzipan ve mascarpone. İkisini hep karıştıırırdım."

"Kulağı benzer geliyorlar."

"Pişirme konusunda iyi misin?" diye sordu, çatalını bırakarak.

"Berbat. Bu alçakgönüllülük değil. Gerçekten çok kötüyüm. Sen?"

"Aslında oldukça iyiyim. Pişirmeyi severim."

"Sen daha çok tuzlu yemekleri seven bir adamsın ama?"

"Tuzlu şeyler de pişirebilirsin," diye omuz silkiyor. "Ama ben yemeyeceğim olsa bile yemek pişirmeyi seviyorum."

"Görüyorsun, bu bana garip geliyor. Kendin yiyemeyeceksen, o kadar zahmete girmenin ne anlamı var?"

Bana kaşlarını kaldırarak bakıyor. "Bilmiyorum, başkaları için bir şeyler yapmak hoş olduğu için olabilir mi? Belki de beyninin gerçekten yeniden programlanması gerekiyor."

Gözlerimi deviriyorum.

Ryan ve Isabelle dahil diğer konuklar onları çevreleyip tezahürat ederken, Freddie'nin dans pistinde Niamh'ı döndürdüğünü işaret ederek başını salladı. "Bütün bunlar seni rahatsız ediyor mu?"

"Dans etmek mi? Sadece insanlar aynı anda parmaklarını şıklatırsa. Bundan gerçekten nefret ederim."

"Dans etmek değil," diyor gülerek. "Düğünleri kastettim. Oturup izlemek zor olmalı."

Tereddüt ettim, ama dürüstçe cevap vermek istediğime karar verdim. "İlk başta çok korkmuştum. Arkadaşlarımın büyük günlerinde yanlarında olmak istiyordum, ama aynı zamanda bundan korkuyordum, çünkü bunun bana olanları -ya da olmayanları- sürekli hatırlatacağını düşünüyordum. Ama, bazı anlar yaşamış olsam da, düşündüğüm kadar kötü olmadı. Düğünler çok mutlu olaylardır. Etrafınızdaki herkes bu kadar mutluyken, kasvetli olmak zor..."

Szm bitirmiyorum.

"Sevgiyle mi?" diye sordu Jamie.

"Evet. Aşk." Niamh'ın Freddie'nin boynuna sarılmasını ve onu pmesini izliyorum. "Ayrıca, arkadaşlarım bu yazki tüm düğünlerde benim dağılmamam için harika bir iş çıkardılar."

"yle mi? Bir araya geldiler mi?"

"Evet. Bir..."

Kendimi durduruyorum. Jamie'nin en sinir bozucu yanı bu. Konuşmalarımızı düşündüğümde, hayatım hakkında ne kadar çok şey anlattığıma şaşırıyorum. Onu neredeyse hiç tanımiyorum, birkaç hafta önce tanıştık ve o şimdiden başarısız nişanımı, annemle olan felaket ilişkimi ve babamın gölet hayallerini duydu. Bu yaza kadar bu kadar geveze olduğumu gerçekten bilmiyordum. Matthew benim tam tersi olduğm için benden ayrılmamış mıydı?

"Evet?" Jamie merakla soruyor. "Arkadaşların ne yarattı?"

"Hiçbir şey," diyorum, elimi sallayarak sorusunu geiştiriyorum. "Hayır, hadi ama." Bana doğru eğilerek gülümsüyor. "Ne ? İyi bir şey olduğunu anlayabiliyorum. Gözlerinde o ışıltı var."

"Gözlerimde işıltı yok."

"Evet, yle. Tıpkı o şiirdeki Noel Baba gibi." "Hangi şiir?"

"Noel Arifesi." şöyle bir bölüm var: "Gözleri, nasıl da parıldıyordu." şu anda aynen öylesin, küstah, bilmiş bir parıltı. Sırrını söyle, Freya Scott.

"Glmeyeceğine söz vermelisin."

"Bunu söz veremem."

"Ve benimle dalga geemezsın."

"Yine, bu da muhtemelen sorun olacak."

"Peki." Diye iç çekiyorum. Haydi bakalım. "Düğün sezonu için bir hayatta kalma rehberi hazırladılar."

Bana göz kırptı. "Açıkla."

"Düğün Sezonu. Herkesin vardır, değil mi? Özellikle otuzlu yaşlarda."

"O kısmı anladım."

"En iyi arkadaşlarım Ruby ve Leo, bir görev listesi hazırlamanın iyi bir fikir olacağını düşündüler. Katıldığım her düğünde tamamlamam gereken bir görev olacaktı. Böylece, her etkinlikte Matthew'u düşünmek yerine, göreve odaklanacaktım. Bir nevi hayatta kalma rehberi gibi."

"Tamam." Düşünceli bir şekilde başını salladı ve kollarını kavuşturdu. "Hoşuma gitti. Ne tür zorluklar vardı?"

"Bunlardan birinin, nedenini söylemeden birinin kol düğmelerini geri almak olduğunu duyunca rahatlayacaksınız."

Yüzü aydınlanır. "Bu beni gerçekten rahatlattı! Onları kazanmak için neden bu kadar istekli olduğunu gerçekten merak ediyordum. Hey, kendimi ünlü gibi hissediyorum! Ben de görevlerinden biriydim!"

"Hayır, kol düğmelerin öyleydi. Ama onur duyduğuna sevindim."

"Bu çok eğlenceli," diyor, bana gülümseyerek. "Arkadaşlarının tarzını beğendim."

Tamam, daha fazlasını anlat."

"Başka bir düğünde son kalan kişi olmak zorunda kaldım. Bu zordu çünkü şimdiye kadar benim dans yeteneğimi görmüş ve şüphesiz gülmüşsündür."

"Gülüme numarasının hayranı olduğunu fark ettim." Ona kaşlarını çatıttım. "Gülüme numarası nedir?"

"Dans pistinde yaptığın şey. Diğer herkese gülerek dikkatleri onlara çekiyorsun."

"Dans eden insanlara gülmüyorum! Bu çok acımasızca!"

"Kötü niyetle gülmüyorsun," diye açıklıyor neşeyle. "Sen 'İyi hareket!' diye gülüyorsun. Arkadaşların dans ederken sen de sallanıp gülüyorsun ve onları işaret ediyorsun. Onların tuhaf hareketlerini teşvik eden sensin, bu da senin tuhaf davranmanı gerektirmiyor."

Tartışmak istiyorum, ama şimdi düşündüm de... haklı olabilir.

"Bunu yaptığını biliyorsun, değil mi?" diyor, beni ilgiyle izleyerek. "Şimdi haklı olduğumu anladın. Bu seni gerçekten şaşırtacak."

"Beni şaşırtmayacak."

"Bir dahaki sefere dans etmeye kalktığında şaşırtacak," diye tahmin ediyor.
"Neyse, bu görevlere devam et. Başka var mı?"

"İyi geceler öpücüğü almak."

Dik oturur. "Dinliyorum."

"Onu zaten tamamladım. Fransız garson, hatırladın mı?" "Ah evet, çok güzel. Bekle. Şu anda bir düğündeyiz." "Çok dikkatlisin."

"Peki, bu geceki görevin ne?"

"Sana söylemeyeceğim," diyorum, koltuğumda kıpırdanarak. "Kurallara aykırı."

"Hadi ama, belki yardımcı olabilirim."

"Güven bana. Bunu tamamen kendi başıma yapmam gerek," derim kararlı bir şekilde, Leo ve Ruby'nin bana kızmadan ya da korkak olduğumu düşünmeden nasıl vazgeçebileceğimi hala düşünürken.

"Tamam. Yine de bunu duymayı sabırsızlıkla bekliyorum. Peki, işe yaradı mı?" "Ne işe yaradı?"

"Düğün Sezonu hayatta kalma rehberi."

"Evet, aslında işe yaradı. Birçok görevi yapmaktan çok korkuyordum, ama sanırım asıl amaç da buydu."

"Görevler kolay olsaydı, dikkatimi o kadar da dağıtmazlardı." "Aynen öyle."

Kahvemizi yudumlamaya ve dans pistinde oynanan oyunları izlemeye geri dönüyoruz. Şimdi görevimi tamamlamak için oldukça iyi bir zaman olduğunu fark ediyorum. Tüm konuklar düğünde buradalar, bu yüzden otelde beni tanıyan birine rastlamaktan çok fazla endişelenmeme gerek yok. Aslında, düğündeki herkesin yatmaya gittiğinden emin olmak için beklemek yerine, şimdi bu işi halletmek daha iyi olur.

"Ben kaçacağım," diyorum Jamie'ye, Niamh'ın bir görevlinin omuzlarına kaldırıldığını görünce. "Gelin ve damadı rahatsız etmeyeceğim. Eğer dans pistine katılırsan, Ryan ve Isabelle'e eve döndüğümüzde görüşeceğimizi söyle."

"Bekle, gidiyor musun?" Jamie, masanın altından çantamı alırken şok olmuş gibi görünüyor. "Şimdi gidemezsin!"

"Neden olmasın? Zaten konukların gitmesine çok az kaldı ve yarın erken saatte uçağım var."

"Saat üçteki uçağa binmeyecek misin?"

"Sabah yedide otelden ayrılmam gerekiyor," diyorum, yüzümü buruşturarak. "Aylar önce neden bu kadar aptalca bir uçuş rezervasyonu yaptım bilmiyorum. Eğlenceli bir hafta sonu oldu, dünkü tur için çok teşekkürler."

"Peki, nasıl döneceksin?" diye sordu, benim gibi ayağa kalkarak, ki bu tuhaf bir şekilde kibar ve eski usul bir davranıştı. "Seninle geleyim mi? Seninle gelmeliyim."

"Saçmalama, burada bir sürü arkadaşın var ve ben seni meşgul ettim. Dışarıdan taksi ya da Uber bulurum. Gecenin geri kalanının tadını çıkar," diye ısrar ediyorum.

Birbirimize doğru eğilip nazikçe yanaklarımızdan veda öpücüğü verirken, ani ayrılışım karşısında biraz şaşkın görünüyor. Biraz oyalanıyor gibi geldi bana, yoksa hayal mi ediyorum? Sanırım hayal ediyorum.

Çok güzel kokuyor.

"İyi geceler, Jamie."

"İyi geceler, Freya."

Ondan uzaklaşıyorum, ona gülümsüyorum ve düğünden çıkıyorum. Dışarıda taksiler sıraya girmiş bekliyor, bu yüzden otele dönmem hiç zaman almıyor. Ayakkabılarımı çıkarıp odamın ortasında ellerimi belime koyarak duruyorum.

Bunu gerçekten yapacak mıyım?

Hayır. Bu çok saçma. Otel koridorunda çıplak koşmayacağım. Bu tamamen *absürt* olur.

Öyle mi?

Hızla kapıyı açıp başımı dışarı çıkarıyorum ve koridoru yukarıdan aşağıya kadar gözden geçiriyorum. Koridor bomboş. Tamamen sessiz ve boş. Erkenci kuşlar yatmış, gece kuşları ise hala dışarıda olacak kadar geç bir saat. Güvenlik kameralarını da kontrol ediyorum. Koridorda görebildiğim kadarıyla yok.

Başımı içeri çekip kapıyı kapatıyorum ve kapıya yaslanıyorum. Leo ve Ruby'ye yapmadığımı söyleyip bir bahane uydurursam, hayal kırıklığına uğrayacaklar. Daha da önemlisi, ben de hayal kırıklığına uğrayabilirim, bu da aptal arkadaşlarımdan beni ne kadar beyin yıkadığını gösteriyor. Bu meydan okumayı kaybetme fikrinden nefret ediyorum, özellikle de diğerlerini hepsini ezip geçtiğim halde.

Neyim var bilmiyorum. Bunu düşündüğüme bile inanamıyorum. Sanırım bunun nedeni, bunu her düşündüğümde, beni gerçekten titretiren çılgın bir adrenalin patlaması yaşamam.

Bu bana Matthew'un bir keresinde denemem için ikna ettiği lazer tag oyununu hatırlatıyor. Daha önce hiç denemeyi düşünmemiştim, kapalı bir labirentte koşarken lazerle birine ateş etme oyununu denemek için can atmamıştım

Ama birkaç yıl önce Matthew bizim için bu eğlenceli günleri organize ederdi ve ben de hayır diyemezdim. Lazer silahımı aldığımda ve takımlar oluşturulduğunda, Matthew'un değerli bir cumartesi gününü bunu yaparak geçirmek isteyeceğimi düşünerek kafayı yediğini düşündüğümü hatırlıyorum, ama başladığında çok eğlendim.

Oyuna gerçekten kapıldım. Koşuyordum, eğiliyordum, saklanıyordum, gerçek hayatta ölümcül bir lazer silahlı çatışma senaryosunda olduğumu hayal ediyordum. Takım arkadaşlarıma emirler yağdırmaya başladım. Onlar benim için gerçek anlamda yabancılar ve muhtemelen benim kendimi general ilan etmemi pek hoş karşılamadılar, ama umurumda değildi. Adrenalinim tavan yapmıştı.

Düğünden birkaç ay önce, Matthew ve ben yıllar önce o günü geçirdiğimiz Laser Quest'in önünden geçtik ve ben neşelendim, orayı işaret ettim ve "O günü hatırlıyor musun? Çok eğlenceliydi! Tekrar yapmalıyız!" dedim.

"Belki," diye cevapladı, oraya zar zor bakarak. "Ama grup olarak daha eğlenceli olur."

"Evet," diye onayladım. "Öyle olur."

Böylece, yabancılar değil, sevdiğim arkadaşlarıma emirler yağdırabilirdim. Sonra bir şeyler içmeye gidebilirdik ve herkesle harika bir gün geçirebilirdik. Onun sözlerini kişisel algılamadım. Onun benimle yalnız kalmaktansa bir grupta olmayı tercih ettiğini düşünmedim. Sadece ikimizin eğlenebileceğini hayal edemediğini düşünmedim.

Şimdi merak ediyorum, acaba o zamanlar ikimizin de fark etmediği küçük ipuçları mı veriyordu?

Derin bir nefes alıyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, elbisenin kenarlarını tutup başımın üzerinden çıkarıyorum ve onu yere buruşturarak atıyorum. Dramatik bir hareketle iç çamaşırlarımı çıkarıp kenara tekmeliyorum.

Tamam. Artık resmen çıplakım. Bu büyük bir mesele değil.

Telefonumu alıp *çok dikkatli bir şekilde* sadece omuzlarımın, boynumun ve yüzümün olduğu bir selfie çekiyorum (Leo'nun hayatı boyunca travma yaşamasına neden olmak istemiyorum), kameraya dilimi çıkarıyorum ve fotoğrafı gruba gönderiyorum.

Görev zamanı!

Bana şans

dileyin!

Telefonumu bıraktım. Bunu yapacağım. Bu otelin koridorunda otel koridorunda koşacağım. Aman Tanrım, turne sırasında bunu yaptıklarını öğrendiğimden beri bu kadınlara daha da saygı duymaya başladım.

Hayır, bunu yapamam. *Gerçekten bunu yapacak mıyım?! Olimpiyat yarışından önce sporcuların yaptığı gibi ellerimi sallıyorum, çünkü eminim ki bizim de benzer bir gerginliğimiz var.*

Kapıyı gıcırdatarak açtım ve kafamı dışarı çıkardım. Orada kimse yoktu ve

—
Aman Tanrım, anahtar kartını neredeyse unutuyordum.

Hayal edebiliyor musun? *Hayal edebiliyor musun?! Vay canına.* Bu gerçekten çok kötü olabilirdi.

gerçekten kötü olabilirdi. Otel odamın kapısını çıplak halde kilitleseydim, orada ölebilirdim. Anahtar kartını alıp, hayatım buna bağlıymış gibi titrek parmaklarımla sıkıca tutuyorum.

Yine başlıyoruz. Kapıyı açıp koridoru bir kez daha baştan sona gözden geçiriyorum, sonra da bir kez daha emin olmak için. Herhangi bir ses var mı diye dinliyorum. Asansörün sesi yok; koridordaki tüm odalardan sadece sessizlik geliyor.

İşte bu. Bu benim anım. Parlayacağım an. Bunu yapacağım.

Bunu yapacağım.

Heyecan ve gerginliğin karışımıyla hafif bir çığlık atarak kapıdan süzülürüm ve sonra koridorda olabildiğince hızlı koşarım, kahkahalarla gülerek. *Aman Tanrım. Bu çok komik!* Gülmeyi durduramıyorum, sanki aptalca bir şaka yapan ya da bir grup arkadaşıyla çılgın bir meydan okumaya girişen deli bir gençmişim gibi, oysa gerçek hayatta *tek başıma* bir otelde çıplak koşuyorum! Ne yapıyorum ben?!

Kendimi çok özgür hissediyorum!

Koridorun sonuna ulaşıyorum, topuklarımı döndürüp odama geri koşuyorum.

Kapıma neredeyse varmıştım ki, kanımı donduran bir ses duydum.

"Freye?"

Omzumun üzerinden bakınca, merdiven boşluğundan gelen kapıda Jamie'yi görüyorum, şoktan ağzı açık kalmış.

"Aman Tanrım," diye korkuyla bağıriyorum. "Hayır, hayır, hayır, hayır!"

Kapıya çarparak, çaresizce anahtar kartını çalıştırmaya çalışıyorum, aynı anda kapı kolunu sallıyorum, ama *tabii ki* ışık kırmızı renkte yanıp sönüyor.

"Ne oluyor..." diye başlar.

Işık yeşil! Kapıdan içeri uçarım, arkamdan kapıyı çarparak kapatırım ve yüzümü ellerime gömerim, başımı sallayarak çaresizce

O anı silmek istiyorum. Ateş basmış gibi hissediyorum, yanaklarım çok sıcak ve banyoya koşuyorum, askıdan bornozu alıp hemen üzerime sarıyorum.

Hiç şaşırtıcı olmayan bir şekilde, birkaç saniye sonra kapı çalınır.

"Freya?" diye sesleniyor, cevap vermediğim için tekrar kapıyı yumrukluyor.

"Hey, iyi misin? Girebilir miyim?"

"*Hayır!*" diye bağıryorum, utançtan ölmek üzereyim. "*Git buradan!*"

"Oh. Orada biri mi var? Pardon, beni ilgilendirmez.

Gidi

yoru "*Hayır, burada benimle kimse yok!*" "Neden

m." bu kadar sinirlisin?"

"Kızgın değilim! *Git buradan!*"

Gülüyor. "Hadi, beni içeri al. Gerek yok..." "*Bana gülmeyi kes!*"

"Gülmüyorum,

yemin ederim!" "Seni

duyabiliyorum!"

"Bu durumun şokuna gülüyorum! Beklemiyordum ...

uh... bunu göreceğimi."

"Oh, yani benim çıplak olmam komik mi?"

"Hayır! Hayır, senin çıplak olman... uh... Bak, lütfen içeri girebilir miyim?

Burada durup kapıyla konuşmak kendimi aptal gibi hissettiriyor."

Bir açıklama alana kadar gitmeyecek. Ona bir açıklama yapmak benim için de iyi bir fikir olabilir. Kendi eğlencem için çıplak dolaştığımı düşünmesini özellikle istemiyorum. Derin bir nefes alarak, alaylara hazırlandım ve bornozumu olabildiğince sıkı sardım, isteksizce kapıyı açtım.

İçeri girer, yanımdan geçip odanın ortasına doğru yürür ve merak dolu bir ifadeyle arkasını döner.

"Merhaba," diye başlar.

"Burada ne yapıyorsun? Düğünde olman gerekiyordu!" "Neden otelin koridorunda çıplak olarak koşuşturuyorsun?" diye sorar,

merakla sorar. "Buna karşı değilim, ama sadece merak ediyorum..."

"Bu görevlerden biriydi, tamam mı?" diye huysuzca açıklıyorum. "Sana daha önce bahsettiğim hayatta kalma rehberi."

"Ah, tamam." Ellerini ceplerine sokarak başını sallar.

"Açıkçası, işler *çok* ters gitti ve İngiliz topraklarına ayak basar basmaz arkadaşlarımı öldüreceğim."

"Hiç de ters gitmediğini düşünüyorum. Başardın, değil mi?"

Umutsuzlukla iç çekip gözlerini kapatıyorum. "Evet. Ama kimsenin bilmesi "Anl gerekmiyordu."

ıyoru

m." Ellerini kaldırır, dudakları gülümsemeye başlar. "Söz veriyorum söylemeyeceğim. Eğer yardımı olacaksa, her şeyi görmedim, sadece gördüm..."

"*Lütfen gördüklerini bana detaylı anlatma.* Kahretsin, bu çok utanç verici," diye mırıldanıyorum, saçlarımı elime alıp karıştırıyorum. "Lütfen bu olmamış gibi davranabilir miyiz? Bunu beyninden silmelisin."

"Tamam. Beynimden sileceğim." Tereddüt eder. "Eğer istersen?" "*Evet, istiyorum!*" derim, sormasına bile şaşırmışımdır. "Neden istemeyim ki? Az önce çıplak halde koştuğumu gördün!"

"Ve bunun kötü bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?"

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "Bu... bu bir tuzak soru mu?"

Bana bakıyor. Ben de ona bakıyorum. Bir dakika. Burada ne oluyor? O... benim çıplak koştuğumu görmesinin iyi bir şey olduğunu mu söylüyor? Olan bu mu? Ve şimdi düşününce, beni nasıl gördü ki?

"Odan birinci katta," diyorum yüksek sesle, beynim karışırken. "Neden buradaydın ki?"

Sıra ona geldi, utangaç bir ifadeyle. Gözleri suçlulukla yere düşüyor. "Seni görmeye gelmiştim," diye itiraf ediyor sonunda.

"Belki de..." Sesi kesiliyor.

Aman Tanrım. Ne yapacağım? *Ne yapacağım?* Boğazım çok sıkışmış gibi hissediyorum ve yutkunmam gerekiyor, ama boğazım o kadar daralmış ki, yutkunursam çok belli olacak. Yine de yutkunuyorum ve sesli bir yutkunma duyuyorum. Gergin olduğumu belli ettim. Gerginim. Çok gerginim. Ve korkuyorum. İyi anlamda.

Ondan hoşlanıyorum.

Bekle. Neler olduğunu açıklığa kavuşturmam lazım. Teknik olarak, beni neden görmeye geldiğini tam olarak açıklamadı. Bana ödünç alabileceği yedek duş bonesi olup olmadığını sormak için gelmiş olabilir. Tamamen masum bir neden olabilir.

Ona tam olarak ne demek istediğini sormak için ağzımı açtım ama fırsatım olmadı. Çünkü bana kararlı bir şekilde doğru geliyordu ve ben de bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordum. Sanırım, hiç de seksi olmayan, duyulabilir bir şekilde gergin bir şekilde yutkunduğum için pozisyonumu ele vermiş olabilirdim. Artık çok yakındı, tam önümde duruyordu

ve ben başımı kaldırıp gözlerine bakarken, o bir elini başımın yanına koyarken, diğer elini cebinde tutuyor.

Evet. Doğru. *O kadar seksi ve rahat biri.*

Tanrım, kim bilebilirdi? Cebinde rahatça duran bir elin bu kadar *heyecan verici* olabileceğini kim bilebilirdi?

Gözlerimi kapatıyorum ve o beni öpüyor, ilk başta oldukça yumuşak ve nazık, sonra daha acil hale geliyor ve cebindeki eli aniden belime ve sırtıma dolanıyor, beni kendisine daha yakın çekiyor.

Telefonum çalıyor. Ruby ve Leo'ya mesaj attıktan sonra bıraktığım yerde, aynanın altındaki masanın üzerinde. Titrediğini duyabiliyorum, ama tabii ki görmezden geliyorum *çünkü* bu öpücük çok heyecan verici ve muhtemelen Ruby ve/veya Leo çıplak koşunun nasıl gittiğini sormak için arıyor.

Keşke bilselerdi. Onlara anlatmak için *sabırsızlanıyorum*.

Şu anda bir şekilde kapıya yaslanmış durumdayım ve o boynumu öpüyor ve bunun olduğuna inanmıyorum ve ilk başta çok sinir bozucu ve kaba olduğunu düşündüğüm Jamie ile bu inanılmaz, tutkulu anın tamamen içinde hissediyorum, ama şimdi o belki de gezegendeki en seksi erkek ve bunun pervasız ya da çılgınca olup olmadığı umurumda değil, Her saniyesinden zevk alıyorum *çünkü* istenmek güzel bir şey ve benim de istediğim Jamie tarafından istenmek daha da güzel.

Telefonum tekrar çalıyor. Yine görmezden geliyorum.

Aniden, bornozumun altında tamamen çıplak olduğumun farkına varıyorum. O henüz hiçbir şey denemedi, ama ya denerse? Ne yaparım? Bir anda çıplak kalmaya hazır olduğumdan emin değilim. Genellikle bu, kıyafetlerin tek tek çıkarılmasıyla yavaş yavaş gerçekleşir, bu yüzden o kadar ani olmaz, ama benim o seçeneğim yok.

Kimin umurunda?

Telefonum yine çalıyor. Bu sefer görmezden gelmiyorum, Jamie de öyle, *çünkü* gecenin bu saatinde arka arkaya üç telefon araması normal değil.

"Kontrol etmen gerekiyor mu?" diye kulağıma boğuk bir sesle soruyor ve hayır dememi istediğini biliyorum, ama ikimiz de cevabın evet olduğunu biliyoruz, aksi takdirde durmazdık.

Gülümserim ve kollarından kurtulurum, Ruby'den gelmiş ve aptalca mesajlar içeren bir mesaj olduğunu umarak ekranımı kontrol etmek için yürürüm, böylece gerçekten ciddi bir şey olduğu için paniğe kapılmam gerekmez. Cevapsız aramalara bakarım.

Matthew.

Şokun etkisiyle keskin bir nefes alıyorum. Telefona bakarken telefon çalıyor.

"Kim o?" diye sorar Jamie. "Her şey yolunda mı?" Dördüncü kez çalmaya başlar: Matthew.

"Üzgünüm, ben... Muhtemelen cevap vermeliyim. Bir sorun olabilir," diyorum Jamie'ye, sonra ona sırtımı dönüp telefonu açıyorum. "Alo?"

"Freya," diyor ve sesini duyunca başım dönüyor. "Seninle konuşmam lazım."

"Şu an uygun değil, Matthew," diyorum, sert olmaya çalışarak, ama gözlerimi kapatıyorum çünkü onun beni araması hem heyecan verici hem de acı verici. "Her şey yolunda mı?"

"Seni özledim."

Sarhoş. Sarhoş olduğunda bunu her zaman anlarım, açıkça belli olmasa bile. Sesindeki hafif titreme. Onu tanıyorum.

"Sarhoşsun," diyorum, kalbim acıyor. "Yapamazsın..."

"Hayır, biliyorum. Bunu yapmamam gerektiğini biliyorum. Ama seni özlüyorum. Tamam mı? Sadece... sana söylemek zorundaydım. Instagram'da fotoğrafını gördüm ve gülümsedim, çünkü oradaydın. Seni özlememi sağladı."

Kes şunu.

"Matthew, lütfen..."

"Bence buluşmalıyız. Konuşmamız gerek. Henüz konuşmadık. Ama artık yeterince zaman geçti, değil mi? Her şeyi konuşup halledeceğiz."

Lütfen durur mu?

"Tamam," diyorum, ağzım kurumuş, "ama gitmelisin, çünkü sarhoşsun ve sen..."

"Bunu söylemeyi kes! Ben ciddiym. Yarın sana mesaj atacağım, göreceksin."

Jamie ne olacak?

"Tamam. Sorun değil, yarın mesaj atabilirsin. Gitmem gerek."

"Beni unutmanı istemiyorum, anlıyor musun? Bu yüzden kafam çok karışık. Çok zor olsa da doğru kararı verdiğimizizi düşünmüştüm. Sonra seni gördüm ve hayatında olmamak fikri..."

Kes şunu.

"Matthew, ben gidiyorum. Bu gece tekrar arama."

Telefonu kulağımdan çekip kırmızı düğmeye basıyorum. Beynim karışık ve birden ağlayacakmışım gibi hissediyorum, ama aynı zamanda kendimle gurur duyuyorum. Çünkü bir şekilde, onun söyleyeceklerini çok duymak isterken, onu susturdum. Ama bunu ayıkken duymalıyım, odamda başka biri varken değil.

Jamie.

"Çok üzgünüm J..." diye başlıyorum, arkamı dönüp bakıyorum ama kimse yok. Gitmiş.

Merhaba Matthew, umarım iyi bir hafta sonu geçirmişsindir ve akşamdan kalma halin çok kötü değildir! Senden haber almadım, buluşabileceğimiz bir zaman belirlemek için mesaj atacağını söylemiştin? Belki bu hafta bir akşam?

X

Hey, bu sohbeti ayarlamak için tekrar aramayı denedim. Aradığında söylediğin gibi, birbirimizi görüp her şeyi konuşmak iyi olur

x

YIRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Çok utanç duyuyorum.

Başka bir erkekle birlikteyken eski nişanlımın telefonuna cevap vermenin nasıl uygun olabileceğini düşündüm ki? Jamie çok kötü hissetmiş olmalı. Onu bulup ona açıklamak istedim, ama ben bile ne olduğunu anlamadığımı fark ettim, ne diyebilirdim ki? Üstelik o an geçmişti. Her şeyi mahvetmiştim.

En sinir bozucu olan ne biliyor musun? Matthew'u hiç düşünmüyordum bile. Ayrılığımızı ya da benim zavallı hikayemi düşünmüyordum. Eğleniyordum. Mutluydum.

Sonra Matthew sarhoş bir şekilde telefonla arayıp ne oldu?!

Bir anda, berbat bir hale geldim.

"Sen berbat durumda değilsin," diyor Ruby, ben kanepede kıvrılıp kendime acıyarak otururken, üstünde marshmallow olan bir fincan sıcak çikolata uzatıyor. "Senin suçun değil."

"Tamamen benim hatam," diyorum ona. "Telefonu açmak zorunda değildim. O telefonu cevaplamamalıydım. Matthew'un söylediklerini dinlemem gerekmiyordu."

"Seni dört kez aradı," diyor Leo, bana sempatiyle bakarak. "Bence herkes aynı şeyi yapardı. Cevap vermemek için çok meraklı olurdun."

"Çok utanıyorum, Jamie benim bir ezik olduğumu düşünüyor olmalı!"

Ruby gülümsemeden edemedi. "Freya, o senin bir ezik olduğunu düşünmez."

"Evet, öyle düşünecek. Başka bir erkeğin kollarında olsam bile eski erkek arkadaşıma karşı koyamadığımı düşünecek. Ugh." Elimle alnımı vuruyorum. "Kendimden nefret ediyorum."

"Kes şunu," der Ruby sert bir sesle. "Leo haklı. İmkansız bir durumdaydın. Tamamen kafan karışmış. O seni defalarca aradığında telefonu açmanı herkes anlar. Jamie de anlar."

Yüzümü buruşturuyorum. "Öyle dedi."

"Kim?" diye sorar Leo.

"Jamie."

Ruby'nin gözleri büyür. "Sonra onunla konuştun mu?"

"Sadece WhatsApp üzerinden. Oda numarasını bilmiyordum, bu yüzden odasına gidip adını haykıramazdım. Ayrıca benimle konuşmak isteyeceğini de düşünmedim, bu yüzden ona mesaj attım. Ryan, onunla ilk tanıştığımda bana numarasını vermişti."

"Ne dedin?" diye sorar Ruby, ben marshmallow çiğnerken.

"Özür diledim. Uzun bir açıklama yapmadım. Sadece olanlar için gerçekten üzgün olduğumu söyledim."

"Ve?"

"Ve o da 'Sorun değil. Anlıyorum' diye cevap verdi."

"Bu bu mu?" O kafası şaşkın görünüyor. "Yaptın hiç başka başka konuşma yapmadınız mı?"

"Hayır."

"Cidden mi? Hiçbir şey mi? O ateşli öpücükten sonra mı?"

"O ateşli öpücük benim aptallığımı yüzünden mahvoldu," diye hatırlatıyorum ona, kendimi daha iyi hissetmek umuduyla sıcak çikolatadan bir yudum alıyorum, ama tek yaptığı dilimi yakmak oluyor. "İkimiz de ne diyebilirdik ki? Muhtemelen ikimiz de birbirimiz kadar utanıyoruz."

"Jamie ile konuşmak ister misin?" diye merakla sordu.

"Evet. Hayır. Bilmiyorum." Yüzümü bir çocuk gibi buruşturuyorum. "Çok kafam karışık. Onu gerçekten seviyorum, biliyor musun? Birbirimize çok yakışıyoruz. Garip, sanki birbirimizi uzun zamandır tanıyormuşuz gibi ve onun yanında mutluyum, rahat ve huzurluyum. Ama şu anda bunu düşünemem. Kafam çok karışık. Her şey çok fazla."

"Matthew ne olacak?" Leo, konsantre bir şekilde kaşlarını çatarak sorar.

Ruby burnunu kırıstırır. "O ne olmuş?"

"Onun araması önemli bir şey gibi görünüyor," diyor ona açıkça, sonra bana dönüyor. "Telefon görüşmesinden sonra ne oldu?"

"İşte bu her şeyi daha da kötüleştiriyor," diyorum, bunu yüksek sesle söylemek zorunda olduğum düşüncesiyle yüzümü buruşturarak. "Hiçbir şey."

Leo ve Ruby birbirlerine soru dolu bakışlar atarlar.

"Telefon görüşmesinden sonra hiçbir şey olmadı," diye sessizce açıklıyorum. "Ondan haber almadım. Ne telefon, ne mesaj, hiçbir şey."

Ruby nefesini tutar. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır, şaka yapmıyorum. Yani, ne kadar aptal hissettiğimi tahmin edebilirsiniz. Bütün bunlar boşuna. Kafamı karıştırdı ve yine ortadan kayboldu."

"Dur biraz," diyor Leo, Ruby Matthew hakkında bir tirada başlamadan önce ellerini kaldırarak, "ona hiç ulaşmaya çalıştın mı?"

"Evet, tabii ki. Neredeyse hiç uyumadım, söylediklerinden sonra kafam allak bullak olmuştu. Mesaj attım, aradım. Hiçbir şey yok." Başımı yastığa yaslayıp gözlerimi kapatarak iç çektim.

Leo benim adıma üzölmüş görünüyor. "En azından özür dilemek için mesaj atmasa ne olurdu? Bunun seni ne kadar üzeceğini biliyor olmalıydı."

"O bir korkak," diyor Ruby basitçe.

"Biliyor musun," diye başlıyorum, sıcak fincanımı sanki değerli bir yadigârmiş gibi ellerimle sıkıca tutarak, "dürüst olmak gerekirse, o telefonu almayı çok sevdim. Gerçekten, çok sevdim. Gecemi mahvetmiş olsa bile. Beni arayacak kadar beni düşündüğünü bilmek bana çok iyi geldi. Bana gücümün bir kısmını geri verdi. Bu ayrılığın en zor yanı, Matthew'un tamamen bir yabancı gibi davranmasıydı. Onu görmeme izin verilmedi; aldığım tek mesajlar soğuk ve kişisel olmayan mesajlardı. Bazen, sanki on iki yıl boyunca o ilişkide tek başıma kalmışım gibi, gerçekten delirdiğimi hissettim. Ya da sanki benim haberim olmadan onu evlenme teklif etmeye zorlamışım gibi; hem onu hem de kendimi, bir geleceğimiz olduğuna inandırmışım gibi. Ve sarhoş bir telefon görüşmesi ile, haklı olduğumu hissettim. Beni yine onun için önemli hissettirdi. Harika bir duyguydu." Derin bir nefes alıyorum. "Tanrım, ben ne kadar aptalım."

Leo ve Ruby sabırla dinliyorlar, yüzlerinde üzüntü ve endişe dolu ifadeler var.

"Yine başlangıca döndüm," diye ekliyorum kederle.

"Hayır, değilsin," diye ısrar ediyor Ruby, elini uzatıp dizime koyuyor. "Bunu nereden bildiğimi biliyor musun?"

"Nasıl?"

"Matthew ile nişanlı olan Freya, *asla* otel koridorunda çırılçıplak koşmazdı."

Ona zayıf bir gülümseme atıyorum. "Haklısın."

"Matthew'un yaptığı şey tamamen bencillik," diyor, birdenbire tekrar ciddileşerek. "Senin hayatına devam ettiğini gördü ve paniğe kapıldı. Bu haksızlık, çünkü bu sanki..."

Sözünü kesip Leo'ya bakıyor. Gözlerinde hafif bir panik var ve bu bana onun bana bir şey söylemediğini fark ettiriyor. Leo yüzünde hiçbir şey belli etmiyor ama onun bakışları altında kıpırdanıyor.

"Neler oluyor?" Onlara kaşlarımı çatarak bakıyorum. "Bana neyi söylemiyorsunuz?"

Freya tekrar Leo'ya gergin bir şekilde baktı, sonra ellerine indirdi gözlerini. "Sana söyleyecektik Freya, çünkü başka bir yoldan öğrenmeni istemedik, ama sonra bize onun seni aradığını söylediğinde..."

"Ne söyledi?" Sesimdeki kısıklık paniğimi ele veriyor, aceleyle oturup ne olacağına hazırlıklı oluyorum.

"Akin'e rastladık," diye Leo nazikçe açıkladı. "Onun buralarda yaşadığını biliyorsun."

"Çok iyi biliyorum. Ne dedi?" diye soruyorum aceleyle, bu gerilimi sona erdirmeleri için yalvararak.

"Bize söyledi... Matthew'un birkaç randevuya çıktığını söyledi," diyor Ruby, neredeyse fısıldayarak. "Geçenlerde bazı arkadaşlarıyla dışarı çıktı ve bu randevulardan birini de yanına aldı ve onunla birlikte bazı fotoğraflar da paylaştılar. Akin, Instagram sayfalarından birinde bunu görüp üzüleceğinden endişelendi, bu yüzden bize söyledi. Grubun içinden kimi takip ettiğini bilmiyordu ve... Aslında bize söyleyerek doğru şeyi yapmaya çalıştığını düşünüyorum." Bir süre durup beni dikkatle izliyor. "Çok üzgünüm, Freya."

Konuşamıyorum. Ağzımı açarsam hıçkırıklar çıkabilir ve bunu istemiyorum.

"İyi misin?"

İyi değilim. Ama yavaşça başımı sallıyorum ve zihnim hızla çalışırken inatla çenemi sıkıyorum. Bunun olacağını biliyordum. İkimiz de artık bekâsız ve Matthew eninde sonunda başka insanlarla çıkmaya başlayacaktı. Bu her zaman olacaktı.

Yine de. Beklediğinizde bile. Mantıklı olsa bile. Kalp kırıcı.

Leo hiçbir şey söylemeden ayağa kalkar ve yanıma oturur, ikisi etrafımda bir insan kozası oluşturur. Orada ne kadar süre sessizce oturduğumu bilmiyorum, ama uzun bir süre, çünkü sıcak çikolatam soğudu ve üstünde ince bir tabaka soğuk marshmallow yapıştı. Ruby elimi tutuyor. Leo başını benimkine yaslıyor. İkisi de hiçbir şey söylemiyor, çünkü ikisi de beni yeterince iyi tanıyor ve istemediğimi biliyorlar

istemediklerini biliyorlar. Ve kendimi tamamen parçalanmış hissetsem de, kanepede oluşturdıkları bu küçük insan sandviçinde kendimi güvende hissediyorum.

Ayrılığın acımasızlığı zordur. Yerine başkasının geçtiğini hissetmek daha da kötüdür.

"Hayatım!"

Tanrım, işte başlıyoruz. O an geldi. Dönüp baktığımda, annem önümde duruyor, üzerinde dev bir fiyonk olan süslü mor bir şapka takmış. Adrian yanımda gerginleşiyor ve zavallı babamın göğsünü şişirerek kendini hazırladığını hissedebiliyorum.

"Merhaba anne," diyorum gergin bir ses tonuyla, onun havada öpücük atarak selamlamasına karşılık vererek.

"Çok güzelsin! Çok parlak! Çok ışıltılı!" diye haykırıyor, beni süzerken elini göğsüne koyuyor. Gözleri Adrian'a kayıyor, başını eğiyor ve alt dudağını dışarı çıkarıyor. "Bebeğim! Ne kadar büyümüşsün! Adrian!"

Adrian da aynı selamlamaya maruz kalır, ama benden çok daha rahat görünüyor ve ona sıcak bir gülümseme atar.

"Merhaba anne. Vay canına, şapkan harika."

"Oh, teşekkürler canım, beni tanıyorsun!"

"Tanıyorum," der Adrian sahte bir gülümsemeyle.

Rachel ve Carley'nin büyük günü olduğu için anneme nazik davranmanın ne kadar önemli olduğunu konuşmuştuk, çünkü böyle mutlu bir günde gerginlik istemiyorduk. Adrian'ın tavsiyesine rağmen, bugüne kadar annemle görüşmek için çaba sarf etmemiştim, ama Rachel'ın hatırı için ona ve babama iyi davranacağıma söz verdim.

Düğün, Norwich'teki güzel bir eski evin bahçesinde yapılacak. Törenin ardından, Orangery'de düzenlenecek resepsiyon için çimlerin üzerine bir yelken bezi çadır kurulacak. Rachel, babamın kız kardeşi Em Teyze'nin kızı ve bizim tek kuzenimiz. Babamın ailesi olmasına rağmen annemin de davet edileceğini biliyorduk. Annem Rachel'ın vaftiz annesi ve Em Teyze her şeye rağmen onu gerçekten çok seviyor. Em Teyze, annemi davet etmek için babamı bile aradı, ama babam bu nazik jesti gereksiz buldu.

Adrian ve ben Rachel ile her zaman iyi anlaşırdık ve çocukluk tatillerimizi onunla birlikte kulübeler inşa ederek veya ailelerimize göstermek için komik oyunlar yazarak geçirirdik. Büyüdükçe, Norwich'e taşınıp orada bir ev yenileme şirketinde çalışmaya başladığı için onu daha az görmeye başladık, ama iletişimimizi sürdürdük, sık sık

birbirimizi kontrol ettik ve bu yaz bana mesajlar gönderip, iyi olduğumdan emin olmak için ziyarete gelmeyi teklif ederek bana gerçekten destek oldu.

Carley ile iki yıl önce Noel'de tanıştık, o ve Rachel birkaç günlüğüne Londra'daydılar. İlişki henüz yeniydi, ama Carley'nin benim için doğru kişi olduğunu biliyordum, çünkü Rachel, Carley tuvalete gittiğinde bana öyle söyledi. Rachel duygularını açıkça gösterir, ama bu hayranlığın karşılıklı olduğu belliydi.

Annem dikkatini babama çevirince, gergin bir şekilde arkasında bekleyen Evan öne çıkıp bize garip bir şekilde el salladı.

"Merhaba," der, sabit bir gülümsemeye. "İkinizi de görmek ne güzel."

"Merhaba Evan," der Adrian neşeye ve elini uzatır. "Nasılsın?"

Evan'a hiç ısınmadık. Bizim için o, annemi babamdan uzaklaştıran ve ailemizi parçalayan kötü adam. Her şey ilk başladığında ona çok kötü davrandım ve şimdi bazı sözlerimi pişmanlıkla hatırlıyorum, çünkü ilişkisi bir yana, Evan aslında oldukça iyi birine benziyor. Nazik, dışa dönük ve annemle uyumlu bir tuhaflığı var. Örneğin bugün, hardal sarısı kareli bir takım elbise ve ona uyan bir papyon giyiyor. Annemin, şapkasıyla uyumsuz bir şey giymesine izin vermesine şaşırdım, ama sanırım o özgür ruhlu biridir, bu yüzden birine nasıl giyinmesi gerektiğini söylemek onun tarzı değildir.

Evan'ın benim yanımda gergin olduğunu görebiliyorum ve dürüst olmak gerekirse, bir yanım bunu oldukça seviyor, çünkü bu bana onun üzerinde bir güç hissi veriyor. Sonra İrlanda'da Jamie'ye, nezaket saçan insanları takdir ettiğimi söyleyip durduğumu hatırlıyorum. O, öfkemin çoğunun hedefi olmuş olabilir, ama Evan gerçekten kızmam gereken kişi değil.

Adrian neşeli selamlamasını yaptıktan sonra bana anlamlı bir bakış atıyor. Boğazımı temizliyorum.

"Evan," diyorum, gülümsemeyi takınıp öne çıkarak yanağına bir öpücük konduruyorum. "Seni görmek ne güzel."

Şaşkın görünüyor ve benim barış teklifimi aşırı coşkuyla kabul ediyor. Aslında o kadar mutlu ki, ne kadar harika göründüğümü söyleyip bana hevesle gülümsüyor ki, daha önce ona ne kadar kötü davranmış olmalıyım ki, sadece "Seni görmek ne güzel" demek böyle bir etki yaratmış.

Evan'ın arkasında bana alkış tutan Adrian'a bakıyorum. Üçümüz birbirimize aptalca gülümsüyoruz,

anne ve babamın konuşmasını dinlemiyormuş gibi yapıyoruz, ama elbette dinliyoruz. Yine de, her şey çok samimi ve hoş, ve çok geçmeden tören için yerlerimize geçmemiz için Orangery'ye davet ediliyoruz.

Tören beni özellikle duygulandırıyor, çünkü Rachel'a baktığımda tek görebildiğim, elleri ve yüzü çamurla kaplı, maceralarımızın sonunda düzgün örgüsü dağılmış kız çocuğu hali. Şimdi ise, zarif beyaz bir tulum ve yüksek topuklu ayakkabılarla, tam bir yetişkin olarak karşımda duruyor ve birine sonsuza kadar sevgi sözü veriyor, ne olursa olsun.

Kucağımda düzgünce katlanmış ellerime bakıyorum, izlemek zor geliyor. Annemin koridorun karşısından beni izlediğini fark ediyorum. Onunla göz göze gelmeyi reddederek, öne dönük kalıyorum ve gelinlere zarifçe gülümsüyorum, kesinlikle iyi ve etkilenmemiş görünmeye daha da kararlıyım.

"Güzel tören oldu," diyor babam, Adrian ve ben şampanya kadehlerimizi tokuşturup mutlu çifte kadeh kaldırırken. "Kısa da oldu, bu da hoşuma gitti."

"Böyle şeyleri yüksek sesle söylememen gerektiğini sanırım, baba."

"Hayır, katılıyorum, önemli olan kısa ve öz olması," diye Adrian araya girer. "Aynı şey konuşmalar için de geçerli, bunu unutma Freya."

Ona kaşlarımı çatıyorum. *Kahretsin*. Neden ona bugünkü Düğün Sezonu görevinden bahsetmenin iyi bir fikir olduğunu düşündüm ki?

Çıplak otel koşusundan bile daha çok, bu aptal konuşma görevinden korkuyorum. O da riskliydi, ama bu görev resmen utanç verici. Dün Ruby ve Leo'yu arayıp bu düğünde konuşma yapmam gerektiğini tekrar teyit ettim bile.

"Tabii ki hayır," dedi Ruby yatıştırıcı bir sesle. "Ama şunu düşünmelisin, bu görevi başaramazsan kendine kızarsın?"

Benimle dalga geçiyordu. Onu bunun için nefret ettim, ama aynı zamanda oyununa saygı duymak zorundaydım.

"Bugün konuşma yapacak mısın, Freya?" diye sordu babam şaşkınlıkla.

"Hiçbir şey söyleme, doğaçlama olacak," dedi Adrian, burnunun kenarını hafifçe vurarak. "Bence bu çok tatlı bir davranış, abla. Sen her zaman halka hitap etmede iyi olmuştundur."

Babam yüzünü buruşturur. "Öyle mi?"

"Hayır baba, o alaycıydı," diye bilgilendiriyorum onu, kardeşime gözlerimi kısarak. "Kafasına vurmak için izin var mı?"

"İzin verilmiyor. Uslu durun," diye mırıldanır babam. "O zaman neden konuşma yapıyorsun?"

"Kim konuşma yapıyor?" diye sorar annem neşeyle, babamın yanına gelerek ve başını çevirip beni ve Adrian'ı suçlayıcı bir bakışla bakarken şapkasıyla neredeyse babamı yere serer.

Of. Herkesin arasında, bu konuda annemin görüşüne *hiç* ihtiyacım yok. Evan, bardakları taşıyarak annemin yanına yaklaşır ve ona bir tane uzatır.

"Freya yapıyor," der Adrian neşeyle, bana doğru başını sallayarak. "Onun kalabalık önünde her zaman iyi olduğunu biliyorsun."

"Öyle mi?" Annem şaşkın görünüyor. "Senin bu tür şeylerden nefret ettiğini sanıyordum. Sen, Rachel ve Adrian'ın bizim için Kral Arthur ve taştaki kılıç hakkında bir oyun sergilediğinizi hatırlıyor musun?"

"Oh evet!" Adrian bu anıyı hatırlayınca yüzü aydınlanır. "Ben Arthur'dum, Rachel Merlin'di ve Freya, bize rolünü hatırlat."

"Ben taş oynadım."

Adrian başını geriye atar ve yüksek sesle kahkaha atar. Babam gülümser ve Evan bile ona katılabileceğini hisseder, eliyle ağzını kapatarak kıkırdar.

"Çünkü konuşma rolü almayı reddetti," diye annem Evan'a açıklarken, gururla koluma hafifçe vurur. "Taş ona çok yakışmıştı ve o da mutlu bir şekilde orada oturmuş, bir elinde taş temsil etmek için gri kalemle boyadığı büyük bir karton daire, diğer elinde kılıcı tutuyordu." Bana gülümseyerek, sevgiyle ekler: "O zamanlar, o kadar küçükken bile, kim olduğunu çok iyi biliyordu ve bir oyuncu değildi. Senin bu yönünü her zaman takdir etmişimdir, Freya."

Ses tonundaki samimiyet beni şaşırttı. Annem insanların duymak istediklerini söylemekte çok iyidir, gösterişli ve abartılı kişiliği doğal olarak ustaca hazırlanmış, abartılı iltifatlara yatkındır, bu yüzden kolayca bir partinin neşe kaynağı ve ruhu olabilir. Ama bu sözler, gösteriş veya drama olmadan, sessizce ve içtenlikle söylendi.

"Teşekkürler anne," diyorum tedirgin bir şekilde, şampanyadan bir yudum alırken.

Adrian da şaşkın görünüyor ve bana yan gözle bakarak aniden Evan ve babamla sohbe giriyor, bize hafifçe sırtını dönüyor, böylece doğal olarak iki yeni grup oluşuyor. Annem ve ben, kim önce konuşmalı emin olamadan, birbirimizin yanında garip bir şekilde duruyoruz.

"Gerçekten çok iyi görünüyorsun Freya," diyor annem, buzları kırarak. "Teşekkürler. Sen de güzel görünüyorsun."

"Düğünde olanlar için çok üzgünüm." Sinirli bir şekilde iç çeker. "Bu çok kötü bir şey ve sen kendini toparlayıp hayatına devam ettin ve... Bu durumu yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm. Sana destek olamadığım için özür dilerim."

"Çok nazıksın anne, ama bana bakılmam gerekmiyor."

Annem burun kıvırdı. "Bunu ben bilmez miyim! Ah canım, hiç bakıma ihtiyacın olmadı ki. Bir keresinde oyun parkında düştün, ben koşup seni kaldırmak için gittim, ama sen ne yaptın biliyor musun? Hemen ayağa kalktın ve kararlı küçük yüzünle yumruklarını sıktın ve kendine "Yürü Freya" diye fısıldadın."

"Olamaz. Öyle mi yaptım?"

"Evet!" O, bu anıyı hatırlayarak gülümseyerek kıkırdar. "Çok tatlıydı. Dört yaşından büyük olamazydın. Babanın sana söylediğini ya da başka birinin bu ifadeyi kullandığını duymuş olmalısın ve sen de onu tekrar ettin. Gülmekten kendimizi alamadık." Tereddüt eder ve içkisini bir yudum alır, sonra devam eder. "Sanırım bu tür şeyler kendimi mazur göstermeme yardımcı oldu."

Ona bakıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Suçlulukla yere bakar. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim, vücut diliyle bu kadar savunmasız ve özür diler bir halde. Aslında, çocukluk anılarımızdan hiç bahsetmemişti, hatta bizi terk ettiğini bile kabul etmemişti. Hep gülümsemeler, yeni hayatı ve her şeyin ne kadar harika olduğu hikayeleri vardı.

"Bak, senin hayatının bir parçası olmak istiyorum Freya. Hatalar yaptığımı biliyorum, ama birlikte vakit geçirebileceğimiz bir yol bulabilirsek benim için çok önemli olur. Seni çok özledim ve düşünmek için zamanım oldu ve... keşke bazı şeyleri farklı yapsaydım."

Nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum. Boğazımı temizleyip içkimin bir yudumunu alıyorum. "Bunun konuşmak için uygun bir zaman ve yer olduğunu sanmıyorum, anne."

"Bu fırsatı, uygun bir zaman ve yer bulabilir miyiz diye sormak için kullanmak istedim," diyor nazikçe. "Söyleyecek çok şey var."

Hiçbir şey söylemiyorum, ama belirsiz bir şekilde başımı sallıyorum. Yüzü aydınlanıyor.

"Birine içki ikram edeyim mi?" diye sorar babam, bize katılmak için ayaklarını sürüyerek yaklaşır ve fazla endişeli görünmemeye çalışır.

"Bunu bana bırak," diye ısrar eder annem, ciddi ifadesini neşeli, hafif bir gülümsemeyle değiştirir. "Herkes şampanya, olur mu? Hemen dönerim!"

O, garsonun dikkatini çekmek için uzaklaşırken, babam bana dönüp konuşmaya başlar, Evan ise Adrian'la derin bir konu hakkında sohbet etmeye devam eder.

tutkulu olduğu. Kulak misafiri olduğum parçalardan, ona havuçlar hakkında bilgi veriyor gibi geliyor, ama bu doğru olamaz.

"Sohbet güzel miydi?" diye soruyor babam, kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Yumruklaşmaya varmamış, sevindim."

"Kavga mı? Göstermek göstermek yaşını gösteriyorsun yaşlı
bunu Ben ona "Sorun yoktu. Bir ara düzgünce konuşmak istiyor."

"Ve?"

"Ve... ona hayır demedim."

Yüzünde geniş bir gülümseme yayılır. "Bu harika bir haber. Yaptığın şeyden memnun olacaksın."

"O kadar emin değilim." İç çekerim. "Bilmiyorum, söylediklerinde gerçekten ciddi gibi geldi, bu benim için yeni bir şey."

"Oh, ciddi. Yaşlandıkça, insanların ciddi olmadıkları zaman uğraşmadıklarını anlarsın. Çok fazla çaba gerektirir," diye açıkça söyler ve bana keskin bir bakış atar. "Ayrıca insanların hata yaptığını ve hayatın her zaman planlandığı gibi gitmediğini de anlarsın. Senin ve kardeşinin annenle ilişkinizi düzeltebileceğinize ve mutlu günlerin geleceğine hiç şüphem yok. Unutmaman gereken şey bu. Öyle hissetmesen bile, etrafını insanlarla çevirdiğin sürece, her zaman mutlu günler gelecektir."

"Doğru insanlar mı demek istiyorsun?"

O gülümser. "İlle de öyle değil. Özetle, Freya, hayatta önemli olan insanlardır. Seni şaşırtacaklar, hayran bırakacaklar, hayal kırıklığına uğratacaklar. Hepsi bu karmaşanın bir parçası. Ve şükürler olsun ki öyle! Her şeyi planlayabilseydik, asla değişmezdik; asla öğrenmez ve gelişmezdik. Örneğin göletleri ele alalım. Hayat dolu olanlar, dağınık olanlardır."

Babamın ne zaman bu kadar derin düşüncelere sahip olduğunu bilmiyorum. Her zaman hayatı biraz beceriksizce yaşadığını düşünmüştüm, ama meğer altında yatan şey, onun lanet olası Yoda olmasıymış.

Bana tuhaf bir şekilde baktığımı fark etti.

"Ne?" diye savunmacı bir tavırla soruyor. "Konuşman için bilgece sözlere ihtiyacın olabileceğini düşündüm. Ne yaparsan yap, iki dakikayı geçirme. Buradaki her Dick ve Harry'yi mikrofonu alıp bize duygularını anlatmaya teşvik etmeni istemiyorum, tamam mı?"

İşte böyle. "Merhaba

millet..."

Kahretsin.

"—benim adım Freya, Rachel'ın kuzeniyim—" Bu gerçekten oluyor.

"...ve sadece birkaç söz söylemek istedim."

Mikrofonu aldığımdan beri konukların sayısı iki katına çıktı.

Kahretsin. Notlarımı unuttuğumu fark ettim.

Çantamda duruyorlar.

Ne yaptım ben?!

"Kısa keseceğime söz veriyorum—"

Babam onaylayarak başını sallıyor. Evet, teşekkürler baba, biliyorum.

Bakın, Adrian telefonuyla çekim yapıyor, böylece istediğimiz zaman izleyebileceğiz.

Ne kadar harika.

"—Bir kuzenin konuşma yapmasının alışılmadık bir şey olduğunu biliyorum, ama Rachel ve Carley'e birkaç sözüm olduğunu söyledim ve onlar da nazıkçe izin verdiler."

Ruby ve Leo'dan nefret ediyorum. Neden onlarla arkadaşım ki?

"Bu tür şeylerde pek iyi değilim, bu yüzden sabırlı olun."

Ne oluyor lan, nasıl oluyor da her yerim terliyken ağzım bu kadar kuru

? Vücudumdaki nem dengesi çok bozulmuş gibi görünüyor. "Sadece şunu söylemek istedim... şey..."

Annem bana bir şey söylüyor. Ne diyor? "Boktan bir şey mi?

Neden bana her şeyi mahvetmemi söylüyor ki?! Bu kadının *nesi* var

? Ben de ilişkimizin düzeldiğini düşünüyordum, umarım

— Oh. "Sesini yükselt." O böyle söylüyor. Sesini yükselt.

Tamam, bu gerçekten çok yardımcı oldu.

"Pardon, mikrofonu biraz daha yaklaştırayım. Şimdi herkes beni duyabiliyor mu?

Tamam, güzel. Özür dilerim. Nerede kalmıştım?"

Phil'den beni bir konuşma kursuna göndermesini isteyeceğim.

Bu *boktan* becerilerle kariyerimde nasıl bu kadar ilerledim? Phil'i suçluyorum, beni bu konuda uyarmalıydı.

"Evet, en başındaydım. Ha ha. Evet, Rachel ve Carley'nin düğün gününde onlar hakkında birkaç söz söylemek istedim."

Derin nefes al, Freya. Bunu başarabilirsin. Notların olmasa bile.

Sadece doğaçlama yap.

"Bu yıl fark ettim ki hayat... şey... büyük bir karmaşa. Ama etrafında seni seven insanlar olduğu sürece, nereye gidersen git, nereye varırsan var, yine de bir adım öteye geçebileceğini göreceksin. Arkadaşlar, aile, aşta ortaklar, suçta ortaklar..."

Seyircilerden memnuniyet verici bir kahkaha yükselir.

"...karmaşada birbirimize yardım ederiz. Birbirimizi severiz, birbirimize rehberlik ederiz, birbirimizden vazgeçmeyiz..."

Annem gülümsüyor ve çiçek desenli mendiliyle gözlerini dramatik bir şekilde siliyor.

Tanrım.

"...ve birbirimizin kendinden vazgeçmesine izin vermeyiz. Demek istediğim..."

Kuzenime ve yeni karısına dönüyorum.

"—Rachel ve Carley, sizi seviyoruz, sizin adınıza mutluyuz ve hepimiz sizin yanınızdayız. Bugün sözlerinizi verdiniz, şimdi de benim size sözüm bu. Ne olursa olsun, birlikte çıktığınız bu yolculukta sizin yanınızdayız. Öyleyse, bir adım daha atmak için kadeh kaldırmak istiyorum." Kadehimi havaya kaldırıyorum. "Ayaklara!"

Ayaklara. Ayaklara mı?!

Az önce kadeh kaldırdım... ayaklara mı?!

Peki. İşte bu kadar. Resmen kafayı yedim. Dava kapandı. Son.

Herkes, haklı olarak, kahkahalara boğulur. Ama olağanüstü bir dönüşle, gecenin en coşkulu kadeh kaldırışında "Ayaklara!" diye bağırlar ve ardından çadır alkış ve tezahüratlarla çınlar. Rachel ve Carley koşarak gelirler ve beni kocaman bir kucaklamaya alırlar.

"Çok güzeldi," diyor Rachel kulağıma ağlayarak.

"Ayaklara kadeh kaldırdım," diye hatırlatıyorum ona.

"Evet, öyle yaptın," diyor, uzaklaşıp ellerini yüzüme koyarak. "Ve mükemmeldi."

Düğünde Matthew'u özlediğim şeyler:

- O, herkesle çok iyi konuşur, bu da çok kullanışlıdır çünkü masamızda tanımadığımız insanlarla sohbet etmek konusunda hiç endişelenmem gerekmez, çünkü o sohbet eder ve hepimizi rahatlatır.
- Dans ederken beni gerçekten güldürüyor.

- Tabağımdaki bir şeyi gerçekten beğendiğimi fark ederse, bana kendininkini verirdi. Örneğin, düğünlerde genellikle şarküteri başlangıçlarında servis edilen o lezzetli küçük güneşte kurutulmuş domatesler. Her zaman, diğer tarafındaki konukla sohbetini kesmeden, kendi tabağındakileri benim tabağıma kaydırırdı. Bu, hayatın küçük ama sevgi dolu jestlerinden biri; bunlar yok olduğunda, ne kadar tatlı olduklarını anlıyorsunuz.

Düğünde tek başıma olmanın sevdiğim yanları:

- Çift için en uygun olduğunu düşündüğüm düğün hediyesini, partnerimin seçtiğim hediyeği gördüğünde "çok orijinal değil" demesi olmadan seçebiliyorum (oysa satın alırken fikirleri sorulduğunda telefonlarından başlarını kaldırmadan "Tabii, ne istersen al, canım" demişlerdi).
- Törene giderken kravat takmak zorunda olduğu için sızlanan birini dinlemek zorunda kalmıyorum.
- Aynı melodide ilahiler söyleyebilen insanların yanında oturma fırsatım var.
- Masamdaki yeni insanlarla, kimse beni kesmeden veya hikayeyi daha komik anlatmak için sözümü kesmeden sohbet edebiliyorum.
- Dans pistinde başkalarının danslarından ziyade kendi dansıma odaklanıyorum ve bu yavaş bir süreç olsa da, bu alanda kendime olan güvenim giderek artıyor.
- Artık gecemi mahveden, hiçbir şey için yapılan saçma sapan sarhoş tartışmalarına katlanmak zorunda değilim.
- Endişelenmem gereken tek kişi kendim.

Sonuncusuna alışmak biraz zaman alıyor ve ilk başta ürkütücü olabilir, ama bir kez alıştırdığınızda, taşıdığınızı bile bilmediğiniz bir yük aniden kalkmış gibi hissediyorsunuz.

Bunu düşündükçe, Matthew'un kendi deyimiyle "her yerde, huysuz" kişiliğinin benim "birliktelik" anlayışıyla uyuşmadığını düşünmesi, belki de "tembel" ve "çoğu zaman bencil" olarak yorumlanabilir diye merak ediyorum. Birine evlenme teklif edip, sonraki bir yıl boyunca "Daha mutlu olabilirdim ya da bir şeyleri kaçırmış olabilir miyim?" diye düşünürken,

evlenme teklif ettiğiniz kişi tüm boş zamanını ve çabasını sizin düğününüzü organize etmek için harcarken, bu çiftin hangisi daha "duygusal" olarak kabul edilir?

O aşık olduğunu söyledi. Ben ise aşık olduğumu kanıtlamakla meşguldüm.

Öyleyse, düğünde sadece kendimi düşünmeye. Onun hayatında ne yaptığına bakmaksızın, sadece kendi hayatımda ne yapmak istediğimi düşünmeye. Bir adım öteye gitmeye.

Ayaklara.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim, ama işte: patronum bana ilham verdi.

Phil'in iyi bir adam olduğu inkar edilemez, ama onun, müşteri toplantıları ya da benzeri şeyler dışında hayatımın herhangi bir alanında bana ilham verecek türde bir insan olacağını hiç düşünmemiştim.

İşte nasıl oldu.

Ruby geçenlerde, yakında gerçekleşecek olan Andy ve Roshni'nin düğününe henüz beklenmedik bir misafir davet etmediğimi hatırlattı. Aklıma hemen birisi geldi.

Jamie.

O asla gelmek istemezdi. Ama ona sormak, onunla konuşmak için iyi bir bahane olurdu. Ancak imkansız bir soru sorarak ve onu reddetmeye zorlayarak kendimi daha da küçük düşürmek istemedim.

Yine de, ne yaptığımı merak ediyorum.

İşyerinde öğle molasında, telefonumdaki kişileri gözden geçirdim, umarım biri gözüme çarpar diye, ama Jamie dışında uygun kimse yoktu. Hiç kimse. En baştan başladım ve ikinci kez de bir sonuç alamayınca, korkunç Facebook'a girip, görünüşe göre bağlantılı olduğum yüzlerce arkadaşımı gözden geçirdim, bunların çoğunu artık tanımıyorum bile.

İş bilgisayarımda "düğüne kimleri davet etmeliyim" yazdım. Utanç verici bir şekilde, çıkan sonuçların hepsi, konuk listesi kuralları konusunda endişelenen gelin ve damatlar için rehberlikle ilgiliydi. Ben bunu çoktan yaşadım.

Tekrar denedim: "Düğüne eş olarak kimi davet etmeliyim?"

Benzer sonuçlar çıktı. Üçüncü seferde şansım yaver gider, değil mi? "Düğüne eşlik edecek bir arkadaşım var. Kimi davet etmeliyim?"

Yine, tüm bu web siteleri, eşlik edecek bir misafiri davet etmek için nasıl bir davetiye yazılacağı konusunda yardımcı olabileceklerini vaat ediyorlardı.

"Lanet olsun!" diye sinirli bir şekilde tısladım.

Düşünmeden, "Düğüne eşlik edecek birine ihtiyacım var. Kime sormalıyım?" yazdım.

Kelimelerimi biraz daha düşünmeliydim, ama tüm bu süreç o kadar sinir bozucuydu ki, eşlik hizmetlerinin listesi çıktığında gerçekten şok oldum. Bilgisayar ekranına bakakaldım, ağzım açık kalmıştı.

Arkamda bir öksürük sesi duyuldu.

Döndüğümde Phil'i kaşlarını çatmış halde gördüm. Ekranıma bir göz attı.

Kahretsin.

"Phil!

Merhaba!"

Bilgisayarıma döndüm ve aceleyle faremi ararken elimi çarptım, bir şeye tıkladım ve bir şekilde ekranın "Düğünler için Erkek ve Kadın Eskortlar" başlıklı bir arama sonucunu yakınlaştırmasına neden oldum.

"Aman Tanrım," diye ciyakladım, tarayıcı penceresini kapatıp ona baktım, yüzüm kıpkırmızı olmuştu. "Açıklayabilirim."

"Şey," diye başladı, her zamankinden daha garip ve gergin görünüyordu, "Sanmıyorum ki..."

"*Yemin* ederim, sadece eskortlara bakmıyordum," dedim ona sessiz bir sesle, ekibimin çoğunun hala öğle yemeğine çıktığından emin olmak için etrafa bakındım. "Başka bir şey yazdım ve bu sonuçlar çıktı, ama aradığım şey bunlar *değildi*. Özellikle iş saatlerinde bu tür şeyleri aramam. Ya da dürüst olmak gerekirse, hiçbir zaman."

Ellerini kaldırdı. "Sorun değil, Freya."

"Gerçekten..."

"Sana inanıyorum." Acı çekmiş gibi görünüyordu. "Bir keresinde saksafonu nasıl temizleyeceğimi araştırırken, kelimedeki harflerden birini yanlış yazmıştım. Hangisi olduğunu tahmin edebilirsin. Çok... tatsız bir durumdu."

Yavaşça başımı salladım. "Eminim öyledir."

"Öğleden sonraki toplantıya hazır olup olmadığını kontrol etmek için geldim," dedi, sanki az önce tuhaf bir konuşma yapmamışız gibi tamamen normal ve ciddi davranarak.

"Evet, teşekkürler. Her şey yolunda."

"Yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver."

"Tamam." Tereddüt ettim. "Phil, tekrar söylemek istiyorum, ben gerçekten eskort aramıyordum. Roshni'nin hafta sonu düğününe

hafta sonu Roshni'nin düğününe bir eş bulmam gerekiyor, Roshni'yi hatırlıyor musun? Ve kimi götüreceğimi bilemiyorum. İlham arıyordum."

"Roshni'nin evleneceği haberine sevindim. Onunla uzun süre çalışmadım ama harika bir ekip üyesiydi." Kaşlarını kaldırdı. "Bir arkadaşını götürebilir misin, yoksa bir partner olması mı gerekiyor?"

"Ah, şey... uh... uzun hikaye, ama beklenmedik birini götürmem gerekiyor."

Neden patronuma bu bilgiyi veriyordum ki?! Bu konuşmadan kurtulmak için çaresiz olduğu *belliydi!* Sadece nazik davranıyordu! Benim hayatım umurunda değil! Umurunda değil...

"Beklenmedik biri mi? İlginç," dedi, çenesini okşayarak ve beni çok şaşırtacak şekilde, gerçekten meraklanmış gibi görünüyordu.

"Bu... şey... arkadaşlarıma bana verdiği bir tür meydan okuma." Gergin bir şekilde güldüm. "Aptalca bir şey."

"Bence aptalca değil. Kendini yeni insanlarla tanışmaya ve yeni şeyler denemeye zorlamak çok önemli," dedi gerçekçi bir şekilde. "Sonuçta, trapezi denediğim için karımla tanıştım."

Ona bakarak gözlerimi kırpıttım. "Anlamadım?"

"Denemeye karar verdim," dedi omuz silkererek. "Havada akrobasi ve benzeri şeyleri her zaman çok sevmişimdir. Hava yogası eğlencelidir ve ayaklarınızı yerden kesmek için iyi bir başlangıçtır. Neyse, o yıllarda, birkaç hafta görüştüğüm ve beni terk eden bir kızın peşinde, kendimi acıya ve kederle boğarak çok fazla zaman harcamıştım ve yeni ve eğlenceli bir şey denemek istedim. Karım da eğitimcilerden biriydi."

Buna ne diyeceğimi bilemedim. Phil hava akrobasiyle mi ilgileniyor? *Phil.*

Trapez becerilerini geliştirirken karısıyla mı tanıştı? Tanrım, artık hiçbir şey mantıklı gelmiyor.

Yani, bu adam her zaman öğle yemeği için masasında bir sandviç bulunduran biridir. Kelimenin tam anlamıyla, müşterilerle yemeğe çıkmadığımız sürece, onun dışarı çıkıp farklı bir öğle yemeği aldığını hiç görmedim. Pazartesi'den cumaya kadar, buzdolabından ev yapımı, folyoya sarılmış bir sandviç çıkarır. Hiçbir takım kaynaşma etkinliğine katılmıyor; fitness'a karşı hiçbir ilgi göstermiyor; ve Noel partisinde zorlandığında, çocukluğunun en çılgın anlarından birinin saçını quiff şeklinde şekillendirdiği an olduğunu itiraf etti.

Bu adam gizli bir *akrobat* mı?

"Hızlı randevuyu denedin mi?" diye sordu, ben ise sadece ağzım açık ona bakıyordum.

"Hayır."

"Düşünmeye değer," diye düşündü. "Kardeşim denedi ve aşk konusunda şanslı olamadı, ama yakın arkadaş olduğu bir sihirbazla tanıştı."

Ne oluyor?!

Beynim bu konuşmayı kaldıramıyordu. Bu, Phil ile iş dışında konuştuğumuz en uzun konuşmaydı.

"Bir sihirbaz," diye tekrarladım, hala trapez meselesiyle uğraşıyordum.

"Evet. Birkaç yıl önce kardeşimin doğum günü partisinde gösteri yapmıştı."

"Anladım. Vay canına. İyi miydi?"

"Sihirbaz mı?"

"Evet."

"Hiç bilmiyorum. Aslında ben orada değildim. Davet edilmedim."

"Kardeşinin doğum günü partisine mi?"

Derin bir nefes aldı. "Biz... yakın değiliz."

"Oh. Üzücü."

Omuz silkti. "Ne yaparsın. En son konuştuğumuzda aslında bir düşündeydi."

"Oh, gerçekten mi?"

"Düğünlerin özelliği budur, değil mi?" diye düşündü. "Düğünler, birliktelik ve mutluluğun küçük parçalarıdır. Ailem, düğünlerde birbirimizi sevmediğimizi unutuyor gibi görünüyor. Bunun yerine, birbirimize karşı son derece nazik davranıyoruz ve bazen hatta affedici oluyoruz. Ve inanın bana, bu kolay bir şey değil. Kardeşim bir keresinde beni dolandırıcılıkla suçlamaya çalıştı. Tabii ki inkar ediyor, ama hepimiz onun ne yaptığını biliyoruz."

Ona baktım. "Vay canına."

"Neyse." Dik durdu ve boğazını temizledi. "Dediğim gibi, öğleden sonraki toplantı için yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver. Ve eşlik edecek kişiyi seçme konusunda iyi şanslar."

"Teşekkürler," dedim sersemlemiş bir halde, onun uzaklaşmasını izleyerek.

Konuşmamızı sindirmem biraz zaman aldı. Bilgisayar ekranına bakarak az önce ne olduğunu merak ettim.

Havada akrobasi. Dramatik bir aile kavgası. *Dolandırıcılıkla* suçlanmak. Kim tahmin edebilirdi ki?

O günün ilerleyen saatlerinde, evde dizüstü bilgisayarımın başında oturmuş, Ruby için hazırladığım bekarlığa veda partisi defteri için renkli kalemler ve parlak çıkartmalar satın alarak harika vakit geçiriyordum — cidden, kırtasiye malzemesi satın almak çok eğlenceli — ki, Phil'in çılgın konuşmamızın ortasında düşünler hakkında söylediği bir şey aklıma geldi. Haklıydı; düşünler mutluluk kaynağıdır. Hayatta önemli olan şeyleri hatırlatırlar. Neyin için minnettar olduğumuzu. Affetmek için mükemmel bir fırsat sunarlar.

Aklıma birden bir fikir geldi. Saçma ve korkunç bir fikir.

Ama kesinlikle beklenmedik bir fikir olacaktı.

"Hayatım!"

Annem, kollarını açarak otel resepsiyonunda bana doğru geliyor. Şimdiye kadar gördüğüm *en parlak* turuncu ve sarı elbiseyi giymiş, omuzlarında seksenlerin modasına uygun omuz vatkası ve ona uyan bir şapka var.

"Vay canına anne," diyorum, onun havada öpücüklerini kabul ederek.

"Çok... parlak görünüyorsun."

"Sen çok tatlısın, teşekkür ederim." Bana bir dönüş yapıyor, altın rengi sallantılı küpeleri ışığı yansıtarak neredeyse gözlerimi kamaştırıyor. "Benim mottom, asla fazla olamazsın."

"Öyle mi? Ne kadar şaşırtıcı."

"Bu düşününe senin eşin olarak katılmaktan çok mutluyum," diyor, elimi tutup sıkarak. "Beni düşündüğün için teşekkürler, Freya. Ne büyük bir onur!"

"Şey, düşündüm de... uh..." Sözümlü yarım bırakıyorum.

"Oh, çok eğleneceğiz." Beni baştan aşağı süzer, gözleri dolmaya başlar. "Çok uzunsun! Nasıl bu kadar uzadın?"

"Uzun muyum? Aslında bence oldukça ortalama bir boyum var."

"Canım, omzunun üzerinden geçirdiğin bir çocuktan, karşında duran uzun boylu, kendine güvenen bir tanrıçaya dönüşen birini gördüğünde, boyu ne olursa olsun sana uzun boylu gelir!"

Annemi eşlikçi olarak davet etmek açıkça bir hataydı.

Yine de, köprüler kurmak için ilk adımı atma kararımdan gurur duymaya çalışıyorum. Babama söylediğimde, bunun harika bir fikir olduğunu söyledi ve Adrian da oldukça heyecanlandı. Ruby ve Leo kesinlikle şaşırdılar, bu yüzden bu zorlu görevi başarıyla tamamladığımı kabul ettiler, ancak her şeyi iyice düşündüğümünden emin olmak istediler.

"Biliyorsun, düğünler oldukça uzundur," dedi Leo, bana anlamlı bir bakış atarak.

"Bunun farkındayım Leo."

"Birini yanına aldığında, ona bakman gerekir." "Biliyorum."

"Yani, öylece kaçamazsın," diye ekledi, kaşlarını çatarak. "Onlarla konuşman falan gerekir."

"Bütün gece değil," diye belirttim. "Ama oldukça uzun bir süre."

"Evet, belki bu benim ve annem için iyi bir şey olur. Olay  ıkaramayacağımız ve sinirlenemeyeceğimiz bir yerde olacağız. Birbirimizin şirketinden zevk almak zorunda kalacağız."

Tabii ki, şimdi buradayım ve Leo'nun haklı olduğunu anlıyorum. Sadece birkaç dakika oldu ama şimdiden çıkış yolunu arıyorum. şiirden uzak durduğu sürece, belki bu düğünü sağ salim atlatabilirim.

Aniden uzanıp elimi tuttu, derin bir nefes aldı ve gözlerini kapattı.

"Dokunma hafızası vardır," diyor rüya gibi.

"Anlamadım?"

"Keats'ten."

Kahretsin.

Andy ve Roshni, St. Ives Körfezi'ne bakan bir kalede evleniyorlar ve annem bana yirminci yüzyılın başlarında St. Ives sanatçı okulunu anlatarak, otelden buraya kadar çok uzun süren bir araba yolculuğuna katlandık. "Bu dramatik manzaradan hangi sanatçı ilham almaz ki, Freya? Bu manzaraları görünce ben bile resim yapmaya başlamak istiyorum!" —güneş bulutların arasından çıkarken düğün mekanına varıyoruz. Roshni'nin bu hafta yağmurlu havadan endişelendiğini biliyorum, bu yüzden taksiden inerken ona gülümsüyorum.

"Aha!" diye bağırdı annem, derin bir nefes alarak güneşte gözlerini kapattı.

"D n birisi sosis gömmek istemiş olmalı!"

"Ne?"

"Bu bir gelenek, canım! Düğün gününde yağmur yağmaması için, önceki gece çiğ sosis gömülür."

"Bunu hiç duymamıştım."

"Hayatım boyunca pek çok sosis gömdüm," diyor annem yüksek sesle, tam da yaşlı bir çiftin yanından geçerken. Çift, mekanın içine girerken dehşete kapılmış

"Bu çok işe yarıyor."

"Anne, sosis gömmekten bahsederken lütfen sesini alçalt," diye fısıldarım, yanaklarım kızarır.

"Tabii ki düğün gününde yağmurun kötü olduğu söylenemez," diye devam eder annem neşeyle, tören için yerlerimizi bulmadan önce görevlilerden birinden tören programını alır. "Aslında, en unutulmaz fotoğraflar yağmurda çekilir! Yağmurluk giymiş, şemsiye tutan, yağmurda gülümseyen gelinler. Bana sorarsan muhteşem."

"Tamam, teşekkürler anne," diye fısıldayarak, ona arkada bir koltuğa oturmasını işaret ettim.

"Bu dekorasyon muhteşem değil mi?" O, odayı süsleyen kadife çiçeklerini hayranlıkla seyrederek rüya gibi bir iç çekişle söylüyor. Konuşmamayı tercih ederek onun da konuşmaktan vazgeçmesini umarak, keskin bir şekilde başımı sallıyorum.

"Roshni ile çalıştın, değil mi?" "Uzun zaman önce."

"Ama arkadaş kaldınız! Ne güzel. İnsanlarla iletişimi kaybetmek çok kolay, ama çaba sarf etmek gerekiyor. Her zaman karşılığını alırsın!"

Dudaklarımı sıkıştırdım. O fark etmedi.

"Burada olduğum için çok heyecanlıyım," diye devam eder, heyecanla gözlerini diğer konuklara diker. "Çok eğleneceğiz, Freya! Acaba hangi okumaları seçmişler?"

O, hizmet sırasını hevesle karıştırırken, ben derin nefesler alıp babamın hafta sonu öncesinde bana söylediklerini hatırlamaya çalışıyorum. Babam, annemin davetimi aldığı anda hem sevinç hem de heyecandan bunalacağını akıllıca belirtmişti, bu yüzden onun fazla konuşmasını veya bu gün için biraz fazla heyecanlı olmasını affetmem önemliydi.

Dürüst olmak gerekirse, gelmesine şaşırdım. St. Ives ona uzun bir yolculuk ve Peak District olayından sonra, içimden bir ses annemin gelmeyeceğini ve uzun uzadıya bir bahane uydurmasını bekliyor. Bu yüzden, burada olması bile büyük bir şey.

Tören başladığında ve Roshni babasının kolunda içeri girdiğinde, annemin keskin bir nefes aldığını ve "Vay canına" diye fısıldadığını duydum. Roshni, gül altın işlemeli muhteşem bir fildişi *lehnga* giyiyordu ve ellerine karmaşık *mehndi* desenleri çizilmişti. Lacivert takım elbise giyen Andy, Roshni içeri girdiğinde nefesini kesmiş gibi görünüyordu.

Onlarınki, o kadar sevimli bir tanışma hikayesi içeren gerçek bir aşk hikayesi ki, bizler gibi alaycı insanlar bile onun cazibesini kabul etmek zorunda kalıyoruz. Roshni, Brixton'daki bir ikinci el kitapçıya gitti. Robert Jordan'ın Wheel of Time fantastik serisinin ilk kitabı olan *The Eye of the World* adlı kitabı seçti. Ödeme yapmak üzereyken, dükkanın arka tarafındaki kanepede uzanmış duran dükkanın köpeğini fark etti. Doğal olarak, onu sevmek için yanına gitti. Bir süre onu sevdikten sonra, tam o sırada yanına bir genç adam geldi ve köpeğin karnını okşamak için eğildi. Elindeki kitabı fark etti. Wheel of Time serisinin beşinci kitabı olan *The Fires of Heaven*'di. Adam, onun baktığını fark etti ve elindeki kitabı gördü. Gözleri parladı.

Robert Jordan ve sevdikleri diğer fantastik yazarlar hakkında sohbet etmeye başladılar, kitaplar hakkında daha fazla konuşmak için kahve içmeye karar verdiler, o hafta içinde bir randevu ayarladılar ve hepsi bu kadar. Güney Londra'daki küçük bir kitapçıda, sıradan bir pazar öğleden sonra, hayatlarının geri kalanını birlikte geçirecekleri kişiyi sihirli bir şekilde bulmuşlardı.

Kaderin varlığını kanıtlayan bir örnek varsa, bu tatlı karşılaşma kesinlikle o örneklerden biri.

"Oh, şunlara bak," diye fısıldadı annem kulağıma, Roshni koridorda ilerlerken burnunu çekerek. "Ne kadar mutlular. Ne kadar güzel."

Ben de gülümserim ve arp müziğinin tadını çıkarırım.

Annem boğazını temizleyip sessizce şöyle diyor: "Tabii ki evlilik mutlaka mutluluk anlamına gelmez. Umarım bunu biliyorsundur, canım."

Ağzım açık kalır, tören müziği arasında kimsenin onu duymadığından emin olmak için çabucak bakarım. "Anne!"

"Sadece söylüyorum," diye fısıldar, bana kaşlarını kaldırarak.

Cemaate oturmaları söylenir ve ben de otururken ona tuhaf bir bakış atarım. Gelin koridorda yürürken kim böyle bir yorum yapar ki? Neyse ki annem tören boyunca kendini tutmayı başarır ve tek göze çarpan an, Roshni'nin kuzeni okumasını bitirdiğinde, herkesinkinden daha yüksek sesle "aw" demesidir. Okuduğu bölüm elbette Zaman Çarkı'ndan bir pasajdır.

Annem, törenden düğün kahvaltısına kadar herkesi yönlendiren Hintli davulcu *dholi*'yi takip eden kalabalığa katılarak harika vakit geçirir. Yan yana oturuyoruz ve yanımızdaki konuklara kibarca kendimizi tanıtıyoruz, sonra annem dikkatini tekrar bana çeviriyor.

"Olanlardan sonra tüm bu düğünlere gitmek senin için çok zor olmalı, canım," der ve koluma hafifçe vurur. "Şunu bilmeni isterim ki

"Anne, bu konuyu gerçekten konuşmak istemiyorum," dedim sert bir şekilde, neden bu konuyu açtığını anlamadan, hemen konuyu değiştirdim. "Bu yemekler çok lezzetli görünüyor, değil mi?"

Neyse ki, sağımdaki kişi bunu duyar ve yemeğin harika göründüğünü kabul eder. Bu sayede onlarla sohbet etmeye başlarım ve annem saçmalamayı bırakana kadar onu bir süreliğine görmezden gelmekten mutlu olurum. Ne yazık ki, konuşmalar başlamadan önce beni yakalar ve hemen araya girer.

"Canım," diyor, bana doğru eğilerek, "bilmeni isterim ki, Matthew hakkında konuşmak istersen, ben her zaman yanında olacağım..."

"Anne! Düğündeyiz!" Ona aklını kaçırmış gibi bakıyorum. "Şu anda bu konuyu konuşmak için hiç uygun bir zaman değil."

"Neden olmasın? Bence bu, kendi hayatını düşünmek ve duygular, aşk ve... şey... kayıplar hakkında samimi bir şekilde konuşmak için mükemmel bir ortam."

"Aman Tanrım." Saçımı elime alıp, kendimi kaybetmemek için çabalarırken, kimseye bakıp bizim tartıştığımızı düşünmesin diye yüzüme bir gülümseme yapıştırıyorum. "Lütfen kes şunu, tamam mı?"

O başka bir şey söylemez ve konuşmalar başlar. Ona başımı sallarım, bizim için sadece güzel vakit geçirme fırsatı olabileceğini umduğum şeyi mahvettiği için öfkeliyim.

Her şeyin yolunda olduğunu iddia edemeyeceğimizi bilmeliydim. Düğünü keyifle geçirebileceğimizi, biraz gülebildiğimizi ve ilişkimizi yeniden kurmak için ilk adımı atabileceğimizi düşünmüştüm. Bugünden sonra, buluşmak için bir zaman ayarlayacaktık, kahve içmeye ya da öğle yemeğine çıkacaktık, bazı şeyler hakkında konuşacaktık. Yavaş yavaş, aramızda bir bağ kurabilirdik.

Onun bu şekilde düşünmeyeceğini bilmeliydim. Hemen dramaya girmek istiyor; iyi bir anne olduğunu kendine kanıtlamak için benim ona güvenmemi istiyor.

Ama bu olmayacak.

Konuşmalar sırasında gözlerinin beni delip geçtiğini hissedebiliyorum ve konuşmalar bittiğinde, tatlı servis edildiğinde, gözümün ucuyla onun dikkatini dağıtan bir şekilde tabağındaki yemeği karıştırdığını görüyorum.

Müzik başladığında heyecanla ayağa kalkıyor ve beni dans pistine davet ediyor. Aceleyle reddediyorum ve bana üzgün üzgün baktıktan sonra

beni ikna etmekten vazgeçip tek başına dans pistine çıkıyor. Tamamen yabancı bir adamın neşeyle ellerini uzatıp onu döndürmeye başladığını izlerken, Roshni aniden yanımda beliriyor.

"Annen çok komik," der, ben düğünün harika olduğunu söyledikten sonra. Anneme doğru başını sallar. "Çok eğleniyor."

"Dikkatlerin merkezinde olmayı gerçekten seviyor," diyorum iç çekerek. "Birini daha getirmeme izin verdiğin için çok teşekkürler."

"Önemli değil, onu getirdiğin için çok mutluyum," diyor, çatalımı çalıp pudingimden bir lokma çalarak. "Geçmişte onunla pek anlaşılamadığını biliyorum, ama aranızı düzeltmen harika." Birinin bakışını yakalayınca çatalımı bırakır ve hızla eğilip kulağıma fısıldar. "Hay aksi. Annemin tuhaf arkadaşına merhaba demem lazım, artık ondan kaçamam. Bana hep teknelerden bahsediyor. Ben teknelerden hiç anlamam." İç geçirir. "Ailemiz için yaptığımız şeyler, değil mi?"

"Sen mi söylüyorsun," diye mırıldanıyorum, annemin birine kravatını çıkarıp limbo için kullanması için cesaret verdiğini izlerken.

Birkaç şarkı sonra, annem hayır cevabını kabul etmez ve beni dans etmek için yanına sürükler. Gözlerimi devirip, o çılgınca dans ederken ben de biraz sallanırım. Kendimi onu biraz takdir ederken bulurum. Onu takdir etmek gerekir, hiçbir şeyin onu eğlenmekten alıkoymasına izin vermez ve kimlerin izlediğini açıkça umursamaz.

Gelin ve damadı uğurlama zamanı geldiğinde, akşamı başarılı buluyorum. Annem ve ben birkaç küçük aksilik dışında akşamı atlattık. Beni tamamen küçük düşürmedi ve ben de geçmişle ilgili alaycı ama doğru yorumlarla onu hayal kırıklığına uğratmadım.

"Denizde dans edelim mi?" diye soruyor annem, mekanın dışında taksiyi beklerken ayakkabılarını çıkararak. "Plaja çok yakın, bak!"

"Otele dönme zamanı," diye hatırlatıyorum ona, telefonumu kontrol ederek. "Yarın ikimizin de eve uzun bir yolumuz var."

"Oh Freya, biraz hayatın tadını çıkar! Bırak kendini," diyor ve sahile inen merdivenlere doğru yürüyor.

"Anne!" diye seslenirim, taksilerini bekleyen diğer konuklara bakarak. Onlar da şaşkın ifadelerle annemi izliyorlar.

"Hadi Freya!" diye bağıyor, korkuluğa tutunarak merdivenlerden dans eder gibi iniyor, giderken tezahürat ve çılgınlık atıyor. "Kum ayak parmaklarımızı çağırıyor!"

Hay sıçayım.

Bu, romantik filmlerde olan türden bir senaryo, ama yakışıklı bir adamın bana kendimi kaybetmemi ve ay ışığında sahilde spontane bir yürüyüşe çıkmamı söylemesi yerine, bunu yapan annem.

Onu takip etmek zorundayım, çünkü takip etmezsem ne olacağını Tanrı bilir ve şimdi onu gözden kaybettim. Dışlerimi sıkarak, gergin bir şekilde sahile inen merdivenlere doğru ilerliyorum ve ayakkabılarımı çıkarıyorum, başkalarının bizi izlediğini bildiğim için utançtan yanaklarım kızarıyor. Merdivenler aydınlatılmış, ama zemini düzgün görebilmek için telefonumun ışığını kullanmam gerekiyor. Sahilin kumuna ayak bastığımda, annemin ayakları suda, elbisesini yukarı çekerek dalgaların ayak bileklerini ıslatmaması için eteğini sıyırdığına bakıyorum.

"Ne yapıyorsun anne?" diye homurdanarak kollarımı huysuzca kavuşturuyorum. "Gitmemiz gerek."

"Küçükken Newquay'deki plaja gittiğimizde denizanalarından korktuğunu hatırlıyor musun?"

"Denizanaları korkutmuyor beni."

O gülüyor. "Okulda biri sana denizanalarıyla ilgili aptalca bir korku hikayesi anlatmış ve sen bize türlü türlü sorular soruyordun. Denizanaları gerçekten köpekbalığı büyüklüğüne kadar büyüyebilir miydi? Onların sokması insanı öldürebilir miydi? Açıkça çok korkmuştun, ben de denizanaları korkuyorsan denize girmek zorunda olmadığını söyledim. Ama sen bana baktın, omuz silktin ve 'Korkmuyorum' dedin. Adrian'ın küçük elini tutun ve ikiniz denize doğru koşunuz. Çok tatlıydı."

"Anıları yad etmeyi ne kadar sevsem de, biz..."

"Ama bazen korkmak normaldir, Freya," diyor ve bana dönerek bakıyor.

"Neden korkmak?"

"Her şeyden." Omuzlarını silkiyor. "Gelecekte. Değişimden. Hayattan. Denizanalarından."

Gözlerimi gökyüzüne kaldırıyorum. "Tamam. Peki, moral verici konuşman için teşekkürler. Artık otele dönebilir miyiz?"

"Sanki nefesini tutmuş, onun geri gelip her şeyi yoluna koymasını bekliyormuşsun gibi görünüyor."

Sanki karnıma yumruk yemiş gibi hissediyorum. "Anne."

"Doğru, değil mi? Onsuz yeni bir sayfa açmaya, bilinmeyene adım atmaya çok korkuyorsun."

"Sen beni hiç tanıımıyorsun."

"Korkuyorsan bunu itiraf etmeyeceğini biliyorum..."

"Korkmuyorum!"

"...ve kimsenin senin iyi olmadığını düşünmesine izin vermeyeceğini de biliyorum. Ama bununla yüzleşmen, duygularının coşmasına izin vermen gerekiyor. Başlangıçta seçtiğin yoldan farklı bir yolda yürüdüğünü kabul etmelisin."

"Anne, dur."

"Onu bırakmalısın."

Kollarımı havaya kaldırıyorum. "Yeter. Bunu yapmayacağım. Geri dönüyorum."

"Freya," diye seslenir, ben arkamı dönerken, "hislerini anlatmalısın!"

"Seninle değil!" diye bağıriyorum arkamdan.

"Neden?" diye ağlayarak, sudan çıkıp kumda peşimden geliyor. "Neden kendine birine ihtiyaç duymanı izin vermiyorsun?"

İşte bu. Bu bir bıçak darbesi. Durup ona dönerek yüzünüze bakıyorum.

"Birine ihtiyacım vardı anne! Büyürken sana ihtiyacım vardı! Ama sen orada değildin, değil mi?"

Gözleri suçlulukla yere düşer. "Daha fazla çaba gösterip yanında olmam gerektiğini kabul ediyorum ve tabii ki, Peak District'teki okul gezisinden seni almaya gelemediğim için kendimi hiç affetmedim. Ondan sonra beni tamamen dışladın. Keşke zamanında çıkmış olsaydım ve o korkunç trafik olmasaydı..."

"Sorun tam da bu," diye öfkeyle parmağımı ona doğrultarak, duygularımın taşmak üzereyken sesim çatallanarak söylüyorum. "Sadece bahaneler değil, onlar da yeterince yorucu, anne, gerçekten. Evet, söz verdiğin halde birçok kez gelmediğin için sana kızmıştım. Ama mesele bundan çok daha fazlası! Birçok anne meşgul! Ebeveynlerin etkinliklere katılamadığı zamanlar olur! O zaman da biliyordum, şimdi de biliyorum. Ama fiziksel olarak orada olmasan bile, birinin yanında olabilirsin. Beni Peak District'ten alamadığında, sonra beni aramadın, hatta telafi etmeye bile çalışmadın. Bir kez bile. Ben, kahve randevusuna gelmediğin bir arkadaş değildim. Ben, annesi onu eklediği için tüm sınıfının önünde küçük düşürülen bir ergendim. Geç kalmanı affedebilirdim

ama nasıl hissettiğimi umursamadığın, bana ihtiyacım olup olmadığını önemsemediğin için seni affedemedim.

"Freya," diye fısıldadı, üzgün bir ifadeyle. "Bana karşı çok kapalıydın. O zamanlar beni yanında istemiyormuşsun gibi görünüyordu. Kendimi buna inandırmıştım."

"Sen benim *annemsin*! Öyle görünse de görünmese de sana ihtiyacım vardı ve buna karar vermek sana düşmezdi!"

Aniden, kendimi tamamen çaresiz hissediyorum. Bunun nedeni uzun bir gün, uzun bir hafta ya da uzun bir yaz olması mı bilmiyorum, ama sonunda bir şey kırılıyor. Ne kadar denersem deneyeyim, kendimi tutamıyorum. Orada, kumsalda, kontrol edilemez, yüksek sesli, hıçkırıklarla ağlamaya başlıyorum.

Ve tüm insanlar arasında, bana sarılan ve her şeyin yoluna gireceğini söyleyen kişi, en beklemediğim kişiydi.

Annem.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Bana göre hayat bölümlerden oluşur."

Dizlerime yaslanıp, onları kendime daha yakın tutarak inlerim. "Anne, lütfen tuhaf benzetmeler yapma."

"Matthew, kitabının birkaç bölümünde yer aldı," diye devam ediyor, beni tamamen görmezden gelerek. "Şimdi ise kendini sayfadan çıkardı. Bu da senin birkaç seçeneğin olduğu anlamına geliyor. Onun daha sonra ortaya çıkıp çıkmayacağını bekleyebilir, o ortaya çıkana kadar paragrafların boş boş devam etmesine izin verebilirsin. Ya da bir sonraki sahneye geçebilir, yeni karakterleri karşılamaya hazır olabilir, sahnenin değişmesini deneyimleyebilirsin."

Dalgaların sakinleştirici sesini dinleyerek başımı sallıyorum. Plaj merdivenlerinin dibinde oturuyoruz, ayaklarımız kuma gömülü. Sonsuza kadar sürmüş gibi gelen ağlamam sona erdi ve annemin çantasından bana uzattığı mendilleri minnetle aldım. Ona her şeyi anlattım. Ayrılığın tüm kanlı ayrıntılarını. Bu yıl, çok daha uygun birçok insanın önünde herhangi bir anda sinir krizi geçirebilirdim. Kelimenin tam anlamıyla *herkes* daha iyi olurdu.

Şimdi annemin kitaplar ve bölümler hakkında gevezelik etmesini dinlemek zorundayım.

"Matthew'u beklemiyorum anne," diyorum, ama kimseyi, en azından kendimi ikna edebildiğimden emin değilim. "Sadece 'bölümü kapatmadım' ya da sen nasıl diyorsan. Henüz konuşmadık."

Kaşlarını kaldırıyor. "Konuşmak ister misin?"

"Evet, o da istiyor. En azından, sarhoşken yaptığı telefon görüşmesinde istediğini söyledi, ama ben bunu ayarlamaya çalıştığımda bana hiç cevap vermedi. Belki o da kafası karışık. Bu yüzden birbirimizi görmemiz gerekiyor. Ama zamanı geldiğinde ne diyeceğini hiç bilmiyorum ve bu çok korkutucu."

"Neden kendine ne söylemek istediğini sormuyorsun? Ne istiyorsun, Freya?"

“Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Eğer beni görmek istemiyorsa, belki de umursamıyordur. Belki de hiç umursamamıştır. Ve bu beni korkutuyor, çünkü onca yıl onunla birlikte olup bunu nasıl fark edemedim?” Derin bir nefes alıyorum. “Kendimi çok kaybolmuş hissediyorum.”

"Matthew acımasızca davranıyor, Freya. Yaptığı şey acımasızca. Bencilce ve affedilemez. Onun seni güçsüz hissettirmesine izin vermemelisin."

"Düğünümüzden bir gün önce beni süpürge dolabına atarak sahip olduğum tüm gücü elimden aldı."

"O gün senden hiçbir şey almadı. Sana bir şey verdi." Ben burun kıvırıyorum. "Bunu açıklamak zorundasın."

"İkinize de gerçek mutluluğu yakalama şansı verdi." "Ben mutluydum."

"Evet, ama o mutlu olmasaydı, senin mutluluğun uzun sürmezdi, canım. Matthew o gün sana ne kadar acı ve ıstırap vereceğini biliyordu, onu sevmekten başka bir şey yapmayan birine, ve kendine ne kadar acı verdiğini de biliyordu. Hayal kırıklığına uğratacağı tüm insanları, insanlar onun hakkında söyleyeceklerini." Uzun bir nefes verir. "Ama yine de bunu yapmak zorundaydı, çünkü doğru olan buydu. Yapmasaydı, çok daha kötü olabilirdi."

Onu dikkatle izliyorum. "Ona minnettar olmam gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Bana anlattıklarından anladığım kadarıyla, bu yaz kendini unutmuş," diye cevaplar, uzaklara bakarak. "İyi bir gösteri sergiliyor, ama içten içe sadece korkmuş küçük bir çocuk, eylemlerinin sonuçlarından kaçan. Seninle yüzleşemiyorsa, Freya, bu umursamadığı için değil. Korkuyor olduğu için."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Biliyorum. O gün onun vermek zorunda olduğu kararı vermek nasıl bir his olduğunu biliyorum."

Sessizliğe bürünerek sahili seyrediyoruz.

"Kaçırdığım işaretleri düşünmeden edemiyorum," diye itiraf ettim sonunda, dudağımı ısırarak. "Anıları analiz ediyorum, birlikte mutlu olduğumuzu kafamda uydurmuş olabilir miyim diye merak ediyorum."

Kafasını sallar. "Böyle bir şeyi uydurmak mümkün değil. Sonunda işler yolunda gitmedi diye, birlikte geçirdiğimiz tüm o zamanın yanlış, mutsuz ya da boşa geçtiğini düşünmüyorum. Bazen işler değişir, hepsi bu."

Kendi kendime gülümsüyorum. "Komik. Bunu yakın zamanda birine anlatmıştım. Tanıştığım bir adam, Jamie..."

"Evet, Jamie'den bahsetmiştin."

"Öyle mi?"

O başını sallar.

"Oh." Kafam karışık bir şekilde denize bakıyorum. "Neyse, bana kız kardeşinden ve onun yirmili yaşlarını yürümeyecek bir ilişkide boşa harcayacağından endişelendiğinden bahsediyordu. Bu da benim yirmili yaşlarımı boşa harcadım mı diye düşünmeme neden oldu."

"Sence harcadın mı?"

"Emin değilim. Matthew, çevremdeki herkes yolunu bulup yerleşirken, benim hayatımı kaosa sürükledi. Bu çok adaletsiz geliyor. Her şeye yeniden başlamak fikri. Belki de bu yüzden..." Duruyorum, gözlerim yine yaşlarla doluyor. Boğazımdaki düğümü yutuyorum. "Belki de bu yüzden hala onun geri döneceği ve her şeyin eskisi gibi olacağı umudunu taşıyorum."

"Asla geri dönemezsin," diyor bana yumuşak bir sesle. "Birlikte bir çözüm yolu bulsanız bile, her şey farklı olacak. Bu kötü ya da iyi bir şey değil. Sadece olduğu gibi. İkiniz de olanları değiştiremezsiniz."

İç çekiyorum. "Onu sevdiğimi mi yoksa nefret ettiğimi mi bilemiyorum." "Muhtemelen ikisi de biraz."

"Bu yaz gerçekten mutlu olduğum anlar oldu. Ama sonra bir şekilde hep Matthew'a geri dönüyorum. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Sanki beynim ilerlememe izin vermiyor gibi. Ya da belki de ilerlemem gerektiğini ve dayanmam gerektiğini söylüyor. Bilmiyorum."

"Birisi senin için önemliyse, nasıl biterse bitsin, onu öylece silip atamazsın. Her zaman arkalarında, senin bir parçan haline gelen bir şeyler bırakırlar."

"Peki, ne yapmalıyım?"

O gülümser. "Oh, hiç bilmiyorum. Kimse bilmiyor. Her şey çok karışık."

Tereddüt ederim. "Babamı terk ettiğin için hiç pişman oldun mu?"

Şaşırmış görünmüyor, ama cevap vermek için zaman ayırıyor. "Hayır, doğru karardı. Ama seninle ve Adrian'la yüzleşmekten bu kadar korktuğum için pişmanım. O kadar utanmıştım ki, bu utanç beni düzgün davranmaktan alıkoydu. Gerçek şu ki, babanla evlendiğim gün onunla aramızın pek iyi olmadığını biliyordum. Yanlış anlama, onu çok seviyordum ve senden hamileydim

, o yüzden o zamanlar mantıklı olduğu söylenen yolu seçtim. Ama o zamanlar öyle yapmış olsan da, bu dürüst bir seçim değildi. Ve ben bunu başından beri biliyordum. Matthew çok uzun süre korkak davrandı, ama gerçeğı yüzleşmek zorunda kaldıysa, en azından evlenmeden önce oldu. En azından benim yaptığım gibi yemin edip sonra onu bozmadı."

Ayak parmaklarımı kuma daha da gömerek, kumlara bakıyorum.

"Matthew düğünü iptal ettiğinde, kalbim" — elini göğsüne koyar — "senin yaşadıkların için acıdı. Mücadeleye devam edeceğini biliyordum, çünkü bunu daha önce görmüştüm. Ayrılıktan kurtulmak için kendine güveneceğini biliyordum. Ve o zaman, her zamankinden daha fazla, seni hayal kırıklığına uğrattığımı fark ettim. Çünkü hayatta ne olursa olsun yanında olması gereken tek kişi, önünde yıkıldığın kişi, ben olmalıydım."

Onun sözlerini sindirdim, nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Haklıydı. O olmalıydı. Bunca yıl sonra, resmi olarak eylemlerinin sorumluluğunu üstlendi.

Belki de benim her zaman sandığım gibi, onun için her şey yolunda gitmemişti. Belki o da bunca zaman şeytanlarla savaşıyordu.

Belki de geriye bakmayı bırakmanın zamanı gelmiştir.

"Artık buradasın anne," diyorum nazikçe, ayak parmaklarımı kaldırıp üzerlerindeki kumları döküyorum.

Burnunu çekiyor, yanağından bir damla gözyaşı akıyor ve elimi tutup sıkıyor. "Beni rahat bıraktığın için teşekkürler."

Dalgaların sesi, bu sürpriz samimi sohbetin arka planında yatıştırıcı bir fon oluştuyordu, ama birdenbire ne kadar zaman geçtiğini merak ettim.

"Otele geri dönmeliyiz," diyorum.

"Dur biraz, henüz ayağını suya sokmadın." "Ne olmuş yani?"

"O yüzden, koymalısın! Ayaklarını ıslatmadan gece yarısı sahilde yürüyüş yapamazsın. Bu yazılı olmayan bir kural!"

"Neden? O zaman kum ayaklarıma yapışır ve ayakkabılarımı giydiğimde kum taneleri hissedilir."

Gözlerini devirir. "Gerçekten, babana çok benziyorsun." "Zeki mi?"

"Mantıklı. Kötü bir şey değil tabii, ama bu yüzden birbirimize ihtiyacımız var." "Sen ve ben mi?"

"Yani, zıt karakterli insanlar," diye açıklıyor. "Hepimiz aynı olsaydık, dünya çok sıkıcı bir yer olurdu."

"Matthew bunu ayrılmamızın sebebi olarak gösterdi," diyorum, ayağa kalkarken. "Görünüşe göre çok farklıydık. Ben çok 'toparlanmış'tım. O ise çok 'duygusal'dı."

"Evet, ben de bunu birçok kez yaptım. Aslında açıklanamayacak bir şeyi açıklamaya çalıştım." Derin bir nefes aldı. "Denize koşmaya hazır mısınız?"

"Denize koşmayacağım."

"Tabii ki koşacaksın, canım. Ayak parmaklarının sabırsızlandığını görebiliyorum." "Ayak parmaklarım oldukları yerde mutlular."

"Hava çok soğuk, kendini hazırla."

"Anne," diye inlerim, o da elimi tutup parmaklarını benimkilerle birleştirir. "Bunu yapmak zorunda mıyım?"

"Evet, zor." Bana anlamlı bir gülümseme atar. "Seni denizanalarından koruyacağıma söz veriyorum."

"Denizanaları korkutmuyor beni."

"Tabii ki korkmuyorsun, canım." Boğazını temizledi. "Hazır mısınız?" "Hayır," diye homurdandım.

"*Hadi gidelim!*"

Denize doğru koşarken kolumu neredeyse yerinden çıkaracak kadar hızlı koşar ve ben de isteksizce onunla birlikte koşmaktan başka çarem kalmaz, boş elimle elbiseyi tutarım. Islak kuma ulaştığımızda hızını neredeyse hiç kesmez, buz gibi soğuk suya tüm hızıyla koşar. Ayaklarım ve bacaklarım buz gibi suya değince şoktan çılgık atarım, annem de yanımda bağırır.

"Bu çok ferahlatıcı, değil mi sevgilim?!" diye bağırıyor yanımda.

"Hayır, bu korkunç! Etrafta denizanası var mı göremiyorum!" diye cevap veriyorum, elini elimden çekip mümkün olduğunca çabuk kuru toprağın güvenliğine koşuyorum, baldırlarım şimdi tüylerim diken diken olmuş durumda.

O da peşimden koşarak gelir, kahkahalarla gülerek, ve soğuk denizin şoku geçince ben de gülmeye başlarım. O anda, annemle en son ne zaman birlikte güldüğümüzü hatırlayamadığımı fark ederim.

Hala halletmemiz gereken çok şey var; konuşmamız ve çözmemiz gereken çok şey var. Ama bundan sonra, onun hayatımın bir parçası olmasını istiyorum. Bu iyi bir başlangıç.

Kırık kalbimin bizi yeniden bir araya getireceğini kim düşünürdü?

YIRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Sanki bir film sahnesi gibi.

Ruby, Cali, Simone ve ben Soho'daki bir restoranda akşam yemeği yiyoruz. Bir kereliğine Londra'nın merkezine gelmeye karar verdik, eskiden bunu sık sık yapardık ama şimdi nadiren oluyor.

"Buradaki herkes çok şık giyinmiş," diyor Cali, etrafına bakarak.

"Merhaba, burası modaya uygun bir yer olduğu için öyle," diyor Ruby gururla, Leo'nun tavsiyesi üzerine bu restoranı seçmiş. "Rezervasyon yapmak yerine sıraya girmek zorundasın, rahatsız bir bankta oturuyoruz ve şarabımızı su bardağında servis ettiler. İşte bu üç işaret, buranın çok popüler olduğunu gösteriyor."

"Menüdeki her şeyi yemek istiyorum," diyor Simone, listeye göz gezdirerek. "Siparişimi almaya geldiklerinde paniğe kapılacağımı şimdiden biliyorum."

"Birkaç tabak sipariş edip paylaşabiliriz derdim, ama bu konuda ne hissettiğini biliyorum," diyorum, ona anlamlı bir gülümsemeyle.

"Bunu sakın unutma," diye cevaplar Simone. "Biriyle yemeği paylaşırsan, tam da işler yoluna girmeye başladığında, her zaman yemeği ona vermek zorunda kalırsın. Mesela, bu hamburgeri yeni sevmeye başlamışken, şimdi sana yarısını vermek ve balık falan almak zorundayım. Bu hiç mantıklı değil."

"Geçen gün Dominic'e tapas yemeye gidelim diye önerdim ama o hiç ilgilenmedi," diyor Cali, gözlerini devirerek. "Görünüşe göre tapas yedikten sonra hiç doymuyor, çünkü bir sürü mini atıştırmalık büyük bir öğün oluşturmuyor. Bunun saçma olduğunu söylemeye çalıştım ama onunla tartışmak imkansızdı."

"Tamam, garip bir soru olacak ama düğün ve balayından sonra işe dönmek tuhaf geliyor mu?" Simone merakla soruyor. "Bu büyük gün için çok uzun bir hazırlık dönemi var ve sonra iki hafta falan hayatından uzaklaşıyorsun ve sonra..."

"Berbat bir şey," diyor Cali açıkça, bizi güldürüyor. "Neden hepimiz Bali'de yaşamıyoruz, bilmiyorum."

"İyi bir soru," diye katılıyorum.

"Sörf öğretmenimiz Londralıydı," diyor iç çekerek. "Bir gün metroda bir aydınlanma yaşamış."

"Ne tür bir aydınlanma?" Simone merakla sorar.

"İstasyona kadar yürüdüğünü ve telefonundan başını kaldırmadan trene bindiğini fark etti. Etrafında olan biteni hiç fark etmemişti. O anda, sisler içinde yaşadığını anladı. İşini bıraktı ve Bali'ye taşındı."

"Lanet olsun." Ruby ona göz kırıyor. "Neden bir aydınlanma yaşamadım? Neden dün benimle ceketli patatesler hakkında hararetli bir tartışmaya giren bir adamla bu şehirde sıkışıp kaldım? Yani, tartışmamız yarım saat sürdü ve o kadar sinirimi bozdu ki odadan çıkmak zorunda kaldım."

Cali kaşlarını çatı. "Tartışmanın konusu neydi?"

"Kabuğunun nasıl olması gerektiği. Tabii ki çıtır çıtır olmalı. Leo — ve bunu yüksek sesle söylemek zorunda kaldığım için gerçekten tiksiniyorum — yumuşak olmasının daha iyi olduğunu düşünüyor."

"Ne saçmalık." Simone ciddiyetle başını sallar. "Onu düzeltmelisin Ruby."

"Biliyorum, biliyorum."

Garson siparişlerimizi almak için masamıza gelir ve Simone'un eğlenceli bir şekilde çılgınca ve son dakikada verdiği, gözlerini kapatıp menüden rastgele bir şeyi işaret ettiği kararın ardından menülerimizi alır.

"Bahçe işleri nasıl gidiyor, Freya?" Cali, bilmiş bir gülümsemeye sorar.

"Aslında harika. Hatta, geçen gün B&Q'ya gidip bitki almak için B&Q'ya gittim. Taşınmadan önce bitirmek istiyorum." Ruby şaşkın görünüyor. "Taşınıyor musun?"

"Evet, ev sahibiyle konuştum ve iki ay önceden haber vermemden memnun. Dış mekanı düzenlememi çok beğenmiş. Orayı canlandırdığımı söyledi! Neyse, birkaç daire için randevu aldım, umarım satın alabileceğim bir yer bulurum."

"Bir dakika," diyor Simone, bana şaşkın şaşkın bakarak. "Satın mı alacaksın?" "Düğünden sonra her zaman satın almak istemişimdir ve birkaç ay oldu

O zamandan beri, artık zamanı geldi diye düşünüyorum, sence de öyle değil mi? Gülümsüyorum. "Tabii ki kendi başıma satın almayı planlamamıştım, ama sorun değil.

çok küçük ve muhtemelen şu an bulunduğum yerden çok daha uzak bir yerde olmalı, ama birikimim var. Kendi küçük evim olsun istiyorum."

"Bence bu harika, Freya," diyor Ruby kararlı bir şekilde. "Zamanı gelmişti."

"Bu harika," Simone de aynı fikirde, bana gülümseyerek. "Yeni ev, yeni başlangıç."

"Bu büyük bir adım," diye ekliyor Cali. "Tam da ihtiyacın olan şey."

"Gerçek şu ki, ve bunu size itiraf etmekten çekinmiyorum, her şeyin sihirli bir şekilde eski haline dönmesini umut ediyordum," diyorum onlara, ama eminim ki bunu zaten biliyorlardı. "Ama Matthew'la ne olursa olsun, bu olmayacak. Bu yüzden sonunda gelinliğimi sattım."

Ruby'nin ağzı açık kalır. "Gelinliğini mi sattın? Ne zaman?"

"Birkaç gün önce. Bir web sitesine koydum ve çok çabuk satıldı. Babamın evindeydi, o da benim için birkaç fotoğrafını çekti – bu arada, bu süreç uzun ve yorucu oldu, ama sonunda başardı. Neyse, bu sevimli kız bana mesaj attı, babamın evine gidip denedi ve ona tam oldu. Giymediği için parasının büyük bir kısmını geri kazanmış oldum."

"Bu..." Cali doğru kelimeyi arıyor.

"Üzücü, ama doğru olan şey," diye onun yerine cümleyi tamamladım. "Biraz üzüldüm, çünkü o elbiseyi gerçekten çok seviyordum ve benim için anlamlıydı. Ama bu şekilde, birinin düğün gününde giyilecek ve bu beni mutlu ediyor. Ayrıca, onu sonsuza kadar askıda dururken seyredelemem. Hak eden birine gitmesi iyi oldu."

"Haklısın," Ruby başını sallayarak bana gülümser. "Seninle gurur duyuyorum." "Hepimiz duyuyoruz," diye ekler Cali.

"Teşekkürler."

"Şunu bir netleştirelim," Simone başlıyor, "gelinliklerini sattın ve Matthew'un evinden taşınyorsun..."

"Ve kendime yoga dersleri ayarladım," diye ekledim. "Zihnimi boşaltmaya bir şans daha verme zamanı. Bu sefer daha iyi olacağımı düşünüyorum."

"Lanet olsun," Simone içini çekiyor. "Bütün bunlar annenle yaptığın konuşma yüzünden mi? Çünkü ben de hayatımı düzene sokup kontrol altına almam gerekiyor, o yüzden eğer annenin boş vakti varsa..."

Yemeğimiz geldiğinde gülüyorum, arkama yaslanıp tabaklarımız masaya konana kadar bekledikten sonra sohbete devam ediyorum.

"Annem gerçekten çok doğru şeyler söyledi, ama bunların hepsi uzun zamandır beklenen şeylerdi," diye itiraf ediyorum, yemeklerin ne kadar güzel göründüğüne hayranlıkla bakarak.

"Bir dakika, sana sormak istediğim bir şey var, Dublin'den sonra Matthew ile hiç görüştün mü?" diye soruyor Cali, kaşlarını çatarak.

Derin bir nefes alıyorum. "Hayır, görüşmedim. Mesajlarıma cevap vermedi, telefonlarıma da çıkmadı."

"Üzgünüm." Simone, henüz sığır etini tatma fırsatı bile bulamadan öfkeyle çatalını masaya koyar. "Şunu bir netleştirelim. Dublin'de bir düğünde olduğunu bildiği halde seni birkaç kez arıyor, seni özlediğini ve konuşmak için buluşmak istediğini söylüyor ve sonra... hiçbir şey mi olmuyor?"

"Evet." Domatesi kesmeye büyük dikkat göstererek başımı sallıyorum.

"Sana mesaj atacağına söz verdiğini sanıyordum," diyor Cali, tamamen şaşkın bir şekilde. "Evet, verdi. Ama sonra benimle evleneceğine de söz verdi, bu yüzden sözünü tutmayacakmış gibi hissediyorum."

"Üzgünüm," Simone bu kez daha sert bir şekilde tekrarlar, öfkesi kendini göstermeye başlar. "Yaptığı *onca* şeyden sonra seni aradı ve sen geri aradığında seni görmezden mi geldi?"

Ağzımdaki lokmayı çiğneyerek başımı sallıyorum. "Asla cevap vermemeliydim."

"Seni aramamalıydı!" Simone öfkeyle bağırır. "O sözleri söylememeliydi! Bu *çok saçma!*"

"Biliyorum, değil mi?" Ruby başını sallar.

"Bundan paçayı kurtarmamalı," diyor Cali kararlı bir şekilde, alnı kırıışmış.

"Kurtulmayacak. Benim bir şey yapmam gerekirse, kurtulmayacak," Simone öfkeyle söylüyor.

"Aman Tanrım, *evet*, Simone'un öfkesi ortaya çıktığında bayılıyorum!" Ruby, yüzünde bir gülümsemeyle ilan eder. "Cali ile çıkması gerekirken başka birini öptüğü için o adama saldırdığını hatırlıyor musun?"

"Alfie!" Cali gülererek söyler. "Tuvalette ağladığım için kaçırdım ama çıktığımda yüzündeki ifadeyi hatırlıyorum, gerçekten çok korkmuştu."

"Evet, eminim bir daha yalan söylemeden önce iki kez düşünmüştür," diye Simone öfkeyle söylenir. "Çok basit, başka birini öpmek istiyorsa, Cali ile özel bir ilişki kurmamalıydı. Açıkçası, korkaklara ayıracak vaktim yok."

"Amin," diye mırıldanır Ruby.

"Freya," Simone dikkatini tekrar bana çevirerek, "o seni asla hak etmedi. Asla, milyon yıl geçse de."

"Onun böyle davrandığına inanamıyorum," diyor Cali, hayal kırıklığına uğramış bir şekilde. "Çok üzgünüm, Freya."

"Üzülme, ben iyiyim," diye elimi sallayarak onlara söylerim. "Ben kesinlikle..."

Matthew. O da orada.

"Ne?" Simone kaşlarını çatarak sorar. "Hayalet görmüş gibi görünüyorsun."

"Siktir et," Ruby, benim baktığım yere bakarak fısıldadı. "Arkanı dönmeyin, ikiniz de. Cidden, dönmeyin."

"Tamam," diyor Cali yavaşça, bardağını masaya koyarak. "Neden? Kim o?"

"Matthew," diye kısık sesle söylüyorum, tüm vücudum gerilirken onu bizim masadan birkaç masa ötedeki masasına götürüldüğünü izliyorum. "Ve yanında biri var."

"Aman Tanrım," Simone gözlerini kısarak fısıldadı. "Bir kadın mı?"

Ruby yavaşça başını salladı.

"Ne yapacağım?" diye ciyaklarım, Ruby'nin arkasına saklanmaya çalışarak başımı eğip aşağı çömelirim.

"Panik yapma," dedi Cali sakın bir sesle.

"Çok geç," diye tıslarım, Ruby geriye yaslanırken ben de geriye yaslanıp sonra onu taklit etmek için tekrar öne eğilirim. "Ruby, kıpırdama! Seni kalkan olarak kullanacağım."

"Anladım," der ve heykel gibi donar.

"Artık dönebilir miyim?" diye Simone çaresizce sorar.

"Evet, ama dikkatli ol," der Ruby, başını Matthew'un masasının yönüne doğru sallayarak.

Simone ve Cali ikisi de omuzlarının üzerinden rahatça bakıp, sonra hızla bize dönüyorlar, neyse ki Matthew fark etmeden.

"Düşündüğüm gibi, tam bir pislik gibi görünüyor," diyor Simone.

"O ve ben birlikteyken de böyle görünüyordu," derim, tekrar bakarak emin olmak için.

"Hayır, bu konuda Simone'a katılıyorum." Ruby içkisini yudumlarken ona bakıyor. "Onu şimdi ilk kez görseydim, içimden 'Aptal' derdim."

"Instagram'da her yerde görünen, onun çıktığı kız mı?" diye soruyorum, sesim hafifçe titriyor ve duygularımı ele veriyor. "Akin'in bahsettiği fotoğrafları hiç görmedim. Ruby, sen gördün mü? Cali, Dominic aracılığıyla biliyor olabilirsin?"

"Uh... o başka bir şey," diyor Ruby dikkatlice, alnı endişeyle kırıışmış.

"Tamam." O, başını geriye atıp arkadaşının söylediği bir şeye gülerken, boğazındaki yumruyu yutuyorum. "Vay canına. Gülüşü hep bu kadar gürültülü müydü?"

"Ugh, o tam bir ilgi manyağı," diyor Simone, burnunu kırııştırarak.

"Benim şakalarım hiç böyle güldüğünü hatırlamıyorum," diyorum hüzünle.

"Muhtemelen aptal olduğu için anlamadığı içindir," diye işaret eder Ruby.

"Ne yapmak istersin, Freya?" diye sordu Cali. "Gitmek ister misin?"

"Hayır. Ben buraya senden önce geldim."

Simone başını sallar. "Haklısın."

"Ama artık o kadar da aç değilim." Yüzümü ellerimle kapattım, sonra başımı kaldırıp onların tabaklarına işaret ettim. "Lütfen, yemeğinizi yemeye devam edin, bu yüzden soğumasın."

"Hızlı yeriz, buradan çıkmak istersen," diyor Cali, çatal bıçağını eline alarak.

"Matthew yüzünden midenizi bozmayın," derim sert bir sesle. "O zaten yeterince zarar verdi."

"Şarap menüsüne bakabilir miyiz lütfen?" diye sorduğunu restoranın gürültüsü arasında duyuyoruz. "Bir şişe seçmeden önce şarapları tadabilir miyiz?"

"Ne pislik adam," diyor Simone tiksintiyle. "Kim olduğunu sanıyor bu?"

"Keşke şarabımı suratına fırlatabilsem," diye homurdanıyor Ruby, onu izlerken. "Ve 'İşte şarabın burada' diyebilseydim." Tereddüt ediyor. "Biraz daha zaman geçerse, bundan daha iyi bir cümle bulabileceğimi hissediyorum." "Evet, ben de öyle düşünüyorum, ama beyninin gittiği yönü seviyorum," diye teşvik ediyor Simone

cesaretlendirir.

"Ya buraya bakarsa? Ya beni görürse?" diye panik içinde soruyorum. "Bugün parfüm sürmedim! Evden çıkarken sürmeyi unuttum!"

"Oradan kokunu alamaz, Freya," Simone beni teselli eder. "Şarap kokusu almakta ustası olduğunu düşünse bile."

Ruby, Simone'a onaylayarak gülümser. "İyi espri."

"Harika görünüyorsun, Freya," diyor Cali neşeyle, onları asıl konuya geri getiriyor. "Bugünkü kıyafetin harika ve makyajın her zamanki gibi mükemmel."

"Kuş cennetinde eski sevgilime rastladığım zamanı hatırlıyor musun?" Ruby, gözlerini kocaman açarak hatırlıyor. "Ve o baykuş sunumu yüzünden ağlamıştım, bu yüzden makyajım dağıldı."

"Aman Tanrım, evet!" diye haykırır Cali. "O baykuş hikayesi gerçekten çok dokunaklıydı. Kanadı iyileştiği ve onu ormana geri bırakabildikleri için çok mutluyum."

"Neden kuş cennetine gitmiştik?" Simone kaşlarını çatarak sorar.

"Birinin doğum günü için Suffolk'taydık," diye hatırladığım kadarıyla onlara bilgi veriyorum. "Üniversiteden bir grup arkadaşla birlikteydik ve o kulübede kalmıştık."

"Öyleydi!" Ruby başını sallar. "Ve o da Suffolk'ta yaşayan yeğeni ve ailesiyle oradaydı. Ne tesadüf ama!"

"Yeğeni seni çimdiklemedi mi?" Simone düşünceli bir şekilde sorar, ben de şarabımı alırım.

"Evet," diye onayladı Ruby. "Vajinamı çalmaya çalıştı."

Ben kahkahayı patlattım ve Cali şarabını her yere tükürdü, yanlış yere kaçınca boğuldu. Simone sırtına vurmaya başladı.

"Neden vajinayı çimdiklemeye çalıştı?" diye sordu Cali, öksürerek.

"O çok küçüktü ve sanırım çimdikleme döneminden geçiyordu. Tesadüfen eli benim kasık bölgeme uzandı," diye açıklıyor Ruby, biz diğerleri kahkahalarla gülererek. "Bu hikayenin morali, kuş cennetini ziyaret ederken maskara sürmeyin."

"Merhaba."

Matthew'un sesini duyunca hepimiz başımızı kaldırırız. Masaya yakın duruyor, elleri cebinde, kaşları kalkık, sanki bir grup yaramaz öğrenciyi ders dışında sohbet ederken yakalamış bir öğretmen gibi.

O anda Simone'nin yüzündeki ifade öfkeye dönüşür, Ruby ona taş gibi bir yüzle bakarken Cali endişeyle bana bakar. Nefesim kesilir ve kendimi zorlayarak onun gözlerine bakarım.

"Merhaba Matthew," diyorum.

"Olgun davranıp buraya gelmeye karar verdim," diyor, Simone ve Ruby'ye gergin bir şekilde bakarak. "İçeri girdiğimde seni gördüm."

Ne diyeceğimi bilemeden başımı salladım.

"Yemeğinizi beğendiniz mi?" diye soruyor, neşeli davranmaya çalışarak.

"Evet, keyifliydi," diyor Ruby kısa bir cevapla. Kendi kuyruğunu kendi kuyruğuna bağladı.

"Tamam. Anlıyorum." Dudaklarını büzüyor. "Sadece nazik davranmaya çalışıyordum. Sanırım sizi rahat bırakayım."

"Muhtemelen en iyisi, Matthew," diyor Simone öfkeyle.

"O zaman birbirimizi tanımıyor gibi davranalım," diyor bana, ellerini kaldırarak. "Çok olgunca. İyi geceler."

Arkasını dönüp masasına doğru yavaşça yürüdü. Masadaki kız, telefonunda gezinirken olanlardan habersizdi. Dördümüz bir süre sessiz kaldık, az önce olanları sindirmeye çalıştık.

"Ne pislik adam," Simone sonunda yorum yapar. "İyi misin, Freya?"

"Evet, tabii," diyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. "Ama artık burada olmak istemiyorum."

"Tabii ki, gidelim," diyor Cali, geçen bir garsonun dikkatini çekip hesabı istiyor.

"Gecenizi mahvettiğim için çok üzgünüm," diyorum sessizce.

"Hiçbir şeyi mahvetmedin, zaten bitmiştik," diyor Ruby beni teselli ederek.

Hesap geldiğinde gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum ve Simone, payımızı daha sonra ona havale edebileceğimizi söyleyerek, tüm hesabı hemen ödemekte ısrar ediyor. Banklardan kalkıyoruz ve ben sessizce onları restorandan dışarıya kadar takip ediyorum, Matthew'a bakmaya cesaret edemiyorum, acaba kız arkadaşına az önce olanları anlatıyor mu, beni acımasız, kaba, iğrenç, bir türlü hayatına devam edemeyen eski sevgilisi olarak mı gösteriyor diye merak ediyorum. Akşam havasına adım attık ve derin bir nefes aldım, kızlar etrafımda toplandılar.

"Bu ne cüret?" Ruby başını sallayarak söze başlar. "Dürüst olmak gerekirse, bunu yapsam benden nefret edersin Freya, ama o gerçekten bir iki ders almayı hak ediyor."

"Kendini ahlaki açıdan üstün mü görüyor?" Simone öfkeyle tıslar. "Kibar olmaya çalışıyordu. Kibarlık nedir biliyor musun? Sarhoşken eski sevgilini defalarca arayıp, telefonu açana kadar özür dilemek."

"Peki ya o 'olgun' yorum neydi?" diyor Cali. "Freya bu durumu dünyadaki herkesten daha olgun bir şekilde ele aldı. O bir aptal, gelmemeliydi."

"Ne cüret!" diye Ruby de aynı fikirde.

"Hadi eve gidelim," diyor Cali, kolumu okşayarak. "Gitmeye hazır mısınız, Freya?"

Bunun nedeni, karşılaşmanın şaşkınlığının azalmaya başlaması mı, yoksa onun söylediklerini tekrar tekrar düşünmeleri mi, bilmiyorum, ama şokum başka bir şeye dönüşmeye başlıyor.

Öfke.

"Durun," diyorum, sesim sakın ve kararlı. "Az önce benim birbirimizi tanımıyor gibi davranan kişi olduğumu mu ima etti?"

Simone başını sallıyor.

"O az bahsetti beni beni bana dörtlü dört dördümüz olarak "çok olgun" olarak nitelendirildi," diyorum yavaşça.

"Evet." Ruby bana merakla bakıyor. "İyi misin, Freya? Sen..."

"Aydınlanmış," diye cümlesini tamamlıyorum, gözlerimi restoranın kapısına dikerek.

Başka bir şey söylemeden, hemen geri dönüp kapıyı iterek açtım ve ona baktım. O da başını kaldırıp beni gördü.

"Masa ister misiniz?" diye sorar garson neşeyle.

"Hayır, teşekkürler," diyorum, gözlerim Matthew'a kilitlenmiş halde. "Uzun sürmez."

Onun masasına doğru yürürken, kızların peşimden restorana girip, sonra da bana yetişmek için acele ettiklerini duydum. Ben durduğumda, savaşa hazır bir şekilde yanıma geldiler.

"Freya," diye Matthew gergin bir şekilde söze başlar. "Ne yapıyorsun..."

"Beni seni tanımıyor gibi davranmakla nasıl suçlarsın?" diyorum, bu adama karşı hissettiğim öfkeyle yanaklarım kızarıyor.

"Freya..."

"Nasıl cüret edersin?" diye tekrar ediyorum, şimdi daha yüksek sesle, etrafımdaki diğer masaların sohbetlerini kesip ilgiyle bizi izlediklerini fark ederek. Ama umurumda değil. Çok kızgıyım, umurumda değil. "Hatırlıyor musun bilmiyorum Matthew, ama düğünümüzden *bir gün* önce benden ayrıldın. Sonra bana, zamana ve mesafeye ihtiyacımız olduğu için seninle iletişime geçmememi söyledin. Öyle değil mi?"

Herkesin onu izlediğini fark edince gözleri sinirli bir şekilde restoranın içinde dolaşmaya başladı. Randevusu benim sözlerime dehşetle bakıyordu. Demek ki ayrılmamızın nasıl gerçekleştiği kısmına gelmemişi.

"Sonra, ben Dublin'de güzel vakit geçirirken *beni* aradın ve ben telefonu açana kadar aramayı kesmedin!" diye hatırlatıyorum ona. "Beni özlediğini söyledin! Konuşmak istediğini söyledin! *Hayatımda* olmamaktan hoşlanmadığını söyledin!"

"F-Freya..."

"Sonra ertesi gün seni arayıp mesaj attım ve senin bu kadar çok istediğin bu konuşmayı ne zaman yapacağımızı sordum, ama *sen hiç cevap vermedin.*"

Restoranda tatmin edici bir şaşkınlık dalgası yayılır. Matthew terliyor, alnında ter damlaları oluşuyor, üst dudağı belirgin şekilde nemleniyor.

"Beni *aptal* yerine koydun!"

Neden Shakespeare oyununda gibi konuşuyorum bilmiyorum, ama devam ediyorum.

"Hiçbir şey olmamış gibi davrandın! Oysa *beni* arayan sendin!" diye bağırarak, parmağımı suçlayıcı bir şekilde ona doğrultuyorum. "Şimdi burada, arkadaşlarımla güzel bir restoranda güzel bir yemek yiyorum ve sen de bu küstahlığı yapıyorsun..." Sözünü çaldım Ruby, teşekkürler. "...burada randevun varken masamıza gelip, sana hayranlık duymadığım için benim olgunlaşmamış olduğumu söylemeye cüret ediyorsun! Sen sadece *nazik* olmaya çalışıyorsun!"

"Bak," diye ciyaklar, "Biliyorum..."

"Hayır, Matthew. Bilmiyorsun," diye tısladım. "Hiçbir şey bilmiyorsun."

Bu noktada bana ne oldu, gerçekten emin değilim. Hiç dramatik bir insan olmadım. Annemin yakın zamanda nazıkçe belirttiği gibi, kalabalığı tiyatro oyunumla eğlendirmek yerine, kelimenin tam anlamıyla bir taş olmayı tercih ederim. Ama şu anda kendim gibi hissetmiyorum. O zaman barda Jamie'ye açıkladığım gibi, böyle anlar beden dışı bir deneyimdir ve geriye dönüp baktığımda, "*Bu gerçekten bana mı oldu? Bunu yapan ben miydim?*" diye düşünürüm.

Elimi uzatıp onun şarap kadehini aldım.

"Şarabı tatmak istemiştin, değil mi?" diye soruyorum, tüm restoran diken üstünde. "Al bakalım. Tat bakalım."

Sonra şarabı yüzüne fırlatıyorum.

Bu sefer daha coşkulu bir haykırış dalgası yükselir ve odanın diğer ucunda birinin "Evet, kızım!" dediğini bile duyarım.

Matthew tamamen şok olmuş görünüyor, kırmızı şarap yüzünden akıyor, beyaz gömleğinin her yerine bulaşıyor. Konuşmadan ve kekeleyerek, masanın üzerinde parmaklarını gezdiriyor, gözlerini silmek için peçete arıyor.

Arkamı dönüp gitmek üzereyim, ama Ruby yanıma gelip Matthew'un randevusuna ait şarap kadehini eline alıyor.

Uh-oh.

"İşte bir tat daha!" diye bağırır ve şarabı Matthew'un kafasına döker.

"Ne oluyor..." diye kekeler ve sandalyesini geri iter.

Aniden Simone, komşu masadan bir kadeh beyaz şarap alır.

"Ve bir tane daha!"

Benden ve Ruby'den çok daha yetenekli bir şekilde, beyaz şarabı ona fırlatır.

Matthew ayağa kalkarken peçetesini yere düşürür. Orada ıslak bir şekilde durur, saçları alnına yapışmış, gömleği pembe lekelerle kaplı, damlalar çenesinden aşağı akıyor, yüzünde öfkeli bir ifade var.

Cali öne çıkar. Restorandaki müşteriler heyecanla kendilerini hazırlar.

Matthew'un randevusu için hazırlanan peçeteyi alır.

"Al bakalım, Matthew," der ve ona sertçe fırlatır. "Kendini temizle."

Bu bizim işaretimiz.

Hepimiz bunu bir şekilde biliyoruz, sanki güzelce prova edilmiş bir kız grubunun sahneden çıkışı gibi. Her birimiz ona son bir kez baştan aşağı küçümseyen bir bakış atarız ve sonra dördümüz de dönüp restorandan çıkarız. Herkes sessizce bizi izler, garsonlar kenara çekilip önümüzü kesmeden geçmemizi sağlar.

Çıkarken, restoranda birinin inanamadan "Az önce ne oldu?" diye mırıldandığını duyarım.

Görünüşe göre, insanlar sizi her zaman şaşırtabileceği gibi, siz de tamamen istemeden, ama yine de oldukça harika bir şekilde kendinizi şaşırtabilirsiniz.

Merhaba Freya. Dün gece söylediklerini
düşündüm. Bence buluşup konuşsak iyi
olur. Ne zaman uygunsun?

YİRMİ ALTI.

Matthew'a daireye gelmesini söyledim.

Bu aceleyle verilen bir karar değildi; ona mesaj göndermeden önce iyice düşündüm.

Bu tür bir konuşma için halka açık bir yer iyi bir fikir gibi görünmüyordu.

Sabahı temizlik yaparak ve her şeyin mükemmel olduğundan emin olarak geçirdim. Kıyafetimi çoktan seçmiştim, ama yine de ne olur ne olmaz diye birkaç tane daha denedim. Çok fazla düşünmemiş gibi görünmeliydim, ama aynı zamanda kendimi *çok* güvende hissetmeliydim, bu yüzden tam olarak kolay bir seçim değildi. Hava sıcak olduğu için, uçuşan bir yazlık elbise ve sandalet giydim, altın halka küpeler taktım.

Ona buraya gelmesini söyledikten tam beş dakika sonra kapı zili çalıyor.

Fena değil.

"Gösteri zamanı," diye aynadaki yansıma fısıldıyorum, çünkü filmlerde böyle yaparlar.

Kapıyı açtığımda, "Merhaba Freya," diyor gergin bir şekilde.

"Matthew," diye cevap veriyorum ve onu içeri almak için kenara çekiliyorum. İyi bir başlangıç, Freya. Nazik, sakın, kontrollü.

Ellerini ceplerine sokmuş, güneş gözlüklerini kafasına takmış olarak oturma odasına girer. Berbat bir kot şort giymiş, bunun için son derece minnettarım. Ne olursa olsun, en azından bu var.

"Burası harika görünüyor," diyor, odayı gözden geçirip gözleri yeni aldığım B&Q ürünlerinden birine takılmadan önce. "Güzel bir ev bitkisi."

"Teşekkürler," diyorum, hayranlıkla ona bakarak. "Bu bir barış zambağı. O boşluğu doldurmak için bir şeye ihtiyacım vardı. Bu arada Percy nasıl?"

"Kim?"

"Percy. Eskiden orada duran büyük İsviçre peyniri bitkisi. Taşındığında onu aldın," diye açıklıyorum, o bana boş boş bakarken.

"Ah evet, garip yaprakları olan bitki." Düşünceli bir şekilde başını sallar.

"Evet, annem onu çok seviyor."

Pardon.

Az önce ne dedi?! *Bu bir tür şaka mı?!*

"Oh! Percy'yi annene vermişsin," diyorum, sesimi kontrol etmeye çalışarak, ama daha az tiz çıkması için uğraşarak. "Ne güzel."

"Bitkileri ne kadar sevdiğini bilirsin." "Mmm."

Boğazımı temizledim. Patlamak için uygun bir zaman değildi. Elbette, bazı insanlar, birine hediye ettikleri ve kendi evlerinde büyük özenle baktıkları bir ev bitkisinin, hiç düşünmeden başkasına verildiği haberine çok *kırılabilir* ve *gücenebilirler*. Ama Percy adındaki bir ev bitkisi için sinirlenmenin sırası değildi. Bu haberin beni sarsmasına izin veremezdin.

"Bir şey içmek ister misin?" diye soruyorum, hayal kırıklığımı bir kenara iterek. "Belki biraz su," diye cevaplıyor. "Dışarısı sıcak." "Tabii. Hemen getiriyorum."

Onu bırakıp mutfağa gidiyorum, soğuk musluğu açıp bir süre akıtarak uzun ve derin nefesler alıyorum. Midemde kelekler uçuyor. Oturma odamızda birlikte durup yabancılar gibi davranmak çok garip bir duygu.

Onun için ve kendim için birer bardak suyla geri döndüm, onları sehpa koyduktan sonra kanepeye oturdum ve ona da oturması için işaret ettim. O da öyle yaptı, suyuna uzandı ve üç büyük yudum aldı, neredeyse hepsini bitirdi. Onun hakkında her zaman sinir bozucu bulduğum şeylerden biri, içecekleri ne kadar gürültülü yudumladığıydı. Bu, sevdiğiniz için affedebileceğiniz türden bir ayrıntıydı, çünkü onu seviyordunuz ve bu tür küçük şeyler onu o yapan özelliklerdi.

Ama bu gerçekten sinir bozucu.

"Daha iyi misin?" diye soruyorum, o da bardağı masaya koyuyor.

"Evet, teşekkürler," der, sonra yastıklara geri yaslanıp elini saçlarının arasından geçirir. Derin bir nefes alır ve gözlerimin içine bakar, sesi yumuşar. "Sen nasılsın, Freya?"

"Ben iyiyim," diye kendinden emin bir şekilde cevap veriyorum. "Gerçekten iyiyim. Sen nasılsın?"

"İyiyim. Şu anda biraz gerginim." Etrafına bakınıyor. "Burada oturmak garip geliyor."

"Tahmin edebiliyorum."

Bir süre durur. "Soho'da dramatik bir geceydi, değil mi?"

"Öyleydi."

"Bunu hak etmediğimi söyleyemem."

Bana bakar ve sonra başını sallayarak içini çeker. "Çok üzgünüm, Freya. Birçok şey için üzgünüm, ama özellikle restoranda davranışım için özür dilemek istiyorum. Ve orada... biriyle birlikte olduğum için. İlk buluşmaydı ve bir daha görüşmeyeceğiz."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Özürün için teşekkür ederim. Randevusu mahvolduğu için ona üzuldüm."

"En iyisi böyleydi, eminim." Bir an durur, acı dolu bir ifadeyle bana bakar. "Buraya gelmenin zor olacağını biliyordum, ama lanet olsun. Kendimi çok garip hissediyorum."

"Garip hissetmene gerek yok."

"Sana ne söyleyeceğimi düşünüyordum," diye devam etti. "Nasıl anlatabilirim... tüm bunları nasıl açıklayabilirim. Seni özlüyorum, Freya. Elbette seni özlüyorum. Benden nefret ediyor olmalısın."

"Senden nefret etmiyorum. Yani, bazı dönemlerim oluyor." Bunun üzerine hüzünlü bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Bugün konuşmak için geldiğin için sana minnettarım," diye içtenlikle ekledim. "Bunu yapmam gerekiyordu."

"Burada seninle oturmak çok zor ve kafa karıştırıcı."

"Biliyorum, ama hiç oturup konuşmadık. Düğünü iptal ettiğinde sen de fikrini söyledin. Ama benim de söylemem gereken şeyler var."

"Çok zordu. Yaptığım onca şeyden sonra seninle yüzleşmenin ne kadar zor olduğunu bilemezsin. Sana yaşattığım onca şeyden sonra. Telefonumla ve seninle iletişim kurma konusunda berbat olduğumu biliyorum, ama deniyordum... Bize biraz zaman tanımak istedim."

"Bunu anlayabiliyorum. Ama beni görmezden gelmekten daha iyi yollar vardı. Bu beni küçük düşürdü. Bunu hak etmedim, Matthew."

"Düğünümüzü bir gün önce iptal ettikten sonra nasıl seninle yüzleşebilirdim? Ben kötü adamım. Herkes bana çok kızgındı. Biraz her şeyi geride bırakmam gerektiğini düşündüm. Kulağa saçma geliyor, ama kafamda mantıklı geliyordu. Seni incitmek istemedim, Freya, ve uzak durmamın nedenlerinden biri de... " Sesi kesildi, bana geniş, parlak gözlerle baktı. "Bazen doğru kararı verip vermediğimi merak ediyorum."

İşte bu. Kalbime saplanan bir bıçak.

"Bunun adil olmadığını biliyorum," diye aceleyle devam etti. "Ama lütfen bil ki, seninle iletişime geçmememin, uzak durmamın ve seni hayatımdan çıkarmamın nedeni kısmen kendimi korumak içindi, Freya. Sonra seni aradım

sen Dublin'deyken aradım çünkü kendimi kaybettim ve sonra tekrar uzaklaşmak zorunda kaldım ve ben..."

"Matthew," diye sözünü kestim, çünkü araya girip kontrolü ele alma zamanı gelmişti. "On iki yıl sonra benden ayrıldın ve sonra bunun hakkında benimle konuşmayı reddettin. Bana bir yüzük verip söz vermiştin. Düğünden mi, benden mi uzaklaştığını bilmiyordum, sen bile bunun cevabını biliyor muydun, emin değildim. Kendini korumak için beni hayatından çıkardın, sonra benden sakın ve mantıklı davranmamı bekledin. İkimizin hayatını da olağanüstü bir şekilde etkileyen kararını sorgulamadan, senden başka bir şey beklemeden kabul etmemi bekledin. Benim 'sağlam' bir karakterim olduğunu biliyorum, ama ben de insanım."

"Evet, ama az önce de söylediğim gibi, doğru olanı yapmaya çalışıyordum ve..."

"Bunu anlıyorum. Birinden ayrıldığında, birbirinize zaman ve alan tanımalısınız. Ama aynı zamanda konuşma fırsatı da vermelisiniz. Bugünün gerçekleşmesi için ısrar etmem gerekti. Bu noktaya gelmek için, aramalarıma ve mesajlarıma cevap vermemenin utancını yaşamak zorunda kaldım, ki bunu sen sözünü tutmadığında bana teklif etmeliydin. Değişmeye ve duygularına göre hareket etmeye hakkın var, ama benim duygularımı küçümsemeye hakkın yok."

"Freya..."

"Senin gibi, ben de bugün sana ne söyleyeceğimi düşünüyordum," diye devam ediyorum, onu görmezden gelerek, güvenimi kaybetmeden önce düşüncelerimi aktarmak için çaresizce. "Ve bu aslında çok büyük bir adım, biliyorsun, çünkü önce ne söyleyeceğini merak ederek telaşlanıyordum. Ne söyleyeceğimi düşünmemiştim. Annem bana bunu hatırlattı."

Şaşkın görünüyor. "Annen mi? Onunla mı konuştun?"

"Beynimde bir anahtar açılmış gibi oldu. Bütün bu zaman boyunca bir şeye tutunuyordum, çünkü bizim hikayemizin sona ermesi fikri... neredeyse dayanılmazdı. Birlikte çok şey yaşadık. Birbirimizi herkesten daha iyi tanıyoruz. Gerçek şu ki, sen benim en iyi arkadaşımsın."

Sesli bir şekilde yutkunuyor.

"Yani, sen benim en iyi arkadaşımsın. Ben de seninkisin. Düğünü iptal etmek için son dakikaya kadar beklemene bunun nedeni olduğunu düşünmek istiyorum. Yaptığın şey korkakçaydı. Gerçekten korkakçaydı."

Yavaşça başını sallar. "Biliyorum. Her zaman öyle dedim, Freya, seni asla affetmeyeceğim..."

"Ama sonuçta, bu da doğru olan şeydi."

Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, ağlama isteği duyarım. Bu yüzden, ağlamama izin veririm. Gözyaşlarımın akmasını engellemeye çalışmam. Gözyaşlarımın, mükemmel makyajlı yanaklarımdan akıp gitmesine izin veririm, muhtemelen arkalarında bulanık fondöten izleri bırakarak.

Matthew bu sözlerim karşısında tamamen şaşkına döner ve ben ağlamaya başlayınca gözleri de yaşlarla dolar.

"Keşke doğru olan şey bu olmasaydı," diye devam ediyorum, sesimin kırılmaması için çabalarken, yenilmiş bir şekilde omuz silkiyorum. "Gerçekten keşke olmasaydı. Keşke evlenip bir aile kurup birlikte yaşlansaydık. Benim istediğim buydu. Sana aşıktım. Ama sen bana aşık değildin, o kadar."

"Freya..."

"Lütfen Matthew, bitirmeme izin ver," diyorum ona kararlı bir şekilde, ne kadar acı verici olsa da kontrolü bırakmayı reddederek. "Bu ayrılığın tüm karmaşasını bir kenara bırakıp, düğünle ilgili her şeyi unuttuğunda, benim için gerçekten önemli olan tek şey bir soruydu: Neden beni artık sevmiyordun?"

Gözlerini yere indirir. Artık oldukça fazla ağlıyorum, bu yüzden bu sabah akıllıca sehpaye koyduğum mendillere uzanıyorum. Yüzümü silip gözlerimin altını dikkatlice siliyorum, su geçirmez maskaramın işe yaradığını umuyorum. Mendilde siyah lekeler olmadığına bakarak, işe yaradığını teyit edebiliyorum.

Teşekkürler Estée Lauder. Her zaman arkamdasın.

"Süpürge dolabında bana söylediklerin beni çok meşgul etti; artık uyuşamadığımız nedenlerine odaklandım. Sanırım sen de bunu anlamaya çalışıyordun. Bu yüzden benim 'kendimi toparladığımı' ve senin toparlanamadığınızı söyledin."

"Kendimi çok iyi ifade edemedim," diye itiraf ediyor üzgün bir şekilde. "Fransa'da da sana teşekkür ettiğimde aynı şey oldu ve şimdi geriye dönüp baktığımda kendimi aptal gibi hissediyorum. Mesele şu ki Freya, senin bana ihtiyacın olduğunu hiç hissetmedim. Her şey elindeydi. Hayatında yedek parça gibi hissediyordum. Birlikteyken, hiçbir şey katmadığımı hissediyordum."

"Bunu değiştirmek benim sorumluluğum değildi, Matthew. Bu tamamen senin sorumluluğundu."

"Biliyorum, biliyorum. Ama kafamı karıştıran da bu. Belki de henüz bir şey sunmaya hazır olmadığımı fark ettim. Hala büyümem ve nerede olmak istediğimi, kim olmak istediğimi bulmam gerektiğini hissediyorum. Ama sen zaten

oradasın ve yıllardır beni de seninle birlikte götürmene izin verdim. Sen... şey, sen çok..."

"Birlikte," diye onun yerine cümleyi tamamladım. Ve bunu gururla söyledim.

"Doğru." Omuzlarını silkiyor. "Bu arada, kafam çok karışık. Seni incittim, arkadaşlarımı incittim, herkesi incittim. Ve hala bunun doğru olup olmadığını ya da inanılmaz derecede aptalca davranıp davranmadığımı bilmiyorum."

"Evet, ben bu soruları epey düşündüm ve şimdi anlıyorum ki, doğru kararı verdiğinden emin olmasaydın, çok kötü durumda olurdun. Konuşuyor olurduk. En azından mesajlaşıyor olurduk. Gelip giderdin. Kendini korumak için yaptığın acımasızca seçimler - ve bunu ciddi söylüyorum Matthew, çok acımasız seçimler yaptın - doğru niyetten kaynaklanıyor. Kalbinde benimle evlenmek istemediğini biliyorsun; belki de bununla yüzleşmek istemediğin ve sonunda bizim hikayemizi sonlandırmak istemediğin için benden kaçıyordun, çünkü bu... bu birbirimizi kaybetmek anlamına geliyor. Ve biz de çok mutluyduk. Bu yüzden bu kadar zor. Ama bazen aşk sonsuza kadar sürmez.

Burada bitiriyorum, çünkü burnumu silmem gerekiyor. Çok kişisel ve duygusal bir konuşmayı bitirmek için en sofistike yol değil, ama ne yaparsın.

Matthew derin bir nefes alır. "Vay canına. Ben... Ben beklemiyordum... Ben..."

Sözcükleri arıyor ama bulamıyor gibi görünüyor, bu yüzden bir süre sessizce oturup, söylediğim her şeyi düşünerek kafa yoruyoruz.

"Üzgünüm, Freya," diyor sessizce.

Ve bu her şeyi doğruluyor.

Söylediklerime karşı çıkabilirdi. Kafasının karışık olduğunu, zamana ve mesafeye ihtiyacı olduğunu düşündüğünü ısrarla söyleyebilirdi, ama şimdi bunu elde ettiğine, dışarıda başka neler olduğunu gördüğüne göre, benimle olmak istediğini biliyordu; o yanılmıştı ve şimdi ben yanılmıştım, o hala beni seviyordu ve bir hata yapmıştı, ve tüm bunlara ve olanlara rağmen, bizim için mücadele etmek istiyordu.

Ama o öyle demiyor. Ve ben de bu yüzden biliyorum.

Bitti.

Sonunda.

"Çok üzgünüm," diye tekrarlıyor, yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor. "Biliyorum."

"Bunu hak etmedin."

"Mesele hak ettiğim şey değil. Mesele senin hissettiklerin. Kalbinin sesini dinledin ve bu doğru olan şey olmalı." Omuzlarımı hafifçe silkiyorum. "Disney filmleri de hep bunu ima eder zaten."

Gülmekten kendini alamıyor. "Doğru."

"Seni tekrar beni sevmeye ikna edemem ve bunu istediğimden de emin değilim."

Artık ikimiz de farklı insanlarız."

Gözlerini kaldırıp benimkilere bakıyor. "Düğünü mahvettiğim için çok üzgünüm Freya. Çok utanıyorum."

"Evet, bu özellikle acımasızcaydı. Ama bence bunun üzerinde durmamak en iyisi. Artık ileriye bakma zamanı."

Mendilleri uzattım. Onu güldürdüm.

"Ve dürüst olmak gerekirse, şarap fırlatma olayıyla biraz intikam aldım," diye ekliyorum ve onu güldürüyorum.

Yüzü biraz düşer. "Herkes benden nefret ediyor. Bunun benim hatam olduğunu biliyorum, ama zor. Arkadaşların. Dominic, onları soktuğum durum yüzünden bana kızgın. Ruby ve Leo... Tanrım, onları Fransa'da ilk gördüğümdeki yüzlerini görmeliydin. Herkesi gerçekten hayal kırıklığına uğrattım. Bütün yaz bu duyguyu görmezden gelmeye, yeni şeylere odaklanmaya çalıştım, ama her zaman aklıma geliyor."

Bu, ihtiyacım olan ipucu.

Söylemem gerekenleri söyledim. Bana ilişkimizin bittiğini doğruladı. Ekleyecek başka bir şeyi yok. Ona bir sürü soru sorabilir, ilişkimizin her yönünü analiz edebilir, neyi farklı yapabileceğimi veya söyleyebileceğimi öğrenmek isteyebilirim, ama bunu yapmak istemiyorum. Onu teselli etmek için burada oturmayacağım da.

Ayağa kalkarak gitmesi gerektiğini işaret ediyorum. Şaşırmış görünüyor.

"Arkadaşlarımla buluşacağım," diye yalan söylüyorum, telefonumu kontrol ediyorum. "Hazırlanmam lazım."

"Oh. Tamam. Tabii."

Kararsız görünüyor, sanki itiraz etmeyi düşünüyor, ama sonra vazgeçiyor gibi. Kanepeden kalkıyor ve karşılıklı duruyoruz. Aniden bir şey hatırlıyorum. Kahve masasının rafına koyduğum, geri vermek için hazırladığım bir şey. Eğilip nişan yüzüğü kutusunu çıkarıyorum.

"Al," diyorum, ona uzatarak. "Bunu geri almalısın." Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde ona bakıyor. "Sen... sen saklamalısın."

"Hayır, sorun değil," diyorum kararlı bir şekilde. "Artık bana ait değil."

Yavaşça uzanıp yüzüğü alır ve çirkin kot şortunun cebine koyar.

Bir an bekledi, sonra kollarını uzattı.

Ona doğru adım atarım ve o da kollarını bana dolandır. Gözlerimi kapatıp başımı göğsüne yaslarım. Kokısını içime çekerim. Başımın üstüne öpücük kondurur. Birkaç saniye fazla uzun süre öyle kalırız. Rahat, güvenli ve tanıdaktır ve ikimiz de bunun sonuncusu olduğunu biliriz.

"Sen harikasin Freya," diyor, sesi saçlarımın arasında boğuk çıkıyor.

Kendimi zorlayarak geri çekiliyorum. Kolları yanlarına düşüyor.

Boğazını temizledi.

"Beni ağırladığın için teşekkürler," diyor. "Ve hayalarımı tekmelemediğin için teşekkürler."

"Henüz evden çıkmadın. Hala zamanın var."

Şaka yaptığımı bildiği halde, yüzünde bir anlık panik belirir.

Oturma odasından çıkıp koridorda garip ve sessizce duruyoruz, ikimiz de bu durumu nasıl sonlandıracağımızı bilmiyoruz. Sarılmayı çoktan yaptık. Onun arkasına geçip kapıyı açıyorum.

"Belki... görüşürüz," diyor.

Ona küçük bir gülümseme atıyorum. "Hoşça kal, Matthew."

Yavaşça başını sallar, sonra güneşin ışığına adım atar ve uzaklaşır. Ön kapıyı kapatırken, omzunun üzerinden geriye baktığını görürüm. Kapı kapanır ve o gider.

Hepsi bu.

Koridorda durup duvara yaslanıyorum. Aşk hikayemizin hüznü sonu. Kimsenin yapabileceği bir şey yok. Büyük jestler, durumu değiştirebilecek sözler yok. İşe yaramadı işte.

Barış zambağımı sulamaya gitsem iyi olacak.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Trapezde ustalaşmak kolay değil.

Bakın, yeni şeyler denemeyi çok severim ve Phil'in tavsiyesine minnettarım, ama bir şeyi hemen sevmezsem, o işte kalmam. Trapez dersinde tam sekiz dakika dayandım, sonra "*hayatta bunu yapmam*" diye düşündüm ve tuvalete gitmem gerektiğini söyleyerek, bu muhteşem güneşin altında yakındaki bir barda soğuk bir kadeh roze şarap içmeye gittim.

Kendime küçük bir kadeh kaldırıyorum — "yeni şeyler denemeye" — ve kimseye kadehimi kaldırmadan, çok tatmin edici bir yudum alıyorum.

Aslında kendime biraz zaman ayırmak oldukça güzel.

Evet, bekârim ve yalnız yaşıyorum, ama son zamanlarda işler çok yoğun. Doğu Londra'ya hiç gelmem ve bu bar güneşli bir Perşembe akşamı insanları izlemek için mükemmel bir yer. Phil'in önerdiği trapez dersinin ne kadar uzak olduğunu fark ettiğimde ilk başta sinirlendim, ama Dalston'dan Forest Hill'e direkt tren olduğunu ve yolculuğun sadece yarım saat sürdüğünü keşfettim. Yürüyüşe çıkan aileler, gece eğlencesine giden gülüşen arkadaş grupları, yakındaki yolda hızla geçen ve herkesi sinirlendiren bisikletçiler var. Bu, Londra'nın en güzel hali ve ben de bunu keyfini çıkarmak için bir dakikalığına durup izleyeceğim.

Matthew'a resmi olarak veda edeli birkaç hafta oldu ve kendimi çok meşgul tutmaya çalıştım. İş, ev arama ve bu hafta sonu yapılacak Ruby'nin bekarlığa veda partisi için son dakika ayrıntılarını organize etmek gibi yapacak çok iş vardı. Matthew ile hiç konuşmadım. Buluştuğumuz günün ertesi günü, hiç beklemediğim bir mesaj gönderdiğinde şaşırdım. Mesajında ne kadar üzgün olduğunu, tek istediğinin benim hak ettiğim mutluluğu bulmam olduğunu ve beni her zaman seveceğini vurguluyordu.

Mesajı birkaç kez okudum ve sonra sildim. Onun numarasını da sildim.

Trapezin ne kadar zor olduğunu bir türlü kabullenemiyorum. Dürüst olmak gerekirse, parkta yürüyüş yapmak gibi bir şey değil. Bir bakışta, denge, iyi bir karın kasları ve üst vücut gücü gerektirdiğini anlıyorsunuz, ama *yine* de.

O şeyin üzerine zar zor çıkabiliyorum, onunla dönmeyi bırakın. Burada oturup, rosé şarabımı içip, ona hayranlıkla bakacağım.

Telefonum çalmaya başlar ve Adrian'ın video görüşmesine cevap verirken kulaklıklarımı takmaya çalışırım, babam da görüşmede vardır.

"Neredesin?" diye soruyor babam hemen, ekrana bakarak. "Kiminle konuşuyorsun, benimle mi, Adrian'la mı?"

"Seninle, Freya," diye açıklıyor.

"Trapez dersindeyim."

"Bar'da gibi görünüyorsun."

"Şu anda öyleyim. Ama trapez dersindeydim."

"Bu harika," diyor Adrian, etkilenmiş görünüyor. "Nasıl geçti?" "Meğer ben doğuştan yetenekliymişim."

Adrian kaşlarını kaldırır. "Sınıftan erken çıkıp bara gittin, değil mi?"

"Önemli olan dersi denemiş olmam," diyorum kibirli bir şekilde. "Neredesin Adrian? Takım elbisenle çok şık görünüyorsun."

"İş yerindeyim. Öğle molasındayım. Londra'da güneşli güzel bir gün var gibi görünüyor."

"Çok sıcak."

"Şapka takmalısın, Freya," diyor babam, şu anda taktığı güneş şapkasını işaret ederek.

"Teşekkürler baba, ama akşam güneşinde sorun yok bence," diye gülümsüyorum. "Nasılsın Adrian? Her şey yolunda mı?" diye merakla soruyor babam.

"İyiyim. Seni ve anneni aramamın sebebi, Noel tatilim onaylandığı için eve uçabileceğim!"

"Evet!" diye bağıryorum ve ekrana kadeh kaldırarak kutluyorum. "Bu harika bir haber!"

"Harika," der babam, telefona gülümseyerek. "Çok sevindim."

"Ve... şey..." Adrian derin bir nefes almadan önce içini çeker. "Nolan'a benimle birlikte gelmek isteyip istemediğini sormayı düşündüm. Eğer sizin için sorun yoksa."

"Onunla tanışmak isteriz," diyor babam neşeyle. "Ona mutlaka gelmesi gerektiğini söyle!"

"Onu zorlamayacağım, baba." Adrian gülümser ve gözlerini devirir. "Ama geçen gün İngiltere'ye hiç gitmediğini ve gitmeyi çok istediğini söyledi, ben de bunu bir ipucu olarak aldım. Onunla da işler yolunda gidiyor. Onu gerçekten seviyorum. Ailesiyle tanışmak için bu kadar uzağa uçmanın çok erken olduğunu düşünebilir

ve tabii ki Noel'i ailesiyle geçirmek isteyebilir ama ben dndm ki..."

"Ona sor," diye araya girer babam. "Sormazsan, bilemezsin."

"Katılıyorum," diyorum, telefona gülümseyerek. "Onunla işlerin yolunda gitmesine çok sevindim, Adrian. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum! Kendini evinde hissetmesini sağlayacağız."

"Evet, gletimi hayranlıkla seyredebilir!" diye bağırır babam. "ok güzel oluyor. Gerçi kışın pek etkileyici görünmeyecektir. Onu annenle de tanıştıracak mısın?"

"Bilmiyorum. Sanırım götürürüm." Adrian tereddüt eder. "Ne dersin, Freya?"

"Bence bu iyi bir fikir. Belki... belki Noel tatilinde onunla birkaç gün geçirebiliriz." İkiisi de etkilenmiş görünüyor ve ben gözlerimi deviriyorum. "Tamam, bunu abartmayın. İşleri yavaştan alıyoruz."

"Annen işleri yavaştan aldığınızı biliyor mu?" Adrian gülerek sorar. "Tabii ki hayır. Bu hafta sadece "kontrol etmek" için. Ve o telefonlardan birinde, ailenin kopmaz bağları hakkında bir şiir okumakta ısrar etti."

"O mu yazmıştı?"

"Hayır."

"Tanrıya şükür."

"Bence bu çabası çok güzel," diye araya girer babam, memnun bir ifadeyle. "Bir aile olarak ilerliyoruz ve bu önemli."

"Aşk hayatın nasıl gidiyor, Freya?" diye sordu Adrian cesurca.

"Hiçbir şey yok," diye cevap veriyorum. "Henüz hazır değilim."

"Denemeden bilemezsin," diyor Adrian omuz silkerek. "Bir dene, eğer doğru gelmediğini fark edersen, hazır değilsindir. Ama ben, senin biraz eğlenmeyi hak ettiğini düşünüyorum."

Babam güneş şapkasını düzeltip başını sallar. "ok ilginç biriyle tanışabilirsin, kim bilir?"

"Sanırım. Ama yine de ürkütücü."

"Bu yüzden bence dışarı ıkman gerekiyor," diye ısrar ediyor Adrian. "Ertelemeye devam edersen, daha da korkutucu hale gelecek."

"Haklı olabilirsin Adrian," der babam, gergin bir şekilde hareket ederken. "Düşündüğüm kadar korkutucu değilmiş."

"Bir saniye bekle," diye dikkatlice başlıyorum. "Baba, sen... biriyle çıkıyor musun?"

"Eğer bilmek istiyorsan, bu hafta bir randevum oldu."

"Ne?" diye bağıyorum, bardaki diğerlerinin dikkatini çekiyorum. "Neden bize söylemedin?"

"Çünkü büyük bir yaygara koparacağınızı biliyordum," diyor sert bir sesle, şapkasını düzelterek. "İkinizin saçmalıklarıyla kafamın karışmasını ve gerginleşmemi istemedim."

"Kim o? Nasıl biri? İyi gitti mi?" Adrian sabırsızca sordu. "Bunu bize hiç söylemediğine inanamıyorum! Bu harika, baba!"

"Tamam, fazla heyecanlanma," diye talimat verir, gülerek. "Adı Harriet ve Life Evergreen forumunda tanıştık."

"Ne?"

"Bahçe meraklıları için ipuçları ve tavsiyeler içeren bir web sitesi. Komşularımdan biri, göletle ilgili yardım almak için bu siteyi kullanmamı önerdi, ben de foruma sorular sormaya başladım ve aynı kişi, Harriet, sürekli harika cevaplar yazıyordu. O çok bilgili biriydi ve bu forumda o kadar çok sohbet ettik ki, telefonla konuşmanın daha iyi olacağını düşündük. Telefon görüşmesi çok iyi geçti ve farkına varmadan bir saatten fazla sohbet ettik! Birbirimize çok uzak yaşamadığımızı fark ettik ve Freya'dan ilham alarak cesaretimi topladım ve onu göletimi görmeye ve semenderlerimle tanışmaya davet ettim."

"Dur." Ekrana elimi kaldırıyorum. "Benden ilham aldığını ne demek istiyorsun?"

"İki çocuğumun da benden çok daha cesur olduğunu uzun zamandır biliyorum. Sana bak Adrian, yepyeni bir şehre taşındın, kariyerinde çok çalışıyorsun, aşkı buldun. Freya, hepimiz senin neredeyse her şeyi halledebileceğini biliyoruz..."

"Denizaneları hariç." Adrian

sırıttı. "Kapa çenen, Adrian,"

diye homurdandım.

"Matthew ile konuşmandan bahsettiğinde," diye devam etti babam, "kendimiz için doğru kararı vermenin her zaman kolay olmadığını hatırladım. Bu gerçekten çok korkutucu. Ama kendime bir şans vermem gerektiğini fark ettim ve cesaretimi topladım ve ona göleti bizzat görmek isteyip istemediğini sordum. Birkaç gün önce geldi ve gerçekten çok güzel bir akşam geçirdik. Bahçede oturduk ve Horatio Nelson ve Francis Drake ile tanıştık."

"Salamanderlerden bahsediyorsun, değil mi?"

"Hayır Adrian, o uzun zaman önce ölmüş amirallerden bahsediyor."

"Bu hafta sonu yine randevumuz var," diyor babam, bizim konuşmalarımızı keserek. "Onu Crown'a götüreceğim. Ve sen bir şey söylemeden önce, Freya, ona oradaki yemeklerden bahsettim ve şimdi oradaki yemeklerin gerçekten mikrodalgada ısıtılmış yemekler olup olmadığını öğrenmeye kararlı."

"Kulağa harika geliyor, baba. Senin adına çok mutluyum," diyorum, ona gülümseyerek.

"Ben de. Hey, belki Noel'de onunla tanışabiliriz," diyor Adrian. "Yavaş ol!" diyor babam. "Sadece bir kez çıktık.

"Evet, Adrian," diyorum, ona başımı sallayarak. "Sakin ol."

"Evet, Adrian," diyorum, ona başımı sallayarak. "Sakin ol."

"Bu arada, işe dönmem gerek," diyor Adrian gülerek. "Sonra konuşuruz. Harriet'le iyi gidiyorsun baba, Freya, tekrar ayağa kalkma zamanı. Kötü bir düşüş yaşadın; bunu atlatmanın tek yolu kendini tekrar ayağa kaldırmak. Aksi takdirde korku seni ele geçirir."

Kaşlarımı kaldırırım. "Bunun üzerinde çalışacağım."

Veda edip ekrana el sallayarak telefonu kapatıyoruz. Soğuk şarabımı kadehimde yudumlarken arkama yaslanıyorum, Adrian'ın tavsiyesi kafamda dönüp duruyor.

Son zamanlarda flört etmeyi düşünmediğimden değil. Açıkçası, artık resmi olarak bekâr olduğum için bu konu aklımdan geçiyor. YouTube'da, neşeli müzik eşliğinde kabarık popolarını sallayan corgi videolarını izleyerek çok zaman geçiriyorum. Muhtemelen dışarı çıkıp diğer insanlarla parlak sohbetler yapma zamanı gelmiştir.

Aslında bu barda oldukça yakışıklı erkekler var. Doğu Londra, havalı, modaya uygun giyinen erkeklerle dolu, bu yüzden belki de ben...

Bir saniye. Sanırım... Sanırım Jamie bu civarda bir yerde çalışıyor olabilir. Yani, çalışıyor olmalı, çünkü bu bardaki herkes ona benziyor! Yani, bir nevi. Onlarda onun je ne sais quoi'si yok, ama bu insanların bazılarının bağımsız bira fabrikalarında çalıştığını ve benim işimi son derece aşağı gördüklerini iddia edebilirim, her ne kadar ben her gün tadımlarda onları alt edebilsen de.

Jamie.

Yine o garip karıncalanma hissini duyuyorum ve aniden gerginleşiyorum. Onu henüz görmedim bile, ama onu düşünmek bile midemi düğümlüyor. Arada sırada onu düşünürüm ve aynı tepkiyi veririm.

Ona mesaj atmayı düşündüm, ama her seferinde kendimi vazgeçiriyorum. Bu tuhaf olur mu? Beni görmek ister mi ki?

Onu görmek istiyorum.

Bunu düşünürken gülümsüyorum. Jamie'yi görmek istiyorum. Ve biliyor musun? Birisi için heyecanlanmak çok güzel. Bir erkek için. Son birkaç aydır kendimi çok karışık ve savunmasız hissettikten sonra, kelebekler hissetmek çok iyi geliyor.

Aramızda bir kıvılcım vardı. Ve bu sık sık olan bir şey değil. En azından, son zamanlarda izlediğim tüm romantik komedilere göre öyle. Ve son birkaç haftada Julia Roberts ve Cameron Diaz'dan öğrendiğim bir şey varsa, o da bu tür şeyleri elinden kaçırmamak gerektiğidir, eski sevgilini unutmaya çalışarak çılgın bir yaz geçirmiş olsan bile, aslında hiç çaba sarf etmemiş olsan bile.

Hemen telefonumda Haritalar'ı açtım ve Dancing Bear bira fabrikasını aradım. *Şu anda* bulunduğum yerden beş dakikalık yürüme mesafesinde. Bu kader. Orada olup olmadığını görmem lazım. Olmayabilir de. Belki de çoktan eve gitmiştir. Heyecanlanmamalıyım. Bu tamamen anlamsız bir çaba olabilir.

Ya da olmayabilir.

Sonunda garsonun dikkatini çekince, şarabımın parasını öderim ve eşyalarımı toplayıp, gözlerim telefonumdaki haritaya yapışık halde bardan çıkarım. Onu görürsem ne yapacağımı düşünmeye başlarım. Tanrım, ne diyeceğim? İçgüdüsel olarak yavaşlarım, beynim çaresizce bir plan yapmaya çalışırken ayaklarım sürünür, ama Jamie'yi tekrar görebileceğim düşüncesi kafamı çok karıştırır.

Keşke Ruby'yi arayıp, onun iş yerine uğramamın iyi bir fikir olup olmadığını ve eğer öyleyse, ona ne söylemem gerektiğini sorabilseydim, ama o bu akşam Leo'nun okul arkadaşlarıyla akşam yemeğinde.

Lanet olası çiftler ve lanet olası çift akşam yemekleri.

Dancing Bear binası görünmeye başlıyor. Tam da hayal ettiğim gibi görünüyor, bira fabrikasının önünde dağınık bir şekilde yerleştirilmiş piknik banklarında oturan, bira içip sakallarını okşarken Nietzsche hakkında konuşan genç hipsterlar bile.

(Nietzsche kısmını uydurdum. Ne hakkında konuştuklarını hiç bilmiyorum.)

Kapılardan içeri girip, yüksek tavanlı ve kenarlarında metal varillerin istiflendiği geniş, soğuk bir depo benzeri odaya adım attım. Personelden birine yaklaşmak üzereydim ki, aniden korkunç, çok korkunç bir şeyin farkına vardım.

Görünüşümü hiç düşünmemişim.

Aman Tanrım. Ne yaptım ben? *Ne yaptım?!*

Jamie'yi tekrar göreceğim için o kadar heyecanlıydım ki, eski, bol spor tişörtüm ve taytımla, bugün iş için sürdüğüm makyajım terden akmış ve yıkanmamış saçlarım dağınık bir at kuyruğu şeklinde toplanmış halde buraya girmişim.

Hemen buradan çıkmam gerekiyor.

Topuklarımı döndürdüm ve çıkışa doğru hızlıca yürümeye başladım, tam o sırada bu durumda kimsenin duymak istemeyeceği bir şey duydum.

Adım.

"Freya?"

Yüzümü buruşturarak, çok yavaşça dönüp Jamie'nin şaşkın bir ifadeyle bana doğru yürüdüğünü gördüm. İyi haber: Beni gördüğüne dehşete kapılmış görünmüyor. Kötü haber: Artık beni bu halde gördü. Açık mavi yıkanmış kot pantolon ve beyaz tişörtün üzerine giydiği renkli açık gömlek ona yakışmış. Sakalı artık daha çok kirli sakal gibi ve saçını kestirmiş.

"Selam," diyor, yüzünde bir gülümseme yayılıyor, bu da beni hem rahatlatıyor hem de korkutuyor, "burada ne yapıyorsun?"

"Jamie! Merhaba!" diye başlıyorum, onun görünüşüne şaşırmış gibi görünmek için elimden geleni yapıyorum. Bu tepki elbette mantıksız. İkimiz de onun burada çalıştığını bildiğimi biliyoruz. "Sadece geçiyordum ve düşündüm ki... bilirsin..."

Elimi sallıyorum, sanki bu hareket ne demek istediğimi mükemmel bir şekilde açıklayabilirmiş gibi. Ben ne demek istediğimi bile bilmiyorum, Jamie'nin bildiğini de hiç sanmıyorum.

"Tabii," diyor, şaşkın bir şekilde. "Seni görmek gerçekten çok güzel. Sadece... geçiyordun diye sevindim."

Bana anlamlı bir gülümseme atıyor. Oh, dur biraz. Anladım. Şimdi benim bunu uydurduğumu ve onunla karşılaşmak için East London'a kadar geldiğimi ve o bölgedeymiş gibi davrandığımı düşünüyor.

"Trapez yapıyordum."

Terreddüt ediyor. "Anlamadım?"

"Gerçekten sadece geçiyordum. Yakınlarda trapez dersi alıyordum," diye açıklıyorum, *sırf* onu görmek için buraya gelmediğimi anlamasını sağlamak için.

ona, ve ayrıca sadece yoğun egzersizden sonra böyle göründüğümü (sadece beş dakikalık bir egzersiz olsa bile).

"Trapez dersi mi? Gerçekten mi?" "Evet."

"İlginç. İyi misin bu konuda?"

"Evet, aslında fena değilim. Kesinlikle en kolay hobilerden biri değil. Yani, çok fazla güç, denge ve adanmışlık gerektiriyor. Ve başkalarının önünde yapmak kolay değil. Bilirsin, düşüp boynunu kırmaman için orada birinin olması gerekiyor."

Ben konuşurken o yavaşça başını sallıyor. "Öyle bir şey olursa çok kötü olur." "Olur. Neyse ki, ben tek parça halindeyim."

"Bu şanslısın demek." Sanki kendini tutmaya çalışıyormuş gibi bana kocaman bir gülümseme atıyor. "Dancing Bear birası denemek ister misin?"

"Evet, isterim."

"Benimle gel," diyor ve odanın arkasındaki bara doğru yol gösteriyor. "Birkaç temel biramız var: pale ale, lager, bitter. Ayrıca küçük partiler halinde üretilenler ve yazlık olanlar da var. Hoşuna gidebilecek bir narenciye aromalı bira var. Sanırım birkaçını tatmak istersin."

"Buraya tam bir deneyim yaşamak için geldim," diyorum ona. "Duymak istediğim de buydu."

O barın arkasına geçerken, ben de barda bir tabureye oturuyorum. Jamie, güneşin altında oturan müşterilerin çoğuna bira doldurmakla meşgul olan diğer çalışanları atlatarak barın arkasına geçiyor.

"En popüler olan pale ile başlayalım," diyor Jamie, barın altındaki raftan bir bardak alıyor.

"Kulağa hoş geliyor. Teşekkürler."

"Ee, nasılsın?" diye soruyor, küçük bir bardağa ilk tadımlık içkimi hazırlarken, başka bir çalışan bir şey almak için onun yanından geçmek için eğilirken kenara çekiliyor. "Belli ki trapezle meşgulsünüz..."

"Bu çok zamanımı alıyor." Barın üzerine kollarımı dayayarak öne eğildim. "Bu hafta sonu Ruby'nin bekarlığa veda partisi var, onu organize ediyorum. İşler de çok yoğun. Aslında Bodacious adlı cin markamız için yeni bir reklam kampanyası üzerinde çalışıyorum. Duymuş olabilirsin?" Jamie başını salladı. "Shropshire'da damıtılıyor ve hala 1920'lerden kalma geleneksel tarifi kullanıyorlar. Harika değil mi? Tabii ki, büyüme nedeniyle ilk üretildiğinden beri üretim tesislerini birkaç kez taşımak zorunda kaldılar, ama her yeni merkezlerine ilk

böylece miraslarını koruyorlar. Her neyse, hala orada çalışan aile üyeleriyle konuştuk ve bu kampanyayı, markanın tarihi ve fantastik mizah anlayışı etrafında şekillendireceğiz, çünkü Poppycock Lane, komik ve saçma bir İngiliz yol adı ve... ve... aman Tanrım, çok özür dilerim. Saçmalıyorum ve sizi sıkıyorum."

"Öyle değil!" Jamie bana güvence veriyor. "Hepsi kulağa çok hoş geliyor."

"Oh, iyi. Aslında sana teşekkür etmek istiyordum, çünkü bu fikri Swill Ödülleri'nde benim kafama sen soktun."

Şaşırmış görünüyor. "Öyle mi yaptım?"

"Evet. O muhteşem zeytinyağının arkasındaki aileyi tanımak için zaman ayırdın. Dancing Bear'da yaptığın işlerden, birayı üreten insanların tutkusu ve bilgisinden bahsettiğini dinledim. Bir ürünü özel kılan şey budur. Her neyse, tüm bunlar bana bu fikri verdi."

Gülümsüyor. "Sözlerimin bu kadar etkili olacağını bilmiyordum, ama iyi bir şeye vesile olmasına sevindim."

"Peki ya sen? Son görüşmemizden bu yana neler yaptın?"

"Meşgul edecek bir bekarlığa veda partim olmadı, ama işlerim de çok yoğundu." Bana ilk kadehimi uzatır. "Tamam, al bakalım. Damakta ferahlatıcı, narenciye ve şeftali notaları olmalı. Ne dersin?"

Ona teşekkür ettim ve onun dikkatli bakışları altında rengini inceledim, sonra bir yudum aldım. Kararımı vermek için acele etmeden, bir an bekledim, sonra bir yudum daha aldım ve umarım düşünceli bir şekilde kaşlarımı çattım.

"Ee?" diye sorar.

"Beğendim," diyorum ona dürüstçe. "Çok beğendim. Bence içebilirim."

Gülümser, omuzları gevşer. "Senden alabileceğim en iyi iltifat bu sanırım."

"Biliyorsun, ben bira içen biri değilim."

"Biliyorum," diyor ve bir sonraki tadımlık içkimi hazırlıyor. "Sanırım şimdi bir lager'a geçeceğiz."

"Tabii."

"Taşınıyormuşsun diye duydum?" Bana bakmıyor, gözleri işine odaklanmış durumda. "Cali ve Dominic geçenlerde onlarla dışarı çıktığımda bir şeyden bahsetmişlerdi."

Belki de benim hakkımda sorular sormuştur.

"Evet, doğru. Aslında kendi evimi satın almayı düşünüyorum."

"Harika."

"Birkaç daireye baktım ama henüz uygun bir yer bulamadım." "Doğru yer mutlaka çıkacaktır."

"Umarım."

"Al bakalım, bizim ferah ve içimi kolay lager biramız. Bir dene bakalım."

Tekrar tadım hareketlerini yapıp, "Lezzetli" diye sonuca varıyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. "Öyle mi?"

"Evet. Sanırım pale ale'den daha çok bunu tercih ederim." "Not aldım."

"Farklı görünüyorsun," diyorum, o bir sonraki tadımcıyla meşgulken.

"Sakalını kesmişsin."

Çenesini okşadı. "Benim fikrim değildi, ama sonunda o haklı çıktı. Daha iyi görüldüğünü düşünüyorum."

İçimde bir heyecan yükselir ve yüzüm kızarır, yanaklarım sanki yanıyormuş gibi hissedirim.

Onun bir kız arkadaşı var. Tabii ki var. Jamie gibi insanlar öylece bekleyip durmazlar. *Ne kadar aptalım.*

"Bu da gösteriyor ki," diye devam ediyor, benim şu anda yaşadığım zihinsel işkence ve aşağılanmadan habersiz, "anneler her zaman en iyisini bilir."

Tanrıya şükür.

"Ah, doğru, bu annenin fikriydi. Evet, bence çok şık görünüyor." "Şık mı?"

"Bilirsin. Güzel."

"Teşekkürler. Şimdi, sıradaki bir IPA, Swills'e aday gösterilen bira, hazır ol. Muhtemelen..."

"Matthew ile ilişkiyi düzgün bir şekilde bitirdim," diye patladım.

Elinde tuttuğu bardak havada asılı kalır. Bana göz kırpar. Ben konuşurken arkasında duran iş arkadaşlarından biri, gözlerini kocaman açarak, bize biraz mahremiyet sağlamak için barın önünden uzaklaşır.

"Üzgünüm," derim aceleyle, başımı sallayarak, yine kızararak. "Sadece... bilmen gerektiğini düşündüm."

"Oh." Bardağı masaya koyar. "Ben... şey... Üzgünüm... Umarım iyisindir."

"Evet! Bu iyi bir şey," diyorum, telaşla. "Teknik olarak, bildiğin gibi, zaten ilişkimiz bitmişti. Ama bir nevi... son konuşma yaptık, diyebiliriz. Ve bu sefer karar benim oldu. Onunki de öyle. Karşılıklıydı."

Tamamen bitti. *Finito*. Artık hayatımda yok. Görüşürüz Matthew, gittin! *Au revoir! Hola! Arrivederci!*"

"Aslında, 'hola' 'merhaba' anlamına geliyor." "Söyler söylemez fark ettim." Garip bir sessizlik oluyor.

Yüzümü buruşturuyorum. "Üzgünüm, Jamie. Hiçbir şey söylememeliydim."

"Hayır! Hayır, özür dileme, sorun değil," diyor, biraz paniklemiş görünüyor. "Bu iyi bir haber. Yani, ben... bilirsin... senin adına mutluyum. Eğer mutluysan."

"Evet. Evet, bu iyi bir şey." "İyi."

Sessizliğe bürünürüz. O garip bir şekilde ayakta durur. Ben gergin bir şekilde otururum. Yavaşça bardağı bana doğru kaydırır. Boğazını temizler.

"İşte IPA. Biraz... şerbetçiotu tadı var."

"Doğru." Bir yudum alıyorum. "Evet. Güzel ve... şerbetçiotu tadı var."

Aman Tanrım. Bu, Jamie beni öperken eski nişanlımın aramasından daha garip bir durum!

Burada açıkça bir yargı hatası yaptım. Ona resmi olarak bekar olduğumu söyledim ve o da biranın şerbetçiotu tadıyla ilgili bir yorumla cevap verdi. Aramızdaki aptalca kıvılcım hakkında aptalca bir varsayımda bulundum ve şimdi ikimizi de gerçekten rahatsız edici bir duruma soktum.

"Eve dönmeliyim," diyorum kararlı bir şekilde, IPA bardağının kenarına hafifçe vurarak. "Bu gerçekten çok iyi. Resmen etkilendim. Çok zekisin."

Çok zekisin?!

Tabii, Freya, bu tür bir sohbet onun senin kıyafetlerini yırtıp atmak istemesine neden olur.

Oyunu geliştir, kadın.

"Tadım seansı için çok teşekkürler," diye devam ediyorum, bar taburesinden kayarak. "Ve seni tekrar görmek güzeldi."

"Freya," diye başlar, kaşlarını çatarak, "bekle, gitmek zorunda değilsin. Ben..."

"Hayır, hayır, gitmek istiyorum! Yani, gitmek istediğimden değil. Gitmek zorundayım, çünkü yapacak çok işim var. Ruby'nin bekarlığa veda partisi, bilirsin, organize edilecek çok şey var. Yemek, oyunlar, penis şapkaları..."

Neden penis şapkalardan bahsettin?

"Nasıl olduğunu bilirsin. Neyse, iyi şanslar" — geriye doğru yürürken bara doğru elimi salladım — "bu işlerde..."

"Freya..."

"Lezzetli şeyler! Çok lezzetliydi. Teşekkürler. Tamam, hoşça kal."

Topuklarımı döndürdüm ve beni durduramadan olabildiğince hızlı bir şekilde oradan çıktım. Ondan uzaklaşırken yüzündeki şaşkın ifade beynime kazındı ve eve kadar yol boyunca kendimi sorguladım. Ne düşünüyordum ki? Matthew'dan bahsetmemeliydim. O ana kadar çok güzel vakit geçiriyorduk. Tanrı aşkına Freya, muhtemelen bir kız arkadaşı vardır! Ya da belki de bizim bir anımız olduğunu düşünüyor, ben onu mahvettim ve hayat devam etti. Benim de çok yüküm var. Ve o öpücük, başka bir ülkedeydik, çok içmiştik ve bir düğündeydik, yani her şey romantikti ve...

Muhtemelen sadece tek gecelik bir ilişki istemişti. Ve bunu mahvettikten birkaç hafta sonra, sanki *gerçekten* aklımı kaçırmışım gibi, çalıştığı yere girdim ve eski nişanlımla ilişkimizin gerçekten bittiğini söyledim, bu konuşmaya hiçbir hazırlık yapmadan.

Açıkçası, henüz kimseyle çıkmaya hazır değilim. Akşamlarımı kendime ve şu anda hayatımda olan tüm önemli şeylere odaklanarak geçirmeliyim, örneğin corgi videoları izlemek ve penis şapkaları sipariş etmek gibi.

Ve az önce olanları kesinlikle unutmalıyım. Jamie kim?

İşte. Halloldu. Sorun yok. Onu tamamen unuttum bile.

Ruby'nin bekarlığa veda partisi için yapılacaklar:

- Penis şapkaları, fotoğraf albümü, parasetamol paketlemek.
- Fotoğraf albümünü bitirmek. (Dün gece olduğu gibi yanlışlıkla burnuma parıltı kaçırmamaya çalışmak. Mutfağa giderken o kadar çok hapşırdım ki, önümü göremedim ve kapı çerçevesine çarptım.)
- Striptizciyle rezervasyonu onaylamak. (Krem şanti ve/veya bebek yağı getirmem gerekiyor mu? Bunu kontrol et.)

Şişme erkek bebeği paketlemeyi neredeyse unutuyordum! Kahretsin, bu *felaket* olurdu.

Kulağa tuhaf geleceğini biliyorum, ama penis şapkası bana şaşırtıcı derecede yakışıyor.

Az önce kapıyı açtım ve pizza teslimatı yapan adam şaşkın bir ifadeyle baktı. Penis şapkasını taktığımı unutmuşum.

Simone'ye penis şapkası takmış bir selfie gönderip, "Umarım Ruby'nin bekarlığa veda partisi için hazırsındır!" yazdım.

O da "Bu bana Amsterdam'da geçirdiğim çılgın bir geceyi hatırlattı" diye cevap verdi.

Şimdi bu şapkayı çıkaracağım.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Jamie'yi düşünmeden edemiyorum.

Birlikte Dublin'i keşfetmemizi, ne kadar çok güldüğümüzü ve birlikte geçirdiğimiz için günün nasıl uçup gittiğini. Ya da Leeds'te geçirdiğimiz hafta sonu, beni yalnız hissetmememi sağladığı ve o trafik konisini çalmak için cesaretlendirdiği, sanki iki aptal ergen gibi davranmıştık. Onunla çok eğlendim. Onu düşünmek beni heyecanlandırıyor ve titretiyor.

Onu aklımdan silmem gerekiyordu, ama işte buradayım, Ruby'nin bekarlığa veda partisinde, penis şapkaları takmış ve Beyoncé'ye dans eden heyecanlı kadınlarla çevrili bir kanal teknesinde, *yine* onu düşünüyorum. Artık dans etmeyi düşündüğümde, gülme numaramı yapacağımı biliyorum, Jamie olmasaydı bunun farkında olmazdım.

"Freya aşık olmuş," diye fısıldıyor Ruby kulağıma, yanıma çöküp kıkırdarak, kaptan şapkası kafasından düşüp kucağına düşüyor. "Oops! Onu kafana takman lazım, yoksa bu gemiyi kimin yönettiğini kim bilecek, anladın mı?"

"Ne demek istediğini anlıyorum," diye gülerek, şapkayı tekrar başına takmasını izliyorum. "Eğleniyor musun?"

"Çok eğleniyorum," diye beni temin eder, gözleri samimiyetle parlar.

Ruby, bekarlığa veda partisinin organizasyonu konusunda çok net olmuştu. Partinin Londra'da yapılmasını istiyordu ve bana defalarca, yorucu aktiviteler istemediğini söylemişti. Rahat, iyi yemek ve içecekler. Benim görevim buydu. Sabah, sınırsız brunch ile başladı — brunch olmadan bekarlığa veda partisi olur mu ki? — ardından kanal tekne turuna geçildi. Bundan sonra Cali's'e geri döneceğiz, orada klasik bekarlığa veda partisi oyunları oynayıp itfaiyeci kılığına girmiş bir striptizciyi karşılayacağız, ardından güzel bir restoranın özel odasında üç çeşit yemek yiyeceğiz ve şampanya şişelerine havai fişek koydukları (gelinin özel isteği) bir kulübün VIP bölümüne geçeceğiz.

"Neden onu aramıyorsun?" diyor aniden, kanal hoparlörlerinden çalan müziğe omuzlarını sallayarak.

"Kimi?"

"Jamie." Gözlerini devirdi. "Az önce onu düşünüyordun." "Hayır, düşünmüyordum!"

"Evet, düşündün, gizli bir aşık olduğunda yüzünde beliren o küçük gülümseme vardı." Parmağını bana doğru salladı. "Herkes aşık olduğunda o gülümsemeyi takınır ve ben de az önce yüzünde o gülümsemeyi gördüm."

"Aslında senin sürtük hareketlerini çok beğeniyordum. Hareket eden bir teknede bile hala bu kadar iyi olman takdire şayan."

"Bacaklarım anormal derecede güçlüdür," diye beni temin ediyor. "Jamie'yi düşünmüyorsan bile, bence düşünmelisin. Onu seviyorum."

"Bekarlığa veda partisinde erkekler hakkında konuşmak yok," diye talimat veriyorum, kadehimden bir yudum prosecco içerek.

"Katılmıyorum, erkekler hakkında konuşmak istiyorum! Bak, Dublin'de olanlar için kendini suçlayamazsın. O zamanlar kimseye hazır değildin, sakalları ve dövmeleleriyle ne kadar seksi olurlarsa olsunlar. Matthew hâlâ aklımdaydı."

"Evet, ama Dancing Bear'a gittiğimde aklımda değildi ve yine de her şeyi mahvettim. Kaderimde yokmuş."

"Bu tür şeylere inanır mısın?" diye hayalperest bir şekilde sordu, bankta biraz aşağı kayarak başını omzuma yasladı.

"Evet, sanırım. Ne olacaksa olacak. Bazen buna inanmak güzel bir şey bence."

"Ben de. Biz her zaman birbirimiz için yaratılmıştık, değil mi?" "Kesinlikle."

"Kızlar partilerinin en sevdiğim yanı bu," diye itiraf etti. "Bütün bu kadınlar" — parmağıyla dans eden kızları işaret etti — "her şeyi birlikte yaşadık. İyi günler, kötü günler, ilişkiler, kalp kırıklıkları, aile sorunları. Ama şimdi bir kanal teknesindeyiz ve hiç bu kadar gülmemiştik. Arkadaşlık gibi bir sevgi yoktur, değil mi?"

Kolumu ona dolamak için yanaşıyorum. "Ah, dinle kendini. Ne kadar tatlı ve şiirsel."

"Hay sıçayım. Az önce söylediğimi kimseye söylemeyeceksin, değil mi?" "Konu açılabilir."

"Arkadaşlık türünde sevgi dediğimi söylemez misin? En kötü kısmı oydu."

"En iyi kısmı oydu."

"Leo'ya söyleme."

"İlk bilen o olacak." "Freya!"

"Ne diyebilirim ki Rubes, hayat acımasız."

"Gerçekten öyle." Gülümsayarak oturur. "Ama şimdi o kadar da kötü görünmüyor."

"Hayır, şimdi sorun yok."

"Lady Gaga'nın şarkısı eşliğinde kanal teknesinde dans etmek ister misin?"

"Pek değil, ama bekarlığa veda partisi adına..." Ayağa kalkıp ona elimi uzattım. Elimi tuttu ve onu yanıma çektim. "...hadi dans edelim."

Ruby'nin düğün sabahı, garip bir şekilde benim düğünümde olanlar için ondan özür dilemek istiyorum. Aniden, Matthew benden ayrıldıktan sonra onu diğerleriyle birlikte gönderdiğimde onun için ne kadar zor olmuş olabileceğini anlıyorum. Burada gelinin en iyi arkadaşı konumundayım ve yüzüne bir bakışta bu günün onun için ne kadar önemli olduğunu anlayabiliyorum.

Saçları ve makyajı yapılırken annesine yüzlerce soru sorarak her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol ederken endişesini ve stresini görebiliyorum; aynada yansımalarına bakarken heyecanını ve gerginliğini görebiliyorum. En iyi arkadaşınız evlendiğinde, onu gururla dolduran eşsiz bir duygu yaşarsınız, çünkü onun bugün yaşadığı mutluluğu sonuna kadar hak ettiğini bilirsiniz. Ruby'nin bugün aldığı her kucaklaşma, gülümseme ve kutlama anı, onun bu harika insan olması sayesinde hak ettiği şeylerdir. Aslında kimse bunu hak etmiyor, ama eğer birisi hak ediyorsa, o da Leo'dur.

Ve bu yüzden, tüm bunlar benden alındığında, tek başıma süpürge dolabında otururken, babam olanları açıklayıp herkese, Ruby dahil, gitmelerini söylediğinde, birdenbire kendimi çok suçlu hissettim. Benim için içten içe ölüyor olmalıydı. Bunu biliyorum, çünkü bugün onun için her şeyi mahvedecek bir şey olsaydı, onun için içim parçalanırdı. Onu ne pahasına olursa olsun korumak isterdim. Onun benim için bunu yapmasına izin vermedim. En azından hemen değil.

"Freya," dedi aniden, aynada gözlerimi yakalayıp o korkunç günlerin anılarından beni sarsarak, "ağlıyor musun?"

"Kesinlikle hayır."

"Gözlerin yaşlı görünüyor."

"Göz makyajı gözlerimi parlatıyor."

"Makyaj gözbebeklerine sürülmez, seni şapşal." Onun yansımasına gülümsüyorum. O da gülümsüyor.

"Sana bir şey getireyim mi?" diye soruyorum. "Bir şey içmek ister misin? Ya da yemek?" "Gerek yok, teşekkürler. Aslında, deodorantın var mı?"

"Evet, var. Getireyim mi?"

"Evet, lütfen. Düğünümde deodorant getirmeyi unuttuğuma inanamıyorum."

"Getirmeyi unutabileceğin onca şey varken, Rubes, deodorant sorun değil," diye ısrar ediyorum. "Hemen dönerim."

Onun otel odasından çıkıp, sadece birkaç kapı ilerideki kendi odama doğru yavaşça yürüyorum. Ruby ve Leo, Herefordshire'daki bir tarlada çadırda rahat ve samimi bir düğün yapıyorlar. Müzik festivali gibi bohem bir atmosfer istiyorlardı, ama daha şık ve çamursuz. Biz de yolun on beş dakika ilerisindeki muhteşem bir butik otelde kalıyoruz. Otelde sadece on oda var ve yataklar, kendinizi kraliyet ailesinden biri gibi hissettiren dört direkli yataklar. Geçen hafta sonu yağmur yağdığında, çiçek kemerinin altındaki tarlada açık hava töreni olduğu için biraz panik yaşandı, ama bu hafta hava çok daha iyi. Bugün hava bulutlu, öğleden sonra güneşli olacak. Mükemmel olacak.

Odama giriyorum ve telefonumun yanında, tuvalet masasının üzerinde deodorantımı görüyorum. Telefonum yüksek sesle çalmaya başlıyor. Telefonu alıp açıyorum.

"Merhaba anne."

"Canım! Bugün sesin çok neşeli!" "İki kelimeden neşeli olduğunu mu anladın?"

"Oh, hiç kelime söylemeden bile ruh halini anlayabiliyorum."

"Tabii." Gözlerimi deviriyorum. "Nasılsın, her şey yolunda mı?" "Kontrol etmek istedim, nohut yiyor musun?"

"Evet, yerim."

"Oh, güzel! Haftaya senin için nohutlu bir güveç yapacağım. Nohutun insanları ikiye böldüğünü biliyorum. Dokusu yüzünden, anlarsın ya. Oldukça tozlu."

"Kulağa lezzetli geliyor. Neyse, ben gitsem iyi olur..."

"Ruby bu sabah nasıl? Ona dün gece onun şerefine bir sosis gömdüğümü söyleyebilirsin!"

"Yine sosis meselesi mi?" diye inledim.

"Bugün, onun düğün gününde yağmur yağıyor mu? Hayır. İşte bu kadar."

"Anne, senin sosis gömmek havayı etkilemez. Bu bilimsel bir gerçek."

"Bu inanç meselesi, canım. Bazen biraz inanç sahibi olmak sağlıklıdır." Gözlerimi tavana kaldırdım. "Sen öyle diyorsan."

"Haftasonu seni göreceğimiz için *çok* heyecanlıyız. Bu hafta odanı hazırlayacağız ve tüm yemekleri planladık. Evan, cumartesi akşamı için en sevdiğimiz publardan birini ayırttı! Manzarayı görene kadar bekle!"

Onun coşkusu beni yumuşatır. "Kulağa çok hoş geliyor anne. Sabırsızlanıyorum."

"Şiir kulübünden Kian'dan senin için ünlü limonlu ve mürver çiçeği keklerinden pişirmesini istedim. Keklerini nasıl bu kadar nemli yapabildiğini bilmiyorum."

Yüzümü buruşturuyorum. "Tamam, 'nemli' kelimesini yeterince duydum. Hepsi kulağa harika geliyor anne, ama gitmem gerek."

"Evet, önünüzde büyük bir gün var ve Ruby'nin sağ koluna ihtiyacı olacak! Ama gitmeden önce sana bir şey okumak istiyorum."

"Oh hayır, bu gerçekten gerekli değil..."

"Bu, Lucy Maud Montgomery'nin *Avonlea'lı Anne* kitabından," diye sözümü kesip boğazını temizledi. "Belki de, sonuçta, romantizm insanın hayatına, şen şakrak bir şövalyenin at sürerek geldiği gibi, görkem ve şatafatla girmez; belki de sessizce, eski bir dost gibi insanın yanına süzölmüştür; belki de, sayfalarını aydınlatan ani bir ışık, ritmini ve müziğini ele verene kadar, görünüşte düz bir üslupla kendini göstermiştir, belki... belki... aşk, yeşil kılıfından kayan altın kalpli bir gül gibi, güzel bir dostluktan doğal bir şekilde ortaya çıkmıştır." İşte! Ne dersin? Ruby ve Leo'nun gününde yüksek sesle okunmak için mükemmel olduğunu düşündüm."

"Biliyor musun anne? İlk başta şüpheliydim, ama sana katılıyorum. Bu gerçekten mükemmel."

Derin bir nefes aldı. "Aşk, en beklemediğimiz anda karşımıza çıkabilir. Kalbini açık tut, canım!"

"Anne, artık gerçekten gitmem gerek."

"İyi eğlenceler, anlatacaklarını sabırsızlıkla bekliyorum. Hoşça kal, canım. Seni seviyorum," diye ekliyor tereddütle.

"Evet, hoşça kal anne," diyorum, yere bakarak. "Sen de." Telefonu kapattığımda onun telefonda gülümsediğini biliyorum.

Deodorantımı alıp Ruby'nin odasına geri dönüyorum. Annesi kapıyı açıp beni içeri aldığıında, aynada bana kaşlarını kaldırıyor.

"Nereye gittin?" diye sorar. "Koltuk altlarıma hava girmesi için kollarımı çok garip bir açıyla tutmak zorunda kaldım."

"Gerçekten Ruby," diye annesi onaylamayan bir şekilde mırıldanır.

"Üzgünüm, annem aradı ve nedenini bilmiyorum ama telefonu açtım." "Ah, nasıl?" diye sorar, mutlu bir şekilde deodorantı sürerken kuaförü rahatsız eder.

"Dün gece senin şerefine bir sosis gömdüğünü ve bu yüzden bugün yağmur yağmadığını söylememi istedi."

"Ne kahraman ama."

"Sonra bana, tanımadığım birinin şövalye ve ihtişam hakkında yazdığı bir pasaj okudu ve... şey... özetle, sen ve Leo önce arkadaş oldunuz, sonra birbirinizi sevdiğinizi fark ettiniz. Ama aslında biraz daha anlamlıydı."

"Hadi canım."

"Aslında çok anlamlıydı." "Oh, peki, umarım bir gün duyabilirim."

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyorum, yatağa oturarak. "Terli."

"Sana ter önleyici getirdim."

"Doğru. Şimdi, öncekinden biraz daha az terliyim," diye itiraf ediyor. "Umarım gün planlandığı gibi geçer ve herkes iyi vakit geçirir."

"Eğlenecekler."

"Sadece, biliyorsun, ailemin çoğu Mauritius'tan buraya kadar geldi. Buraya gelmek için *büyük* çaba sarf ettiler, bu yüzden gerçekten iyi vakit geçirmelerini istiyorum ve..."

"Ruby," diye sözünü kestim, "senin evlendiğini görmek için buradalar. Önemli olan tek şey bu. Herkes bunu kutlayarak harika bir gün geçirecek. Muhteşem olacak."

Saçları neredeyse bitmişken, aynadaki yansımasına bakarak derin bir nefes aldı. "Bu çok önemli bir an gibi geliyor."

"Önemli bir an."

Dudaklarını ısırır. "Gerginim."

"Bu normal. Ama her şey harika olacak." "Sen gergin misin? Olmalısın."

"Koridorda yürümek biraz sinir bozucu, ama neyse ki herkes sana bakacak, o yüzden sanırım sorun olmayacak."

"Ben ondan bahsetmiyorum," diyor bana. "Senin görevinden bahsediyorum. Düğün sezonu henüz bitmedi."

"Tanrım, Rubes. Bu kadar çok işin varken nasıl olur da bunu düşünürsün?" Diye iç geçiriyorum. "Benden ne yapmamı isteyeceksin?"

"Göreceksin," diyor kibirli bir şekilde. "Leo, sana söylediğimizde orada olmak istiyor."

"İkiniz de deli misiniz?! Bugün sizin gününüz olmalı!"

"Evet, ama sen de bizim bir parçamızsın. Bu son görevi çok düşündük. Diğerlerini başarıyla tamamladın, ama bu seferki gerçekten her şeyi değiştirecek."

"Bana çılgınca bir şey yapmamı istemeyeceksiniz, değil mi?"

"Hmmm, peki, benim bekarlığa veda partimde ne demiştin? Ah evet, buydu," diyor omuz silkerek. "Üzgünüm Freya, ama bazen... hayat acımasızdır."

"Oh hayır," diye fısıldıyorum yenilgiyle.

"Bence şimdi şampanya şişesini açmalıyız anne, sence de öyle değil mi? Kutlama zamanı," diyor Ruby kendini beğenmiş bir şekilde, bana muzip bir gülümsemeyle. "Tabii ki, Freya düğün sezonunun son gününü atlatmak istiyorsa, biraz cesaretlendirilmeye ihtiyacı olacağını hissediyorum."

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Simone gülmekten konuşamıyor.

"Sende... hiç... çengelli iğne var mı?" diye, kıkırdarak ve hırıltılı bir sesle soruyor, ellerini omuzlarıma koyarak, yüzünde sevinçle kırıksıklıklar oluşuyor.

"Emniyet pimi mi? Hayır, ama tuvalette olabilir," diye bilgilendiriyorum onu. "Emniyet pimi ne için lazım?"

"Dominic pantolonunu yırttı." "Ne?"

"Tam poposunun
ortasından." "Ne?"

"Bak!"

O, çadırın diğer tarafını işaret ediyor. Dominic, panik içinde gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde sandalyede otururken, Cali ise yanında durmuş, yüzünü ellerine gömmüş durumda. Ruby ve Leo, Arctic Monkeys'in çaldığı müzik eşliğinde, çoğu konukla birlikte meşe ağacından yapılmış dans pistinde dönüp durarak eğleniyorlar.

Tören muhteşemdi. Bir brass band vardı, böylece Ruby hayal ettiği trompetleri elde etti. Leo repliklerini karıştırdı, buzları erken kırdı ve herkesi kahkahalara boğdu: "Ben, Ruby, seni, Leo... hayır, dur! Tersine! Ben Leo'yum!" — ve sonra fotoğraf çekimi sırasında yağmur yağdı, bu da Leo ve Ruby'nin yağmurda öpüşüp güldükleri, benim ise Ruby'nin muhteşem bohem dantel elbisesini korumak için ona şemsiye tuttuğum harika fotoğrafların çekilmesini sağladı.

Leo'nun teyzesi tarafından yapılan düğün pastası büyük bir coşkuyla sunuldu ve Ruby, "rustik" bir görünüm istediği halde pastanın parlak kırmızı olduğunu görünce dehşete kapıldı. Açıkçası, yüzündeki *ifade*... Gözlerimle onunla buluştuğumuzda, o kadar çok güldük ki gözlerim yaşardı.

"Beğendin mi?" diye sordu Leo'nun teyzesi heyecanla.

"Oh, evet. Bu... şey... çok parlak!" Leo, bu manzaraya şok olarak dedi.

"Parlak, genç şeyler için parlak bir pasta! Pasta süslerini beğendin mi?"

"Kesinlikle," diye cevapladı, onlara bakarak. "Onlar...?"

"Martılar!" diye heyecanla onayladı. "Biri şapka takmış, diğeri ise duvak. Çok sevimli değil mi? Onları internette gördüm ve ikiniz için mükemmel olduklarını düşündüm."

"Evet," diye robot gibi başını salladı Leo. "Mükemmel."

Şu ana kadar, ne Leo ne de Ruby, neden martıları görüp onları düşündüğünü anlayamadı, ama dürüst olmak gerekirse, pasta kesinlikle benzersiz, tadı lezzetli ve kimse onu asla unutmayacak. Aslında Matthew ve benim çiçekçimizden aldığımız, üstünde çiçekler olan geleneksel görünümlü bir pasta seçmiş olmamız bana oldukça sıkıcı geliyor. Elbette güzel görünüyordu, ama bir daha seçim yapma şansım olursa, pasta süslerimin silindir şapka takan bir martı gibi eğlenceli ve komik bir şey olmasını isterim.

Düğün kahvaltısı çok lezzetliydi — Mauritius yemekleri paylaşım tarzında servis edildi — ve Ruby çok dokunaklı bir konuşma yaptı, konuşmasında benden "kaya" olarak bahsetti. Ailenin Kral Arthur prodüksiyonunda bir zamanlar taş rolünü oynamış biri için çok uygun bir tanım. Göz alıcı pastayı gülümseyerek kestiler ve şimdi hepimiz burada dans ediyor ve pantolonlarımızı yırtıyoruz. Görünüşe göre.

Simone kendine gelirken merakla "Dominic pantolonunu nasıl yırttı?" diye soruyorum.

"Onun taklasını görmedin mi?!" "Dominic takla atabilir mi?"

"Hayır, yapamaz," diyor Simone, bilmiş bir gülümsemeyle. "Ama denemesi muhteşemdi ve pantolonun arkasındaki yırtık, kesinlikle mükemmeldi. Her neyse, eğer etrafta bir güvenlik iğnesi varsa, onu takabiliriz, böylece gece boyunca oturmak zorunda kalmaz. Ya da en azından otele dönüp başka bir pantolon giyene kadar, tüm konuklara teşhir etmeden pantolonunu bir arada tutabiliriz."

Bunun iyi bir plan olduğunu kabul ediyorum ve güvenlik iğneleri aramak için tuvalete gidiyorum. Düşündüğüm gibi, lavabonun yanındaki sepette bir paket var. Ruby'ye tuvalet sepetlerini hazırlama görevinde yardım ederken, güvenlik iğnelerinin deodorant, yara bandı, tampon ve parasetamolün yanında oldukça garip bir ekleme olduğunu düşünmüştüm. Burada hatamı kabul ediyorum. Cali ve Simone'ye zaferle dönerek iğneleri gösteriyorum. Dominic utanarak ayağa kalkarken, üçümüz çömelip yırtığın ne kadar kötü olduğunu inceliyor ve elimizdeki araçlarla geçici olarak tamir etmenin en iyi yolunu bulmaya çalışıyoruz.

"Ne yapıyorsunuz?"

Cali, Simone ve ben Dominic'in kışını incelemeyi bırakıp başımızı kaldırdığımızda, gelin ve damat şaşkın ifadelerle üzerimizde duruyorlardı.

"Dans pistinde takla atarken pantolonum yırtıldı," diye bağıyor Dominic müziğin sesini bastırarak.

"Takla atmaya çalışırken," diye düzeltir Cali, gözlerini devirerek.

"Pantolonunu en iyi şekilde dikmenin bir yolunu arıyoruz," diye açıklıyor Simone. "Şu anda sarı boxer'ı herkesin görebileceği şekilde ortada duruyor."

"Klasik Tweety Pie iç çamaşırını giymek için en iyi gün değil," diyor Dominic. "Bu arada, harika bir düğün. Çok eğlenceliydi."

"Eğer bu iyi bir partinin işareti değilse, neyin işareti olduğunu bilmiyorum," diye gülüyor Leo. "Hey, Freya, seni bir dakikalığına ödünç alabilir miyiz?"

"Tabii," diyorum, doğrulup onları başka bir masaya kadar takip ediyorum, orada birkaç sandalye çekiyorlar. "Kek dağıtmamı ister misiniz?"

Ruby kaşlarını çatarak, otururken elbisesini dikkatlice düzeltir. "Neden pastayı dağıtmanı isteyelim ki?"

"Bu, nedimenin yapması gereken bir şey gibi görünüyor. Ayrıca gerçekten çok lezzetli."

"Görevlerin bitti, Freya." Ruby gülümser, elini uzatıp elimi tutar. "Artık sadece eğlenmeni istiyoruz."

"Bekle." Ona ve Leo'ya bakarım. "Düğün sezonu görevim bu mu? Eğlenmek mi? Bayıldım!"

"Ha!" Ruby gözlerini kısarak bana bakar. "İyi deneme."

"Büyük açıklamadan önce söylemek istediğim bir şey var," diyorum, boğazımı temizleyerek. "Bu yıl benim için pek de iyi geçmedi. Aslında, hayatım büyük bir felaket gibiydi. Planladığım her şey suya düştü ve kendimi tamamen kaybolmuş hissettim."

Ruby ve Leo birbirlerine bakıştılar.

"Ama," diye devam ediyorum, onlar araya girmeden önce, "aynı zamanda, ikiniz ve sizin aptal Düğün Sezonu planınız olmasaydı bunu başaramazdım diye de içtenlikle söyleyebilirim. Kalbim kırılmış olabilir, ama çok güldüm. Bu bana, zaman zaman çekingenliğimi bir kenara bırakmam gerektiğini hatırlattı. Bunu yaptığımda o kadar da kötü olmuyor. Bu yazda bir şeyler oldu... Her şeyle kendim başa çıkmak, kendimi ortaya koymak, annemle ilişkiyi yenilemek gibi. Bu bana, sahip olduğumu bilmediğim bir özgüven verdi. O seksi Fransız mankenle birlikte oldum! Ben! Otel koridorunda çıplak koştum! Kim böyle bir şey yapar ki? Görünüşe göre, ben yaparım!" Ben duraksarken

gölüyorlar. "Sanırım söylemeye çalıştığım şey... teşekkür ederim. Yanımda olduğunuz ve Düğün Sezonu için. Benim için gerçekten çok anlamlıydı. Ve şimdi buradasınız, evlisiniz. Her şey olması gerektiği gibi. En iyi iki arkadaşım için daha mutlu olamazdım."

Leo'nun gözleri doldu. "Grup kucaklaşması mı?" "Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum."

"*Grup kucaklaşması!*" Ruby haykırarak öne eğilip beni kucakladı, Leo da onu takip ederek diğer taraftan üzerime atladı, böylece ortada sıkışıp kaldım.

Bir saniye gözlerimi kapatıp Ruby'nin omzuna gülümserim.

"Tamam," derim, ikisinin de kollarını okşayarak. "Teşekkürler."

"Vay canına," diye fısıldar Ruby kulağıma. "Sadece vay canına." Bana bakmak için geri çekilir, dudaklarının köşesi seğirir. "Teşekkürler Freya, bu kadar savunmasız olduğun için. Çok duygusal ve dokunaklıydı. Dokundu bana. Etkilendim."

Derin bir nefes alıp, "Tamam. Başlıyoruz," diye mırıldanıyorum.

"Çok güzeldi," diye Leo da katılır. "Senin yepyeni bir yönünü görmüş gibi hissediyorum."

"Keşke o samimi konuşmayı çekseydim," diyor Ruby özlemle. "Seni hiç bu kadar ciddi ve duygularınla bu kadar bağlantılı görmemiştim."

"Bu mükemmel bir düğün hediyesi," diye belirtiyor Leo, Ruby ise nefesini tutuyor ve sonra şiddetle başını sallıyor. "Sözlerin için teşekkürler, Freya."

"Anlıyorum, dalga geçiyorsun, değil mi? Çok klas."

"Çok anlamlı ve samimiydi," diyor Ruby, Leo'nun kolunu tutup sıkarken. "Gerçekten kalbini açtı."

"Kalbi olduğunu kanıtladı," diyor Leo, ben de ona ters ters bakıyorum.

"Söylediklerini hatırlamalı ve bir çay havlusuna basmalıyız," diyor Ruby.

"İkiniz de kötüsünüz," diyorum onlara huysuzca.

"O kadar da kötü değiliz," diye itiraz eder Leo. "Bence, düğün sezonu için son göreviniz aslında oldukça olumlu. Çok daha kötü olabilirdik."

"Aslında Leo'nun fikriydi," diyor Ruby, ona hayran hayran bakarak. "Gerçekten ilham verici."

"Bu ortak bir çabaydı."

"Tamam, tamam," diye araya giriyorum, gözlerimi devirerek. "Beni bu ızdıraptan kurtarma zamanı."

"Sen söyle ona," diyor Leo Ruby'ye.

"Hayır, sen söyle! Bu senin fikrindi!" diye ısrar ediyor Ruby.

"*Biri* bana söylesin lütfen." Kollarımı kavuşturuyorum. "Bu benim büyük finalim.

Büyük bir heyecanla bekliyorum."

"Tamam," der Ruby, sırtarak ve kontrolü ele geçirerek. "Düğün Sezonu'nun son görevi şudur: ona çıkma teklif et."

Ona göz kırptım. "Ona çıkma teklif etmek mi? Benim görevim bu mu? Bu hiç mantıklı değil ki."

"Bana gayet mantıklı geliyor," diyor Leo. "Sana mantıklı geliyor mu, Ruby?"

"Oh evet," diye başını sallar. "Bana çok mantıklı geliyor."

"Neden bahsediyorsunuz? 'O' kim?"

Ruby omzumun üzerinden birine başını sallar. Kafam karışmış bir şekilde kaşlarımı çatarak, sandalyemde dönüp dans pistindeki konuklara bakarım. Kimden bahsettiklerini hiç bilmiyorum. Bu düğünde o kadar çok erkek var ki, biraz daha net olmaları gerekecek. Tam önümde dans edenlerden biri, kravatını başına saran ve büyük bir özgüvenle tavuk dansı yapan Ruby'nin amcası. Umarım ondan çıkma teklif etmemi beklemiyorlardır.

"Anlamıyorum," diyorum, Ruby'ye bakarak ve sinirlenerek ellerimi havaya kaldırıyorum. "Kim?"

"O," diye ısrar ediyor Ruby, dudağını ısırıp tekrar arkamı işaret ediyor.

Onun parmağının işaret ettiği yöne doğru dönüp tekrar bakıyorum. Bu sefer kalabalık biraz açılıyor. Ve onu görüyorum.

Jamie.

Çadırın girişinde duruyor, sanki yeni gelmiş gibi biraz kaybolmuş görünüyor. Takım elbise pantolonu ve kolları kıvrılmış beyaz gömlek giymiş, sanki birini arıyormuş gibi boynunu uzatıyor. Beni görüyor. Dudaklarında bir gülümseme belirliyor.

Ve aniden fark ettim. Yeni bir bölüme hazırım.

Bu bölümün nasıl olacağını veya nasıl sonuçlanacağını bilmiyorum, ama sorun değil. Bir şeye dönüşse de, hiçbir şeye dönüşmese de, birazcık bir şeye dönüşse de, ileride ne olursa olsun. Öğrenmeye hazırım.

Sezonun başında Obi'nin düğününde amcası Chido ile yaptığım bir konuşma aklıma geliyor.

"Daha iyi olacak. Şu anda öyle hissetmiyor olabilirsin. Ama zamanla olacak. Bir gün, herhangi bir yerdeyken, aniden farkına varacaksın. Beklemiyor olacaksın. Birdenbire olacak. Bam."

"Ne? Ne farkına varacağım?"

"Gerçekten iyi olduğunun farkına varman."

Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle Ruby ve Leo'ya dönüyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum, ikisinin de ellerini tutup sıkıyorum.

Leo bana göz kırpmıyor. "Git onu yakala, kaplan."

"Cidden Leo," Ruby gözlerini devirerek iç çeker. "Bazen kendini duyuyor musun?"

"Gidip düğününüzün tadını çıkarın," derim, ayağa kalkarak onlara da aynısını yapmalarını öneririm. "Birazdan görüşürüz."

Mutlu çift, alkışlar ve tezahüratlarla karşılanan dans pistine geri dönerken, ben derin bir nefes alıp Jamie'yi aramak için etrafımda dönmeye başlıyorum. Hâlâ aynı yerde duruyor, ama bu sefer çok daha rahat, çadır direklerinden birine yaslanmış. Geldiğimi görüyor ve dikleşip ortada buluşmak için yürümeye başlıyor, ikimiz de kalabalığın içinden birbirimize doğru ilerliyoruz.

İnanılmaz derecede gerginim, büyük bir aşık olmanın tüm belirtileri var. Kalbim çarpıyor, kelekler uçuyor, nefesim kesiliyor. Ona ulaşmak için can atıyorum, ama aynı zamanda oraya varmaktan da korkuyorum.

Ruby'nin daha önce söylediği gibi, bu büyük bir an gibi geliyor.

Aklımda bir anı canlanıyor: Matthew ile ilk randevum. Seçmelerde telefon numaralarımızı değiş tokuş ettik ve sonra biraz garip, hafif flörtöz bir mesajlaşmaya başladık, ta ki sonunda bana bir şeyler içmek için buluşmak isteyip istemediğimi sorana kadar. Ruby'nin, hepimizin toplandığı standart öğrenci barlarından daha güzel bir bar önerdiği için etkilendiğini hatırlıyorum. Leo'nun, erkek görüşü istediğimiz için Ruby ve bana kıyafet seçmemizde yardım ettiğini hatırlıyorum.

Ve barın kapısını açıp onu taburelerden birinde otururken gördüğümde tam da böyle hissettiğimi hatırlıyorum. Gerginlik, heyecan, ne olabileceğine dair beklenti. Ne kadar harika, ne kadar işkence verici bir duygu, değil mi? Ne olacağını bilmediğin halde yine de heyecanlanıyorsun. Matthew, içeri girdiğimde yüzü aydınlandı.

"O bara girdiğin anda anladım," dedi bana ilk randevumuzdan birkaç yıl sonra, yan yatarak birbirimize bakarken

"Bir ilişkiye başlayacağımızı mı?"

"Evet." Gülümsedi. "Ve bir gün seninle evleneceğimi biliyordum."

O anda, ben de bunu bildiğim için deli gibi mutlu oldum.

Ama ikimizin de yanıldığına seviniyorum. Me-and-Matthew'u düşündüğümde her zaman bu kadar sakın ve kabullenici olmayabilirim, ama kaçınılmaz öfke ve üzüntü dalgalarının ötesinde, birlikte bir hikayemiz olduğu için her zaman minnettar olacağım.

Jamie ve ben aniden birbirimizin önünde durduk.

"Buradasın," diye aptalca başlıyorum, sesimdeki heyecanı kontrol etmeye çalışarak.

"Trapez dersinden çıkıyordum." "Tamam."

Bana gülümsüyor. "Seni görmek güzel, Freya. Son görüşmemizde benden kaçmış gibiydin."

"Kaçmadım."

"Kaçtın."

"Acele etmem gerekti çünkü gitmem gereken bir yer vardı."

"O bir şey, acaba, YouTube'da corgi kışlarının videolarını izlemek miydi?"

"Ruby'yi öldüreceğim."

"Aslında senin bu hobinden bahseden Isabelle'di." "Isabelle'i öldüreceğim."

"Neden kaçtın, Freya?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup, Ruby, Leo, Cali, Simone ve Dominic'in bizi dikkatle izlediğini görmek için gergin bir şekilde etrafa bakındım. Hemen bakmıyormuş gibi yaptılar. (Dominic'in pantolonu artık düzgün duruyor gibi görünüyordu, ki bu büyük bir başarıydı.)

"Panikledim," diye itiraf ediyorum omuz silkerek. "Matthew'un artık hayatımda olmadığını söyledim ama sen pek... Belki de... ilgilenmiyorsun ve ben kendimi rezil ettim diye düşündüm."

"O zamandan beri oldukça kötü bir döngüye girdim," diyor bana.

"Öyle mi?"

"Evet. Bana bekar olduğunu söyledin ve benim cevabım sana bir IPA verip 'Hoppy' demek oldu." Umutsuzluk içinde gözlerini kapattı. "O sözler beni çok rahatsız etti."

"Hoppy mi?"

"Hoppy. Kendimi dünyadaki en büyük aptal gibi hissettim." "Kendimi dünyadaki en büyük aptal gibi hissettim!"

Tereddüt eder, dudakları gülümsemeye başlar. "İki büyük aptal."

"Doğru. Yine de, Londra'nın o bölgesine gerçekten trapez dersi için gittiğimi tekrar belirtmek isterim. Sadece seni görmek için gelmedim."

"Evet, o derste geçirdiğin üç dakikanın nefes kesici olduğunu duydum."

"Isabelle'i gerçekten öldüreceğim." "O

Ruby'ydi."

"Hepsini öldüreceğim."

Başını geriye atıp gülüyor. Onu çok seviyorum.

"Aslında, bugün sadece geçiyordum diyemem," der derin bir nefes alarak.

"Sadece senin için buraya kadar geldim."

Gözlerini kaldırıp onun gözlerine bakıyorum. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Leo ve Ruby'den telefon geldiğinde, şansına inanmadım. Bir şans daha verilmişti. Ve bu sefer, seni büyüleyecek harika şeyler söyleyeceğim, 'Hoppy' gibi şeyler söylemeyeceğim."

"Biraz hayal kırıklığına uğradım. Bence 'hoppy' yorumun oldukça sevimli."

"Öyle mi?" Kaşlarını kaldırıyor. "Öyleyse sana çok sayıda hoppy bira anlatabım. Piyasada çok sayıda hoppy bira var. Hepsi hoppy." Bir süre duruyor. "Bu arada, Matthew'la ilişkinin tamamen bittiğini söylediğinde verdiğim tepki için gerçekten üzgünüm. Panikledim ve her şeyi mahvettim."

Gülümserim ve başımı sallarım. "Özür dilenecek bir şey yok. Özür dileyen biri varsa, o da Dublin'deki gece için benim. Matthew'un telefonuna cevap verdiğim için çok üzgünüm. O geceye geri dönebilsem, farklı davranırdım."

Düşünceli bir şekilde sakallarını okşadı. "Her şey o kadar da kötü değildi. Bu gece de benzer şekilde, sen otelde çıplak koşturursan, şikayet etmeyeceğim."

Yüzümü buruşturup ellerimi yüzüme götürdüm. "Ah, lanet olası düğün sezonu görevleri."

Sıcak elleri ellerimi kavrar, gözlerimin içine bakabilmek için ellerimi aşağı indirir.

"O lanet olası düğün sezonu görevleri sayesinde bu gece seninle birlikteyim," diyor ve sesi alaycı ve şakacıdan ciddi ve seksi bir tona dönüşüyor. "Bunun için çok minnettarım."

"Ben de," diye boğuk bir sesle cevap verdim.

Bir zamanlar Jamie'den hoşlanmaktan korkuyordum, ama şimdi biliyorum ki, aramızdaki farklar, başından beri bizi mahvedeceğini düşündüğüm tüm o şeyler, hiçbirinin önemi yok. Çünkü Düğün Sezonu boyunca öğrendiğim bir şey varsa, o da bazen aşkın mantıklı gelmeyeceği. Bazen her şey düzgünce paketlenmiş, tüm sorular cevaplanmış olarak gelmez. Ve bazen, güvenilebileceğini düşündüğün ilişkiler bile değişir, hatta belki de parçalanır. Biriyle uyum sağlarsan, uyum sağlarsın. Bazen sadece akışına bırakıp en iyisini ummak gerekir.

Boğazımdaki düğümü yutuyorum. "Jamie?"

"Evet?"

"Bir ara benimle çıkmak ister misin?" "Şey..." Tereddüt eder.

"Duruma bağlı."

"Neye?"

Alaycı bir gülümsemeyi bastırmaya çalışır ama başaramaz. "Pornstar martini servisi yapan bir yere mi gideceğiz?"

"Bilmiyorum Jamie, belki halibut servis eden bir yere gideriz." "Bu çok şık bir patates."

"Şık bir randevu olacak."

"O zaman ben varım."

"Güzel." Kendimi tutamayıp ona aptalca gülümsüyorum. "Ben de."

"Öyleyse."

Gülümser, gözleri bana doğru parıldar. Hiç tereddüt etmeden öne doğru eğilir. Çenemi kaldırırım ve öpüşürüz, eli belimde, beni sıkıca tutar, diğer eli saçlarıma dolanır.

Ve sonra ne oldu tahmin edin?

Dışarıda havai fişekler patladı. Şaka yapmıyorum. Havai fişekler.

Tam o anda. Bunu uydurmak imkansız. Fransa'da yıldızların altında romantik komedi filmi gibi bir an yaşadığımı düşünüyordum, ama bununla *hiç* alakası *yoktu*. Yani, gerçekten. Jamie ve ben öpüşmeye başladık ve *havai fişekler* patladı. Havada *gerçek* kıvılcımlar uçuşuyordu.

Meğer bu sadece bizim kimyamızdan kaynaklanmıyormuş, Ruby ve Leo konukları için güzel bir havai fişek gösterisi düzenlemişler. Herkes

gece gökyüzünü aydınlatan büyölü, ısıltılı renklerin tadını çıkarmak için çadırdan dışarı koştı.

Jamie ve ben tüm bunları
kaçırıyoruz. Gerçekten de harika bir
başlangıç.

Teşekkürler

İngiltere ve ABD'deki son derece yetenekli editörlerim Kim ve Sarah'nın çalışmalarında bana rehberlik etmelerinden dolayı ne kadar şanslı olduğuma inanamıyorum. Her ikinize de harika tavsiyeleriniz ve metin boyunca yaptığınız komik yorumlarla düzenleme sürecinde beni kahkahalara boğduğunuz için teşekkür ederim. Aude gezisini bir an önce ayarlayalım, olur mu?

Amy, Callie, Jenny, Rebecca, Mary, Marissa, Sallie, Kejana ve Hodder & Stoughton ile St. Martin's Press ekiplerine muhteşem çalışmalarınız için çok teşekkür ederim. Umarım bu kitapla benim kadar gurur duyuyorsunuzdur. Kitabı bu kadar güzel hale getirip dünyaya sundüğunuz için teşekkür ederim.

Muhteşem menajerim Lauren olmasaydı, günümün çoğunu hayat hakkında panikleyerek ve hiçbir şey yapmadan geçirip, ardından Vanessa Hudgens'ın başrolünde oynadığı Netflix romantik komedilerini arka arkaya izlerdim. Rehberliğin, sabrın ve her zaman "başarabilirsin" diyerek yanımda olduğun için teşekkür ederim. Bell Lomax Moreton'daki tüm ekibe çok teşekkürler.

Aileme ve arkadaşlarıma, sonsuz teşvikleri ve harika mizahları için teşekkür ederim. Sizin desteğiniz olmasaydı bunların hiçbirini başaramazdım. Özellikle, quiche serüveniyle beni kahkahalara boğan Laura ve Rory'ye; Jamie'nin mirası hakkında tavsiyelerde bulunan Nat'e; Düğün Sezonu görevleri için beyin fırtınası yaparken yardım eden Lizzie ve Jack'e ve ayrıca Lizzie'ye iyi zeytinyağına olan takıntın için, Chloe'ye ise evinden kahramanca bir kargayı kovduktan sonra güvercin sahnesine ilham verdiği için teşekkür ederim.

Son olarak, okuyucularıma teşekkür ederim. Desteğinizin benim için ne kadar önemli olduğunu kelimelerle ifade edemem. Bu kitabın sizi güldürmesini ve gününüzü neşelendirmesini çok umuyorum.

KATY BIRCHALL'IN DİĞER ESERLERİ

Gizli Nedime

Jane Austen'in Emma'sı (Awesomely Austen-Illustrated and Retold) Morgan

Charmley: Genç Cadı

Hotel Royale: Genç Mirasçı Kızın Dramaları Hotel

Royale: Genç Mirasçı Kızın Sırları Süperstar Geek

Garip Takım Nedimeye

Söyleme

Nasıl Prenses Olunur

Yazar Hakkında

Imogen Forte

[Katy Birchall](#), *The Wedding Season* ve *The Secret Bridesmaid* kitaplarının yanı sıra genç okuyucular için çok sayıda kitap yazmıştır. *Country Life* dergisinin eski editörü olan Birchall, Manchester Üniversitesi'nde İngiliz edebiyatı ve dilbilimi okumuş olup şu anda Londra'da yaşamaktadır. E-posta güncellemelerine [buradan](#) kaydolabilirsiniz.

**St. Martin's Press e-kitabını
satın aldığınız için teşekkür
ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerikler, yeni çıkan
kitaplar ve diğer harika kitaplar hakkında bilgi
almak için
haber bültenlerimize kaydolun.

Veya us.macmillan.com/newslettersignup adresinden bizi
ziyaret edin. -

Yazarla ilgili e-posta güncellemelerini almak için [buraya](#)
tıklayın.

Bu eser bir kurgu eseridir. Bu romanda anlatılan tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

İlk olarak Amerika Birleşik Devletleri'nde St. Martin's Publishing Group'un bir imtiyazı olan St. Martin's Griffin tarafından yayınlanmıştır.

DÜĞÜN SEZONU: Telif hakkı © 2022 Katy Birchall. Tüm hakları saklıdır. Bilgi için St. Martin's Publishing Group, 120 Broadway, New York, NY 10271 adresine başvurun.

www.stmartins.com Kapak

tasarımı: Olga Grlic

Kapak illüstrasyonu: Maja Tomlianovic

Kongre Kütüphanesi basılı baskıyı şu şekilde kataloglamıştır: İsimler:

Birchall, Katy, yazar.

Başlık: Düğün sezonu / Katy Birchall.

Açıklama: İlk Baskı. | New York : St. Martin's Griffin, 2022. | Tanımlayıcılar: LCCN 2021061807 |

ISBN 9781250845962 (ticari ciltli kitap) | ISBN 9781250845979 (e-kitap)

Sınıflandırma: LCC PR6102.I724 W43 2022 | DDC 823/.92—dc23 LC

kaydı <https://lccn.loc.gov/2021061807> adresinde mevcuttur.

eISBN 978-1-250-84597-9

E-kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı toplu olarak satın alınabilir. Lütfen Macmillan Kurumsal ve

Premium Satış Departmanı ile 1-800-221-7945 numaralı telefondan 5442 dahili numarayı arayarak

veya MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresine e-posta göndererek iletişime geçin.

İlk ABD Baskısı: 2022

İçindekiler

1.	<u>Başlık Sayfası</u>
2.	<u>Telif Hakkı Bildirimi</u>
3.	<u>İthaf</u>
4.	<u>Önsöz</u>
5.	<u>Birinci Bölüm</u>
6.	<u>İkinci Bölüm</u>
7.	<u>Üçüncü Bölüm</u>
8.	<u>Dördüncü Bölüm</u>
9.	<u>Beşinci Bölüm</u>
10.	<u>Altıncı Bölüm</u>
11.	<u>Yedinci Bölüm</u>
12.	<u>Sekizinci Bölüm</u>
13.	<u>Dokuzuncu Bölüm</u>
14.	<u>Onuncu Bölüm</u>
15.	<u>On Birinci Bölüm</u>
16.	<u>Onikinci Bölüm</u>
17.	<u>On Üçüncü Bölüm</u>
18.	<u>On Dördüncü Bölüm</u>
19.	<u>On Beşinci Bölüm</u>
20.	<u>On altıncı bölüm</u>
21.	<u>On Yedinci Bölüm</u>
22.	<u>On sekizinci bölüm</u>
23.	<u>On Dokuzuncu Bölüm</u>
24.	<u>Yirminci Bölüm</u>
25.	<u>Yirmi Birinci Bölüm</u>
26.	<u>Yirmi İkinci Bölüm</u>
27.	<u>Yirmi Üçüncü Bölüm</u>
28.	<u>Yirmi Dördüncü Bölüm</u>
29.	<u>Yirmi Beşinci Bölüm</u>
30.	<u>Yirmi Altıncı Bölüm</u>
31.	<u>Yirmi Yedinci Bölüm</u>
32.	<u>Yirmi Sekizinci Bölüm</u>
33.	<u>Yirmi Dokuzuncu Bölüm</u>

- 34. [Tesekkür](#)
- 35. [Katy Birchall'ın diğer eserleri](#)
- 36. [Yazar Hakkında](#)
- 37. [Telif](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

